

Celebră autoare de bestseller-uri,
recunoscută de New York Times.

SANDRA
BROWN

Pînza
de
păianjen

SANDRA
BROWN

The Silken Web by Sandra Brown

© copyright 1982, 1992 by Sandra Brown

© **copyright 1994 by Editura MIRON**

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **Miron**.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA
BROWN

*Pînza
de păianjen*

Traducere de Virgil Florea

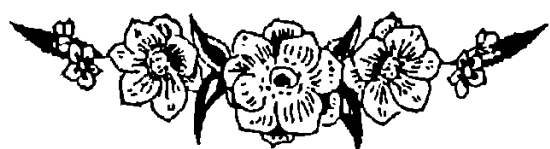
Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-3-6

SANDRA
BROWN

*Pînza
de păianjen*

Capitolul I

Înainte de a se prăbuși în picaj, zmeul pierdu din înălțime și se învîrti nebunește, iar copiii începură să strige și să țipe într-un glas:

- Ferește!
- Kathy, nu așa!
- Trage!
- Nu, Kathy, nu!

Kathy, nescăpînd din ochi zborul nesigur al zmeului, își înfipse dinții în buza de jos și trase tare de sfoară. Făcu cîțiva pași înapoi, ridicînd sfoara zmeului sus, deasupra capului, ferindu-se să calce picioarele

încălțate în teniși ale copiilor incitați.

– Dă-i drumul puțin, iubito.

Vocea era adâncă, masculină și total neașteptată. Kathleen nici nu avu timp să o înregistreze bine, că se lovi de omul care apăruse în spatele ei.

Surprinsă, își lăsă mâna în jos, iar zmeul intră brusc în picaj. Căzu într-un stejar și se înfipse fără speranță într-un ciot, cu coada încurcată în ramurile pline de frunze. Copiii se cățără pe crengile copacului, dându-și ordine unii altora și sugerînd posibile soluții, întîmpinate cu gîfiieli și proteste.

Bărbatul privi scena, apoi își întoarse capul și-și fixă ochii albaștri asupra lui Kathleen.

– Îmi cer scuze, spuse umil, punîndu-și mâna pe inimă. Sclipirea din ochii lui o făcu pe Kathleen să se îndoiască de sinceritatea cuvintelor. Am crezut că pot să-ți fiu de ajutor.

– M-aș fi descurcat!

– Sînt convins, dar te-am confundat cu unul din copii și mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

– Credeai că sînt unul din copii! Cu părul legat la spate într-o coadă de cal, cu fața în formă de inimă, nemachiată și îmbrăcată cu pantalonii ei scurți albaștri și cămașa albă cu emblema taberei pe piept, își cam dădea seama cum ar fi putut face o asemenea confuzie.

– Sînt Kathleen Haley, unul din directorii taberei. El îi aruncă o privire care spunea că nu-i îmbrăcată pentru rolul respectiv. Sînt și educatoare, adăugă ea, întinzînd mâna dreaptă. Uriașul blond cu mustața groasă îi strînse mâna.

– Eu mă numesc Erik Gudjonsen, se scrie G-u-d-j-o-n-s-e-n, silabisi el, dar se citește Gudjonson.

– Ar fi cazul să rețin numele dumneavoastră, domnule Gudjonsen?

– Sînt operatorul video care face documentarul pentru UBC. Nu v-a spus familia Harrison că vin?

Chiar dacă-i spusese, uitase.

– Nu mi-au spus că veniți astăzi.

Tabăra de vară pentru orfani *Mountain View* urma să fie prezentată într-un film de televiziune dat pe postul național și intitulat *Oameni*. În încercarea de a atrage atenția publicului asupra taberei, și prin asta, contribuții financiare, Kathlleen contactase o rețea de televiziune, cu ideea ei de scenariu. După cîteva scrisori și lungi convorbiri telefonice cu New York-ul, îl convinsesese pe producător. I se spusese că va fi trimis un operator care va înregistra pe bandă video activitățile copiilor, într-una din seriile de vară.

Nu se gîndise deloc la operator, nici la cum ar fi putut să arate. Nu erau toți puțin miopi? Nu purtau, majoritatea, pantaloni largi și nu le atîrnau de gît, ca niște semne de recunoaștere, aparatele? Ideea ei despre această profesie, în general, nu se potrivea deloc cu Erik Gudjonsen.

Înfățișarea lui era la fel de nordică precum îi era numele. Moștenise trupul vajnicilor lui strămoși. În mod sigur, curgea sînge de viking prin corpul acela înalt, musculos, care radia putere și vitalitate. Chiar stînd liniștit în picioare, într-o atitudine de așteptare, părea capabil de o mare forță. Părul lui Erik Gudjonsen strălucea în lumina soarelui ca un coif de

aur. Avea un păr bogat, ce-i cădea în jurul capului aristocratic într-o dezordine necăutată, care-i stătea bine. Mustața întunecată sporea senzualitatea gurii largi. Dinții puternici sclipeau în spatele mustății groase ca peria și contrastau plăcut cu fața bronzată, asprită de vreme.

Pantalonii erau bine purtați și strâmți. I se mulau pe soldurile zvelte și îi scoteau în evidență mușchii coapselor. Cămașa îi venea aproape la fel de fixă. Mînele suflecate lăsau să i se vadă brațele puternice. Țesătura albastră stătea întinsă peste pieptul larg, cu părul ars de soare. Era greu să nu te uiți la V-ul adînc pe care-l forma cămașa decoltată. Mîinile îi erau lungi, cu degetele subțiri ce sugerau putere, dar și sensibilitatea necesară pentru lucrul cu o cameră video complexă.

Dintr-un motiv inexplicabil, Kathleen simți un straniu fior în piept cînd ochii îi urmăriră linia încordată a gîtului, bărbia mîndră, oarecum încăpățînată, gura senzuală, nasul subțire și ochii albaștri. Iar cînd ochii ei verzi întâlneau ochii lui, simți impactul privirii pînă în partea de jos a corpului, în același timp plăcut și provocator.

- Pari mai potrivit pentru emisiuni de știri.
- Merg unde sînt trimis, mormăi el, rezervat.
- Bine, sper că nu cauți senzație la noi, pentru că vei fi dezamăgit. Noi sîntem normali.
- N-am spus niciodată altfel. Dar de ce atitudinea asta? N-ai încredere în comentatorii de știri? Aplecîndu-se puțin, cu mustața acoperindu-i parțial zîmbetul, șopti: Sau este vorba de bărbați în general?

Cu o voce la fel de rece ca expresia lui, ea îi spuse:

– Urcă dealul și, la răscruce, ia-o la stînga. Mergi pînă ajungi la poarta principală. Clădirea de lîngă poartă, în dreapta, este biroul. O să o găsești acolo fie pe Edna, fie pe B.J.

– Mulțumesc. Încă zîmbind, se îndreptă în direcția în care își parcase Blazer-ul.

Kathleen nu găsi un motiv logic pentru iritarea pe care o resimți toată după-amiaza, deși se ocupă de copiii zvăpăiați cu energia ei obișnuită. Dintre toți educatorii, pe Kathy, așa cum o numeau ei, copiii o iubeau cel mai mult. Era un sentiment reciproc.

Astăzi, din cine știe ce motiv, de cînd îl întîlnise pe Erik Gudjonsen, era nervoasă și de abia aștepta ca soarele să se apropie de orizont. Atunci, la ora 5, toată lumea trebuia să meargă la cabane, pentru o oră de odihnă, înaintea cinei care se servea în sala de mese largă, gălăgioasă.

Acum, în timp ce copiii se zbenguiau în zona marcată cu frînghii a rîului Kings, ce-și croiește albia prin munții Ozark din nord-vestul Arkansas-ului, Kathleen făcea plajă pe mal. Îi supraveghea în continuare pe copii, dar putea pentru cîteva momente să viseze în pace, în timp ce ei se jucau în apa limpede.

Oftă adînc și închise un moment ochii, la stră-

lucirea undelor în soare. Iubea acest loc. În fiecare vară, era o bucurie pentru ea și un ajutor pentru prietenii ei, familia Harrison, să vină în tabără ca educatoare.

Timp de 60 de zile, Kathleen Haley, care se ocupa de achiziționarea de modele de ultimă oră la magazinul universal *Mason's* din Atlanta, înceta să existe. Se retrăgea din ritmul frenetic în care trăia 10 luni pe an și se refăcea cu aer de munte, mese regulate, sculatul în zori și exerciții fizice epuizante. În ciuda programului riguros, tabăra era odihnitoare, atât pentru mintea, cât și pentru trupul ei.

Puține din fetele care voiau să-și facă o carieră ar fi cedat din timpul lor pentru a munci ca educatoare într-o tabără, dar pentru Kathleen era o muncă de plăcere. Ea cunoștea nemijlocit disperarea cu care acești copii căutau atenție și dragoste.

Dacă ar fi putut dăru-i măcar o părticică din afecțiunea pe care o găsisese ea aici cu ani în urmă, timpul și eforturile ei ar fi fost pe deplin răsplătite.

– Hei, Kathy, Robby a trecut de frînghie.

Deschise ochii și-l văzu pe pîricios, arătîndu-l cu un deget acuzator pe băiatul care încălcase regula.

– Robby! strigă Kathleen. Cînd capul băiatului se ridică deasupra apei, se uită sever la el. Era suficient pentru a-l face să treacă dincolo de linia marcată cu frînghia și să ia poziția de drepti în apa înaltă pînă la umeri. Că să-i arate că e supărată, îl amenință: Încă o dată să mai treci dincolo de frînghie și s-a terminat cu înotul pentru tine. Ai înțeles?

– Da, Kathy, spuse el încet și clătină din cap. Ea

zîmbi pe furiș știind că atitudinea ei dezaprobatore era de obicei o pedeapsă suficientă ca să-l cumințească și pe cel mai neascultător copil. De ce nu mai exersezi figura cu statul în mîini pe care ai încercat-o acum cîteva zile? Să vedem cît de mult poți să stai sub apă.

Ochii copilului străluciră, știind că era din nou în grațiile ei.

– Bine, urmărește-mă!

– Te urmăresc. Ea flutură mîna spre el de pe mal, iar el își începu exercițiul.

– Jaimie, mulțumesc pentru că mi-ai atras atenția asupra lui Robby, dar să știi că nu-i frumos să pîrăști. E-n regulă?

Băiatul slăbuț cu părul și ochii închiși la culoare părea că împietrește, dar zîmbi timid și spuse:

– Da, doamnă.

În fiecare vară, unul dintre copii o impresiona mai mult decît ceilalți. În vara asta acesta era Jaimie. Era mai mic decît ceilalți, stîngaci, interiorizat. Nu-i plăceau prea mult jocurile și, de obicei, era ultimul ales cînd copiii se împărțeau în echipe. Era liniștit, serios și timid. Dar era cel mai avid cititor și cel mai talentat artist din grup. Ochii lui întunecați și umezi topiseră inima lui Kathleen din prima zi de tabără și, deși încercase să fie imparțială, avea categoric o slăbiciune pentru Jaimie.

Se ridică și merse spre apă. Se așeză pe nisipul umed, își scoase tenișii și șosetele și intră cu picioarele în apa rece. Luînd apă în pumni, o vărsă pe mușchii oboșiți ai picioarelor.

Îi veni în minte, fără plăcere, imaginea lui Erik Gudjonsen.

La 25 de ani, Kathleen întâlnise deja mai mulți bărbați, își imaginase că se îndrăgostise de unii din ei, dar ultimul lucru pe care- l dorea era un contact mai apropiat cu un bărbat. Nu asta era lucrul de care fugea ea?

Rîsete zgomotoase o aduseră înapoi la realitate și se uită grăbită la ceas. Era cinci fără zece.

Suflă în fluierul de argint pe care-l avea prins la gît pe o panglică bleu. Protestînd plîngăreț, copiii tropăiră prin prundișul vadului și-și încălțară tenișii. Pînă la cabane aveau să meargă în costume de baie, lăsînd soarele să le usuce pe drum.

După ce și-a luat fiecare lucrurile, erau gata de plecare. În timp ce copiii executau mormăind comenzile ei, Kathleen se încălță, apoi formară o coloană rezonabil de dreaptă și începură să urce dealul. Pe cînd înaintau pe panta abruptă, ea începu un cîntec cu un număr infinit de versuri. Kathleen se minună încă o dată ce mult iubea aceste locuri. Drumul acoperit cu pietriș roșu, care urca la tabăra *Mountain View*, era fierbinte și plin de praf dar pavajul n-avea să-i altereze niciodată frumusețea naturală. Administratorii taberei fuseseră atît de înțelepți încît să lase împrejurimile cît mai sălbatice, pe cît le permitea activitatea. Pentru copiii care trăiau în orfelinate în orașe mari, aceasta era singura ocazie să se afle într-un peisaj neîmpînzit de clădiri și neacoperit de beton.

Toate anotimpurile erau minunate în Munții Ozark,

dar, deoarece primăvara fusese neobișnuit de ploioasă, în vara asta munții erau în întregime acoperiți de verdele stejarilor, sicomorilor, ulmilor și pinilor. Vița de vie drapa copacii, iar solul era completat cu vegetație abundentă.

Rîul Kings curgea iute și bogat. Unde apa era puțin adîncă, era atît de limpede și curată încît puteai număra pietrele de pe fund.

Lui Kathleen îi plăcea totul. Iubea munții, copacii și oamenii care locuiau în această așezare rurală, cultivînd pămîntul sau crescînd animalele, cu o simplitate pastorală.

Cît de diferite erau viețile lor față de viața ei din Atlanta, unde se afla într-un stres permanent. Ca achizitor de modele de ultimă oră la un mare magazin universal, trebuia în permanență să ia decizii. Cum-păra mărfuri pentru cîteva raioane, inclusiv pentru tineri, îmbrăcăminte sport pentru femei, rochii de ocazie, haine, paltoane.

Dar, cu toate durerile de cap pe care i le provoca, își iubea munca. De aceea, prietenii și colegii ei au fost foarte uimiți cînd, la începutul verii, și-a dat demisia.

– Kathy, spune-i lui Allison să nu-mi mai pună piedică. O face intenționat, spuse Gracie pistruiata, bosumflată.

Kathleen reveni în prezent cu o tresărire și spuse automat:

– Allison, cum ți-ar plăcea dacă-ți pun și eu piedică? Termină.

– Ea mi-a pus mie întîi, comentă Allison.

– Atunci de ce să nu fii tu copilul meu model și să le arăți și altora cum să întoarcă și celălalt obraz?

– Bine.

Soarele o ardea tare în spate pe Kathleen și, când poarta din lemn de cedru de la *Mountain View* apărură în zare, își șterse cu bluza transpirația care i se scurgea între sîni.

Copiii erau morocănoși și aveau nevoie de odihnă.

Se despărțiră pe sexe și se îndreptară apatici spre dormitoare.

– Toată lumea să meargă la duș înainte de cină. Ne vedem atunci. Les, ține-ți mîinile acasă și lasă-l pe Todd în pace. Kathleen îi conduse la cabane și apoi se întoarse spre grupul de clădiri destinat educatorilor. Poziția ei în conducere îi dădea dreptul la o căsuță privată. Intrînd, puse în funcțiune ventilatorul din tavan.

Stoarsă de energie, se trînti pe pat cu fața în sus, ca o păpușă de cîrpă. Forțîndu-se să respire încet, simți curînd căldura și tensiunea scurgîndu-i-se din corp. Cu ochii închiși, involuntar, gîndurile ei se întoarseră la plecarea ei precipitată din Atlanta.

Domnul Mason, nedumerit și supărat de demisia ei bruscă, îi ceruse o explicație. Răspunsul ei nu fusese sincer. Nu-i spusese că nu mai putea să lucreze cu David Ross.

David era contabil la *Mason's* și ținea toate registrele magazinului, de la cumpărarea de becuri electrice la statele de plată. Era sever cu subordonații, dar amabil și plăcut în afara serviciului.

Lui Kathleen îi plăcuse să-și petreacă împreună cu el pauzele de cafea și să ia prînzul împreună cu el de cîteva ori, cel mai adesea însoțiți și de alți colegi. Cîrînd, prînzurile au devenit mai intime, întîlnirile „întîmplătoare” mai dese și atingerile ocazionale mai insistente. La început, Kathleen a crezut că acest interes crescut este numai imaginația ei, dar a devenit evident că el era serios, iar privirea lui lacomă de cîte ori o vedea nu putea fi interpretată decît într-un fel.

Brusc, și-a răcit atitudinea față de el și a început să-i respingă avansurile fățișe. David Ross era foarte inteligent, arăta foarte bine și era înșurat. Avea trei copii și un cîine ciobănesc englez, care locuiau cu el și cu atrăgătoarea lui soție, într-o suburbie a Atlantei.

Kathleen se întoarse în patul îngust și-și îngropă fața în pernă, amintindu-și ultima întîlnire cu David.

Fusese la sfîrșitul unei zile lungi, obositoare, iar Kathleen era deja epuizată. Deschisese cutiile cu mărfuri care tocmai sosiseră, descărcîndu-le și verificînd comenzile. Magazinul se închisese de o oră și aproape toți salariații plecaseră.

David intră în biroul ei și închise ușa după el. Zîmbi promițător și se apropie de ea, sprijinindu-și mîinile pe birou și aplecîndu-și ușor capul.

– Ce ai zice să luăm cina împreună? Vocea îi era la fel de clară și precisă ca și registrele sale contabile.

Ea zîmbi.

– Nu astă seară. E una din zilele acelea grele și sînt obosită. Mă duc și eu acasă, fac o baie și mă urc direct în pat.

– Dar trebuie să mănînci ceva, undeva, argumentă el.

– Cred că mai am o felie de brînză în frigider.

– Nu sună prea apetisant, se strîmbă el caraghios. Ea rîse în hohote, aproape prea spontan.

– Ei bine, asta am pentru cină în seara asta. Își luă geanta din sertarul biroului, se sculă și voi să-și ia jacheta din cuierul de lîngă ușă. Dar înainte de a putea face vre-o mișcare, David o prinse de mîină, o întoarse cu fața spre el, îi luă geanta din mîină și i-o așează pe birou, apoi îi puse mîinile pe umeri.

– Oboseala nu este adevăratul motiv pentru care nu vrei să ieși cu mine, nu-i așa?

Îl privi liniștită în ochi.

– Nu.

El oftă adînc.

– Și eu mă gîndeam la fel. Îi mîngîie tandru obrajii cu degetele, dar ea nu reacționează.

– Kathleen, nu e nici un secret că mă simt foarte atras de tine. Mai mult decît atras. De ce nu vrei cel puțin să mergi la masă cu mine?

– Știi de ce, David. Nici asta nu e un secret. Ești însurat.

– Dar nu fericit.

– Îmi pare rău, dar nu e treaba mea.

– Kathleen, șopti el și-o trase mai aproape. Ea îl respinse, dar nu reuși să scape din strînsoarea mîinilor lui. Hotărîndu-se să încerce altă metodă, el o întrebă:

– Dacă n-aș fi fost însurat, ai fi vrut să ne întîlnim?

– Întrebarea n-are rost. Tu...

– Știu, știu. Dar dacă n-aș fi fost însurat, ai fi vrut?

Ochii lui o implorară să răspundă și, ca întot-

deadena, Kathleen fusese primejdios de sinceră.

– Ești un bărbat atrăgător, David. Dacă n-ai fi fost însurat, da, aș fi vrut să ne vedem...

Înainte ca ea să termine, o strînse într-o îmbrățișare disperată. Brațele lui o prinseră ca într-un clește și-i strînse buzele sub ale lui. Știa să sărute. Pentru moment, Kathleen se înfioră simțindu-i virilitatea, buzele lui fierbinți străduindu-se să le deschidă pe ale ei. Nu cedase conștient, dar brusc limba lui îi pătrunse în gură, lacomă și insistentă. Mîna îi alunecă de-a lungul spinării, către șolduri și o strînse mai aproape de el. Agitată, începu să-l împingă înapoi. Încercă fără succes să-l lovească în spate cu pumnii. Îi puse apoi palmele în piept și îl împinse cu toată puterea, lovindu-l în același timp la fluierale picioarelor, pînă cînd îi dădu drumul.

Ochii lui erau sălbatici de dorință și gîfîia de excitare. Încercă să se apropie din nou, dar fața ei hotărîită și gheața verde a ochilor ei strălucitori îl opriră. Știa că mersese prea departe.

– Ține-te departe de mine, șopti ea cu o voce gîtuită. Dacă mă mai atingi vreodată, te reclam pentru agresiune sexuală.

– Și ce? Chiar dacă ai avea curajul s-o faci, cine te-ar crede? O mulțime de oameni ne-au văzut împreună. M-ai lăsat să înțeleg că-ți plac. Și eu am acționat în consecință. E simplu ca bună ziua.

– Ești prost dacă nu poți face diferență între o prietenie și altceva! spuse ea supărată. Sîntem colegi. Asta-i totul.

– Deocamdată.

– Pentru totdeauna, domnule Ross.

Mîrîi, în timp ce-și aranja hainele.

– Vom vedea.

Plecuse, dar Kathleen știa că îl stîrnise. Își pregătea probabil următorul atac.

Se așează din nou la birou, cu capul în mîini. Și acum?

Blestemat să fie, avea dreptate – n-ar fi făcut reclamație pentru agresiune sexuală. Ar fi putut să-l facă s-o creadă, dar nu voia să-și irosească timpul și energia care i-ar fi trebuit ca să ajungă la bun sfîrșit. Chiar dacă ar fi cîștigat, ar fi lucrat tot la *Mason's*, și își dăduse seama de curînd că munca la magazinul universal n-o satisfăcea prea tare. Era prea de rutină. Ar fi vrut să muncească într-un loc în care atitudinea față de modă să fie progresistă și inovatoare.

David Ross fusese catalizatorul de care avea nevoie ca să ia dificila decizie de a părăsi locul sigur și familiar pentru ceva necunoscut.

Cel puțin asta era ceea ce-și spusese ei înseși. Ceea ce refuzase să admită era că în loc să ia în piept o problemă, fugise de ea. Retragerea fusese strategia ei de cînd își pierduse părinții. Unele lucruri erau așa de rele, încît singura șansă ca să scapi era să fugi.

Inexplicabil, figura lui Erik Gudjensen îi apăruse pe retină. Expresia lui sigură de sine îi amintea de David Ross. Ce se întîmpla cu bărbații cît de cît atrăgători? Oare era de la sine înțeles că o figură frumoasă le permitea privilegii speciale? Credeau că toate femeile abia așteaptă să se culce cu ei? Să cedeze mîinilor și buzelor lor experimentate? Să...

Pînza de păianjen

Ignoră brusca accelerare a pulsului și fiorul pe care-l simți în zonele sensibile ale trupului. Un scurt moment se întrebă cum ar fi să fii sărutată de un bărbat cu mustață.

La naiba cu asta, își spuse Kathleen cu hotărîre, aruncîndu-și picioarele jos din pat și îndreptîndu-se spre baie.

Făcu un duș cald, cu săpunul ei special și, după ce se șterse cu prosopul, își aplică o cremă. Își eliberă părul greu din benzile elastice care-l țineau strîns și îl perie energic. Vru întîi să-l lase liber, apoi se răzgîndi. Chiar dacă soarele coborîse în spatele munților, seara putea să fie călduroasă. Își strînse părul într-o coadă de cal și și-l legă cu o panglică bleumarin. Șuvițele care i se desprinseseră erau umede de la duș și se ondulau încîntător de-a lungul feței.

În tabără nu se machia mult. Numai o ușoară urmă de pudră pe nas și pe pomeți era suficientă ca să-i accentueze culoarea ca de caisă coaptă a feței și să atragă atenția asupra reflexelor roșcate ale părului ei castaniu. Își întinse fardul bine pe obraji și, cu degetul mic, își aplică pe buze un gel cu aromă de piersică. Își rimelă apoi puțin vîrfurile genelor lungi și negre și fu gata.

Kathleen își trase bikinii din dantelă, care erau singurul articol feminin de lux pe care și-l permitea vara, și își puse pantaloni scurți albaștri. De obicei, la cină, purta o bluză în locul tricoului de tabără. Ce n-aș da pentru o seară în care să mă îmbrac bine într-adevăr – își spuse Kathleen visătoare, încălțîndu-și șosetele

curate și tenișii albi.

Traversă complexul în direcția sălii de mese chiar când suna clopoțelul pentru cină. Mesele erau unul din puținele lucruri pentru care copiii erau nerăbdători să stea la rînd și ea li se alătură în dreptul ușii.

– Bună, Kathy, o salută unul din educatori. Mike Simpson era un student musculos, care făcea educație fizică la Universitatea din Arkansas. Mărimea lui venea în contradicție cu felul blînd și răbdător în care se purta cu copiii. Îi antrena la sporturi mai dure: fotbal, handbal, volei.

– Bună, Mike, strigă Kathleen încercînd să acopere larma copiilor ce așteptau să intre în sala de mese.

– Familia Harrison te roagă să mergi la ei în birou înainte de masă. Te așteaptă.

– Bine, mulțumesc. Kathleen flutură mîna spre el, coborînd scările. Îl auzi pe Mike spunînd în spatele ei:

– Foarte nostim. Care din voi, isteților, m-a ciupit? Ei? Întrebarea fu întîmpinată cu hohote de rîs.

Încă zîmbind, ea deschise ușa clădirii cu aer condiționat care găzduia birourile administrației taberei *Mountain View*.

– Kathleen, tu ești? întrebă Edna Harrison în timp ce închidea ușa după ea.

– Da, răspunse Kathleen. Traversă holul în direcția apartamentului privat al familiei Harrison.

– Intră, dragă. Te așteptam.

Încă stînd în fața ușii, Kathleen se trezi față în față cu Erik Gudjonsen. Acesta se ridică de pe canapeaua în stil american vechi, stînd cu spatele spre Harrison.

– Kathleen Haley, Erik Gudjonsen – făcu Edna prezentările. El e operator la UBC. Erik, Kathleen este unul din membrii consiliului de conducere. Pur și simplu, n-ăm putea să ne descurcăm fără ea.

– O, am cunoscut-o pe domnișoara Haley. Ne-am ciocnit unul de altul în după-amiaza asta.

Capitolul II

Kathleen ar fi dorit să aibă curaj să-l plesnească peste fața plină de satisfacție. De dragul prietenilor ei, spuse politicoasă:

– Bună ziua din nou, domnule Gudjensen.

– Intră și stai jos, Kathleen, spuse B.J. Domnul Gudjensen tocmai punea întrebări despre *Mountain View* și i-am spus că ești singura care ar putea să-i explice cel mai bine concepția acestei tabere, întrucât ai trăit aici. Vom merge imediat la cină!

Pentru că Edna și B.J. Harrison ocupau singurele două fotolii din cameră, Kathleen nu avea altă

posibilitate decît să se așeze lîngă Erik pe canapea. Controlîndu-se, trase de manșetele pantalonilor și se așeză.

– Ce-ați făcut azi, Edna, B.J.? întrebă ea. Cei doi îi erau la fel de dragi ca niște părinți. În vîrstă de vreo 60 ani, erau puternici și sănătoși. Dragostea și grija pe care o arătau orfanilor care veneau vara în tabără erau impresionante.

Kathleen se gîndea întotdeauna la ei ca la o singură persoană și, destul de ciudat, ei se și asemănau unul cu altul. Amîndoi erau mărunți și plinuți. Atît ochii ei căprui și calzi, cît și ai lui, cenușii, reflectau o sinceră prietenie. Aveau același mers hotărît. Gesturile pe care le făceau cînd vorbeau erau aproape identice.

Kathleen se îndoia că oricare din ei ar fi nutrit vreodată vreun gînd rău fie și față de individul cel mai lipsit de scrupule. Erau capabili să găsească ceva bun în oricine și în orice. Gîndindu-se acum la asta, Kathleen realizează că asemănările dintre ei n-ar trebui s-o surprindă, ei fiind căsătoriți de mai bine de 40 ani.

– Curgea o țevă într-una din cabane și azi m-am ocupat de ea, spuse B.J. Cred că am economisit plata instalatorului. O să știm sigur într-o zi sau două, chicoti el.

– Mulțumesc, dragă. Edna îl bătu ușor pe genunchi. Poate te ocupi mîine și de instalația aia de aer condiționat.

– Vezi, Erik? B.J. își deschise brațele a neajutorare. Nu sînt satisfăcute niciodată.

– Hei, tu! exclamă Edna mîngîind drăgăstoasă

umărul soțului. Își întoarse atenția către operator, care aprecia exemplul de afecțiune al cuplului vîrstnic. Erik, Kathleen a venit prima oară aici în tabără cînd avea 14 ani. Nu vreau să te simți jenată, Kathleen, dar cred că Erik ar vrea să asculte povestea ta.

Ochii ei buni erau neliniștiți, dar zîmbetul de pe fața tinerei o calmă.

– Nu, niciodată nu-mi provoacă neplăcere să vorbesc despre *Mountain View*. Kathleen se forță să-l privească în față pe Erik. Faptul că era așezată atît de aproape de el pe canapeaua mică, o făcea să-i simtă jenant prezența. Virilitatea lui brută era aproape un lucru tangibil, pe care îl simțea pătrunzîndu-i prin piele.

– Părinții mei au murit într-un accident nautic cînd eu aveam 13 ani. Nu aveau nici o rudă în viață, iar eu nu aveam frați sau surori. Prietenii lor m-au dus la un orfelinat din Atlanta. Era bine condus și cunoscut ca unul din cele mai bune din țară. Dar fiindcă crescusem ca unic copil în familie, mi-a fost greu să mă adaptez. Am început să iau note foarte proaste. Am devenit bătăușă. Pe scurt, eram o puștoaică rea.

B.J. rîse dar Edna îl privi cu reproș și el tăcu.

– În vara următoare, orfelinatul m-a trimis aici. M-am împotrivit foarte tare, așa cum mă împotriveam la orice pe vremea aceea. Mi se părea că toată lumea mă nedreptățește. Dar în vara aceea, întregul curs al vieții mele s-a schimbat.

Vocea ei era plină de emoție și zîmbi tandru către Harrison.

– B.J. și Edna au refuzat să mă lase să-mi distrug

viața prin amărăciune și ură. M-au învățat cum să iubesc din nou iubindu-mă, cînd meritam cel mai puțin dragoste. Am început să mă port din nou ca o ființă umană și nu ca un animal rănit. Le datorez atîta recunoștință, încît n-aș putea niciodată să mă recompensez.

– Te-ai achitat de o mie de ori, Kathleen. Edna își întoarce ochii grei de lacrimi către ei. Vedeți, domnule Gudjensen, Kathleen a revenit la tabăra noastră în fiecare vară, pînă cînd s-a făcut mare. Apoi, în timpul colegiului, am rugat-o să ne ajute ca educatoare. Cunosînd toată durerea și dezamăgirile majorității celor care vin în tabără, ea e cea mai în măsură să lucreze cu ei. Am văzut-o făcînd miracole chiar și cu cei mai neadaptabili copii. Cînd s-a eliberat un post în Consiliul de Conducere, i l-am oferit lui Kathleen. N-a vrut să-l accepte, dar noi am insistat. Nimeni n-a fost dezamăgit. Anul trecut a reușit să strîngă singură suficienți bani pentru a instala aer condiționat în sala de mese și două panouri de baschet.

Kathleen se înroși la laudele pe care le considera nemeritate. Jena spori cînd își ridică ochii și văzu că Erik o privea țintă.

Conștient de jena ei, el își întoarce atenția către gazde:

– Aș vrea să aud mai multe despre succesele voastre de aici, dar în momentul ăsta mor de foame. Putem să continuăm discuția în sala de mese?

– Iată un băiat cum îmi place mie! exclamă B.J. jovial, ridicîndu-se și lovindu-și coapsele cu palmele.

– Erik, nu conta c-o să poți purta o conversație în

timpul cinei, îl preveni Edna. Folosirea prenumelui venise de la sine. Sala noastră de mese nu este un loc prea potrivit pentru dezbateri serioase.

El rîse luînd cu nonșalanță brațul lui Kathleen și conducînd-o prin hol către ușa de la intrare.

– Nu contează. Oricum, vreau să prind spiritul taberei.

– A, dacă spiritul este ceea ce cauți, atunci ai nimerit locul, rîse B.J.

– Ar fi împotriva regulilor să-mi iau camera de filmat cu mine? Întrebă Erik.

– Nu ne deranjează, spuse Edna. Cît ești aici, tu faci regulile.

– Mulțumesc, doamnă Harrison.

– Edna! îl corectă ea.

Îi adresă un zîmbet cuceritor, ce ar fi putut figura pe coperta unei reviste.

– Edna. Alerg pînă la mașină și mă întorc într-un minut. Ține- mi loc la coadă, B.J.

– Sigur. Kathleen, de ce nu te duci și tu cu Erik ca să ai grijă să nu se rătăcească?

Avu intenția să se opună, dar ce ar fi putut să spună să nu pară nepoliticos? Fără să știe de ce, ezita să rămînă singură cu el. Poate pentru că farmecul lui îi amintea neplăcut de David Ross. Sau poate, așa cum sugerase chiar Erik, n-avea încredere în jurnaliști. Programul taberei *Mountain View* n-avea nimic de ascuns, și, pentru că tabăra îi era atît de dragă, evident că i-ar fi displăcut oricine ar fi scormonit prin jur, în căutare de lucruri scandaloase, acolo unde nu existau.

– Voi doi, grăbiți-vă, altfel o să se termine toată mîncarea. N-o să lăsăm pe nimeni să aștepte nici o secundă la coadă, dacă nu veniți la timp, spuse Edna.

Perechea mai vîrstnică se îndreptă, braț la braț, către sala de mese.

– Unde e mașina ta? Întrebă Kathleen.

– E parcată lîngă cabana mea.

Ea se întoarse și porni înainte pe poteca ce ducea la căsuțele rezervate oaspeților.

Nu era departe, dar cînd ajunseră acolo, ea deja obosise. Probabil pentru că parcursese distanța într-un ritm record. El părea să știe că ea nu se simțea bine în prezența lui. În timp ce deschidea portbagajul, ei i se păru că distinge pe fața lui o grimasă, acoperită parțial de mustață.

El deschise o cutie neagră de plastic și scoase o bandă video. Apoi o încărcă în cameră. Kathleen nu văzuse niciodată de aproape camere complicate ca aceasta și fu curioasă, în ciuda propriei voințe.

– Poți să duci asta? Întorcînd capul el îi arătă o valijoară tubulară.

– Sigur, spuse ea atingînd-o. Dar brațul aproape că îi ieși din umăr atunci cînd încercă s-o ridice. Nu se aștepta să fie atît de grea.

– Ce este înăuntru?

– Un trepied.

– Cîntărește o tonă, se plînsese ea.

– Mda, știi. De-aia te-am rugat s-o duci. Făcu cu ochiul. În plus să știi că nimeni în afară de mine nu-mi atinge camera. Închise îndemînatic portbagajul, cu o

mîna, și porniră înapoi spre complex. Greutatea trepiedului o făcu să gîfîie pînă ajunseră în sala de mese.

Atent, Erik îi ținu ușa, iar ea îi aruncă o privire nimicitoare, strecurîndu-se pe lîngă el înăuntru. Îi întîmpină zumzetul surd al vocilor a două sute de copii.

– Unde pot să pun asta? întrebă el, uitîndu-se de jur-împrejur.

– Asta e o întrebare dificilă, domnule Gudjensen, șopti ea cu răsufierea tăiată.

– Nt! Nt! Domnișoară Haley.

– Iată-vă! Edna întrerupse pornirea lui Kathleen de a răspunde, îndreptîndu-se spre ei.

– Erik, de ce nu-ți pui echipamentul pe postament? Nimeni n-o să umble acolo. Grăbiți-vă să vă luați mîncarea și veniți la masa noastră. E mai liniște acolo.

Erik își recuperează trepiedul de la Kathleen și îl puse, împreună cu camera, unde îi arătase Edna.

– Îndrăznim? se grăbi Erik, frecîndu-și mîinile și arătînd cu capul spre linia de autoservire.

– Sigur că da, răspunse Kathleen rece. Cred că o să fii surprins de mîncare. E mai bună decît cea gătită în multe case.

– În momentul ăsta, orice mi s-ar părea bun. N-am mîncat nimic astăzi.

– Vrei să-ți supraveghezi siluetă? întrebă ea neinspirat, pentru că, dacă cineva n-avea nevoie să-și facă probleme cu silueta, acela era Erik Gudjensen.

– Nu. E mult mai plăcut s-o supraveghez pe a ta,

spuse el, privind-o cu ochii sclipitori.

Ea își mușcă buzele, ca să nu spună ce gîndea despre remarca lui sexuală. Fu obligată să-l prezinte doamnelor de la bucătărie, care reușeau să asigure trei mese delicioase pe zi pentru copii și personalul taberei. Majoritatea erau destul de în vîrstă încît să-i fie mame lui Erik, dar chicotiră înfierbîntate cînd auziră comanda lui neobișnuită.

Fărfuriile lor fură umplute cu carne și legume. Kathleen se întinse să ia un pahar cu ceai rece de mentă, cînd Erik îi prinse brațul și adulmecă aerul.

– Simți mirosul de piersici?

Piersici? Gelul ei de buze? Se luptă cu impulsul de a-și linge nervos buzele. Ochiul lui îi scrutau fața, încercînd parcă să detecteze ceva insesizabil.

– Piersici? Întrebă ea inocent. A, iată-ți piersicile. Lichior de piersici, la desert, spuse ea ușurată.

Întorcîndu-se triumfătoare spre el, fu mirată să constate că nu prea era dispus să-i accepte explicația. Privirea lui caldă spre fața ei era alarmantă și trebui să-și tragă mîna de cîteva ori pînă cînd el îi dădu drumul.

– Bine. Îmi plac piersicile, spuse el. Kathleen se simți neliniștită la tonul vocii lui, pentru că părea că, într-un fel, conținea o amenințare la adresa ei.

Se alăturară celorlalți educatori și familiei Harrison, la o masă separată, lîngă cele ale copiilor. Fură făcute prezentările, iar Erik își ceru scuze anticipat pentru faptul că, în primele zile, nu putea ține minte numele tuturor.

Mîncă cu poftă, dar răspunse politicos întrebărilor

care i se adresau. Lui Kathleen, celelalte educatoare i se părură bolnăvicios de insistente, dar Erik le trata pe toate, fie urâte, fie drăguțe, cu prietenie simplă.

Un adevărat bărbat de lume, își spuse ea, ironic.

– Povestește-ne despre tine, Erik, spuse B.J., între două înghițituri.

Erik protestă modest.

– Deocamdată nu sînt prea multe de spus.

– Erik, știu că ești bine cunoscut în domeniul tău. N-ai fost în Asia? Întrebă Edna.

– Da, răspunse el. Am avut cîteva misiuni bune. Am fost în Arabia Saudită în timpul Furtunii Deșertului.

– Ați fost vreodată în pericol? Întrebă una din tinerele educatoare cu răsufierea tăiată. El zîmbi.

– De cîteva ori. De obicei nu filmez decît lucruri nepericuloase.

Deși încercară, nimeni nu reuși să-l determine să povestească vreo aventură mai palpitantă, cu toate că erau siguri că avusese cîteva. Înainte ca el să fie trimis în tabără, Edna aflase de la șefii lui că Erik Gudjensen era unul din cei mai buni operatori, și de asemenea că el imprima ceva omenesc oricărei povestiri, cît de banală sau neobișnuită ar fi fost.

Cînd termină de mîncat, Erik se ridică și se scuză.

– Mai bine să filmez puțin, pînă cînd băștinașii nu devin prea agitați, spuse el, arătînd către copii.

– Bună idee, aprobă B.J. Te putem ajuta cu ceva?

– Nu, comportați-vă normal. Sper să nu atrag atenția puștilor. Aș vrea să se comporte ca acum. Aș avea totuși nevoie de ajutorul amabilei mele colaboratoare de aici.

Kathleen nu realizează că se referea la ea, pînă în clipa cînd toți tăcură.

– Eu? întrebă ea uimită.

– Dacă nu te superi. Că tot te-ai familiarizat cu echipamentul.

– Dar eu doar...

– Te rog, Kathleen, timpul e foarte important, spuse el.

Ea privi în jur la fețele aflate în așteptare și-și dădu seama că n-avea nici o șansă, decît să se ridice și să-l urmeze.

– Ce încerci să pui la cale? îl întrebă ea din colțul gurii, cînd traversau marea sală. Nu sînt deloc familiarizată cu echipamentul.

– Nu, dar oricum am nevoie de tine.

– Pentru ce?

Ajunseră la mica estradă pe care B.J. o folosea ori de cîte ori avea de făcut anunțuri importante pentru toată lumea. Erik puse camera în funcțiune, o sprijini pe umărul drept și-și potrive ochiul în obiectiv. Kathleen observă că nu-și închisese ochiul stîng. Cred că asta trebuie să fie greu de făcut, se gîndi ea, obiectivă. Cum putea să-și focalizeze imaginea?

– Stai nemișcată puțin, spuse el, întorcîndu-se spre ea.

Fu îngrozită cînd el fixă lentilele camerei la cîtiva centimetri de sînii ei și începu să răsucescă discurile ciudate ce înconjurau lentilele.

– Ce... sări înapoi șocată.

– Am spus doar să stai nemișcată. Întinse mîna liberă și o trase înapoi.

– Vrei să dai chestia aia mai într-o parte de mine? Știu că pentru tine e poate amuzant, dar pentru mine nu e.

El își ridică ochiul de pe obiectiv și o fixă cu o privire exasperată.

– Folosesc bluza ta albă doar pentru echilibrul culorilor.

– Ce înseamnă asta exact? Era puțin mai liniștită, dar încă suspicioasă.

– Înseamnă, spuse el cu un ton calm, măsurat, că în cameră este încorporat un dispozitiv. De fiecare dată când filmez, trebuie să verific luminozitatea și echilibrul culorilor pe ceva foarte alb. Ți garantz că motivul pentru care folosesc bluza ta este foarte onorabil.

– De ce nu folosești fața de masă?

Colțul gurii i se ridică într-un zîmbet ironic.

– Ți-am garantat numai că sînt onorabil. Dar nu sînt prost.

Kathleen trecu pe lîngă el îmbrîncindu-l și se îndreptă spre masă. Cînd se așeză pe scaun, B.J. se întoarse spre ea și o întrebă:

– Este totul în regulă? Erik filmează?

– Cred că da, spuse ea încet, fără să adauge că nu era treaba ei ce făcea domnul Gudjensen.

Următoarea jumătate de oră, discută cu colegii ei și evită constant să-l privească pe Erik, care reușea, în ciuda dimensiunilor lui, să rămînă aproape invizibil, în timp ce se deplasa printre mese, înregistrîndu-i pe copii, care se lansaseră într-o serie de jocuri organizate. Cînd termină, fluieră pentru a le atrage

atenția tuturor. Vocea lui se auzi în toată camera.

– Mă numesc Erik. Vrea cineva dintre voi să apară la televizor?

Răspunsul fu asurzitor. Kathleen simți o satisfacție răutăcioasă cînd copiii îl asaltară zgomotos, cerînd toți un timp egal de strîmbături protesti în fața camerei. El înregistrează tot și reuși să-i stăpînească cu fermitate.

O altă jumătate de oră, copiii făcură pe actorii în fața lui. Cînd le spuse că a terminat, reuși fără probleme să-și ducă în siguranță camera pe mica estradă și se întoarse la masă, ștergîndu-și fruntea transpirată cu mîneca.

– Ești un sfînt, sau îți place să te autodepășești, spuse Edna, rîzînd. De ce te-ai lăsat torturat în așa hal?

– Am învățat că nimic nu intimidează mai mult decît lentilele unui aparat de filmat. Chiar și cei mai limbuți devin muți și se inhibă în fața lui. Așa că i-am lăsat să se poarte cît de proteste au vrut, să le dau timp să se obișnuiască puțin. Mîine seară o să le arăt înregistrarea pe monitor. Sper ca obișnuința să se fixeze și ei să înceapă să mă ignore. Asta e singurul mod în care pot obține reacții naturale.

– Ți-ai greșit chemarea, băiete, spuse B.J. Trebuia să te faci psiholog de copii.

Sună clopoțelul de noapte și copiii începură să obiecteze și să se roage să mai fie lăsați cinci-sprezece minute. Așa cum se așteptau, fură refuzați și n-a mai fost nevoie de multă muncă de convingere pentru a-i trimite la dormitoare.

Fiecare educator, cu excepția lui Kathleen, salvată din nou de postul ei de conducere, trebuia să verifice ca toți copiii să meargă liniștiți la culcare.

Își spuseră noapte bună, și curînd nu mai rămăseseră decît soții Harrison, Kathleen și Erik.

– Erik, noi începem devreme, îl preveni Edna. Micul dejun e la șapte și jumătate.

– Voi fi aici. Credeți că doamnele de la bucătărie îmi vor da un termos cu cafea să-l iau cu mine mîine?

– Sigur, spuse B.J. Cum o vrei?

Dinții lui albi sclipiră în întuneric.

– Neagră ca morala și mai fierbinte decît iadul.

B.J. îl bătu pe umeri și rîse.

– Îmi placi din ce în ce mai mult, băiete. Hai dragă, sînt obosit.

Edna se ridică.

– Kathleen, ți-l dau în grijă pe Erik, tu cunoști tabăra mai bine decît noi toți. În următoarele zile, va sta cu grupul tău și va observa. Ai vreo problemă?

Urmă o tăcere stîngenitoare. Numai păsările din copaci avură curajul s-o spargă. Kathleen nu era încîntată deloc de ideea de a fi observată, fie de cameră, fie de operator.

– Kathleen! vocea îngrijorată a Ednei răzbătu în întuneric.

– Nu, nu-i nici o problemă. Încercam numai să mă gîndesc... ăă... ce lucruri interesante am putea să facem.

– Și eu m-am gîndit la asta, spuse Erik. Am scris un scurt scenariu. E în mașină. Hai cu mine și ți-l dau să-l citești în noaptea asta. Putem discuta despre el

mîine dimineată.

– Bună idee, spuse B.J. Acum să mergem la culcare. Hai, Edna.

– Sigur. Noapte bună.

– Noapte bună! spuseră Erik și Kathleen într-un glas.

Soții Harrison dispărură în întunericul dens. Aici, în vârful muntelui, nu era nimic care să tulbure noaptea. Luminile orașului nu-i răpeau nopții măreția, sau cerului infinitatea. Acolo cerul era acoperit cu stele pe care nu le observai cînd erau eclipsate de lumina făcută de mîna omului.

Kathleen tremura în interiorul ei dar nu voia să lase să i se vadă mînia, pentru a nu-i da lui Erik Gudjensen satisfacția de a o fi enervat. Mergea lîngă el, sigură în întuneric și chicoti de plăcere cînd îl auzi înjurînd fiindcă se lovise cu capul de o creangă mai joasă. El ducea și camera și trepiedul și, cu toate astea, ea nu-l auzi gîfîind. Aparent, era obișnuit cu greutatea asta. Să aștepte numai pînă-și pune ea planul în acțiune! Se va vedea foarte repede cine era robust și viguros.

– Stai să deschid ușa mașinii, să avem puțină lumină, spuse el, deschizînd ușa Blazer-ului. Cred că scenariul ăla e aici în spate, spuse el ducîndu-se în spatele mașinii și ridicînd portbagajul. Puse camera la loc, în valiza ei, cu grija unei mame pentru copilul ei. Se îndreptă și ajunse chiar față în față cu Kathleen. Înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui o prinse de spate și-o trase aproape. Plecîndu-și capul, își lăsă limba să se plimbe pe buza ei de jos. Apoi o sărută

apăsător și repede.

Ea încremeni.

– Ce dracu' ai de gând să faci?

– Asta ar trebui să fie evident.

– Nu mă amuză și nici nu mă interesează, domnule Gudjensen. Și dacă înregistrarea asta n-ar însemna atîta pentru tabără, te-aș trimite să-ți faci bagajele. Așa, sînt silită să cooperez.

– Exact ce credeam. Piersici!

– Unde e scenariul ăla blestemat?

– Nu există. Am mințit intenționat, ca să te atrag, singură, în pădurea întunecată.

Kathleen îi întoarse spatele și plecă.

Provocator – sau ca o dulce promisiune el strigă spre ea:

– Ne vedem mîine dimineață la prima oră, Kathleen.

Capitolul III

Următoarea zi începu sub auspicii nefavorabile. Kathleen nu dormise bine și dispoziția nu i se îmbunătăți cînd ajunse la micul dejun și-l găsi pe Erik acolo. Zimbea, glumea cu copiii, flirtînd cu educatoarele și arătînd odihnită și exuberantă. Cu un aer firesc, ea mîncă biscuiții de casă, ce păreau mai ușori ca un fulg și se topeau în gură, deși în mod obișnuit nu mîncea biscuiți. Dar în dimineața asta, biscuiții ar fi putut fi și de cretă, că ea tot i-ar fi mestecat mecanic, înghițind din cînd în cînd din cafeaua cu lapte. Aroma șuncii proaspăt prăjite și a omletei nu era deloc

apetisantă. Era ca și cum peste noapte întreaga ei lume s-a întors pe dos. Era din cauza lui Erik Gudjonson, și-l ura pentru asta. Demisionase din serviciul ei ca să scape de atenția nedorită a unui bărbat cu un eu supradimensionat. Acum, găsea că David Ross era un amator în comparație cu operatorul T.V.

Numai în ungherele cele mai ascunse ale minții, recunoștea cât de mult o afectase sărutul lui. Fusesse iute, aproape în joacă, dar eficient. Când îi simțise vârful limbii pe buze, un val de plăcere îi inundase sinii și coborâse spre mijlocul trupului, lăsînd în urmă un gol dureros.

Kathleen admise acum, privindu-l pe furiș printre genele negre, că, în brațele lui, se purtase corect. Tot ceea ce făcuse de cînd îl întîlnise, fusese o reacție defensivă la masculinitatea lui agresivă. Era evident că-l amuza s-o scoată din sărite.

Hotărîta să nu-l lase s-o provoace, Kathleen își făcuse planuri pentru ziua următoare. Era o femeie capabilă, independentă și pînă la sfîrșitul zilei avea s-o afle și el. În ceea ce-o privea, ea avea să-l trateze cu politețe rece, cu profesionalism, și avea să răspundă tachinărilor lui insinuante cu toleranță și condescendență.

Sigură pe ea, se ridică în picioare, își privi ceasul și suflă hotărît în fluierul pe care-l purta la gît.

– Toți din grupa a patra, ne întîlnim afară, pe scări. Repede! Fu mîndră de fermitatea glasului ei și-și duse tava la ferestruica de serviciu dinspre bucătărie, ținîndu-și capul sus.

Ieșind pe ușă și îndreptîndu-se spre grupa ei, se

trezi față în față cu Erik. Stătea în poziție de drepti și o salută militărește, spre hazul copiilor.

– La ordin, sergent.

Înghițindu-și replica usturătoare ce-i stătea pe limbă, spuse amabilă:

– Ți-ai luat tot ce-ți trebuie?

– Da, sînt gata, spuse el solemn:

Asta s-o crezi tu, se gîndi Kathleen în sinea ei.

– Foarte bine, spuse ea tare. Să mergem.

Pregătise un program de activități extenuante.

Sperînd să-l pună pe domnul Gudjensen la locul lui, era dezamăgită să constate să el făcea totul bine, excelînd într-adevăr în toate. Urca poteca abruptă, stîncoasă, ca o capră, cărîndu-și camera pe umăr, gata oricînd s-o folosească. Cum de putea? se întrebă ea exasperată, cînd ajunseră la locul de unde trebuiau să se întoarcă. Se prăbuși pe iarbă să se odihnească.

Între timp, Erik înregistra copiii care-și deschiseseră termosurile și sorbeau înghițituri mari de apă, își scoteau pietricelele din teniși sau se avîntau în pădure, în căutare de noi descoperiri.

Kathleen se rezemă de un copac, cu ochii închiși. Și-i deschise însă imediat, simțind corpul masiv al lui Erik așezîndu-se jos, lîngă ea.

– Uh, expiră într-un oftat lung, ștergîndu-și fruntea cu batista, cum de faci asta în fiecare zi?

– Ai obosit? întrebă ea, cu o umbră de neîncredere.

– Sigur. Tu nu? Dac-aș face asta în fiecare zi, într-o săptămînă aș fi mort.

El zîmbi, iar ea răspunse cu un rîs ușor. Era un punct în favoarea ei pe tabela de scor?

După ce se întoarseră la complex și luară un prînz grăbit, meraseră pe teren să exerseze tragerea la țintă cu arcul. Copiii insistară să încerce și Erik.

El trase mult mai bine decît Kathleen și copiii se înghesuiră în jurul lui, uimiți că nimerea de fiecare dată exact în centrul țintei. Apoi, camera își relua locul pe umărul lui și-i filmă pe copii exersînd, îndrumați de Kathleen.

Pîna la mijlocul după-amiezei, îi mai trecuse din amărăciune și-i acordă lui Erik un respect puțin invidios. Nu-și uita niciodată munca. Camera de filmat era ca o extensie a brațului său și avea permanent grijă de ea. Iar relațiile lui cu copiii o surprinseră. Era răbdător, răspundea la nenumăratele lor întrebări, glumea, îi necăjea, îi certa cu reală aptitudine.

Cînd ea suflă în fluier pentru înot, copiii țipară entuziasmați și o luară la goană spre rîu.

Alergînd să-i ajungă, Kathleen îl văzu peste umăr pe Erik întorcîndu-se spre complex. Își alungă ușoara dezamăgire și fugi spre rîu după copii.

Purta un bikini, cam conservator, sub șort și tricou. Se dezbracă și se avîntă în curentul iute. Curînd, copiii o închiseră în jocul lor, se jucau de-a caii și ea se lupta să-și țină capul la suprafață, în timp ce ei încercau s-o tragă la fund. La sfîrșit, rîzînd și țipînd, se îndurară de rugămințile ei și-i dădură drumul. Ieși din apă, dîndu-și șuvițele ude la o parte de pe față.

Atunci îl văzu pe Erik stînd în picioare pe mal, în

costum de baie, dar cu camera de pe umăr îndreptată direct spre ea. Ezită, apoi zîmbi de formă și se întoarse spre copii, să-i potolească.

Ieși pe mal și-și șterse părul ud.

– Credeam c-ai terminat pentru astăzi, îi spuse ea vorbind nesigur, dorind ca el să privească în altă parte decît la corpul ei acoperit de bikini-ul de culoarea scortîșoarei.

El își puse recorder-ul și camera la loc sigur, pe o stîncă uscată, netedă, sub un copac umbros. I se tăie răsuflarea la vederea corpului lui gol. Covorul de păr blond ce-i acoperea pieptul se aduna într-o linie mătăsoasă, care dispărea sub banda elastică a slipului. Picioarele mușchiuloase și bronzate aveau aceeași culoare închisă ca și restul trupului și erau contrastant acoperite de păr blond.

– Am fost să aduc o altă bandă și să-mi pun slipul.

– Intri în apă? întrebă ea.

– Da. Nu pot să rezist. Aproape că m-am topit acolo, sus. Arătă spre locul unde urcaseră dimineața.

Ea se așeză pe mal iar el intră în apă. Se jucă cu copiii, mai dur cu băieții și blînd cu fetele, dar nimeni nu fu lipsit de atenția lui.

Chiar și Jaimie, care umblase toată ziua peste tot după Erik, ca un cățel credincios, era acolo.

Kathleen își aranjase părul cu degetele și aproape că i se uscaseră cînd Erik ieși din apă.

– Dacă stau mai mult aici, o să am nevoie de vitamine, spuse el, prăbușindu-se pe spate. Pielea de pe abdomen i se întinsese și, între coaste la mijloc, se formase o scobitură adîncă.

Pieptul i se ridica și cobora odată cu respirația regulată.

Ea rîse.

– Nu ai probleme cu condiția fizică, spuse aproape fără să vrea. Azi am vrut să te pun la încercare.

El se întoarse pe o parte și o privi cu ochii albaștri, strălucitori.

– De ce? Întrebă încet. Nu zîmbea.

Scuturîndu-și părul încă umed, ea spuse:

– Nu știu. Poate că am o aversiune instinctivă față de cei ce urmăresc oamenii peste tot cu o cameră video, ca și cînd ar încerca să-i surprindă într-o situație compromițătoare. Cred că te-am luat drept un cinic, în căutare de dedesubturi ale programului nostru de aici. *Mountain View* este o tabără ecumenică și este sprijinită numai de donații private. Edna și B.J. iau foarte puțin pentru salariile lor și muncesc din greu în fiecare iarnă și primăvară ca să organizeze licitații și fel de fel de întruniri. Banii pe care-i fac cu asta intră direct în tabără. Ei consideră această tabără pentru orfani drept o datorie personală, dar sînt deschiși și la critică. Cred că te-am considerat un fel de vînător de vrăjitoare modern.

Spre surpriza ei, el rîse.

– Acum cîțiva ani, ai fi avut dreptate.

– Cum așa?

– Da. Eram un cinic. Credeam că lumea și tot ce ține de ea reprezintă ceva josnic. Știam, bineînțeles, ce-ar fi fost de făcut ca lucrurile să se îndrepte, dar nu puteam spune nimănui. M-aș fi plasat singur la nivelul

celorlalți idioți care încercau să repare nedreptățile universale. Rîse amar și cernu cîteva pietricele dintr-o mînă în alta.

– Ce te-a înverșunat așa împotriva lumii? întrebă Kathleen. În ce mă privește, eu mi-am găsit niște scuze, pentru că așa simțeam. Părinții îmi fuseseră răpiți de lîngă mine.

– Tocmai asta e porcăria. Că eu n-am avut nici o scuză. Cred că acționez așa mai mult pentru că eram necopt și plictisit. Am fost un exemplu perfect pentru generația în care centrul atenției e eul propriu. Dacă întreaga lume ar fi mers spre distrugere, nu mi-ar fi păsător nici un pic dacă ar fi pierit cu toții. N-aș fi avut grijă decît de persoană cea mai importantă. De mine.

– Ce te-a făcut să te schimbi? Nu că n-aș crede că ești al naibii de deștept, îl califică ea.

Rîse la afirmația ei, dar deveni apoi serios.

– Am fost trimis într-o misiune în Etiopia. Am stat acolo șase luni. Plecasem cu convingerea că lumea e urîță.

– Și ai găsit acolo și mai multă urîțenie?

– Nu, spuse el, am găsit frumusețe.

Îl privi surprinsă, clătinîndu-și capul.

– Nu... Să-ți explic. Dacă pot. Într-o zi mă aflu într-o tabără de refugiați. Doamne, Kathleen, nici nu poți să-ți imaginezi lipsurile, mizeria. Noi nici nu ne putem de seama... făcu un gest de neajutorare cu mîinile. N-am cuvinte să-ți descriu dezastrul... putreziciunea. Își duse mîna în dreptul ochilor, ca și cum ar fi vrut să înlătore imaginea.

Mă rog, filmam și, cu colțul ochiului, am văzut o

tînără mamă cu copilașul ei. Amîndoi erau dincolo de orice nivel al subnutriției, într-adevăr morți de foame. Fără să realizeze că o vedeau, mama și-a stors sînul de ultima picătură de lapte și și-a pus copilul la sîn. Pîngea. Copilul și-a ridicat o mînă și i-a atins obrazul. Ca și cum ar fi știut că asta era tot ce-i putea da mama lui, și-i era recunoscător pentru asta.

Tăcu cu ochii pierduți. Chiar și zgomotele pe care le făceau copiii din tabără păreau absorbite de intensitatea poveștii lui.

– În mijlocul întregii acelei urîtenii, continuă el, am văzut ceva frumos. Nu vreau să sune a predică, dar cred că atunci am realizat că poți să găsești ceva bun în orice lucru, dacă privești cu suficientă atenție. Lumea merită să fie salvată, chiar numai de dragul unui copil.

Kathleen fu ciudat de mișcată de istorisirea lui.

– Camera ta poate prinde fel de fel de nuanțe care pot scăpa ochiului. Nu face discriminări, nu-i așa? Nu este copleșită de prejudecăți.

– Vino, spuse el brusc, prinzîndu-i mîna și trăgînd-o în picioare.

– Unde? întrebă ea. Copiii...

– Nu, nu. Mergem doar pînă aici. Puțini oameni au privilegiul ăsta. Sper să apreciezi.

O duse pînă la bolovanul pe care era camera. Cu mîinile în șolduri, o măsură din ochi și apoi privi la cameră.

– Să vedem. Cum să facem? murmură el. Dacă ți-o pun pe umăr, o să intri în pămînt.

– Ce...

– Aha! Știu.

Apăsă ușor cîteva butoane, așa cum îl văzuse că făcuse în seara trecută mînuind aparatul.

– E-n regulă, vino-ncoa.

Prinzînd-o de mijloc, o trase mai aproape, pînă cînd ajunse lîngă stîncă, cu ochii aproape la nivelul camerei.

– Acum, ridică-te pe vîrfuri și pune-ți ochiul drept în obiectiv. Vezi monitorul înăuntru?

Ea făcu ce-i spuse. Îi era greu să se concentreze asupra altui lucru, după ce mîna lui îi atinsese pielea goală în dreptul plexului. Dar ochiul găsi micul monitor care arăta ca un pătrățel.

– Așa arată? E chiar ca un televizor alb-negru. Credeam că e ca și cum ai privi prin lentilele unui aparat de fotografiat obișnuit! exclamă ea.

– Dacă faci un film, așa e, dar cu banda video poți să vezi exact cum va apărea pe ecranul televizorului, cu excepția culorilor. De aceea e nevoie de verificarea culorii albe. Tuși tare, semnificativ, și primi un cot în coaste.

– Ce vezi? Spune-mi în ce direcție s-o mișc.

– Bine, spuse ea ezitînd. Tot ce putea vedea era imaginea cețoasă a unui pom la cîțiva metri în fața lor.

– Nu este focalizat, spuse ea.

– Spune cînd ți se pare că e bine, zise el la urechea ei. O să încerc să-l focalizez eu pentru tine.

Privi cum trunchiul pomului devenea din ce în ce mai clar, pînă cînd se puteau distinge scrijeliturile scoarței.

– Acum! strigă ea, bucuroasă.

– Acum încotro vrei s-o îndrept? La stînga? La dreapta? În sus sau în jos?

– Puțin în sus, mai spre crengi. El veni un pas mai aproape, ca să-i aranjeze camera, iar ea îi simți pieptul cald, puternic, lipit de spinarea ei. În timp ce manevra discurile din jurul lentilelor, brațul lui stătea pe umărul ei. Bătăile inimii i se întetiră.

– Acum la stînga, spuse ea, cu respirația tăiată. Încă puțin. Stai! Așa. E ceva... un păianjen și... aa... pînza e imensă. Se întinde din creangă în creangă. E foarte ocupat cu treaba. Erik, nu poți să-l dai mai aproape, adică, să-l văd mai mare?

El chicoti, și ea îi simți respirația mișcîndu-i părul de pe ceafă.

– Sigur. Doar că trebuie să mai umblu la focalizare. Îl vezi mai bine acum?

– Daa! Acolo! Fă-l mai mare. Perfect. E perfect.

– Ți-ar plăcea să înregistrezi o după-amiază din viața unui păianjen?

– Nu asta facem?

– Nu, trebuie apăsat butonul de înregistrare.

– Te-ar deranja?

– Sigur că nu.

Odată începută înregistrarea, ea crezu că el își va retrage mîna stîngă, dar el n-o făcu. În loc să și-o retragă se sprijini cu ea de stîncă, așa că era presată între suprafața dură, rece a stîncii, și calda vibrație a trupului lui. Ar fi fost greu să spună care senzație era mai puternică și mai impresionantă.

– Ce face? Întrebă el în urechea ei. Un moment, crezu că-i simte atingerea mustății pe lobul urechii.

– Bine. E frumos. Îi simțea genunchii în spatele coapselor și-și potrivi involuntar picioarele cu musculoasele columnne.

– Părul tău miroase a caprifoi, murmură Erik. De data asta, buzele lui se mișcaseră la urechea ei. Șoldurile lui se lipiră de ea și Kathleen realizează că numai supraelasticul bikini-ului ei și bumbacul slipului mai despărțeau virilitatea lui de curba lină a feselor ei.

– Erik, spuse ea cu vocea răgușită.

– Hm? Nasul lui îi investiga zona de după ureche.

– Cred... Eu... păianjenul... Mai bine terminăm acum. Nu era sigură nici ea dacă se referea la terminarea înregistrării sau a acelei apropieri a corpurilor lor care se transforma rapid într-o îmbrățișare.

El oftă.

– Bine.

Opri camera și micul monitor deveni din nou gri. Se îndepărtă cîtiva pași de ea, iar ea, cînd se simți în siguranță, își refăcu ținuta și se întoarse spre el. Neîndrăznind să-l privească în ochi, vorbi cu privirea în pămînt.

– Mulțumesc, a fost minunat.

– A fost? Vocea lui era neglijentă dar intuitivă, cerîndu-i un răspuns sincer. Ea își ridică ochii repede, dar fură ținuiți de ascuțimea privirii lui. Ochii ei verzi fură ca hipnotizați pînă cînd el și-i coborî pe ai lui spre buzele ei tremurînde. El și-i ridică apoi din nou, căutînd tulburarea ce strălucea în ai ei.

– Kathy, Kathy.

Vocea scăzută, liniștită, pătrunse în sfîrșit în creierul ei îmbibat de dorință. Se îndepărtă de Erik și

privi tulburată spre Jaimie.

– Kathy? Întrebă el nesigur. Mi se taie picioarele.

Kathleen își lovi palmele de obraji arzînd și privi grăbită la ceas.

– O, Doamne! E cinci și un sfert!

Erik începu să rîdă, dar ea nu-l luă în seamă și alergă spre malul rîului, căutîndu-și fluierul pe care-l scosese odată cu hainele și suflă puternic în el.

– Repede, repede copii! E tîrziu. Încălțați-vă și aliniați-vă repede.

Dădu în sfîrșit atenție mînuței care-o bătea pe braț și-l văzu lîngă ea pe Jaimie. Ochiul lui străluceau, luminoși.

– A fost bine azi, avîndu-l pe Erik cu noi, nu-i așa, Kathy?

Kathleen privi înapoi spre stîncă lîngă care Erik stătea cu camera pe umărul gol.

– Da, spuse ea mișcată. A fost bine.

Erik își mîncă grăbit cina și începu apoi să aranjeze monitorul pe care urma să-și prezinte benzile. Le promisese copiilor că se vor vedea la televizor și-și ținea promisiunea. Mulți din ei săriră peste carne și legume și trecură direct la budinca cu ciocolată, sperînd să termine mai repede cu masa. Cînd Erik văzu ce se întîmplă, anunță cu voce tare:

– Nimeni nu vede nimic, pînă ce nu se gîlesc toate farfuriile!

Se născu un murmur general, dar mîncarēa din fiecare farfurie fu atacată cu lăcomie. Într-o jumătate de oră, toți cei două sute de copii fură adunați într-un semicerc în fața estradei.

– Bine. Iată regulile. Primul băiat care se ridică și-l împiedică pe altul să vadă, o să aibă de-a face cu mine. Prima fată care face așa, va trebui să mă sărute. Copiii izbucniră în rîs, dar Erik îi privi amenințător. Vorbesc serios. Dacă toți sînteți cumiți, fiecare va putea să vadă. E-n regulă?

– În regulă! răspunseră în cor.

Erik porni aparatul și curînd copiii rîdeau în hohote privind imaginile lor de pe ecran.

– Nu-i așa că se poartă minunat cu copiii? spuse Edna cu căldură. Ea, Kathleen și ceilalți educatori stăteau încă la masă, în fața unor cești cu cafea sau a unor pahare cu ceai rece.

– E foarte priceput, spuse Kathleen.

– Da, știu că este. N-ar fi lucrat unde lucrează și n-ar fi primit atîtea misiuni importante, dacă n-ar fi fost. Dar ar fi putut avea un temperament artistic și ar fi putut fi capricios cu toată lumea. Dar el se poartă foarte frumos cu copiii.

Kathleen își încrucișă brațele într-un gest defensiv. Nu vroia ca Erik să fie minunat. Îl examinează, căutîndu-i defecte. Vroia să-l vadă făcînd o greșală, sărind peste cal. Perfecțiunea lui o tulbura. Prezența lui o tulbura. El însuși o tulbura.

De cînd aduseseră copiii în complex și merseseră fiecare la căsuța lui, în mintea ei era un vîrtej. Spre marele ei necaz, se surprinse amintindu-și cît de bine

fusese să-l simtă aproape, să-i asculte șoapta în ureche, să-i simtă respirația caldă, parfumată și cum îi mîngîiase obraji și ceafa.

Apoi, neliniștită, se dojeni singură pentru că se purta prostește. Era o femeie în toată firea prea matură ca să se comporte în acest fel. Prea matură ca să i se taie respirația și să i se întetească bătăile inimii de fiecare dată cînd revedea imaginea lui mergînd spre rîu, gol, cu excepția pînzei din jurul șoldurilor, care mai mult îi evidenția decît îi ascundea sexualitatea. Niciodată nu dăduse ea atîta atenție anatomiei masculine.

Rezistase tentației de a îmbrăca pentru cină altceva decît șortul albastru și tricoul alb, tricotat. Dar își pusese un strop de *Mitsouko* în punctele de pe corp unde îi bătea pulsul. Nu pentru el, se asigură ea însăși, în timp ce se apleca să-și atingă cu parfum și picioarele, în dosul genunchilor.

Acum, admirația Ednei pentru Erik o făcu și mai hotărîtă să reziste atracției lui. Era un vîntură lume. Cu cîți ani mai mare decît ea? Cîți ani o fi avut? Treizeci? Treizeci și cinci? Vîrsta cronologică nu conta. Chiar dac-ar fi fost mai tînăr decît ea, ar fi fost mai bătrîn ca experiență.

Desigur, cunoscuse femei din toată lumea. Un bărbat care arată ca Erik nu stă singur multă vreme. Virilitatea radia din el ca o aură luminoasă care impresiona pe toată lumea, în special femeile. Singura muncă de convingere pe care ar fi dus-o vreodată o fi fost aceea de a da femeile afară din patul lui, după ce a terminat cu ele. N-ar fi fost nici o problemă să le

aducă acolo.

Neascultătoare, mintea ei imaginează o scenă cu Erik lungit într-un pat mare. Era cineva cu el. Era ea. Neajutorată, sub el. El își plimba gura pe gîtul ei. Mustăța lui...

Ce făcea? Kathleen își scutură capul. Privi pe furiș în jur și văzu că nici soții Harrison și nici ceilalți nu-i observaseră comportarea ciudată. Erau toți cufundați să privească banda video pe care Erik, la cererea telespectatorilor, o pusese a doua oară.

Nimeni nu observă cînd Kathleen se ridică și pleacă din sala de mese, închizînd încet ușa în urma ei.

Nimeni, în afară de Erik.

O urmări pe Kathleen care mergea încet spre capătul terasei, așezîndu-se apoi pe o treaptă și ridicîndu-și capul pentru a privi cerul. Îi privi șuvițele scăpate din nodul făcut în creștetul capului și care păreau fișii de mătase pe albul strălucitor al bluzei.

Închizîndu-și repede ochii, aproape că putu să simtă mirosul de caprifoi al părului ei care-i ametea mintea și-l îmbătase în această după-amiază.

Îi era greu să-și ia privirea de la tabloul copleșitor pe care-l alcătua ea, stînd acolo în întuneric. De dragul spectatorilor săi, își întoarse privirea spre bandă. Dar nu și mintea. Se gîndea încă la fata de pe terasă.

Fată? Femeie? Asta era o problemă grea. Nu știa de ce, dar nici una din etichetele pe care le aplica de obicei femeilor nu i se potrivea lui Kathleen Haley. Ea avea cîte ceva din fiecare femeie, dar nu era nici una din ele. Avea clasă, o distincție indefinibilă, care o

faceau diferită și imposibil de categorisit.

Dar era femeie. Dumnezeu! Era femeie.

Acesta era încă un lucru care nu se încadra în schemă. Ea nu era genul lui. Soții Harrison îi spusese că ea se ocupa de modă. Ar fi trebuit să-și dea imediat seama. Cine altcineva ar fi putut să facă un șort și un tricou să arate *haute-couture*? Nu-i păsase niciodată cîtuși de puțin ce purta o femeie. Și apoi, lui îi plăceau trupurile pline, șoldurile rotunde, sînii mari.

Ea era aproape ca un băiat de zveltă dar fundulețul acela mic aproape că-l înnebunea. Ar fi vrut să pună mîinile să vadă dacă e atît de tare și dur cum pare. Picioarele acelea lungi, zvelte, nu încercau să fie provocatoare, dar se surprinsese urmărindu-le jocul mușchilor, cînd ea mersese în fața lui, pe poteca de munte, de dimineată. Sînii ei erau mici, dar plini și cu forme frumoase. Cînd ieșise din apa rece a rîului, sfîrcurile i se ridicaseră ca o invitație, nerăbdătoare și obraznice.

La naiba! Fabula despre o femeie care de-abia avea vîrsta să fie considerată femeie. Lui îi plăceau femeile, dar îi plăceau goale, tăcute și în pat. Nu se gîndise niciodată la ele ca la niște profesioniste. Nu dorise niciodată să iasă cu vreuna de dragul unei conversații intelectuale. Cu toate astea, astăzi împărțise cu Kathleen gînduri pe care nici nu și le catalogase în minte. Atenția ei intensă îi deschisese mintea, făcîndu-l să vadă clar lucruri care înainte i se păreau nebuloase.

Sărutul din seara trecută nu fusese spontan. Îi

plănuise de la început pînă la sfîrșit, în cel mai mic detaliu. Dorise să-și potrivească gura peste a ei, dar în loc să se simtă satisfăcut, acum tînjea după mai mult. Trebuia să vadă dacă era tot atît de gustoasă, pe cît i se păruse la micul aperitiv.

Banda din aparat se termină și Erik fu smuls din gîndurile plăcute de aplauzele entuziaste ale copiilor.

– Mai vrem, mai vrem, strigară ei.

Erik rîse.

– Nu cred.

– Copii, strigă B.J. ca să acopere gălăgia și bătu din palme. Copii, trebuie să sune de culcare, așa că hai să mergem spre cabane, vă rog. Educatori, mergeți cu grupurile voastre. Astă-seară am avut o adevărată tratație. Să-i mulțumim toți domnului Gudjonsen.

Toți copiii îi mulțumiră, strigînd cît putură de tare.

Kathleen se înapoiase în cameră cînd începuse gălăgia. Erik reuși să-și croiască drum către ea prin aglomerație.

– Aș vrea să-ți arăt benzile pe care le-am tras azi. Nu e gata, dar m-am gîndit c-ai vrea să vezi ce-am făcut pînă acum.

– Dar eu... ezită ea. Nu știa dacă voia să fie singură cu el sau nu.

– Hai, o îndemnă el. Consider-o ca pe un film gratuit. O prinse blînd de umăr. Ea rîse.

– Bine.

Le spuseră noapte bună celorlalți educatori și soților Harrison care, grăbiți să ajungă la ei, refuzară invitația lui Erik să mai rămînă, astfel încît B.J. să prindă știrile de la ora 10.

Femeile de la bucătărie spălaseră vasele în timp ce se viziona banda, așa că acum clădirea era goală.

– Să pun prima bandă, spuse Erik. De ce nu stingi lumina? Am vedea mai bine.

Kathleen se îndreptă spre panou și răsuci comutatoarele. Camera era acum luminată numai de micul bec din bucătărie și Kathleen se înapoie pe bancă.

– Gata? Întrebă Erik peste umăr și zîmbi.

– Gata.

El porni banda și apoi se așeză lângă ea, sprijinindu-și coatele pe masa din fața lui și întinzîndu-și picioarele lungi în față. Kathleen privi în jos la propriile picioare goale aflate la doar cîțiva centimetri distanță de ale lui. Nu se dădu mai departe.

Urmăriră înregistrarea brută pe care o făcuse el și foarte curînd discutau amical despre cum fuseseră luate imaginile. Kathleen nu-și putu stăpîni rîsul, văzînd fața schimonosită, plină de lacrimi a lui Gracie. În ascensiunea din cursul dimineții, căzuse și-și zgîriase genunchiul ușor, dar se văitase și plînsese exagerat.

– Oh, Erik, ce crud ești, îl certă Kathleen rîzînd. Chicoti și el.

– Poate. Dar n-am putut rezista. Știi, cînd o să mai crească și n-o să mai poarte sîrmele alea pe dinți, și-o să aibă lentile de contact, pariez că o să le pună în umbră pe toate.

Mîna lui se așeză pe umărul lui Kathleen.

– Sper. Merită să fie fericită. Părinții și frățiorul ei au murit într-un accident. Ea a fost rănită și a stat în

spital cîteva luni. Avea opt ani și oricît ți s-ar părea de trist, se consideră că e o vîrstă prea mare pentru adopțiune. Probabil că va sta la orfelinat pînă la 18 ani și atunci, să sperăm, va merge la un colegiu.

– Doamne, ce nenorocire!

Kathleen oftă.

– Da. Majoritatea copiilor de aici au rămas orfani în împrejurări asemănătoare. Unii dintre ei mai au un părinte, de regulă tatăl, dar care nu poate să-i țină cu el. Foarte puțini s-au născut din mame necăsătorite sau și-au pierdut părinții cînd erau bebeluși. Majoritatea copiilor sînt foarte puțin adaptați. Chiar atunci, un prim plan al lui Jaimie umplu ecranul.

– Jaimie este excepția de la regulă. Tatăl lui nu s-a însurat niciodată cu maică-sa. A renunțat la el la naștere. N-a fost niciodată adoptat, pentru că este mulatru.

Mîna lui Erik se mută de pe umărul ei pe gît, într-un gest de consolare care se transformă în mîngîiere.

– Reprezintă ceva aparte pentru tine, nu-i așa?

– Da. Am încercat să nu las să se vadă, dar așa este.

Fu bucuroasă că Erik, trebuind să schimbe banda, își luă mîna de pe ea. Îi fusese greu să se abțină să nu se sprijine pe ea.

El trăsese patru benzi de douăzeci de minute, și de fiecare dată cînd se scula să deruleze banda văzută și s-o schimbe cu alta, la întoarcere își așeza la loc mîna pe gîtul sau pe spatele sau pe umărul ei. Într-un fel, o atingeă tot timpul.

Cînd apăru banda cu păianjenul, Kathleen își acoperi fața cu mîinile. Rîseră de mișcările necontrolate ale camerei, care făceau ca păianjenul să pară că dansează pe pînza lui.

– Îmi pare bine că n-am de gînd să devin operator! exclamă ea.

– Ai fi handicapată. N-ai putea să-ți ții camera singură. Scuza mea e că eu nu puteam vedea ce înregistrez. Se apropie și-și lipi buzele de urechea ei. Și eram preocupat de altceva. Gura lui îi atinsese ușor obrazul. Chiar atunci, aparatul video se întrerupse.

– Fir-ar să fie, bombăni el pe sub mustață și se ridică să schimbe banda.

Kathleen se sculă în picioare. Genunchii îi tremurau.

– Mai bine plec... spuse ea nervoasă.

– Nu. Mai e una. Stai jos, îi ordonă el.

Kathleen n-avu putere să se apere și, sincer, nici nu știa dacă vroia. Se așeză la loc pe bancă. Firesc, cînd se așeză și el, Erik își puse iute brațul pe umerii ei.

Cîteva minute urmăriră tăcuți, pe ecran, copiii care se zbenguiau în aer. La un moment dat, ecranul se făcu gri, apoi Kathleen scoase o exclamație de surpriză văzîndu-se ieșind încet din apă.

Era în prim-planul imaginii. Liziera de copaci de pe malul opus al rîului apărea ca o cortină verde în spatele trupului ei, subliniindu-i formele. Ieșea din apă cu o grație neintenționată, provocatoare. Culoarea ca de scorțișoară a bikini-ului o făcea să pară goală. Părul ud îi cădea seducător pe gît și pe umeri, ca degetele unui îndrăgostit. Apa strălucind ca lumina

soarelui, i se scurgea pe membre, pe piept, pe stomac și abdomen, în picături mici, care sclipeau pe pielea ei ca niște diamante. Pe ecran, zîmbetul întrebător pe care i-l adresase, părea o aluzie – timidă, dar chemătoare.

Ecranul se întunecă din nou și o tăcere grea se lăsă în încăpere. Kathleen, incapabilă să se miște, continua să privească direct în fața ei. Banda se termină și aparatul se opri. Zgomotul le păru ca o bubuitură de tun. Cu toate astea, ea rămase nemișcată cu inima bătîndu-i tare, cu toată energia ce-i mai rămăsese în corp.

Erik îi atinse fața cu dosul mîinii și, cu degete sigure, o prinse de bărbie și-i întoarse capul spre el.

– Pentru videoteca mea privată, șopti el și; plecîndu-și capul, îi atinse ușor gura cu buzele.

Ea se trase înapoi, prudentă. Ridicîndu-se repede în picioare, făcu cîțiva pași spre estradă.

– Aparatul tău...

Sări și el de pe scaun ca un resort. Își întinse iute mîna și-o prinse de mijloc.

– Lasă-l, spuse răgușit. O îmbrățișă, lipind-o de trupul lui puternic, masculin. Îi desprinse stîngaci părul din bentița cu care era legat și-și plimbă degetele prin șuvițele grele. Adîncindu-și degetele în ele, îi trase capul pe spate, forțînd-o să-l privească în ochi.

– Uită tot. Gîndește-te numai la asta.

Gura lui se închise peste a ei, luînd-o total în stăpînire și nelăsîndu-i nici o posibilitate de împotrivire. Dar era un asalt blînd. Buzele lui le sorbeau pe ale ei,

iar mustața îi mîngîia, gîdilîndu-i buzele deschise în așteptare. Apoi, limba lui exploatatoare și înfometată, descoperi fiecare secret al gurii ei.

Inconștient; mîinile ei îi mîngîiau fața. Apoi degetele îi trecură prin părul blond, bogat și-i mîngîiară șuvițele care-i atingeau gulerul.

Șoldurile lui se apropiară de ale ei și, foarte natural, ea răspunse cu aceeași mișcare, lipindu-se de el. Simți, mai mult decît auzi, cum i se oprește respirația în gît, apoi buzele lui șoptindu-i numele. Mîna lui îi mîngîie spatele, se opri puțin pe talia subțire, apoi coborî pe curba dulce a șoldurilor. O apucă tandru și o lipi îndrăzneț și mai strîns de el.

Gura lui îi sărută lobul urechii, apoi coborî senzual pe gît.

– A ce miroase? adulmecă el, iar Kathleen gemu cînd îi simți vîrfurile limbii pe triunghiul sensibil de la baza gîtului.

– *Mitsouko*, șopti ea.

– N-am auzit niciodată de el.

– Nu?

– Nu. Dar n-o să-l uit niciodată.

Mîna lui se afla la baza coastelor ei și urca încet. Oh, Doamne, da! Da! Mîna lui îi cuprinse sînul. Palma lui se potrivea așa de bine, de parcă era croită special.

Începu o mișcare ușoară, circulară, care parcă o suspendă într-o atmosferă euforică. Își coborî capul în dreptul inimii și-și afundă buzele și nasul în bluza ei. Ea îi simțea răsuflarea și buzele fierbinți prin bumbacul subțire. Buzele lui, deasupra sfîrcului, îi

șopteau numele. Ea scoase un suspin scurt, fără să-și dea seama.

Din nou, mîna lui îi prinse sînul, punîndu-și acum degetul pe locul în care fusese gura, și mîngîie ușor sfîrcul care se întărea. Gura lui era acum la urechea ei, făcînd ceva ce-i dădea o senzație delicioasă, apoi întrebă:

- Unde vrei să mergem?
- Poftim? întrebă ea absentă.
- La tine sau la mine?

Realiză în sfîrșit sensul cuvintelor și moleșeala sexuală dispăru ca alungată de un duș rece. Plăcerile pasiunii care-i aprinseseră spiritul și-i arseseră capul, se stinseră la o simplă întrebare.

Se trase brusc de lîngă el și-și umplu plămîinii cu oxigen respirînd greu, zgomotos, de cîteva ori.

– Kathleen, ce...

– Nu pot... nu pot fi... cu tine, spuse ea repede, ca să nu se răzgîndească.

– De ce naiba nu? izbucni el privind-o. Apoi spuse încet: Iartă-mă. A fost o întrebare pe care nu trebuia s-o pun. Își scutură capul îmbufnat și-și trecu degetele prin părul pe care mai simțea încă mîngîierile ei. Spuse fără ciudă:

– Trebuia să-mi fi spus acum un sfert de oră că ești în zilele alea din lună cînd...

Ea realiză abia după cîteva momente la ce concluzie ajunsese el. Dacă ar fi fost mai puțin întuneric, el ar fi putut să vadă cît de jenată era de presupunerea lui, dar mai bine să creadă că era în timpul ciclului, decît să cunoască adevăratul motiv

pentru care nu mergea cu el.

Se apropie de ea și-i luă capul în mâini.

– Noapte bună, spuse încet sărutându-i ușor buzele, apoi fruntea.

– Noapte bună, murmură ea. Trebui să se țină tare să nu i se facă rău, în timp ce ieșea din sala de mese, urmărită de privirea lui.

Capitolul IV

– Am o idee grozavă! exclamă Edna în dimineața următoare cînd se aflau la micul dejun.

– Ce anume, iubito? întrebă B.J. mușcînd dintr-un biscuit.

– Kathleen trebuie să-l ia pe Erik la hotelul *Crescent*, la cină.

Furculița lui Kathleen căzu cu zgomot pe farfurie, și cînd ridică brusc capul, văzu ochii lui Erik sclipind de rîs.

– Ce e *Crescent*? îi întrebă el pe soții Harrison, fără s-o scape din ochi pe Kathleen.

– Erik, o să-ți placă foarte mult. E un hotel în Eureka Springs, construit pe la 1880 și renovat de curînd în elegantul lui stil victorian inițial. Restaurantul este somptuos!

– Eu nu... începu Kathleen.

– Cît de departe e Eureka Springs? o întrerupse Erik.

– Cam treizeci de mile, deși îți trebuie o oră ca să ajungi acolo. N-avem pe aici autostrăzi din alea, super, rîse B.J. Ar trebui într- adevăr să vezi orașul. Noi îi spunem Elveția Americii. Eureka Springs e construit chiar pe vîrfu muntelui. Casele și celelalte construcții sînt vechi, în general cu cîteva etaje. Partea din față, de la stradă, are un etaj, iar partea din spate, mai înaltă, e sprijinită pe stîlpi de treizeci de picioare.

– M-ai convins, spuse Erik entuziasmat. Am auzit de Eureka Springs, dar n-am fost niciodată acolo.

– Bine. Atunci așa rămîne, spuse Edna.

– Stați! Kathleen aproape că țipă, apoi se înroși, cînd trei perechi de ochi o țintuiră. Nu pot să plec chiar așa. Adică... vreau să spun, copiii... astă seară... e împotriva regulamentului.

– Ești directoare. Nu încalci regulamentul, zîmbi Edna. Trebuie să-i lăsăm o pauză lui Erik. Nu e obișnuit să fie izolat de societate, ca noi.

Kathleen o privi suspicioasă pe Edna. Ceea ce spunea bătrîna avea sens și era posibil ca Edna să vrea sincer să-l scape pe Erik de încă o seară petrecută în sala de mese zgomotoasă, dar Kathleen se gîndea că Edna încearcă poate intenționat să-i

facă să fie singuri împreună. Nu era nici o cale să refuze oferta de a avea o seară liberă, așa că își înghiți nodul din gît și spuse încet:

– Cred că ar fi plăcut să ieșim puțin de aici.

– Puteți pleca imediat după ce aduceți copiii înapoi în tabără, după-amiază, spuse Edna cu satisfacția unuia care și-a îndeplinit misiunea.

– Erik, *Crescent* are și un club drăguț, cu sală de dans la parter.

– Sună din ce în ce mai bine, spuse el către soții Harrison, apoi se întoarse și-i făcu cu ochiul lui Kathleen.

Oh, Doamne, gemu ea în gînd. Îi trebuise tot curajul pe care-l avea ca să intre de dimineață în sala de mese, după cele ce se întîmplaseră în seara trecută. Ce era cu ea? Trebuie că-și pierduse mințile. Îl oprise în ultimul moment, dar cu toate astea el mersese atît de departe cu ea cum nu-i permisesese nici unui bărbat. Și-l cunoștea doar de două zile.

Reacțiile ei față de el o înspăimîntau.

Dar, căutîndu-și scuze, își găsea justificări. Felul în care mîinile lui îi frămîntaseră trupul cu familiaritate, dovedea o tehnică desăvîrșită. Gura lui, căldura îmbrățișării lui, dovedeau o practică lungă. Îi găsise slăbiciunea și o exploatare. Îi spusese o poveste impresionantă despre misiunea lui în Etiopia și ea cedase în fața aceluia șantaj sentimental, ca o nevastă de pionier în fața spectacolului vrăjitorului tribului. De cîte ori oare folosisese acea poveste ca să depășească barierele față de o femeie? Poate că povestea nici nu era adevărată!

Kathleen avea o părere prea bună despre ea, ca să se complacă în aventuri ocazionale, în relații care nu numai că nu-i îmbogățeau viața, dar dimpotrivă, îi produceau dezamăgire, decepții și durere și îi lăsau doar un sentiment de golciune. Nu luptase ea ca un tigru cu David Ross?

Înainte să cadă pînă la urmă într-un somn neodihnitor, Kathleen hotărîse că data următoare cînd Erik va ataca din nou o uvertură sexuală, să-l informeze în termeni care să nu lase nici un dubiu, că n-o interesa o încurcătură romantică.

Acum, Edna le aranjase o întîlnire! O întîlnire care avea să dureze ore, dacă aveau de gînd să meargă la Eureka Springs pe șoseaua cu două benzi ce se strecura printre munți.

Află cu ușurare și regret că astăzi Erik se decisese să însoțească grupul lui Mike Simpson, care mergea într-o excursie pe cealaltă parte a muntelui. Avea să dureze toată ziua, Kathleen nu știa cum va reuși Erik să-și ducă aparatul, dar era sigură că se va descurca. E un om de mare talent, se gîndi ea ironic, urmărindu-l traversînd tabăra cu echipamentul și cîțiva copii curioși după el.

Orele trecură repede și grupul lui Kathleen urca drumul spre tabără, cînd grupul lui Mike tocmai se întorcea. În secret, spera ca Erik să fie prea obosit și plictisit ca să mai meargă cu ea. Dar el zîmbi exuberant cînd o salută din cealaltă parte a curții.

– Hei, Kathleen, așteaptă.

Îi spuse cîteva cuvinte lui Mike, ciufuli părul unui băiețel drăguț, ciupi o fetiță de obraz și apoi alergă

spre Kathleen. Cămașa albă tricotată era îmbibată de transpirație și părul îi cădea dezordonat pe frunte, dar niciodată nu fusese mai atrăgător, cu ochii sclipind de zîmbet.

– Ce-ai făcut astăzi?

– Bine. Copiii ți-au dus dorul. Și eu, adăugă ea în gînd. Cum a fost drumul?

– Cam greu la început, dar mi-am revenit. Părea admirabil de modest.

Știind că arată de 12 ani, cu codițe, în pantaloni scurți și teniși, se foi neliniștită sub privirea lui. Oare se gîndea la noaptea trecută? Doar își pusese întrebarea și ochii lui se îndreptară spre buzele ei și rămaseră acolo. Da, își amintea, și simți cum roșește sub bronzul puternic.

– Cum ți-ai cărat camera? întrebă ea cu o curiozitate pe care n-o putu stăpîni.

El zîmbi, dinții albi luminîndu-i fața bronzată.

– A mers în fața mea, pe șa.

– Foarte ingenios, spuse ea.

– Am învățat să improvizez. Zîmbi și mai larg. Avea o gropiță sub mustață. Cînd ești gata? întrebă el dintr-odată.

– Tot mai vrei să mergi? zise ea. Știi, nu e neapărat necesar.

– Știu, dar vreau. Se aplecă și-i șopti conspirativ: De ce crezi că m-am oferit să plec în excursia asta? Nu credeam că puteam să fiu cu tine toată ziua, cu gîndul la ce va fi astă seară, și să nu te ating. Nu cred că educația sexuală se include în autobiografie, nu?

Ce se întîmplase cu toate cuvintele pe care le

alesese și le repetase toată ziua? Unde, oare, se ascundeau, în creierul ei ordonat, toate acele epitete? Logica sănătoasă pe care o construise, se făcuse bucățele și, în locul ei, vedea acum numai posibilități ispititoare. Nu mai putea mișca limba deloc, darămite să-i arunce în față refuzurile pe care le memorase cu încăpăținare.

Nu putu să-i susțină privirea. Era prea neliniștitoare, prea tulburătoare, hipnotică. Își îndreptă ochii verzi spre copaci, spre port-drapelul în vârful căruia flutura steagul taberei, spre copiii și educatorii care se îndreptau obosiți către cabane.

– Cam o oră, e bine?

Îi prinse o șuviță de păr între două degete lungi, subțiri. I-o mângâie ușor și i-o prinse după ureche.

– Cincizeci și cinci de minute, spuse el răgușit, apoi se întoarse pe călcâie și porni în direcția cabanei lui.

Porni și ea spre a ei, frământată de gânduri. Cu ce să se îmbrace? N-avea nimic potrivit. Se gândi cu ciudă la șifonierul de acasă, din Atlanta, unde avea rochii unicat, pantofi minunați, poșete și accesorii pe care le cumpărase la preț mai mic, datorită meseriei ei.

Acum privea neajutorată la micul dulap din cameră, gândindu-se ce putea să facă doar cu cele câteva piese. Să ia bluza din bumbac imprimat sau rochia de voal? Își mușcă interiorul obrazului. Bluza era ușoară, simplă și dulce. Și sigură. Rochia era ușoară, simplă și sexy. Nu așa de sigură. Nu se hotărîse nici după ce făcuse duș.

Înfuriată de propria prostie, luă rochia de voal de pe umeras. Materialul subțire îi cădea pe corp de parcă avea un nor în jurul ei. Bustul era croit ca un furou. Bretele înguste din dantelă i se prindeau pe umerii goi. În față, de o parte și de alta a șirului de nasturi care se oprea în talie, materialul se strîngea în pliuri mici. Fusta era largă și ca să-i atenueze transparența, purta chiloți de culoarea pielii și o jupă scurtă. Culoarea verde ca marea îi accentua ochii vii și scotea în evidență nuanța de caisă a pielii.

Își puse în picioare singura pereche de sandale cu toc pe care le adusese cu ea. Nu-i plăcea că poarte ciorapi cînd era așa cald, dar își epilase picioarele bine și le unsese cu o cremă care făcea pielea ca de mătase la pipăit.

Își răsuci părul într-un nod în vîrfurile capului și-l prinse cu un clips lung, auriu, decorat cu o scoică mare. Cerceii aurii, mici, asortați, îi sclipeau în urechi. Tocmai își dăduse în voie cu *Mitsouko*, cînd Erik bătu la ușă.

Instinctiv, mîna îi zbură la baza gîtului, unde-și simțea pulsul bătînd tare. Încetează! își ordonă Kathleen, fără succes. Era mult mai nervoasă acum decît fusese la prima ei întîlnire, cînd băiatul venise s-o ia de la orfelinat.

Reuși în sfîrșit să-și miște picioarele moi pînă la ușă. Silueta lui Erik umplea golul ușii, decupată pe fundalul amurgului.

– Bună, spuse ea pe un ton pe care-l intenționa normal.

El nu făcu nici un efort să-și ascundă sentimen-

tele. Gura i se deschise într-un unghi ridicol și-i privea capul cu ochii stupefiați, larg deschiși.

– Ești aceeași fetiță cu codițe de acum o oră?

– Cincizeci și cinci de minute, îl corectă ea, tachinându-l.

Fața lui reveni la normal și arboră zîmbetul care-o făcea întotdeauna să se simtă amețită. Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel decît în blugi. Costumul de baie nu putea fi considerat îmbrăcăminte. Apariția lui, acum, o lăsă fără respirație. Cămașa albastră îi venea perfect. Pantalonii bej îi evidențiau șoldurile și coapsele ca o a doua piele, iar precizia croielii îi făcea să cadă drept pe pantofii lustruiți. Sacoul bleumarin i se întindea pe mușchii puternici ai umerilor, cînd își puse mîinile în șolduri, măsurînd-o admirativ cu privirea.

– Dumneata, domnișoară Haley, ești uimitoare. Acolo, indică tabăra cu o mișcare a capului, pari frumoasă ca soră a unui copil. Acum arăți frumoasă ca... ăă...

– Ce?

– N-are importanță, mormăi. Ceea ce îmi vine în minte, m-ar băga în bucluc. Să mergem.

O conduse spre Blazer, parcat la cîțiva metri de căsuța ei.

– Sper că tu cunoști drumul, pentru că eu am condus pînă aici cu un ochi la șosea și cu unul pe o hartă veche.

Kathleen rîse și se strecură în mașină.

– Da, dar am ajuns să-l cunosc numai venind aici ani la rînd. Numai localnicii cunosc într-adevăr

drumurile pe aici.

– Cred, spuse el. Pe unde o luăm?

Ea îi indică direcția și se lăsă pe spate, rezemîndu-se de spătarul scaunului, care era cald încă, fiindcă mașina stătuse închisă toată ziua. Curînd, aerul condiționat îndreptă situația.

– Nu-mi pari a fi un tip potrivit pentru un Blazer, îi spuse ea gînditoare.

Erik rîse ușor și întinse mîna spre radio.

– Ce fel de tip sînt? întrebă amuzat. Prinsese un post și mîna întinsă spre spate atinsese umărul ei, făcînd-o să se înfioare.

– O, știi, spuse ea pe un ton egal, tipul Miata. Sau poate Corvette.

El rîse din nou, de data asta mai puternic. Rîdea așa de natural, așa de masculin. Rîsul i se rostogolea literalmente din piept.

– Ce-ai zice de o furgonetă Dodge?

– Glumești!

– Nu. Mașina asta e o stație de televiziune. De fapt, acasă am o furgonetă Dodge. Nimic extraordinar. Fără banchete acoperite cu blană, fără sistem stereofonic, fără picturi pe dinafară. Dar foarte bună ca să-mi încarc tot echipamentul.

– Nu-mi vine că cred, spuse sincer Kathleen.

Apoi, întorcîndu-se încet spre el îl întrebă:

– Locuiești în St. Louis, nu-i așa? atît îi spusese soții Harrison despre el.

– Da. Ai auzit vreodată termenul P&P?

– Nu, spuse ea scuturîndu-și capul.

– De fapt, n-ai de unde, dacă nu lucrezi în

televiziune. P&P vine de la proprietate și procesare. Și se folosește pentru stațiile de televiziune care sînt proprietatea rețelilor. Conform regulamentelor FCC, fiecare rețea poate avea 5 stații de televiziune VHF. UBC are una în St. Louis. De fapt pentru mine este doar o adresă. Mă trimit oriunde e nevoie.

– Interesant. Mă tem că nu știu prea multe despre televiziune.

– Cred că nici eu, spuse el zîmbind. Tot ceea ce cunosc este camera mea și cum s-o folosesc. Aș vrea să fac lucruri mult mai interesante decît știrile pentru rețea. Consider realmente că munca la ei este, de fapt, o ucenicie. Mi-ar plăcea să am într-o zi propria mea companie producătoare și să fac reclame, filme pentru industrie, lucruri ca astea. Din păcate, așa ceva costă o grămadă de bani.

– Dar desigur că rețeaua plătește bine un angajat valoros ca tine.

– Da, dar nu foarte mult. Gloria e a tipilor din fața camerelor, nu a celor din spatele lor. O bătu ușor cu arătătorul pe nas, zicînd: Acum e rîndul tău. Nu știu nimic despre comerțul cu cîrpe.

Kathleen rîse și începu să-i povestească despre munca ei, și, spre surpriza ei, văzu că era sincer interesat și-i punea întrebări inteligente, la care ea răspundea cu însuflețire.

– Particip anual la cîteva tîrguri, nu numai în Atlanta ci și la Chicago și Dallas. Merg la New York la fiecare 2-3 luni.

– Pare minunat, spuse el, evident impresionat.

– Nu e chiar așa, rîse ea. Adeseori trebuie să

ajustez croiala la confecții unde asta nu se poate. Și întotdeauna se găsește o clientă bogată care trebuie să aibă rochia gata pînă diseară. Asta mă lasă la mila unui funcționar dintr-un depozit care are o inimă de piatră. Vînzătoarele rămîn întotdeauna fără mărfurile pe care producătorii se jură că nu le mai au. Făcu o pauză și respiră adînc. Ți-a ajuns?

El rîse.

– Dar de-abia aștepți să te înapoiezi la lucru.

Amintindu-și brusc că nu mai are unde să se întoarcă, își întoarse repede privirea.

– Da, răspunse vag. Nu vroia să vorbească despre demisia de la *Mason's* sau despre motivul demisiei.

Simțindu-i retragerea, Erik își îndepărtă atenția de la șosea și o privi concentrat, cu ochii micșorați. Kathleen evită înspirat continuarea discuției pe acea temă, spunînd:

– Încetinește puțin. Trebuie s-o iei la stînga aici, la intersecție.

Hotelul *Crescent* străjuia ca o santinelă orașul Eureka Springs. Arătînd foarte european cu pereții lui din cărămidă gri, acoperișurile albastre și coșurile roșii, era reprezentativ pentru perioada în care fusese construit. La fiecare etaj, pe toată lungimea clădirilor, se aflau terase largi, pe care oaspeții puteau sta, în fotolii rotative, admirînd panorama munților. Clădirile erau pătrate și acoperișurile în formă de piramidă.

Erik parcă și-o ajută pe Kathleen să iasă din mașină, ținînd-o de cot. Fu impresionat de vechiul hotel, dar Kathleen considera că Edna îl lăudase prea mult unui om care fusese în toată lumea. Totuși comentariile lui erau apreciative.

Holul avea coloane din marmură albă, în stil grec, care legau podeaua mochetată de tavanul înalt. În încăpere se afla un cămin deschis, din marmură albă, la focul căruia puteai să-ți încălzești mîinile din patru părți. Desigur, în nopțile fierbinți ca aceasta, focul nu ardea, dar butucii se aflau acolo. În schimb, patronii introduseseră în holul cu mobilă în stil victorian confortul aerului condiționat.

Restaurantul era strălucitor. Pereții erau acoperiți cu tapet roșu și auriu. Podele de stejar sclipeau de patina pe care-o dă numai vechimea și întreținerea atentă. Fețele de masă erau și ele roșii, contrastînd cu porțelanul, cristalurile și argintăria. Un colț al încăperii era dominat de un pian mare, la care un bărbat în frac cînta discret.

Edna făcuse rezervarea pe numele lor. Fură conduși la masă de șeful restaurantului, care ținu stilat scaunul lui Kathleen pînă aceasta se așează. Luă comenzile de băuturi și se retrase discret.

- Ce naiba e un „șprîț”? întrebă Erik.
- Vin alb cu sifon, gheață și puțin suc de lămîie.
- Ce s-a întîmplat cu sănătoasele, sățioasele băuturi ca scotch-ul și apa? Își puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia în palme, tachinînd-o.
- Mie nu-mi plac băuturile alcoolice. Îmi plac cele care au gust de punci, sau acrișoare sau făcute cu înghețată. El se strîmbă.

– Și ce faci cînd simți nevoia de ceva care să te învioreze?

– Iau o vitamină.

El rîse și ridică spre ea paharul înalt, care tocmai i se adusese. După ce sorbiră băuturile, spuse:

– Trebuie să gust un „șpriț”. Nimeni nu trebuie să treacă prin viață fără să știe ce-i asta.

Îi luă paharul rece din mînă și-l întoarse intenționat astfel încît să-și pună buzele pe locul unde se vedeau urmele rujului ei. Sorbind, o urmări pe deasupra paharului. Cînd i-l dădu înapoi, îi spuse încet:

– Delicios.

Kathleen simți un nod în stomac, dar fu incapabilă să-și desprindă privirea de a lui. Nu se referise la băutură. Îi reamintea că îi gustase gura deplin. I-o cunoștea, o recunoștea și-i plăcea.

Îi venea să-l îmbrățișeze pe chelner, care venise la masă cu listele.

– Ce să iau? se prefăcu interesată de meniu. De fapt, nu credea că va fi în stare să mănînce ceva. Avea impresia că inima i se dilatase în piept și-i apăsă plămînii, de-abia permițîndu-i să respire.

– Eu știu, spuse Erik alegîndu-și hotărît meniul.

– Ce? rîse ea.

– Pui prăjit. Numai în sud poți să mănînci un adevărat pui prăjit.

– Ar trebui să vii odată la Atlanta. Cred că e capitala lumii în privința puiului prăjit.

El îi privi gura cînd vorbea, apoi își ridică ochii spre ochii ei.

– O să vin.

Era o promisiune și inima ei începu din nou

dansul acela dezlănțuit pe care acum îl știa.

– Tu ce iei? o întrebă el, când chelnerul se întoarse cu carnetul.

– Păstrăv. Fript, vă rog. Și încă cîteva felii de lămîie, îi spuse ea chelnerului.

După ce acesta plecă, Erik se aplecă peste masă spre ea încă o dată.

– Nu mai vrei un șprîț?

– Nu, mulțumesc. Dar tu comandă-ți încă o băutură, dacă vrei.

– Nu. Sînt suficient de beat și așa. Întinse mîna spre ea, îi încercui încheietura mîinii cu degetele lui puternice și o sărută apăsător în dreptul pulsului. *Mitsouko*. Întotdeauna miroși așa de bine? Buzele lui murmuraseră cuvintele lipite de pielea ei, iar degetul îi presa palma în ritmul bătăilor inimii. Întrebarea era retorică și nu aștepta nici un răspuns, așa că tăcu.

– Povestește-mi despre tine, Kathleen.

– Ce vrei să știi? întrebă ea, cu respirația tăiată.

– Totul. Ce-ai simțit cînd ți-ai pierdut părinții? N-avusese intenția, nici măcar nu se gîndise la asta, dar își întinse mîna și o acoperi pe a lui, care-i ținea cealaltă mînă. Privi lung mîinile încleștate, înainte să vorbească.

– Am vrut să mor și eu. Eram furioasă. Cum de-mi făcuse Dumnezeu asta? Fusesem întotdeauna cuminte, învățam bine, mîncam toate legumele, știi lucrurile alea pe care le fac copiii exemplari. Oltă. Rămăsesem peste noapte la o prietenă, pentru că eram răcită și mama și tata n-au vrut să mă ia cu vaporul. N-am aflat despre accident decît în dimineața următoare, cînd mama prietenei mele a auzit despre

el la radio .

Închizînd ochii, retrăi toată durerea pe care-o simțise în ziua aceea.

– Am 26 de ani. N-am trăit cu mama și cu tata decît jumătate din viața mea și, cu toate astea, ei sînt încă o parte din mine, spuse ea încet. Amintirea lor e mai vie decît lucruri care s-au întîmplat după moartea lor.

– Ai fost dusă la orfelinat.

– Da, zîmbi ea cald. Îmi amintesc că am fost supărată pe prietenii părinților mei, care spuneau că sînt îngrijorați în legătură cu situația mea, dar nu-mi ceruseră să rămîn la ei. Toți erau foarte buni. Realizez asta acum. Dar atunci, eram tare supărată pe ce-mi făcuse viața. N-am iertat pe nimeni.

– Cred că erai îndreptățită să fii amărîtă. Îi ridică mîna și i-o sărută iute, apoi o întrebă:

– Unde ai făcut școala?

– La orfelinat. Era o instituție – ce mult urăsc cuvîntul ăsta – sprijinită de biserică. Avea nouă clase. Apoi am mers la o școală publică. Asta m-a pregătit să trăiesc „afară”.

– Și la colegiu?

– Avusesem note destul de bune ca să pot obține o bursă din partea celor ce sprijineau orfelinatul, dar am și lucrat la un magazin de confecții, de lîngă școală, ca să-mi suplimentez bursa. El zîmbi, cunoscător.

– Nu mă duci, domnișoară Haley. Ai muncit ca să nu ai impresia că trăiești din mila altora.

– Poate că a fost și asta, acceptă ea timid.

– Spune mai departe.

– Restul îl știi. Sau aproape tot. După absolvire,

am lucrat ca vânzătoare în diverse magazine, avansînd în funcție pînă la poziția pe care am obținut-o acum doi ani, la *Mason's*. Kathleen schimbă în grabă subiectul referitor la slujba la care renunțase cu atît de puțin timp în urmă.

– Spune-mi și despre familia ta. După mine, pari de origine scandinavă.

– Da, tatăl meu era danez. A fost prima generație din America. Părinții lui veniseră din Danemarca, atunci cînd el era încă în leagăn. Bunicul meu a fost ceasornicar. Bunică-mea n-a învățat niciodată engleza. Tot ce-mi amintesc despre ea e părul alb, pieptănat într-un coc strîns la ceafă și prăjiturile de casă pe care le făcea, care au fost cele mai bune pe care le-am mîncat pînă acum.

– Poate pentru că erai așa de mic, sugeră Kathleen cu un zîmbet.

– Poate.

– Părinții tăi? Ce făcea tatăl tău?

– Era un om dur, hotărît. A făcut un colegiu, a făcut armata, apoi s-a întors acasă și s-a însurat cu mama. A lucrat la *Boeing* în Seattle. Era un bărbat masiv, musculos, dur. Și totuși l-am văzut plîngînd la un film sentimental.

– Vorbești de el la trecut, comentă ea blînd.

– Da. A murit acum zece ani. Mama care este tot atît de blîndă și timidă pe cît era tata de impulsiv, trăiește încă în nord-vestul țării.

Conversația fu întreruptă de sosirea chelnerului cu mîncarea. Pe Kathleen o surprinse că putea să mănînce și chiar să golească farfuria. Restaurantul *Crescent* era renumit pentru felul în care îmbina

bucătăria bună, de țară cu serviciul elegant. Erik lăudă aceste calități, cufundat în savurarea puiului său prăjit, despre care spuse că a fost cel mai bun pe care-l mîncase vreodată.

Kathleen refuză desertul oferit, dar fu convinsă ușor să ia una din prăjiturile cu miere ce însoțiră cafeaua.

Nota de plată îi fu adusă lui Erik și ea se oferi să plătească partea ei, la care Erik o privi întunecat.

– Dar a fost ideea Ednei să venim aici.

– Domnișoară Haley, sînt pentru deplina egalitate a sexelor, pînă la un punct. Să plătești consumația unei doamne care te însoțește este unul din aceste puncte. Eu achit nota de plată.

Își dădu seama, după maxilarele puternic strînse și după tonul lui ferm, că subiectul era închis.

– Unde e sala de dans? Întrebă Erik, cînd traversau holul, după ce părăsiră restaurantul.

– Nu trebuie neapărat să mergem acolo, protestă Kathleen iute. Își dădu seama, după privirea lui hotărîită, că nu avea nici un rost să discute. E la parter.

O conduse pe scara largă cu balustradă sculptată, către locul în care fusese amplasată o sală liniștită pentru cocktail-uri. Era o încăpere simplă, ceva mai mult decît o tavernă. În spatele barului, tuburi de neon în diverse culori făceau reclamă diverselor mărci de bere. Astă-seară era puțină lume, dar un ansamblu de trei persoane cînta în fața unui mic ring de dans cufundat în întuneric.

Nederanjat de lumea puțină și de faptul că nimeni nu mai dansa, Erik luă mîna lui Kathleen și o conduse pe ring, trăgînd-o în brațele sale.

Grupul interpreta cîntece lente. Dansară de două ori în stilul tradițional, brațul lui Erik ținînd-o posesiv pe după spate.

Lă a treia melodie, el îi ridică mîinile și i le puse în jurul gîtului său, iar ale lui îi cuprinseseră mijlocul. Își lipi capul de al ei și-i șopti la ureche:

– Îmi place mai mult așa. E ca și cum ai face dragoste cu muzica.

O strînse mai aproape și, un moment, respirația ei se opri. Strîngînd-o lîngă el își dăduse seama că el e gata pentru dragoste. El aspira cu nesaț parfumul dulce al părului ei. Gura lipită de urechea ei îi șoptea numele. Apoi ajunse pe buzele ei, le despărți și o sărută tandru.

– Îmi place așa de mult cum te simt lipită de mine. Îmi place cum se mișcă trupul tău lîngă al meu. Îmi place cum arăți, cum miroși și gustul tău. Limba lui îi pătrundea scurt, îndrăzneț, printre buze, făcînd-o să se agațe de el în disperare, dorind mai mult.

Realizînd de-abia după cîteva secunde că muzica se oprise și că interpreții își lăsaseră instrumentele pentru o scurtă pauză, Kathleen se îndepărtă timidă de Erik.

– Mai bine-ai duce repede acasă puicuța aia, băiete. Mi se pare că-i tocmai gata.

Cuvintele vulgare ale străinului îi aduseră înapoi pe pămînt.

Capitolul V

Kathleen se întoarse către locul de unde se auzise vocea vulgară, nazală, și văzu doi tineri la una din măsuțe. Stăteau rezemați cu spatele, avînd niște expresii obraznice, indolente. Pe capete aveau pălării de cowboy, cu pene prinse la panglici.

Fața ei se înroși puternic. Se întoarse repede și nemaiășteptîndu-l pe Erik, fugi spre ușă. O opri zgomotul puternic al scaunelor trîntite pe podea.

Cu instinctul unui animal din junglă, Erik se năpustise asupra celor doi care nu-și ținuseră gura. Pe unul îl prînse de sub bărbie și-l aruncă de pe

scaun cu o directă de dreapta care-l trimisese fără ceremoie la podea, unde zăcea într-o poziție caraghioasă. Celălalt tânăr se ridicase, sperînd să se poată apăra, dar un pumn de fier al lui Erik, în stomac, îl făcu să se cocoșeze de durere, iar un alt pumn în falcă, în timp ce se apleca, îl puse definitiv la podea.

Cu ochii injectați, îl priveau cu teamă pe Erik de pe jos.

– Luați cîte una în contul meu, ca să vă răcoriți puțin, băieți, spuse Erik voios. Aruncă o bancnotă de 5 dolari pe masă. Apoi cu demnitatea unui monarh, o ajunse pe Kathleen la ușă și o conduse afară din sala cuprinsă de liniște.

Pe cînd traversau holul către ieșire, Kathleen îl întrebă cu voce tremurată:

– Erik, te simți bine?

– Sigur, de ce nu? Au meritat-o, pentru ce-au spus despre tine. Zîmbi privind spre ea și-i prinse brațul, asigurînd-o: vor trăi. Îți promit. Nu i-am lovit atît de tare pe cît aș fi putut.

Asta era ceea ce-o îngrijorase. Pentru un moment, cînd Erik se întorsese spre cei doi tineri, îi văzuse privirea, care-o făcuse să simtă un fior rece pe șira spinării. O singură grimasă feroce îi dezvelise dinții, iar pumnii strînși se legănau amenințători de-a lungul corpului, în timp ce se îndrepta spre ei.

Îi povestise despre temperamentul dur al tatălui lui. Era evident că acest sînge de viking, care simțea puternic fiecare emoție nu era imun la mînie.

– Poți, te rog, să-mi arăți direcția? Străzile din orașul ăsta sînt ca un labirint, spuse Erik după ce se urcaseră în mașină, scoțînd-o din parcare.

Era oare acest bărbat amabil același care, în urmă cu numai cîteva minute, îi atacase pe cei doi tineri în hotel? Kathleen rîse nervos și spuse:

– Drept înainte, cîteva blöcuri.

– Drept? Cred că glumești, spuse Erik luînd strîns prima curbă.

Într-adevăr, majoritatea străzilor din Eureka Springs erau unice. Fiecare șerpuia printre coline, părăind că nu duce nicăieri, dar reușind în final să conducă la șoselele de centură mai largi și uniforme.

Străzile înguste și răsucite ocoleau casele istorice, decorate cu ornamente gen turtă dulce, împodobite cu ferestruici și flancate de straturi de mușcate, petunii, pansele și gălbenele. Majoritatea caselor, mai vechi de un secol, fuseseră renovate și zugrăvite în culori vesele, contrastante, care făceau orașul să semene mai mult cu Disneyland decît cu o comunitate din Munții Ozark din Arkansas.

– Vrei să mai oprim undeva? întrebă Erik cînd ajunseră la șoseaua ce ducea înapoi la *Mountain View*.

– Nu. A fost minunat cîteva ore departe, dar de mîine o iau de la cap cu treaba, iar poimîine mergem, cu copiii mai mari, într-o excursie cu autobuzul la Buffalo River, la cascade.

– Hei, asta sună foarte plăcut. Pot să vin și eu?

– Sigur. Zîmbi în întunericul din mașină.

Erik trebuie să fi citit invitația din ochii ei și nu-și mască deloc dorința din glas cînd îi ceru, răgușit:

– Vino aici.

Ea se apropie de el cît de mult îi permitea consola dintre ei. Coapsele li se atingeau.

– Așa-i mai bine, spuse el zîbind și încercînd s-o sărute în fugă pe gură.

Ridicîndu-și privirea spre șosea, îi duse mîna la gură și-o sărută fierbinte, umed, în palmă. Îi puse apoi mîna sus, pe coapsa lui. Degetele ei tremurau, dar el îi ținea mîna prinsă într-a lui.

Ajunși la autostradă, Erik cunoștea acum drumul înapoi spre tabără. Kathleen moțăia datorită zgomotului uniform al motorului, stomacului ei plin și muzicii emise de radio-ul de la bordul luminos al mașinii. Capul ei căzu pe spetează. Pleoapele renunțară să mai lupte să rămînă deschise.

Strecurîndu-i-se pe sub fustă, mîna lui îi prinsese coapsa, mîngîindu-i pielea netedă. Cînd găsi punctul cel mai fierbinte, mîna lui se opri și rămase acolo. Ea îi simțea numai degetele mîngîind-o ușor, din cînd în cînd.

Amețită, simțea mirosul intoxicant al coloniei lui – puternic dar nu copleșitor sau grețos de dulce. Era înviorător, curat, pătrunzător, purtîndu-te cu gîndul la briza mării sau aerul toamnei. Îi veni în minte imaginea unui viking ducîndu-și corabia într-un fiord. Vikingul avea fața lui Erik, iar fata ce-l aștepta pe țarm, fluturînd mîna, arăta ca ea.

Visul deveni și mai plăcut, cînd marinarul, ajuns la țărm, luă fata în brațele lui musculoase, o sărută pe gură și-i gîdilă urechea cu mustața. Rîzînd, ea îl prinsese de spate și-l trăgea spre ea. Kathleen zîmbea încă de visul ei, cînd mașina se opri în fața căsuței ei. N-avea energia să se miște.

– Ești trează?

Ea simți adierea respirației lui Erik pe gît cînd el șopti întrebarea.

– Nu, răspunse somnoroasă. El chicoti.

– Așa credeam și eu. Sîntem acasă. Hai.

Înainte să-și dea seama ce se întîmplă, el deschisese ușa dinspre ea, o prinsese pe după umeri și pe sub genunchi, o ridicase de pe scaun și-o ducea spre căsuță.

Deschise ușa și-o ținu cu grijă, cu spatele, pînă se închise, ca să nu facă zgomot. Apoi o duse spre pat, prin camera luminată numai de razele lunii. O așeză ușor pe pernă și-i sărută fruntea. O părăsi un moment, merse spre panoul electric și dădu drumul ventilatorului de deasupra capului, lăsînd luminile stinse. Își scoase haina și-o puse pe un scaun.

Kathleen se simțea ciudat de neajutorată. Parcă toți mușchii i se dizolvaseră, deși toți o împingeau către Erik, care se întinsese pe pat, lîngă ea, și o atrăgea spre el.

Buzele lui le prinseră înfometate pe ale ei. De data asta, sărutul nu avea nimic insinuant, subtil. Gura lui și buzele lui o sorbeau cu lăcomie, dornice de cucerire, dar ea se predă fără luptă răspunzînd, spre surprinderea ei, cu reciprocitate, deschizîndu-și gura

cedînd jafului, contribuind la seducție.

Treptat, foamea inițială se domoli, dar nu dispăru. Oprindu-se doar ca să-și tragă respirația, buzele lui Erik, așezate încă peste ale ei, șoptiră:

– Toată ziua am așteptat asta. Toată noaptea trecută am petrecut fiecare secundă gîndindu-mă la tine încercînd să-mi aduc aminte cum arăți, cum miroși și cum respiri, ca să nu înnebunesc. Și acum, nu am destul... nu pot... nu pot... Încă o dată, buzele lui le cuprinseră pe ale ei.

Kathleen le primi încrezătoare. Cînd își plimbă limba pe buza ei de jos, și apoi pe cea de sus, pe sub mustața mătăsoasă, îi auzi geamătul adînc din piept.

– Doamne, Kathleen, te vreau. Doar atît reuși să spună, apoi își strecură degetele sub bretelele rochiei și le lăsă în jos.

O sărută mărunt și ușor, gustînd fiecare bucățică a gîtului și pieptului ei, ca un gurmand la un mare ospăț. Mîinile lui Kathleen îi prinseră capul iar degetele îi mîngîiară cu pasiune părul bogat. Cînd gura lui ajunsese la curba sînilor, se opri deasupra, în așteptare.

Își înălță capul și privi în ochii ei, căutînd un semn de împotrivire. Degetele lui suciră nasturele de sus, pînă îl descheie. Ea nu protestă și-l privea doar cu ochii adînci, încrezători, iar el îi descheie al doilea nasture. Al treilea. Al patrulea. Toți erau descheiați de mîinile lui, iar el continua s-o privească fix, cu ochii lui albaștri ca o rază de laser.

Apoi, încet, prelungind așteptarea, își plecă ochii și-i desfăcu partea de sus a rochiei, pînă cînd putu

să-i vadă sîinii.

– Aș fi vrut să fie lumină, spuse răgușit. Vreau să te văd. Să-ți văd culoarea. Vreau să văd cum arăți cînd fac asta. Vorbind, îi atinse un sfîrc -cu vîrf degetelui și-l simți mișcînd la simpla sugestie de stimulare. Apoi îl prinse blînd între degete.

Trebuie să mă opresc. Trebuie să mă opresc. Repeta cuvintele în gînd ca pe o rugăciune, dar n-avea puterea să-și ducă intenția pînă la capăt. Degetele lui Erik erau blînde și totodată imperative, în timp ce-o explorau; o învățau, o mîngîiau, aducînd-o la o stare de excitare pe care n-o atinsese niciodată.

Și avea să afle că totul de-abia începuse. El își coborî capul și o acoperi cu gura. Era prinsă într-o capcană dulce, fierbinte, umedă, din care nu vroia să scape. Limba lui se plimba în jurul sfîrcului, în timp ce obrajii săi încercau s-o atragă cît mai adînc în peștera încîntătoare a gurii lui.

Ea îi simți mîna mîngîindu-i senzual coapsa. Cînd își ridicase genunchii? De ce i se roteau coapsele în ritmul erotic al dansurilor păgîne? Nu conta. Nimic nu conta, atîta timp cît el continua să-i producă atîta plăcere, cu gura pe sîinii ei.

Mîna lui era alarmant de aproape de centrul corpului ei, unde căldura devenise insuportabilă. Fiecare terminație nervoasă din trupul ei pulsa spre acel unic punct, care ardea de nevoia de a fi eliberat.

Îi șoptise numele? Îl implorase s-o atingă cu mîna binefăcătoare? Simțise el rugăminta tăcută? Nu știa, dar n-avu putere să reziste, cînd mîna lui se așeză pe ea cu o exactitate care o ului și-o înfioră. Gemu de

spaimă și extaz cînd degetele lui se strecurară sub dantela elastică a chilotului. O atinse cu tandrețe infinită, găsind-o scăldată în umezeala dulce pe care corpul ei o produse la atingerea degetelor lui.

Fu smulsă din letargie cînd el părăsi patul și începu să-și scoată cămașa, smulgînd efectiv nasturii din țesătură.

Pentru prima dată de cînd intraseră în cameră, Kathleen realizează ce joc periculos juca. Dumnezeu! Ce fac?

Erik își scosese cămașa și se lupta furios cu catarama curelei, blestemînd nerăbdător metalul refractar.

– Ce... ce faci? întrebă Kathleen, tremurat.

– Poate că ție-ți place îmbrăcată, și recunosc că poate fi nostim, dar astă seară e prea cald. Și-apoi, mie îmi place gol.

– Nu! strigă ea înăbușindu-și țipătul și sărind din pat, trăgîndu-și rochia peste sîinii goi, care i se ridicau odată cu respirația. Nu! repetă, scuturîndu-și capul.

El se opri și-și ridică brusc capul, privind-o nedumerit.

– Ce vrei să spui cu nu? Nu, adică lăsăm hainele pe noi, sau nu că sînt în ciclu?

Ea îi evită privirea.

– Nu, că sînt în ciclu, murmură către perete.

– De ce? Fir-ar să fie, de ce?

De ce? Îi era rușine de adevăratul motiv, și chiar dacă l-ar fi spus, n-ar fi crezut-o. Cine, astăzi, în secolul ăsta, mai rămînea virgină pînă la vîrsta de douăzeci și cinci de ani? Nimeni, cu excepția lui

Kathleen Pamela Haley.

– Eu... eu nu... începu să spună, timidă. Apoi glasul ei câștigă în convingere și-și ridică încăpățînată capul, privindu-l sfidătoare în ochi. Eu nu vreau.

– Pe naiba, nu vrei, spuse el sălbatic.

Pentru un moment, fu prea surprinsă de ferocitatea lui, ca să răspundă. Ce aroganță! Cine se credea? Drept cine o lua? Nu fusese niciodată refuzat pînă acum? Ei bine, ea nu era o persoană de care să-și bată joc, și-avea să-nvețe asta acum.

– Am spus că nu vreau, și asta am vrut să înțelegi, rosti ea printre dinți, tare.

Ridurile din colțurile gurii se adînciră, și ochii îi deveniră reci.

– Bine, spuse cu o voce dezarmant de caldă. Mi-ar părea rău ca tu să treci prin toate astea fără să cunoști rezultatul efortului tău.

Mîna lui îi prinse mijlocul cu o mișcare iute ca de șarpe și cu cealaltă mîna îi prinse glezna ca într-un clește. Îi trase mîna în jos pînă cînd ea sesiză intenția și țipă:

– Nu!

– A, ba da. Nu știu ce joc faci tu, dar acum jucăm după regulile mele. Îi apăsă mîna pe sexul lui, care întindea materialul pantalonilor în față.

– Oprește-te, Erik. N-o să te iert niciodată dacă nu te oprești, îl avertiză, cu voce aspră. El rîse disprețuitor.

– Crezi că-mi pasă? Dă-i drumul, Kathleen. Atinge-mă. Simte-mă. Vreau să știi cum ți-au fost răsplătite tandrele mîngîieri. Îi plimbă mîna în sus și în

jos pe umflătura tare și respirația i se făcu din ce în ce mai grea. Apoi, brusc, o împinse de lângă el cu un gest de profund dispreț.

Ea își acoperi fața cu mâinile ca să oprească lacrimile de mînie și rușine care-i curgeau pe obraji.

– Fir-ar să fie, blestemă el. Nu știu de ce-mi bat capul cu tine. Respirația gîfîită i se auzea în toată camera. Se întoarse pe călcîie, își luă cămașa și haina de pe scaun și porni apăsător spre ușă. Kathleen o auzi deschizîndu-se. Înainte de a ieși, Erik spuse:

– Știi, băieții ăia de la restaurant au avut dreptate. Erai pregătită și tocmai gata.

În dimineața următoare, Kathleen merse către sala de mese cu picioare ca de plumb. Se temea să se întîlnească față în față cu Erik, pentru că nu știa ce ar face dacă l-ar vedea. S-ar fi lăsat pradă indignării și l-ar fi palmuit pentru insultele pe care i le aruncase? Sau ar plînge, pentru că a crezut-o în stare să-l înșele cu bună știință? De fiecare dată cînd își amintea repulsia din vocea lui, tresărea. Și cu toate astea, ce drept avea el să se aștepte ca ea să se culce cu el? Nu ea trebuia să aleagă? După o noapte întreagă de frămîntări, tot n-avea răspunsuri la aceste întrebări.

Cînd intră, el nu se afla în sala de mese. Se comportă normal, răspunzînd salutarilor copiilor. Se așeză la masă lângă ceilalți educatori, străduindu-se să poarte conversația obișnuită, deși îi era imposibil

să-și ascundă ochii umflați, înroșiți.

Inima îi tresări puternic, cînd îl văzu pe Erik intrînd, dar el stătu doar cît să-și umple la bucatărie un termos cu cafea, apoi ieși fără să se uite nici în stînga, nici în dreapta. Mergea cu spatele țeapăn, ca un stîlp.

Ceilalți educatori își îndreptară curioși ochii spre Kathleen și conversația se întrerupse un timp destul de lung. Ea își sorbi nepăsătoare cafeaua, încercînd să se poarte ca și cum nici nu l-ar fi văzut.

Cînd Kathleen plecă din sala de mese, Edna, care deja mîncase stătea în fața ușii. O întrebă direct:

– Lucrurile n-au mers prea bine noaptea trecută, nu-i așa?

Kathleen fu tentată să braveze, să se arate fericită, dar știa că ar fi fost inutil. O cunoștea pe Edna de prea mulți ani, crescuse sub atenta ei supraveghere. Femeia asta îi cunoștea inima și mintea mai bine decît le cunoșteau multe mame pe ale fiicelor lor. Kathleen oftă adînc. Fu o ușurare să-și lase jos umerii, pe care și-i ținuse drepti, cu deznădejde, de ochii celorlalți.

– Nu.

– Îmi pare rău. Am încercat proteste să fac ceva pentru voi doi. B.J. îmi spusese să nu mă bag, dar păreați amîndoi atît de atrași unul de altul. M-am gîndit că arătați bine împreună. El e atît de masculin și tu atît de... Edna fu întreruptă de rîsul lui Kathleen.

– Problema nu e că nu sîntem atrași unul de altul, recunosc eu.

Fața Ednei se luminează.

– Aha. Atunci pot să presupun că e valabil exact inversul afirmației?

Kathleen îi evită vinovată privirea.

– Da, șopti ea. Dar e mult mai... El e sofisticat și eu sînt...

– Cred că-mi imaginez situația, spuse Edna trist. Hai să ne plimbăm puțin. L-am rugat pe Mike să ia cu el și grupul tău pe terenul de fotbal.

Cum de știuse Edna că nu s-ar fi simțit în stare să facă față în dimineața asta? Kathleen o luă cu afecțiune pe după mijloc. Merseă încet către un mic afluent al râului, care curgea prin spatele cabanei soților Harrison. Se așezară pe iarbă. Era umbră și liniște. Copiii își terminasră prima activitate a dimineții. De undeva se auzea mașina de tuns iarba a lui B.J. Păsările ciripeau, zburînd prin crengile scăldate în soare ale copacilor. Două veverițe își disputau zgomotos granițele teritoriale. Pîrîul susura deasupra fundului pietros, neafectat de necazuri, nehotărîre, durere.

– Îl iubești, Kathleen? întrebă Edna blînd.

Kathleen își scutură capul, și coada de cal i se plimbă pe ceafă ca o perie.

– Nu știu. Sincer, nu știu. Îl cunosc numai de cîteva zile. Edna rîse amuzată.

– Draga mea, timpul nu prea are de-a face cu dragostea. Unii oameni se cunosc de-o viață și se iubesc tot atît timp. Alții se întîlnesc și se îndrăgostesc în cîteva ore. Dragostea nu are orar. Și nici nu face discriminaări. Se întîmplă și celor mai buni dintre noi, să știi. Ți-e frică să iubești, Kathleen? Nu vreau să spun că din punct de vedere fizic, accentuă ea. Vreau să spun că ți-e frică oare să nu-l pierzi pe Erik, așa

cum ți-ai pierdut părinții?

Iubire? De-abia în ultimele ore, Kathleen realizase că Erik era un bărbat la care putea să țină mult. Nu era gata să denumească iubire, emoțiile pe care el i le stîrnise. Dar aceste emoții erau prea puternice ca să fie luate ușor sau deconsiderate complet.

Dar mai era o problemă. Erik o plăcea. Știa asta. Atracția dintre ei nu putea fi negată. Dar dacă s-ar culca cu el, ce s-ar întîmpla? Ar merge pe drumul lui, spre o altă misiune în altă parte a lumii, la o altă femeie, cu încă un scalp legănîndu-i-se la cingătoare. Și ea? Ea n-ar rămîne decît cu sentimentul că a pierdut: atît bărbatul cît și respectul de sine.

Majoritatea femeilor din ziua de azi s-ar amuza teribil de codul ei moral demodat. Dar ei nu îi era indiferent. Pentru ea era important. Dar oare acesta era singurul motiv pentru care-i rezistase?

Poate că Edna avea dreptate. Îi era frică. Pur și simplu. Ceea ce pentru ea însemna o angajare totală, pentru Erik n-ar fi decît ceva trecător. Da, de asta îi era teamă. Dar nu era pregătită s-o recunoască.

– E arogant și extrem de egoist și răsfațat, aruncă ea cuvintele.

– Da, este, fu Edna de acord. Și B.J. e lasă-mă să te las, uneori de-a dreptul leneș, și sforăie. Dar fără el aș fi ca un coș gol, chiar dacă uneori simt că-mi vine să-l omor. Deveni serioasă și-i luă mîna lui Kathleen într-ale ei. Ți-ai iubit părinții, și, în ochii tăi de copil, ei te-au părăsit tocmai cînd aveai mai mare nevoie de ei. Ai depășit toate obstacolele pe care ți le-a ridicat în cale acea dramă și acum ești o femeie frumoasă. Dar

o să îmbătrânești și o să te usuci pe dinăuntru, dacă nu-ți împarți frumusețea cu cineva, Kathleen. Să nu-ți fie teamă de dragoste.

Ochii lui Kathleen se umplură de lacrimi. Își așeză mîna pe umărul Ednei și-i spuse încet:

– Te iubesc pe tine.

Edna bătu ușor mîna lui Kathleen.

– Știu că mă iubești pe mine. Dar nu asta e problema acum. Se ridică în picioare cu o mișcare neobișnuită pentru o femeie de vîrsta ei. Poate că-ți face bine să știi că nu numai tu ești nefericită. Dacă starea lui Erik din dimineața asta e un semn, atunci, după părerea mea, și el e foarte afectat. Era ca un urs furios, înțepat în bot de o albină.

– Unde e? întrebă Kathleen încet.

– În birou. A cerut voie să se uite prin registre, are nevoie de niște informații.

– Aha, spuse Kathleen indiferentă, ridicîndu-se și scuturîndu-și șorțul de praf.

Se întoarse cu Edna în tabără, și tot restul zilei se epuiză fizic lucrînd. Cînd Erik îi venea în minte, îi alunga imaginea, refuzînd să se gîndească la el mai mult de cîteva momente. Cu toate astea, el era permanent în mintea ei.

La prînz, el nu-și făcu apariția. Ea se simțea dezamăgită că n-o putea vedea cît de neafectată era de seara trecută, cît era de calmă și indiferentă față de el.

Dar veni la cină.

Intră pe ușă cu ținuta regească a strămoșilor săi, încîntînd pe oricine-l vedea, zîmbind pe sub mustață

cu ușurința unui adulat star de cinema.

Kathleen discuta cu Mike Simpson, care era încântat de atenția ei. Se așeză lângă el la masă și-i atrase și pe ceilalți într-o conversație vioaie.

Luîndu-și tava, Erik veni la masă și se așeză pe banca din fața lui Kathleen, lângă o tînăra educatoare care flirta cu el cu nerușinare. Kathleen strîngea din dinți, de fiecare dată cînd rîsul ei puternic, strident, se auzea peste zgomotul din sala de mese. Refuză să privească în direcția lor.

Cînd soții Harrison veniră la masă, Edna își dădu seama de situație dintr-o privire, iar cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui Kathleen, fata observă că erau plini de amuzament.

Ce-i așa de caraghios? ar fi vrut ea să întrebe.

După ce terminară de mîncat, își luă tava s-o ducă la bucătărie. Ca să ajungă acolo, fără ocol, trebuia să treacă pe lângă Erik și adoratoarea lui. Se hotărî să-i ignore.

Se ridică și-și trase în jos tricoul, întinzîndu-l, fără să-și dea seama că gestul automat îi sublinia și-i definea silueta. Păși peste bancă și făcu doi pași spre bucătărie.

– Bună, Kathleen.

Aproape se împiedică, tenișii ei oprindu-se în loc, ca și cum picioarele ar fi preluat autoritatea creierului, dînd o comandă independentă.

Își compuse un zîmbet strălucitor, voios, apoi întoarse capul și-l privi.

Fata era înlănțuită pe brațul lui și Kathleen simți un impuls sălbatic să-și arunce tava și să-i smulgă fetei

părul lung din cap. În loc de asta, spuse dulce:

– Bună, Erik, Carol. Vocea parcă-i era înmuiată în zaharină și zîmbetul îi era strălucitor. Era singura care nu putea să-și vadă focul verde arzîndu-i în ochi. Ce-ați făcut azi? întrebă ea.

– Erik a stat toată ziua închis în birou, dar mai tîrziu a mers cu grupul meu la rîu, să înoate.

Carol își rostogoli ochii spre el, ca și cum împărtășeau amîndoi un mare secret. Apoi o privi din nou pe Kathleen.

– Nu și-a adus nici camera. A spus c-a venit doar din plăcere.

Pe Kathleen o scîrbi expresia idioată de pe fața fetei, dar și mai tare o enervă tresărirea amuzată a mustății lui Erik.

– Ce drăguț, spuse ea, cu fals entuziasm. Se știe că el simte nevoia să se răcorească!

Erik izbucni în rîs, la replica isteată a lui Kathleen, pe care cealaltă fată n-o înțelegea.

– Mai e programată pentru mîine excursia aia?

– Eu mă duc, spuse Kathleen sfidătoare.

– Atunci merg și eu, răspunse el.

– Cum vrei. Îi întoarse spatele și, după ce-și lăsă tava, părăsi încăperea.

Era imposibil! Cum îndrăznea să se poarte cu ea ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat! Îi zîmbea mereu.

Ea voise să-l umilească, să-l pună la punct, și el n-avusese nici măcar galanteria să-i dea această banală satisfacție. O forțase să fie politicoasă.

Cum a putut să se gîndească măcar un minut că se îndrăgostise de el? Nu-l iubea. Nici măcar nu-i

plăcea. O să-l gonească din mintea ei și-o să se gîndească la altceva.

De ce atunci, cînd se întoarse la cabană, uită ce-și propusese? De ce, cînd începu să caute ceva, uită ce căuta? De ce, cînd se întinse în pat, își aminti cum mîinile lui bînde și gura lui arzătoare îi încîntaseră și-i chinuiseră trupul? Mustața lui nu înțepa deloc. Era moale. Cînd își închidea gura peste sfîrcul ei, mustața lui îi mîngîia sînul plin, într-o mișcare proprie, a ei.

Se întoarse pe spate cu un geamăt slab, dorind ca trupul să nu-i tremure de amintiri. Incapabilă să le oprească, mîinile ei căutau locurile care cunoscuseră atingerea lui și încercau în van să șteargă amintirile. Dar nervii erau prea vii, prea cruzi și, în loc s-o ajute, mîinile o făceau să se agite mai tare.

Se răsuci iar pe burtă și-și îndesă fața în pernă incapabilă să și-l scoată din minte. Trecură cîteva ore pînă cînd reuși să scape din lumea reală și să evadeze în cea a viselor.

Dar Erik era și acolo.

Capitolul VI

Dimineața strălucea clară și senină. Kathleen sperase ca vreun capriciu al naturii să împiedice excursia de azi la Buffalo River. Se părea că asta nu se va întâmpla, așa că se îmbracă și-și împachetă câteva lucruri pentru drum.

Pentru cazuri de urgență, puse leucoplast, loțiune antiseptică, cremă împotriva arsurilor de soare, oxid de zinc pentru cei ce apelau prea târziu la crema împotriva arsurilor, feșe, tablete de cărbune, aspirine, câteva prosoape și șosete și mai luă și câteva lucruri de schimb pentru ea. Sigură că uitase totuși câteva

lucruri de care va avea absolută nevoie, trase fermoarul sacului și îl puse pe umeri, părăsi cabana și se îndreptă spre centrul complexului.

Micul dejun fu cel obișnuit și ea mîncă hotărîtă, străduindu-se să nu-l observe pe Erik, care intrase și se integrase în mulțimea zgomotoasă, agitată. Copiii care urmau să plece în excursie erau prea excitați ca să poată mîncă, și cînd sună clopoțelul, alergară la autobuzul parcat în față, bătîndu-se pe locurile de lîngă geamuri.

– Petrecere frumoasă, și să fiți cuminți. Edna flutură mîna către copiii care scosese capul la geamuri.

– O să ajungem la timp la cină, și sînt sigură c-or să aibă poftă de mîncare, spuse Kathleen, rîzînd.

– Atunci o să vă aștept. Cu coada ochiului, Edna îl văzu pe Erik urcînd în autobuz. Se uită la Kathleen ca și cînd ar fi vrut să-i spună ceva, dar o bătă numai ușor pe mînă și-i spuse:

– Distracție plăcută, azi.

Kathleen discută cu plăcere cu șoferul, care era același care o dusesese la școală în anii trecuți. Echipamentul lui Erik fusese pus în siguranță, pe unul din locurile din spate, dar el insistase să-și țină camera lîngă el. Se așeză pe locul de lîngă interval, dincolo de Kathleen.

În sfîrșit, cînd toată lumea se așeză, șoferul porni motorul și porniră spre poarta taberei. Conversația era imposibilă din cauza copiilor care cîntau tare, certîndu-se, provocîndu-se și înghiontîndu-se, totul în acompaniamentul unic al motorului.

Așezată pe locul din spatele șoferului, Kathleen devenea din ce în ce mai relaxată cu fiecare kilometru. Când îndrăzni în sfârșit să se uite la Erik, văzu că el o urmărea netulburat. Zîmbi spre ea tatonînd terenul la început, apoi, văzînd că nu-i întorcea spatele sau nu se încruntă, zîmbetul i se lărgi, iar ea nu putu rezista să nu-i răspundă.

La fiecare cîțiva kilometri, treceau printr-unul din orășelele de munte, care mărgineau autostrada cu două benzi. Numele lor nu erau importante. Păreau toate la fel. Fiecare aveau o stație de benzină și, lîngă ea, un mic magazin de zarzavaturi. Unele aveau oficiu poștal. Adesea, acesta nu era decît o casă mobilă, echipată în acest scop, dar steagul american flutura mîndru pe catargul improvizat.

Căsele, care erau situate de obicei pe autostradă, arătau la fel. Rufe atîrnau la uscat, pe frînghii, în fața ușilor. În fața porților erau băncuțe, cîte una de fiecare unde să-ți petreci orele serii. Fiecare casă, aproape fără excepție, se bucura de panorama munților. Grădinile, grele de roadele verii, aveau aproape toate sperietori de ciori. Recoltele de pe loturile acelea mici nu erau de neglijat. Adesea, asigurau familiei hrană pentru multe luni. Într-unul din aceste orașe, Kathleen opri și lăsă copiii să meargă la toaletele din stația de benzină și să bea cîte un suc rece de la un automat electric.

Mereu sensibilă la prezența lui Erik, la un moment dat Kathleen simți că lipsește, și uitîndu-se după el îl văzu traversînd o stradă prăfuită și îndreptîndu-se către o casă singuratică așezată pe un deal umbros.

Traversă și ea drumul, urmărindu-l instinctiv și văzu ce-i atrăsese atenția. Pe veranda casei stătea un bătrîn cîntînd la scripcă. Scaunul lui era o bancă de metal dintr-o stație de autobuz și pe vopseaua cojită se puteau distinge literele ce formau numele unei firme.

Avea pielea cafenie, uscată și brăzdată de riduri adînci. Părul rar, alb, i se ridica pe cap, în unghiuri conice. Purta o salopetă cu o singură bretea prinsă peste umăr. Fără cămașă, i se vedea pieptul descărnat, tresărind cînd cînta la scripcă.

Poate că, într-un mediu mai rafinat, instrumentul de sub bărbia lui dublă ar fi fost considerat o vioară, dar Kathleen era sigură că nici un instrument, chiar un *Stradivarius*, nu fusese vreodată mai iubit. Cu degete îngroșate, murdare și pătate de nicotină, bătrînul cînta o melodie ritmată, pe care numai el o cunoștea.

Cînd Erik se apropie, zîmbi a bun venit cu gura știrbă, și-și bătu picioarele goale de scîndurile nevopsite ale verandei.

Kathleen urmărea scena nedumerită în timp ce Erik își pusese în mișcare camera. El se îndreptă către bătrîn, care nu era defel afectat de această mașinărie ce nu părea a aparține aceluiași secol ca el. Erik se apropie mai mult, ghemuindu-se pe verandă lîngă picioarele bătrînului, cu camera direct spre fața lui interesantă.

Ușa verandei se deschise și apărură o femeie la fel de bătrînă, ștergîndu-și mîinile cu un prosop murdar. Zîmbi și, cînd văzu camera lui Erik, își pieptănă cu

mîinile, conștientă, șuvițele de păr alb care-i scăpaseră din cocul strîns la spate. Rochia veche îi atîrna pe trupul mic; picioarele îi erau la fel de goale ca ale bărbatului și aproape la fel de îngroșate. Își aruncă prosopul pe umeri și începu să bată din palme, în ritmul muzicii.

Cînd bătrînul termină melodia, se aplecă spre el și-l sărută zgomotos pe obraz.

– Asta-i favorita mea, zise el.

Erik se ridică și-i luă mîna femeii, o duse la buze și o sărută cu blîndețe. Ea rîse și-și flutură genele rare, decolorate, spre el, ca o cochetă la bal.

– Vă mulțumesc amîndurora, spuse Erik apoi se întoarce și ieși de pe verandă. Cei trei cîini ce zăceau la umbră sub verandă nu-și ridicară spre intruși decît ochii adormiți.

Erik o văzu pe Kathleen stînd între el și drumul cu urme de roți. Cînd ajunse lîngă ea, zîmbi și-i atinse fața cu mîna liberă arătîndu-i în tăcere, cu capul, că trebuie să se întoarcă la autobuz, al cărui claxon îi chema insistent.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea, cînd fură din nou pe drum. De ce ai vrut să-i înregistrezi? Copiii începuseră să cînte un cîntec de tabără mai puțin zgomotos și conversația era mai ușoară.

– Pentru că erau frumoși, răspunse el simplu. Nu crezi?

Acum credea. Dar înainte n-ar fi gîndit așa. Nîci nu i-ar fi văzut, nici nu i-ar fi observat, dacă Erik n-ar fi dus-o acolo.

– Da, spuse îngîndurată. Erau frumoși.

Privirea lui atentă coborî spre gura ei și o expresie de disperare și dor îi umplu un moment ochii albaștri.

– Și așa ești și tu, spuse el, numai pentru urechile ei. Cînd ochii ei îi întîlniră din nou pe ai lui, ea se topi.

– Îmi pare rău de ce s-a întîmplat aseară, spuse el, cu voce coborîtă. Era dreptul tău să spui nu.

Seara trecută înainte de cină, stătuse de vorbă cu B.J. la o bere. Fusesse o discuție lămuritoare pentru Erik. Îi înțelesese refuzul și înțelegerea îi calmase mînia.

Kathleen dorise mai mult ca orice să-l audă cerîndu-și scuze, să-l vadă tîrîndu-se la picioarele ei și cerîndu-i iertare. Auzindu-i acum remușcarea din voce, își recunoscuseră propria greșeală.

– N-am jucat corect.

– Am încălcat regulamentul, cînd te-am cunoscut, Kathleen Haley. De acum înainte, ne stabilim propriile noastre reguli, după cum va fi nevoie. E suficient de corect așa?

Era greu să reziste blîndeții zîmbetului și onestității ochilor lui și Kathleen fu de acord imediat.

– Da, Erik. Da.

El mimă pe furiș un sărut și ea roși, plecîndu-și repede ochii și ridicîndu-i apoi spre ochii lui calzi.

Puțin după ce trecură de orașul Jasper, șoferul făcu la dreapta și conduse recalitrantul autobuz pe un drum de țară care cobora pe malul rîului Buffalo.

Cu secole în urmă, rîul săpase un canion adînc în Munții Ozark. În multe locuri de-a lungul lui, stîncile se ridicau din maluri și străjuiau apa repede curgătoare ca niște turnuri. Pereții de piatră cenușii, îmbrăcați cu

viță de vie sălbatică, atârneau deasupra râului, amintind de grădinile suspendate din anticul Babilon. Rîul Buffalo era cunoscut în acea parte a țării mai ales pentru canotaj, pescuit și alte sporturi acvatice.

Kathleen venea aici de mulți ani și văzuse locul dezvoltîndu-se de la un teren de joacă, pe care-l cunoșteau doar localnicii, la o frumoasă și înfloritoare stațiune turistică. În fiecare din seriile de două săptămîni ale taberei, venea cu copiii aici să se distreze o zi, la cascade. Împrumutau bărcile de la un magazin din apropiere. Se urca dealul stîncos, de-a lungul malului, pînă se ajungea pe stîncile netede de deasupra apei care clocotea. Apoi, așezîndu-te în barcă, lăsaai curentul iute să te poarte cîteva sute de metri în jos pe rîu, pînă acolo unde apa era suficient de calmă ca să te ridici în picioare.

Era o adevărată aventură, dar nu era periculos, căci apa n-avea nicăieri o adîncime mai mare de trei-patru picioare. Totuși, Kathleen era întotdeauna foarte atentă. Astăzi venise cu ei și grupul lui Mike Simpson și încă unul, al unei educatoare pe care o chema Paty, așa că erau vreo 40 de copii.

După ce ajunseră, Erik își petrecu primele ore cu camera, urcînd pe stînci cu copiii, înregistrînd așteptarea de pe fețele și din vocile lor, și prinzîndu-le apoi expresiile entuziaste, în timp ce coborau prin apa albă, spumegîndă. Cînd avu tot ce dorise, își duse echipamentul la loc sigur în autobuz și se dezbracă în costumul de baie.

Avea un fizic perfect, cu pielea fără cîsur. Sări, se jucă, alergă, rîse cu copiii care încercau cu toții să-i

atragă atenția.

După un prînz la iarbă verde, educatorii și Erik insistaseră ca puștii să se odihnească o jumătate de oră înainte de a se întoarce în apă.

Era aproape două, cînd Mike Simpson ieși din apă și-și sprijini barca de aglomerarea de stînci.

– Hei, Kathleen, nu i-am mai numărat de la masă. Nu crezi c-ar trebui?

– Ba da, fu ea de acord.

Toată lumea se distrase așa de bine, că nimeni nu se mai gîndise la asta. La insistențele lui Erik, și spre hazul copiilor, ea însăși coborîse cu barca printre stînci de cîteva ori. Acum ea, Erik, Mike și Paty începură să numere capetele care se vedeau în apă.

– Lipsește cineva, spuse ea tare, dar nu speriată.

– Mai sînt cîteva încă sus, deasupra cascadei, spuse Erik încurajator.

Dar minutele treceau și deși numărau iar și iar, cineva ieșea mereu lipsă.

– Jaimie! exclamă Kathleen. Unde-i Jaimie? Privi în jur neliniștită, că și cum l-ar fi așteptat să apară.

– L-a văzut cineva?

– Să nu ne alarmăm, spuse Mike. Mă duc să întreb prin jur dacă l-a văzut cineva.

– Și eu, se oferi Paty.

– Nu-i alarmați pe copii, îi preveni Kathleen.

– Luați-i ușor.

– Da, sigur – și Mike plecă.

Erik spuse:

– Eu o să mă duc prin pădurea de pe malul celălalt. Tu uită-te pe aici.

- Mulțumesc, Erik... Își puse mâna pe brațul lui.
- Știu, spuse el cu înțelegere. O să-l găsim.

Ea merse la standul de închirieri și întrebă de Jaimie. Nu-l văzuse nimeni. Intră în magazinul de unde luaseră bărcile. Proprietarul nu-l văzuse pe Jaimie, dar cineva adusese o barcă pe care o găsisese în apă, agățată între niște crengi. Kathleen fu cuprinsă de teamă. Fusesse Jaimie atras de curentul repede și dus la vale înainte să se poată ridica în picioare? Era atât de mic. Nu era puternic. Știa să înoate, dar nu foarte bine.

Gîndurile care-i treceau prin minte erau parcă desprinse din coșmaruri. Jaimie! țipă ea în gînd. Nu! Alergă înapoi la rîu, sperînd ca Mike să fi găsit copilul pierdut. Dar fața lui era la fel de posomorîtă ca și a lui Paty, cînd se întîlniră lîngă mal.

– Ce să facem, Kathleen? întrebă Mike. Pentru prima dată de cînd îl cunoștea, fața lui deschisă, optimistă, era întunecată de supărare.

– Ar trebui să chemăm poliția. Jandarmeria călare. Vocea îi era mai calmă decît era ea însăși. Chiar atunci, Paty strigă bucuroasă:

– Iată-l!

Kathleen se uită în direcția pe care o arăta cu degetul și îi văzu pe Erik și pe Jaimie coborînd pe una din colinele abrupte de pe malul opus.

– Slavă ție, Doamne! spuse ea, în timp ce ei intraseră în rîu și-l traversau. Cînd ajunseră lîngă ea, nu știu dacă să-l strîngă la piept sau să-l certe. Nu făcu nici una, nici alta. Erik preluă din nou inițiativa.

– Kathleen, uite ce a găsit exploratorul nostru! îi

spuse Erik voios, cu o sclipire de avertizare în ochi.

– Da, Kathy, uite, spuse Jaimie. Îi arată o bucată de piatră ce aducea cu un cap de săgeată indiană. Erik zice că ar putea să fie de la tribul Creea sau Cherokee sau Chickasaw. Crezi că o fi adevărat? Erik zice că el e sigur. Tu ce crezi, Kathy?

Ochii negri, inteligenți, o priveau cu nerăbdare și ei îi venea să-l ia în brațe pe băiețelul slăbuț și să-l strîngă la piept. N-o făcu, în schimb îi răspunse cît putu de calm:

– Sînt sigură că e adevărat, dar nu știu de la ce trib provine. Poate că ar trebui să te uiți printr-una din cărțile lui B.J. Cînd ne întoarcem.

– Bine, spuse el, fugind.

– Jaimie! Îl strigă ea. Plecăm peste puțin timp, așa că nu te mai îndepărta, te rog.

– Bine, îi răspunse el, și alergă spre rîu ca să le arate trofeul prietenilor săi.

Acum, eliberată de griji, simți că i se înmoaie genunchii și ar fi căzut pe malul pietros, dacă mîinile protectoare ale lui Erik n-ar fi prins-o, sprijinind-o de trupul lui puternic.

Mike și Paty, părăind puțin jenați, plecară repede să supravegheze copiii. Pe toți îi marcase îngrijorarea din ultima oră.

Kathleen se întoarse cu fața spre Erik.

– Unde l-ai găsit? Întrebă cu glasul tremurînd.

– Vinu aici, spuse el, luîndu-i mîna și trăgînd-o spre locul unde era parcat autobuzul, ca să poată sta puțin în liniște.

Cînd ceilalți nu-i mai puteau vedea, o luă în brațe,

ca și când ea ar fi fost cea pierdută și regăsită. Capul i se sprijini pe pieptul lui, părul îi gîdila nasul, iar mîna lui o mîncîia pe spate.

– Jaimie nu și-a dat seama că s-a pierdut. De-aia ți-am făcut semn să nu-l cerți. Mi-a spus că voise să meargă la toaletă. Îl pufni rîsul. „Voiam afară”, a spus el. Dorindu-și o intimitate absolută, s-a hotărît să meargă în pădure. După ce și-a făcut treaba, s-a lăsat puțin dus de explorările lui, și l-am găsit, cercetînd bucata aia de piatră despre care l-am asigurat că e un cap de săgeată. Era cufundat într-o lume a lui și nu și-a dat seama că plecase de mult, și că noi am putea fi îngrijorați.

– Erik, dacă s-ar fi întîmplat ceva cu el... cu oricare dintre copii... eu... Se înfioră, nefiind în stare să-și ducă gîndul pînă la capăt.

– Știu, știu, dar acum s-a terminat și nu s-a întîmplat nimic rău. Mai tîrziu, o să-i spun lui Jaimie că nu trebuie să plece de unul singur și să se îndepărteze atîta de ceilalți.

– Mulțumesc, șopti ea, cu buzele lipite de pieptul lui păros.

– Nu primesc nici o recompensă pentru asta? întrebă el tandru, punîndu-i un deget sub bărbie și ridicîndu-i fața spre a lui.

Era aproape. Era puternic. Avea nevoie de el, de puterea lui. Își plecă numai capul, ca răspuns la întrebarea lui, dar el i-l ridică ușor și ea îi simți buzele pe ale ei. Fu un sărut plin de tandrețe. Când își retrase buzele, ea mai rămase cîteva secunde agățată de el.

Porniră înapoi spre rîu, cu mîna lui înconjurîndu-i

umerii. Kathleen încercă să se comporte normal, dar tot timpul cît au mai rămas la cascadă, fu nervoasă și exagerat de grijulie cu copiii. Limbile ceasului se mișcau cu o încetineală infinită, dar, în sfîrșit, veni momentul cînd trebui să fluiera, chemîndu-i pe toți să meargă acasă.

Pe drumul de întoarcere, stătu lîngă Erik și nu dădu în nici un fel semn că i-ar dispăcea. După ce toată lumea urcase și ea îi numără pentru ultima oară, se prăbuși pe scaunul confortabil de lîngă el, îi prinse mîna întinsă spre ea și i-o strînse tare.

Cînd ajunseră la *Mountain View*, toată lumea era deja în sala de mese. În seara aceea, regulile fuseseră suspendate și copiii avură voie să stea la masă fără să meargă întîi la duș și la odihnă. Săriră în mașină, nerăbdători să le povestească celorlalți cum petrecuseră. Adulții, obosiți, erau mai puțin exuberanți și contrastau cu grupul entuziasmat.

Kathleen le relată pe scurt lui B.J. și Ednei dispariția lui Jaimie, cînd aceștia o întrebă de ce era atît de palidă și obosită. Ei fură de acord că procedase corect necertîndu-l pe Jaimie, dar considerară că B.J. trebuia să stea de vorbă cu el și să-l prevină despre ce i se poate întîmpla dacă se separă de grup.

Sub privirea atentă și grijulie a lui Erik, Kathleen reuși să ciugulească puțin din mîncare, dar era prea epuizată de incidentul din timpul zilei, ca să-i fie poftă să mănînce. Niciodată nu fusese așa de bucuroasă să audă clopoțelul de culcare, ca în seara aceea.

Pe cînd de-abia își trîia picioarele pe scări,

gîndîndu-se să se ducă direct la cabana ei, cineva îi prinse ferm brațul, lîngă umăr.

– Hai, vii cu mine, îi spuse Erik imperativ.

– Poftim? Încercă să-și elibereze brațul, dar fu un efort inutil. Mă duc să mă culc.

– Da, trebuie. Dar mai întîi mergem să te destinzi puțin. Dacă încerci să adormi acum, o să ai numai coșmaruri despre ce s-ar fi putut întîmpla astăzi.

Avea dreptate, dar cu toate astea nu cedă ușor, mai ales că se îndreptau în direcția cabanei lui.

– Unde mă duci? întrebă Kathleen.

– La o plimbare cu mașina.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta de la el, dar cînd oare făcuse Erik Gudjensen ce se aștepta lumea să facă?

– La plimbare? întrebă ea cu voce slabă. Unde?

Zîmbi spre ea, și dinții îi luciră pe fondul feței bronzate.

– Așteaptă și-o să vezi, o tachină el și-o prinse de umeri, trăgînd-o mai aprîape.

Ascultătoare, merse cu el, lipsindu-i energia și tăria să se împotrivească, și în același timp era bucuroasă să lase altcuiva luarea deciziei. Atîția ani fusese singura răspunzătoare pentru viața ei, silită de împrejurări să ia singură fiecare decizie. Era o ușurare acum să lase grija asta în sarcina altcuiva.

El o ajută să urce în Blazer, apoi urcă și el. Conduse spre centrul taberei, apoi către ieșirea din complex.

– Ăsta-i drumul spre locul de scăldat, remarcă ea, cînd luă curba.

– Da, dar trebuie să mai facem ceva drum ca s-ajungem unde am de gînd. Vreau să-ți arăt ceva.

Din nou ea tăcu. Noaptea era răcoroasă, dar nu se simțea nici cel mai mic semn de ploaie. Erik lăsase geamurile în jos, și Kathleen își sprijini capul de spetează și închise ochii, lăsînd briza ușoară să-i răcorească fața.

Cînd Blazer-ul se opri, deschise ochii și văzu că se aflau chiar în locul de scăldat.

– E frumos, dar am mai văzut locul ăsta, spuse sec.

Erik rîse.

– Te simți mai bine. Ți-a revenit complet ascuțimea limbii. Deschise ușa și-o ajută să coboare. Hai, isteato! De aici, trebuie să mergem pe jos.

În loc să meargă spre rîu, cum se aștepta ea, el porni spre pădure, trăgînd-o după el.

– Erik, spuse îngrijorată. Ești sigur...

– Că știu unde merg? termină el întrebarea. Prin frunzișul des al crengilor care se împleteau deasupra lor, nu pătrundea nici cea mai slabă rază de lună. Am descoperit locul ăsta noaptea trecută cînd eram cam... cam... agitat... și aveam nevoie să mă răcoresc. O strînse de mîină și ea roși. Mai merseră cîteva minute în jiniște. El părea să cunoască locurile, căci o ajuta să evite crengile mai joase și bolovanii.

– Unde...

– Ascultă, o întrerupse el. Auzi rîul? Se opriă și ascultară. Auzea acum susurul apei curgătoare. Trecuseră de ultima barieră a copacilor și lumina lunii dezvălui unde voise să meargă Erik. Acolo lîngă rîu,

era o limbă de nisip alb mai fin decît zahărul. Ducea direct către malul tivit cu scoici. Puțin mai sus, în cursul apei, cîteva stînci mai mari formau o mică cascadă. În dreptul plajei de nisip, apa era destul de iute. Stejari și ulmi uriași își întindeau crengile deasupra rîului, care era foarte îngust în acel loc, creînd un sentiment de intimitate și siguranță. Era frumos.

– Cum l-ai găsit? întrebă surprinsă Kathleen. Era mirată că, în atîția ani de cînd venea în tabără, nu găsise ea însăși acest loc. De fapt era departe de poteca bătută și prea periculos pentru expediții în mijlocul naturii cu copii curioși.

– Ți-am spus că-mi plimbam frustrarea. Zîmbi. Vino! Alergară către malul apei. Erik adusese o pătură din mașină și-o întinseră pe nisip. Kathleen își făcu mult de lucru cu scosul hainelor pe care le avea pe ea de la înapoierea din excursie. Mai devreme, își dezlegase bretelele sutienului de la costumul de baie ca să se poată bronză uniform, și le legase într-o fundă între sîni. Putea să-l poarte și cu și fără bretele, așa că intra în apă fără să-i pese.

– Ah! E rece, țipă ea cu apa puțin deasupra gleznelor.

– Nu e rece, dacă te obișnuiești cu ea, o asigură Erik.

El merse puțin mai departe, dar apa nu-i ajungea mai sus de genunchi. Se lăsă pe vine, luptîndu-se cu curentul, apoi se așeză pe fundul plin de scoici al apei, cu spatele către cascadă.

– E ca un vârtej, spuse el.

Apa iute îi amenința echilibrul la fiecare pas pe care-l făcea ea, timid, ca să vină lîngă Erik. Cînd ajunse lîngă el, se sprijini cu mîna de umărul lui solid și se lăsă jos, în apă. Răceala ei aproape că îi tăie respirația.

– Cum de suporti? îl întrebă ea cînd reuși în sfîrșit să se așeze, cu picioarele întinse în față.

– O să te obișnuiești, îi spuse. E bine, nu-i așa?

După un moment, fu dispusă să accepte că așa era. Apa curgătoare, cu susurul ei înspumat, era odihnitoare, și-ți lua cu ea oboseala și tensiunea. Se sprijini pe mîini și se aplecă pe spate, ridicîndu-și șoldurile și lăsîndu-și picioarele în voia curentului. Deși se simțea bine, poziția ei îi crea probleme. Apa curgea atît de repede, încît îi intra în cupele sutienului.

– Cred că sînt în pericol să-mi pierd sutienul. Rîse nervos.

– Pot să ți-l leg eu, spuse Erik.

Capitolul VII

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, sutienul îi alunecă de pe corp și plutea la vale, în apa inspumată.

– Erik! strigă, și se acoperi cu brațele încrucișate. Ce-ai făcut?

– Te-am scutit de grija de a-l pierde. Acum, că s-a dus, nu mai ai de ce să te temi. Rîse fericit. Zîmbetul îi era luminos... și periculos.

– L-ai dezlegat intenționat!

– Sînt vinovat, recunosc eu el imediat. Acum relaxează-te și bucură-te de apă.

Își trase capul înapoi spre spate și-și ridică fața spre cer, ca străbunii lui care venerau zeitățile. Închise ochii. Ceea ce o îngrijora pe Kathleen nu era iuțeala apei, ci bătaia rapidă a inimii ei. Se afla în sălbăticia asta, în toiul nopții, cu bărbatul acesta viril și arogant, stînd aproape goală doar la cîțiva centimetri de el.

În ciuda stînjenelii crescînde, simți un pic de ciudă și supărare cînd văzu că el nu se uita deloc la ea. Părea total detașat, dezinteresat. Treptat, se relaxă și-și reluă poziția, lăsîndu-se pe spate și sprijinindu-se în coate, asigurîndu-se că vîrfurile sîniilor, întărite pînă la duritate de răceala apei, erau sub suprafața acesteia. Erik și Kathleen stătură tăcuți momente lungi, doar cu zgomotul apei în jurul lor. Tresări alarmată cînd îi auzi vocea la ureche.

– Ai auzit?

Nu auzea nimic decît bătaia pulsului în urechi.

– Ce?

– Vezi bufnița de pe creanga de jos a copacului de colo? El arată către unul din stejari, dar ea nu văzu nimic.

– Nu. Unde?

– Acolo. Uite creanga aia. Sta! puțin. Așa nu-i bine. Se mișcă în spatele ei și-și puse coapsele musculoase de o parte și de alta a șoldurilor ei. Spatele i se sprijinea pe pieptul lui puternic. Un braț al lui se întinse pe lîngă ea, arătînd spre un copac. O vezi? E pe creanga cea mai de jos, de deasupra apei.

Ea își concentrează privirea în întuneric, dar nu putu să vadă nici urmă de bufniță și nici altceva.

– Nu văd, oftă ea.

– Nu mă surprinde. Nu e nimic acolo. Buzele i se lipiră de urechea ei, iar brațul îi cuprinse ferm mijlocul, ținînd-o prizonieră lîngă el. Te-am mințit. Trebuia să te trag mai aproape de mine.

Fără prea multă tragere de inimă, se luptă să scape din strînsoarea lui, dar el era destul de sensibil ca să știe că nu vroia cu adevărat să fie eliberată.

– O să dai de bucluc într-o zi, îl avertiză cu vocea joasă, răgușită. Asta-i a doua oară cînd mă păcălești.

– Mda. Și a ținut de fiecare dată, îi șopti cu răsufierea fierbinte pe ceafa ei.

Îi ridică blînd părul cu o mîna și-i sărută pielea parfumată de dedesubt. Dar mîna nu-i rămase liniștită după ce-i lăsă părul să cadă la loc pe umeri.

Îi masă gîtul cu degete fermecate, pe care le plimbă apoi în jos, pe spinare, numărîndu-i parcă fiecare vertebră. Chinuitoare, mîna lui alunecă, cu palma deschisă și degetele larg întinse, în jurul bustului, și se opri pe abdomenul plat. Degetele continuau s-o mîngîie ușor, deși palma rămînea pe loc. Kathleen ar fi dorit ca mîna lui să se miște. Degetele o torturau, alunecînd periodic sub elasticul slipului, dar abținîndu-se s-o atingă.

– Ai pielea ca mătasea udă, murmură în urechea ei. Limba îi atinse pielea ca de catifea de după ureche. Mîna i se deplasa în sus, imperceptibil.

Îi cuprinse cu grijă partea de jos a sînului stîng.

– Îți bate inima tare, Kathleen. Din cauza mea? Degetele lui trasau mîngîietor curba de sub sîn și ea gemu ușor.

– Da.

– Kathleen.

Ambele lui mîini o acoperiră, mîngîind-o alternativ, apăsîndu-și palmele pe ea, apoi strîngînd-o ușor, ridicînd-o, atingîndu-i cu vîrfurile degetelor vîrfurile dureroase ale sînilor umflați. Renunță cu greu la plăcerea unui sîn, ca să-i prindă bărbia și să-i întoarcă fața spre el. O prinse de spate și-o sprijini de coapsa lui, sărutînd-o cu ardoare.

Gurile li se îngemănară. Se sorbeau unul pe altul, gustîndu-se, savurîndu-se, apoi sărutîndu-se lung din nou. Kathleen nu sărutase niciodată cu atîta dăruire și promisiune. Degetele i se înfundaseră în părul lui des și-l mîngîiau inconștient.

Mîinile lui se mișcau pe trupul ei cu o precizie minuțioasă, examinînd fiecare plan, fiecare curbă, fiecare adîncitură. Coborau în jos, spr. coapse, apoi urcau din nou, glorificîndu-i sînii. Mîinile acelea cercetătoare și gura minunată îi produceau o plăcere pe care n-o mai simțise niciodată. Și îi plantară un sîmbure de dorință adînc în interior, care începu să crească pînă ce înflori deplin.

Pierdută în sărut, făcu o mișcare involuntară. Geamătul chinuit al buzelor de pe obrazul ei o smulse din pînza de păianjen a extazului pe care el îl țesuse în jurul ei. Își dădu seama că șoldul îi atinsese erecția.

– Iartă-mă, șopti ea, culcîndu-și capul pe pieptul lui.

– Nu e nevoie să te scuzi. Vocea lui nu era normală. O să îngheți bocnă, dacă nu ieșim de aici. Eliberîndu-și picioarele, se ridică și-i întinse mîna. Ea ieși timidă din apă și trecu pe lîngă el, spre mal, cît de

repede putu.

Mergînd pe vîrfuri prin nisipul cald încă, se îndepărtă de el, stînd mereu cu spatele și cu mîinile încrucișate peste piept. Într-un fel, oricît de puțină fusese protecția pînzei de apă, fără ea se simțea total expusă.

Auzi foșnetul pînzei ude și înțelese că el își scotea slipul. Veni cu pași calmi în spatele ei.

– Kathleen. O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el. Ea își ținea bărbia în piept și ochii strîns închiși. N-ai fost niciodată cu un bărbat, nu-i așa? Fiindcă nu-i răspunse, el îi ridică bărbia cu degetul arătător, forțînd-o să-l privească. Ai fost? repetă cînd ea deschise ochii sub privirea lui pătrunzătoare. Ea nu putu decît să clatine din cap.

– Nu.

O strînse lîngă el tandru, cuprinzîndu-i trupul cu brațele, dar permițîndu-i să-și țină brațele încrucișate deasupra pieptului, între ei. Își lipi fruntea de a ei și respirația lui îi atinse fața, cînd îi șopti:

– Mi-a spus B.J. ceva. Biata, draga mea fată. Iartă-mă. Cum puteam să știu că ești virgină? Deși ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Rîse ușor, și vibrațiile corpului lui i se transmisera și ei.

Mîinile, pe care și le ținea protector peste sîni, începură să se relaxeze și se așezară pe pieptul lui.

– O virgină e un lucru atît de rar, încît nici nu o recunosc cînd o întîlnesc. Comentariul era auto-ironic. Oftă adînc, cu regret, și spuse: nu-i de mirare că ți-a fost frică de mine.

Ea ridică repede capul.

– Nu, Erik. Mi-a fost frică de ce se întîmpla, dar nu mi-a fost frică de tine, niciodată! spuse ea sincer.

– Și acum?

Acum? se întrebă ea. Acum? Acum știa că îl iubea. Încă de dimineață, cînd filmase perechea în vîrstă, își dăduse seama de asta. Cînd sărutase mîna bătrînei, ca și cum ar fi fost o contesă, Kathleen simțise o greutate ciudată, pe inimă. Grija lui pentru Jaimie și felul calm, serios, în care acționase, subliniaseră numai cît de important devenise el pentru ea.

Da, îl iubea. Vroia ca el să cunoască întreaga măsură a dragostei ei. Vroia s-o exprime. Timidă, își puse mîinile pe umerii lui și-l privi în ochii adînci.

– Nu mi-e frică nici acum.

El începu să respire repede printre dinții încleștați cînd ea veni mai aproape și sîinii îi atinseră pieptul gol.

Atent, tratînd-o ca și cum ar fi fost un obiect prețios din porțelan care ar fi putut să se prefacă în cioburi în orice moment, îi înconjură mijlocul cu brațele și-o trase mai aproape. Contactul dintre ei fu aproape electric și îi făcu pe amîndoi să tresară puternic.

– Kathleen, spuse răgușit, cu gura în părul ei, vino și stai jos cu mine! Era imperativ. Urgent. Bînd.

Se mișcă ca unul singur spre pătura pe care el o întinsese pe nisip. El se așeză și privi în sus spre ea, oferindu-i din nou mîna. Ea își prinse marginile slipului cu degetele și-l trase în jos pe coapse, peste genunchi, pășind apoi peste el.

Cînd se așeză, el întinse mîna și o prinse. Apoi se întinse jos trăgînd-o lîngă el. Se întoarse pe o parte

și-o aduse lângă el, pînă cînd ajunseră față în față.

– Dacă-ți provoc durere în orice fel, vreau să mă oprești.

– N-o să-mi provoci durere, spuse ea, dîndu-i la o parte o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte.

– Ba da. Aș fi vrut să nu trebuiască să te doară.

– Atunci vreau să mă doară. Vreau.

El îi rosti încet numele și-apoi îi captură buzele cu ale lui. Limba lui îi exploră gura, gustîndu-i fiecare nuanță, memorîndu-i gustul unic, pictîndu-i buzele cu nectarul propriei guri. Luîndu-i mîna, i-o sărută apăsător în palmă, punînd-o apoi pe pieptul lui.

– Vreau să mă cunoști, Kathleen. Atinge-mă. Nu fac nimic pînă cînd nu știu că și tu mă vrei la fel de mult pe cît te vreau eu.

Ea îl privi în ochi, în timp ce mîna ei începu să exploreze minunile pieptului lui. Își trecu degetele peste părul creț și-i masă mușchii de sub pielea subțire. Se intimidă cînd atinse întîmplător unul dintre sfîrcurile ascunse în părul negru și des. Erik scoase un geamăt ascuțit, apoi aproape că încetă să mai respire, anticipînd o nouă atingere. Lăsînd la o parte timiditatea feciorelnică, degetele ei reveniră la mugurul de carne umflat și-l examină curioasă. El înghiți în sec, zgomotos.

– Îmi sînt permise aceleași privilegii?

Ea rîse ușor.

– Bineînțeles.

Își schimbă poziția, astfel ca el să ajungă mai ușor la sîinii ei. Mîinile lui îi cuprinseseră și-i ridicară. Vîrfurile sînilor creșteau și se întăreau sub degetele lui. Apoi,

el își coborî capul. Îi plăcu cînd gura lui îi arse pielea rece. Ce făcea cu ea era atît de subtil, încît Kathleen nu era în stare să redea în cuvinte. Tot ce știa era că simțea acea atingere pe sîni adînc, în pîntece, și dorea să nu se mai termine niciodată.

Lipindu-se de el, îi simți căldura bărbăției pe abdomen. De ce se temuse de el înainte? Bărbăția lui nu era un lucru aparte, separat de el. Era Erik însuși. Esența lui.

Își lăsă mîna în jos, pe abdomenul suplu, întins, urmînd linia părului mătăsos, pînă ce aceasta se pierdî în altul mai des și mai aspru. Atunci, degetele ei se strînseră în jurul lui.

– Oh, Dumnezeuule, Kathleen. Dragă...da, da. Cuvintele nu aveau importanță. Tonul vocii, graba, îi spuneau într-o limbă mai convingătoare decît cea rostită, că îi provoca plăcere. Reacția lui îi dădu încredere în ea și o făcu mai îndrăzneată.

Palma lui se așeză pe triunghiul din capătul coapselor ei și o mîngîie în jur. Încet, degetele lui coborîră pe curba feminină, găsind-o moale, docilă și umedă. Se mișcă încet, cu grijă, pînă cînd ajunse între coapsele ei.

Ea îl simți cum trece încet de pragul locului secret.

– O s-o fac cît de ușor pot. Jur, șopti el, apoi i se dăru cu totul.

Deși se hotărîse să nu țipe, ea gemu ascuțit. Călcîiele săpară mici gropițe în nisipul de sub pătură, iar unghiile lăsară urme ca niște semilune pe spatele lui.

– Dragostea mea! șopti el. Iartă-mă. Relaxează-te,

relaxează-te.

Rămaseră un timp lung înlănțuiți în cea mai intimă dintre îmbrățișări. Un timp fără sfârșit. O eternitate. El o sărută, sorbindu-i lacrimile nedorite de pe obraji, cu buze dornice. Mîinile îi mîngîiau părul căzut pe față, pe care-l pieptănă apoi cu degetele spre spate, îngropîndu-și fața în șuvițele dese și absorbindu-le cu nesaț parfumul.

Inconștientă, Kathleen făcu o mișcare încordîndu-și mușchii în jurul lui. Respirația lui scurtă, tremurîndă și zgomotul acesteia sună ca un uragan în urechea ei. Dîndu-și seama că-i făcuse plăcere, Kathleen încercă din nou mișcarea, dar de data asta, răspunsul lui fu mai puțin subtil.

La început, mișcările lui fuseseră prevenitoare, dar apoi natura birui și nimic nu-l mai opri de la atingerea scopului ultim. Fu la fel de natural pentru Erik, în momentul împlinirii, să-i strige numele, cum era pentru un cintezoî să-și cheme tînguitor perechea.

Era ceva primitiv și inocent în goliciunea lor. Rîul care curgea, șoaptele vîntului, cerul negru, înstelat, erau toate mărturii ale forței vieții. La fel erau și Kathleen și Erik.

Deveniseră una cu noaptea.

- Kathleen!
- Hm!
- Ești sigură că te simți bine?

Ea se trase mai aproape și rîse ușor.

– Ce trebuie să fac ca să te conving? E a patra oară că mă întrebîi asta, de cînd am intrat înăuntru.

El îi puse o mîină pe umăr și-i mîngîie pielea netedă, delectîndu-se la acea atingere. Mereu cercetătoare, mîină îi alunecă sub braț și-i găsi sînul plin.

– Știu. Vreau doar să fiu sigur că nu te simți rău.

Ea rîse iar.

– Crede-mă, mă simt bine. Mișcîndu-se mai aproape, își lipi șoldurile de abdomenul lui, pe patul îngust din căsuța de oaspeți.

Nu-și imaginase niciodată că dragostea putea fi atît de totală, atît de absolută. Deși trecuse o oră de cînd stătuseră amîndoi pe malul rîului, amploarea experienței nu se diminuase. Retrăia fiecare secundă a ei.

Erik își pusese din nou slipul, iar Kathleen își trăsese tricoul peste bikini. Rîseră de soarta sutienului și se întrebă cîine l-ar putea găsi. După ce strînseră pătura, porniră spre mașină înlăntuiți unul de altul, și ea îi spuse:

– Erik, a fost minunat.

– Pentru mine a fost și mai minunat. O sărută ușor pe frunte. O să fie mai bine și pentru tine. Îți promit.

Cum putea să fie mai bine? Se gîndea că fusese minunat deși nu simțise acea senzație de imponderabilitate satisfăcută, despre care citise. Capul încă o dorea și parcă simțea ceva indefinibil.

– Crezi c-or să ne alunge din tabără dacă îți petreci noaptea în căsuța mea? o întrebă el cînd intrară pe poarta principală. Stinse farurile și înaintă

prin curtea complexului cu viteză de melc.

– Nu, dacă nu ne prinde nimeni, răspunse ea cu voce legănată.

– Știam eu ce-mi place la tine, Kathleen Haley. Ești o aventurieră. Îi mîngîie genunchii.

– Așteaptă! îl opri ea brusc. Trage în spatele bucătăriei.

El schiță un rînjit de diăvol.

– Ți-e foame?

Ca pedeapsă pentru întrebarea lui, îl sărută zgomotos pe ureche.

– Nu, dar vreau să iau ceva.

– Bine, dar grăbește-te, să nu ne prindă.

– Vin imediat, șopti ea, deschizînd ușa mașinii. Se întoarse în mai puțin de un minut cu o pungă de hîrtie cafenie.

– Ce-i în pungă? întrebă el, pornind din nou mașina, fără zgomot, și încercînd să găsească prin întuneric drumul spre cabana lui.

– Așteaptă și-o să vezi, îl tachină ea depășind ultimul copac.

Cînd intrară înăuntru și ochii ei se obișnuiră cu întunericul – nu voiseră să fie deranjați de lumina strălucitoare – Erik fu de părere că le-ar fi priit un duș.

– Aș fi vrut să avem o cadă mare, dar o să ne descurcăm cu ce avem, spuse el, cu voce de martir.

Dușul fusese o orgie de apă caldă, săpun, piele goală, mîini curioase și guri insațiabile.

– Spală-mi părul, nevastă, comandă el jucăuș căzînd în genunchi și dîndu-i sticla de plastic, alune-coasă, cu șampon.

Ea rîse, dar se dedică cu entuziasm acestei sarcini, săpunindu-i părul, pînă cînd i-l umplu de spumă, pe care i-o stoarse apoi printre șuvițe.

N-o întrerupsese de la acest chin al dragostei decît gura lui, care începuse să-i lunece încet pe abdomen. Mîinile îi mîngîiau coapsele și șoldurile, iar mustața îi gîdila ombilicul. Cînd se ridică din nou, Kathleen tremura toată.

Mica rezervă de apă caldă era pe terminate și dușul începuse să se răcească.

– Te-ai clătît? întrebă Erik, continuînd să-i maseze sînii săpuniți.

Ea se aplecase peste placa de faianță a dușului, neatentă la nimic, ci doar la mîinile care-o atingeau atît de expert.

– Sînt cu totul curată, murmură ea.

– Ești sigură? Ceva în tonul lui o făcu să deschidă ochii, pe care-i închisese de plăcere. Dorința aceea înfometată, pe care ajunsese s-o cunoască, crescuse din nou în ea; cînd mîna lui îi coborî pe trup spre cuibul mic, castaniu, dintre coapse. Ochii lui cenușii se umplură de pasiune, și o mîngîie, cu degetele pline de săpun.

– Erik, îl imploră ea ridicîndu-și brațele pe gîtul lui și rotindu-și șoldurile, lipită de erecția care înlocuise degetele lui. O sărută lung și adînc, pînă ce apa se răci aproape de tot.

Se șterseră, dar rămaseră dezbrăcați. Kathleen desfăcu punga de hîrtie pe care o luase din bucătărie.

– E pentru tine, spuse ea. Era plină cu piersici coapte, zemoase.

– Mulțumesc!

Se așezară pe un covoraș, pe podea, iar Kathleen îi decoji o piersică, cu un cuțit mic pe care-l luase din bucătărie, încet, cu o privire de Evă în grădina raiului. Mîncară lacom două piersici, împărțindu-le, lăsînd suc să li se scurgă pe trupuri.

– Ai fața lipicioasă, observă ea.

– Sigur. Te deranjează?

Ea scutură capul și spuse cu o sclipire obraznică în ochi.

– Î-hî.

Aplecîndu-se spre el, își lipi buzele de ale lui și i le linse încet. Erik încetă să mai respire încă înainte ca gura ei să-i părăsească buzele și să coboare pe bărbie și mai jos, pe gît. Cînd buzele ei ajunseră pe piept și vîrfurile mic al limbii îi găsi sfîrcurile, gemu, și-și înfipse mîinile în părul ei.

Acum, după încă un duș mai scurt, stăteau întinși pe patul îngust cu membrele împletite. El îi murmură la ureche cuvinte de dragoste și continua să-i exploreze misterele sînilor și să găsească plăcere în schimbările pe care le putea produce cu degetele lui mîngîietoare.

Trupul lui Kathleen începu să se înfioare și să tremure ușor. Îi plăcea atingerea pieptului lui păros de pielea ei, picioarele lui lungi și mușchiuloase care le apăsau pe ale ei. Parfumul săpunului masculin, de mere, o făcu dornică să-l mai cunoască o dată.

– Erik!

– Sst! Trebuia să fi adormit deja.

– Erik, te rog... Degetele lui îi strîngeau blînd vîrfurile

sînului și nu putea să vorbească. Gura lui la urechea ei îi provoca fiori cu o limbă insistentă.

- Erik, iubește-mă iar.
- Kahleen, o să te doară, iubito.
- Te rog!
- Kathleen...

Îi simți nehotărîrea, ezitarea din voce. Își frecă intenționat șoldurile de ale lui. Inima lui începu să bată neregulat și repede. Încet, mîna îi alunecă în dosul coapsei și o împinse ușor, pînă cînd genunchiul i se apropie de piept. Pătrunse cu grijă în ea, retrăgîndu- se treptat. Mîna de pe sînul ei coborî pe abdomen și o apăsă, trăgînd- o mai aproape. Apoi degetele coborîră mai jos în buclele castanii.

Kathleen oftă și șopti ceva incoerent, dar Erik păru să înțeleagă. În timp ce intra mai hotărît în ea, degetele exploratoare găsiră mugurul care tînjea tăcut după atingerea lui. Întregul ei corp fu cuprins de frisoane. O atinse din nou, la fel de delicat, dar cu infinită grijă și nevoie de dăruire.

Kathleen simți cum i se dilată sufletul, cum crește și plutește odată cu el. Într-o succesiune rapidă, explozii mici erupeau în ea, izbucnind din acea înflorire de plăcere, aprinzîndu-i fiecare nerv, înflăcărîndu-i spiritul. Își apăsă șoldurile de ale lui, forțîndu-l să intre mai adînc, strigîndu-i numele cu încîntare și dragoste.

O așteptă să-și revină încet din acea seducătoare uitare de sine, întîmpinînd-o cu niște cuvinte pe care nu se așteptase să le audă niciodată din gura vreunui bărbat în legătură cu ea. Era oare așa de frumoasă?

Ea era oare femeia pe care el o ridica în slăvi pentru atîta feminitate? Așa spera. Vroia să fie așa, pentru el. Dar cînd o lăsă, îl privi surprinsă.

– Erik, dar tu încă n-ai...

El îi zîmbi tandru.

– Așa e. Ce-a fost, a fost pentru tine, spuse el, apoi își puse gura peste a ei și-o sărută adînc.

– Vreau să-ți văd fața.

Era o elevă silitoare, dar îi era teamă să nu-l depășească.

– Nu cred... adică, chiar acum ... așa de repede.

El rîse și se întinse deasupra ei.

– Mai ai mult de învățat, domnișoară Haley, și-o să te învăț eu. Își coborî capul și-și trecu limba peste vîrfurile sînilor ei, pe rînd.

Ridicîndu-și jar capul, îi privi fața atent, în timp ce mîinile îi coborau între copase, degetele plimbîndu-se pe pielea înrourată.

– Îmi place așa de mult să te simt.

– Și mie.

– Ești așa de moale aici. Degetele lui trecură de pliurile protectoare.

Gîtul i se încordă.

– Oh, Erik. Nu pot să cred că mîngîi așa.

– Să crezi!

El se aplecă mai mult și-i sărută fiecare sîn, apoi buzele desfăcute.

– Ești incredibil de dulce, îi spuse continuînd s-o mîngîie.

Înțelese atunci că el avusese dreptate să-i spună că putea s-o aducă din nou în starea aceea. Era mai

mult decît pregătită, cînd el veni spre ea și-apoi o umplu.

Ofînd, cedă senzațiilor care o inundau. Trupul i se grăbi spre crescendo-ul de-acum familiar. Deschise ochii și-l văzu cercetîndu-i fața. O înțeleștă puternic și pătrunse mai adînc decît pînă atunci, dîndu-i tot ce avea de dat. Iar cînd valul se sparse peste amîndoi, buzele lui îi strigau numele, iar ochii lui sclipeau de dragoste.

Se întîlniră la micul dejun. Ori de cîte ori ochii li se întîlneau, rîdeau unul de altul ca niște copii vinovați care împărtășeau secretul unei fapte rele, pe care-o comiseseră, dar pentru care scăpaseră nepedepsiți.

Într-adevăr, scăpaseră. Nevăzuți, el o condusesese la căsuța ei, puțin înainte de a se lumina.

Edna îi privea suspicioasă, dar ei nu băgară de seamă. Ceilalți adulți erău prea abătuți ca să observe altceva decît ploaia de afară. Ploaia însemna dezastru pentru un educator, nevoit să-și petreacă ziua în interior, cu două sute de copii zburdalnici.

Noroc cu Walt Disney, căci el era pe ordinea de zi acum. Aveau să vadă un film în cursul dimineții, apoi să ia prînzul, apoi un alt film după masă, după orele de atelier.

Erik acceptă schimbarea de program cu seninătate cu care acceptase totul în dimineața asta.

– O să-ți arăt ce se poate face într-o zi ploioasă. Și încă n-am terminat de studiat dosarele alea, îi explică

Ednei.

O oră mai târziu, copiii erau așezați în fața ecranului. După multe bătăi din palme și tropăituri din picioare, filmul începu. Erik își așază camera pe trepied, dar în momentul în care o porni, își dădu seama că nu merge bine. Înjură încet, ținându-și respirația, dar sonorul de la *Doamna și vagabondul* îi astupă glasul, pe care nu-l auzi decît Kathleen, care stătea lîngă el.

– E greu de explicat, îi spuse, cînd îl întrebă ce are aparatul. Dar camerele astea sînt atît de sofisticate, încît atunci cînd se întîmplă o cît de mică defecțiune, s-a zis cu ele. Știu ce nu e în regulă, dar nu am piesa care trebuie înlocuită. Agitat, își scutură părul și trase încet încă o înjurătură.

– Ce poți să faci acum? Necăjită, își strecură mîna pe sub mîneca lui, în sus pe braț, în întunericul camerei.

– Să stau în pat cu tine, toată ziua, sugeră el, aplecîndu-se spre ea cu o figură comică. Vorbesc serios.

– Și eu.

Ea tuși autoritar.

– Vorbesc despre cameră.

– Da, despre cameră. Se prefăcu brusc străbătut de o idee.

– Mă duc la Saint Louis s-o repar.

– Erik, șopti cu disperare.

El îi prinse bărbia cu mîna și-i spuse:

– Așteaptă-mă. Mă întorc imediat. Plecă de lîngă ea și ieși pe ușă.

Neatentă, privea personajele caraghioase de pe

ecran, dar nici nu se putea bucura de noul film de animație, cînd se gîndea că-și va petrece ziua fără Erik. El se întoarse vesel, în ciuda faptului că umerii și părul îi erau numai apă.

– Am sunat la aeroportul din Firth Smith. Au astăzi zboruri la și de la Saint Louis. Dacă plecăm chiar acum, pot să prind zborul de două și jumătate, îmi fac treaba și mă întorc diseară. Am vorbit cu inginerul de la stația de televiziune. Caută acum piesa care îmi trebuie și-o s-o aibă pînă ajung eu acolo.

– O să fii plecat toată ziua, se jeli ea.

– Iar tu o să fii cu mine. Cel puțin o parte din zi. Îi puse degetul pe buze cînd văzu că se pregătește să-l întrebe ceva. Am rugat-o pe Edna să te lase să mă conduci la Fort Smith. A spus că, din moment ce plouă, poate să se lipsească de tine. Asta e, dacă nu te deranjează să te învîrți prin Fort Smith pînă diseară, cînd mă întorc.

– Oh, nu Erik. O să mă duc la un film sau o să fac ceva cumpărături. Și-o să fim împreună tot timpul cît durează drumul cu mașina. Impulsivă, îi înconjură mijlocul cu brațele și-și îngropă fața în cămașa udă.

– Atenție! șopti el, eliberîndu-se din strînsoare. Nimeni n-o să se mai uite la film, ci la show-ul nostru, și-n afară de asta, trebuie să ne grăbim. Te iau într-un sfert de oră din fața cabanei tale. E-n regulă?

– Da, răspunse grăbită.

La ora stabilită, o claxonă. Urcă în mașină, îmbrăcată în pantaloni, o bluză verde de mătase și o pelerină de ploaie din plastic.

– Întotdeauna arăți așa senzațional? o întrebă el, aplecîndu-se s-o sărute apăsător pe gură. Sărutul, pe

care-l intenționa scurt, fu plin de pasiune ca și celelalte. La cea mai mică atingere, gurile lor tînjeau una după alta și nu se puteau abține. Cînd în sfîrșit se depărtară cu respirațiile tăiate, Erik spuse răgușit:

– Asta o să fie cea mai lungă zi din viața mea.

Ea îi arată drumul spre autostrada care ducea la Fort Smith, iar el conduse cît de repede îi permitea șoseaua alunecoasă. Le-au trebuit aproape trei ore ca să ajungă la Fort Smith, iar Erik de-abia avu timp să prindă avionul de 2:43 spre Saint Louis. Își luă de la ghișeu biletul rezervat și se întoarse spre Kathleen.

– Revin cu avionul care ajunge la unsprezece și zece diseară. Asta înseamnă aproape nouă ore. Poți să-ți ții singură de urît atîta timp?

– O să mă gîndesc la noaptea trecută.

– Asta ar trebui să-ți ia destul de mult timp. Zîmbi. Apoi, fața i se făcu serioasă. Fii cu ochii pe Blazer. Iau camera cu mine, dar restul echipamentului e acolo, așa că nu uita să încui, dacă pleci.

– Îl voi păzi cu riscul vieții mele.

– Să nu mai spui asta niciodată. Își puse camera pe una din canapelele acoperite cu vinilin turcoaz, din holul mic și și-o prinse de umeri. Viețile noastre sînt prea prețioase acum, ca să le pierdem în joacă, adăugă el.

– Erik, îl rugă ea, sărută-mă.

Neliniștit, privi în jur prin camera de așteptare. Văzu afară prin ferestrele mari de sticlă sosirea avionului cu care urma să zboare.

– Vino aici, îi spuse, luînd-o de mîină și trăgînd-o spre o cabină telefonică.

Se înghesuîră înăuntru și el încercă să închidă

ușa.

– A naibii ușă, bombăni, încercînd fără succes s-o închidă. La dracu'! N-au decît să se uite. Brațele lui o cuprinseră într-o îmbrățișare posesivă. Gura lui o deschise pe a ei strecurîndu-se în dulcele adăpost printre buzele ei, promițînd o împlinire mai mare, cînd timpul și condițiile vor permite.

Tremurînd, o împinse la o parte.

– Hai să ieșim de aici, pînă nu ne arestează. Încercă să rîdă, dar momentul plecării era prea aproape, și nici unul din ei nu vroia să se despartă de celălalt.

Zborul lui era anunțat la difuzor, dar mai aveau la dispoziție cîteva minute ca să se agațe unul de altul, cît timp avionul se alimenta cu combustibil.

– Sîntem niște proști, îi șopti el la ureche, îmbrățișînd-o pentru ultima oară. Ne vedem peste cîteva ore. O sărută apăsător pe gură. Ne vedem diseară.

– O să fiu aici, spuse ea, zîmbind.

El trecu prin poarta de control, urmărindu-i nervos pe lucrătorii care-i examinau camera. Făcu un semn de sărut din buze spre Kathleen, apoi alergă spre scările rulante care duceau la avion. Înainte să intre, își luă camera de pe umeri și o ținu într-o mînă. Cu cealaltă, flutură un salut către Kathleen, care stătea în dreptul geamului din holul în care erau admiși cei care-i conduceau pe pasageri, apoi dispăru din vedere.

Un nod i se ridică în gît, și-l înghiți neliniștită. Ce se întîmpla cu ea? Doar o să-l vadă la noapte.

– Proasto! se admonestă singură.

Ușa avionului se închise. Scările rulante fură trase

în lături. Încet, avionul porni către capătul pistei și se întoarse în poziție de decolare. Aștepta ca un avion particular care tocmai aterizase să traverseze pista pentru a ajunge la locul de oprire.

Din locul ei din spatele geamului, Kathleen auzi zgomotul motoarelor, pe care pilotul le pregătea pentru decolare. Accelerară și avionul porni pe pistă. Kathleen tocmai voia să plece, când privirea îi fu atrasă de avionul particular care intrase pe o pistă secundară, ce o intersecta pe prima. Avionul începu să se răsucescă nebunește pe asfaltul ud și Kathleen văzu cu oroare că ajunsese înapoi pe pista principală, exact pe direcția avionului mai mare, care venea prinzînd viteză.

Nu și-a dat seama atunci că umezeala din palme era sînge din rănilor pe care și le făcuse, strîngîndu-și degetele și înfigîndu-și unghiile în carnea moale. Singurul lucru de care era conștientă, era ciocnirea inevitabilă a celor două avioane în fața ei.

– Nu! țipă ea în momentul impactului. Avionul mai mic intră în botul celui mai mare și izbucni imediat în flăcări, dezintegrîndu-se în fața ochilor ei.

– Nu! țipă din nou, suspendată o eternitate în așteptare. Apoi, o bubuitură zgudui pămîntul și sfărîmă în cioburi lumea, cînd rezervoarele avionului lui Erik explodară într-o lumină orbitoare.

Capitolul VIII

Kathleen se împinse în geamul de sticlă și, fiindcă nu se deschidea, începu să-l lovească frenetic cu pumnii, insensibilă la zgîrieturile pe care și le provoca. Tipa întruna, ieșită din minți de durere, cu unghiile smulse de încercările inutile de a deschide ușa automată.

În aeroport se dezlănțuise infernul. Sirenele sunau, oamenii se îmbulzeau spre uși și spre ferestre, să vadă dezastrul care se întîmpla în fața lor. Ghișeele de bilete erau pustii. Kathleen încercă să-și facă loc prin mulțime, inconștientă de lucirea sălbatică, dis-

perată din ochi. Ieși în fugă pe ușa din față, spre partea de vest a clădirii, alunecînd pe terenul noroios. Perimetrul aeroportului era înconjurat de un gard înalt, fără nici o poartă de intrare.

Fără să țină seama deloc de propria ei siguranță, Kathleen începu să urce gardul. Mîinile i se zgîriau în metalul zimțat și hainele i se agățau în sîrma ghimpată, dar ea continua să urce pînă ajunse în vîrf și putu să sară de cealaltă parte. În cădere, palmele și genunchii i se juliră pe betonul dur.

Alergă către epava în flăcări și coloana de fum sufocant. Părea ca un rug funerar.

– Nu! El trebuie să fie viu, se rugă ea alergînd. Mașinile salvării înconjuraseră deja avioanele. Cel mai mic, abia se mai cunoștea ce fusese. Nu era nici un dubiu cu privire la soarta pilotului și a pasagerilor. Din avionul mare, ardea numai partea din față și pompierii luptau cu îndrăzneală, încercînd să stingă flăcările aducătoare de moarte.

– Hei, doamnă, ești nebună? Kathleen fu ajunsă din spate și trîntită la pămînt. Cum ai ajuns aici? Stai dracului la o parte din calea noastră.

Fața pompierului era neagră și aspră de fum. Purta salopetă galbenă și cască specifice maseriei sale. Avea dreptate. N-ar trebui să-i încurce, din moment ce ei încercau să-i salveze viața lui Erik. Refuză să creadă că el nu mai putea fi salvat.

Kathleen se ridică în picioare și se îndepărtă, urmărindu-i pe pompierii care luptau să stingă incendiul, în timp ce echipa de salvatori scotea pasagerii prin ieșirea de urgență a avionului. Unii se

puteau țîrî pe propriile picioare, alții aveau nevoie de sprijin. Majoritatea sîngerau, unii erau înconștienți, alții morți. Pe aceștia din urmă, privirea lui Kathleen îi evita. Erik nu putea fi mort. Știa că el nu era mort.

Își îndreptă ochii spre pasagerul care tocmai era scos. Părea greu, din moment ce doi negri de-abia îl puteau da jos din avion. Inima lui Kathleen începu să bată și mai tare, deși nu crezuse că se poate așa ceva. Apoi văzu părul blond strălucitor, murdar de sînge, dar nu mai puțin frumos în lumina cenușie.

– Erik! Numele îi țîșni din plămîni și alergă către cei doi bărbați care-l întinseseră pe o targă și-l duceau spre o ambulanță ce aștepta.

– Stați! țipă ea la cei doi, care pliau picioarele tîrgii pentru a o introduce în mașină. Alergă spre el, gîfîind. El e... A... eu sînt...

– Nu e mort, spuse asistentul blînd. De fapt, tot ce am putut să constat, e un cucui urît, la cap. Acum, vă rugăm, lăsați-ne să-l ducem la spital.

– Dar... aia... arătă spre masca portabilă de oxigen care-i acoperea nasul lui Erik.

– Are o mască de oxigen. Are plămînii plini de fum. Acum, vă rugăm...

– Merg cu dumneavoastră, spuse Kathleen cu hotărîre, privind fața ca de ceară a lui Erik, nemișcată, prea nemișcată.

– Nu se poate, spuse celălalt asistent care pîna atunci tăcuse. Avem oameni răniți care au nevoie de îngrijire medicală. Dați-vă la o parte din drum.

Supusă, pași înapoi și-i lăsă să-l pună pe Erik în spatele ambulanței. Unul dintre bărbați urcă în urma

tărgii și-i blocă vederea.

Dar dacă Erik avea leziuni interne, care nu erau vizibile? Sîngerări interne? Hemoragie!

Motorul ambulanței porni și ea alergă spre partea unde stătea șoferul. Bătînd în geam, întrebă tare:

– Unde îl duceți?

– La spitalul *St. Edward's* țipă asistentul, în timp ce mașina se îndepărta. Mergeți după sirene.

Centrul medical *St. Edward's* se afla numai la cinci minute de mers cu mașina de la aeroport. Kathleen urmări ambulanțele care transportau răniții pe intrarea de urgență a modernului complex medical.

Văzu cum ambulanța în care fusese pus Erik trage la ușă și tărgile sînt date jos. Își parcă Blazer-ul încuindu-i automat ușa, așa cum îi spusese el, și urcă anevoie scările ce duceau la ușile automate.

Kathleen tocmai trecuse de prag, cînd îl văzu pe Erik, pe un pat cu roțile, dus într-una din sălile de tratament, și o mulțime de oameni în alb, urmîndu-l. Îi părea bine să vadă că spitalul dispunea de o echipă de urgență suficient de numeroasă ca să se ocupe de un accident ca acesta.

Kathleen știa că e inutil să încerce să meargă și ea după Erik, așa că, nervoasă, se așeză pe unul din scaunele neconfortabile din sala de așteptare rece, albă.

Și se rugă.

Era sigură că trebuie să fie și o capelă în spital, dar, fără să știe de ce, nu simțea nevoia să-și caute acolo consolare. Voia să fie cît mai aproape de Erik. Credința ei era adîncă și permanentă și apelase la ca adeseori în viață. Acum era una din acele dăți și-l rugă pe Dumnezeu pentru viața lui Erik, promițîndu-i orice, așa cum fac oamenii aflați la necaz, cînd se roagă.

Următoarele ore trecură într-un amestec de durere de inimă, confuzie și teamă. De fiecare dată cînd cineva intra sau ieșea din camera în care se afla Erik, se ridica și se îndrepta grăbită spre ei, implorînd cu ochii să i se spună ceva, dar fie că era împinsă scurt la o parte, fie că i se arunca o privire plină de compasiune, care nu-i spunea nimic. Rudele celor mai nefericiți pasageri erau chemate înăuntru, și se auzeau plînsete de jale care-i înghețau sîngele în vene.

Telefoanele sunau, pasagerii răniți mai ușor intrau și ieșeau întruna, ușile ascensorului se deschideau și se închideau, medicii și surorile treceau pe lîngă ea grăbiți, dar Kathleen nu vedea nimic din toate acestea. Ochii îi rămîneau lipiți de ușa în spatele căreia Erik poate că se lupta cu moartea. Dacă ar fi putut măcar să-l vadă, poate că prezența ei i-ar fi îmbunătățit starea. Ar fi putut oare să-i transmită atîta putere încît să-l scape de pericol?

Cînd crezu că nu mai poate suporta, traversă încăperea spre biroul de recepție și tuși tare ca să atragă atenția surorii care stătea aplecată deasupra unui registru.

– Ce este? Sora își ridică privirea spre Kathleen.

– Domnișoară... Kathleen văzu numele de pe plăcuța prinsă de poliesterul uniformei albe. Se corectă. Doamnă Prather! Ați putea... vreți... domnul Gudjonsen... A fost adus aici de la aeroport. Puteți, vă rog, să-mi spuneți ceva, orice, despre starea lui? Vă rog.

– Sînteți rudă? întrebă doamna Prather.

Kathleen fu tentată să mintă, dar nu putu și oricum nici nu-și închipuia că doamna Prather ar crede-o. Privi în jos gresia gri și spuse încet:

– Nu. Noi...

– Cred că înțeleg, spuse doamna Prather. Kathleen își îndreptă capul și nu știa de ce tînăra aceasta cu ochii de safir, părul castaniu și hainele în dezordine, atinsese un punct sensibil în inima ei.

– Să văd ce pot să fac. Se întoarse, mergînd tiptil cu picioarele încălțate în pantofi cu tălpi de cauciuc și spunîndu-i peste umăr: O să-ți aduc și niște antiseptic pentru mîini.

Kathleen își privi mîinile și văzu de-abia acum că erau roșii de zgîrieturi sîngerînde. Nu mai avea unghii, ci doar burice sîngerînde. Cînd se întîmplase asta? Cînd își ridică din nou privirea, n-o mai văzu pe doamna Prather.

Așteptă neliniștită lîngă birou, atentă de fiecare dată cînd ușa ascensorului se închidea și se deschidea.

– Sînt bine, mulțumesc, îi răspunse unei alte surori care o întrebase dacă poate s-o ajute.

În sfîrșit, doamna Prather se înapoie la birou și-i

dădu lui Kathleen o bucată de tifon îmbibată într-o loțiune galbenă, mirositoare.

– Șterge-ți mîinile cu asta. O să te usture foarte tare, dar trebuie să-ți cureți tăieturile alea de pe mîini.

– Ce-i cu Erik? Întrebă Kathleen disperată.

– I s-a făcut o radiografie și a fost examinat atent. Nu sînt semne de leziuni sau fracturi.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, șopti Kathleen și-și închise ochii care i se umpluseră de lacrimi.

– Totuși, completă doamna Prather, nu și-a recăpătat cunoștința. E încă în stare de comă și are un cucui mare în cap. I s-au pus și cîteva copci. Cu cît o să-și revină mai repede, cu atît va fi mai bine.

Kathleen încercă să-și oprească plînsul care-i gîlgîia în gît.

– Poate că, dacă aș putea să-l văd, să-i vorbesc... Dar doamna Prather clătină din cap.

– Nu acum. Îmi pare rău, dar într-adevăr e mai bine pentru el să nu te duci acolo, sînt sigură că atunci cînd o să-și revină și starea lui se va stabili, doctorii or să te lase să-l vezi cîteva minute. Pînă atunci, mi-e teamă că trebuie să aștepți.

Kathleen întinse mîna și-i atinse mîneca uniformei.

– Vă mulțumesc, spuse încet și se așeză la loc, reluîndu-și veghea.

Amurgul se făcu noapte, fără ca ea să-și dea seama. În parcare de lîngă camera de urgență, luminile se aprinseră automat. Traficul de pe autostrada aglomerată trimitea pînă aici sclipirea farurilor și a stopurilor roșii, dar ea nu-și părăsi postul.

Doamna Prather intra și ieșea des, dar de fiecare

dată cînd se întorcea la biroul ei se uita la Kathleen și clătina trist din cap. Nu era nevoie de cuvinte. Cunoștea întrebarea lui Kathleen.

Doamna Prather plecă din nou pentru cîțva timp și Kathleen își privi ceasul cu speranță. Poate că se va întoarce repede cu noutăți. Chiar atunci, ușa automată care dădea afară se deschise și o femeie intră grăbită.

Ochii lui Kathleen fură inexplicabil atrași de ea. Era mică, blondă și foarte atrăgătoare. Trăsăturile perfecte îi erau deformate de teamă, cînd se aplecă spre birou. Purta o fustă de bumbac dreaptă, care-i venea foarte bine. O bluză ușoară, tot din bumbac, i se mula pe sînii mici, rotunzi.

Își sprijini palmele pe biroul înalt, către sora care semăna cu doamna Prather.

Vocea îi era aspră și cuvintele i se rostogoleau unul după altul, repezite.

– Sînt doamna Gudjensen. Am fost chemată de doctorul Hamilton pentru Erik Gudjensen. Doctorul știe că vin.

– Sigur, doamnă Gudjensen. Intrați acolo. Sora îi indică frumoasei tinere ușa asupra căreia fuseseră țintuiți ochii lui Kathleen în ultimele ore.

Doamna Gudjensen plecă repede de lîngă birou și picioarele delicate și iuți o purtară spre sala de tratament, unde intră, închizînd ușa după ea. La fel se închisese parcă o ușa și peste inima lui Kathleen.

Stătea complet nemișcată, temîndu-se că, dacă ar face fie și cea mai mică mișcare, s-ar sfărîma într-un milion de cioburi. O fierbințeală îi inundă corpul și i se

adună în lobii urechilor, care îi ardeau ca focul. Plămîinii i se contractară, eliminînd zgomotos oxigenul pe care-l mai aveau în ei, și un nod dureros i se ridică în gît, pe care nu-l putea înghiți.

Se simțea mai ușoară ca aerul și-i era teamă că avea să leșine. Era sigură că toată lumea putea să audă bubuiturile care-i spărgeau tîmplele, deși toți își vedeau netulburați de treburi. Nu-și dădeau seama că ea, Kathleen Haley, murea? Acum. Erau martorii morții încete, agonizante, chinuitoare, a unui suflet. Și nu vedeau. Nu le păsa.

Trebuia să plece afară, departe.

Ascultase de sfatul blînd al Ednei, îl urmase, dar o făcuse și pentru că așa simțise ea însăși. Dar din nou iubise și pierduse. Găsise curajul să iubească din nou, dar, așa cum o părăsiseră părinții, o va părăsi acum și Erik. Doar că ea nu va fi acolo, ca să-l lase s-o părăsească. Va pleca, înainte de a se întîmpla așa ceva.

Cu grijă, sperînd că nu se va desface în bucăți și va dispărea în aer, Kathleen se ridică în picioare și se îndreptă spre birou. Luă un formular gol, scris pe el numele lui Erik și, cu degetele tremurînde, introduse hîrtia în inelul pe care se afau cheile de la mașina lui. Puse cheile cu hîrtia pe care scrisese numele lui într-un loc unde era sigură că aveau să fie văzute de doamna Prather.

Întorcîndu-se, se ciocni de un bărbat înalt, blond, puternic, care venea grăbit spre birou. Își coborî capul, dorind ca nimeni să nu-i vadă lacrimile care-i curgeau din ochi, în șiroaie, pe obraji.

Cîteva clipe după asta, se auziră pașii repezi, ușori, ai doamnei Prather. Acest domn ce arăta bine, Gudjonsen, aștepta să-și recunoască fratele și cumnata și să le vorbească. Apoi întrebă de cineva pe nume Kathleen.

Ea nu se îndoia cine era această Kathleen. Cu aprobarea doctorului, doamna Prather se întoarse pe călcîie și coborî în hol și spre camerele de așteptare. Dar cînd deschise ușa și privi prin camera de așteptare, femeia drăguță cu ochii de smarald și păr arzător, cu mîinile zgîriate și cu o față îngrijorată pe care se citea dragostea, dispăruse.

– Dac-ai ști, mi-ai spune unde e? întrebă Erik.

Ochii îi sclipeau adînc înfundați în orbite. În jurul gurii și ochilor încercănați, i se formaseră riduri fine, de oboseală, grijă și suferință. Mi-ai spune, fir-ar să fie de treabă? țipă el. Bătu cu pumnul în masa de lemn.

– Erik, calmează-te și nu mai țipa la noi, îi spuse B.J., încercînd să fie rezonabil. Ți-am spus că nu știm unde a dispărut Kathleen, și într-adevăr nu știm. Sîntem la fel de îngrijorați ca și tine.

– Oh... Erik oftă, avînd în glas toată disperarea și deznădejdea din lume. Se lăsă să cadă în fotoliu și-și acoperi fața cu mîinile.

Asta era a doua oară în ultima lună cînd venea la Mountain View să-i roage pe soții Harrison să-i spună unde este Kathleen. Și, de fiecare dată, îi juraseră că nu știu.

Zăcuse în spital două săptămîni, incapabil să afle ce se întîmplase cu el. Cînd își recăpătase cunoștința și începuse să întrebe despre ea, o soră îi spusese că o femeie care se potrivea cu descrierea lui fusese acolo, dar plecase.

Se îngrijorase foarte tare, devenise agitat. Doctorul ordonase să i se facă niște injecții calmante, ca să se liniștească, altfel starea i s-ar fi înrăutățit.

Dar cînd își reveni din nou, mînios de neputința lui și de platitudinile ce le debitau Bob și Sally ajunse iar în pragul disperării.

– Ți-am spus că n-a fost o aventură, Bob! țipase la fratele său... La dracu', ea n-ar fi plecat așa, fără să-mi spună un cuvînt. Poate că a fost răpită sau ucisă sau violată sau altceva. Te-ai gîndit la asta? Ai?.

Venele i se umflaseră înfricoșător sub bandajul de la tîmple și fură chemate surorile, ca să-i dea cu forța un alt sedativ, în ciuda amenințărilor și înjurăturilor lui, care se împotriva cu toate puterile.

Cînd se redeșteptă, Bob și Sally erau cu el, cu nervii la pămînt, cu fețele abătute.

– Erik, ți-a lăsat cheile pe birou, cu un bilet. Nu se poate să fi fost răpită. A plecat de bunăvoie.

Bob privi la soția sa, căutînd sprijin, dar atenția ei era îndreptată spre cumnatu-său, față de care avea o afecțiune puternică.

– Poate că... ăăă... începu Bob, poate că i-ai

interpretat greșit... ăăă... sentimentele.

– Pleacă de-aici. Du-te acasă – sau oriunde, nu mă interesează, spuse Erik supărat. Lăsați-mă în pace. Se întoarce cu spatele la ei și se uită la perete, fără să-l vadă, cu o privire grea, amară, care avea să-i caracterizeze expresia în următoarele săptămîni.

În ciuda indifferenței față de starea lui, se însănătoși. Terorizase surorile și-i înjurase pe medici, dar își reveni. Durerile de cap erau tot mai ușoare de la o zi la alta, iar rana, care la început îl duruse, îl înțepa numai, apoi se vindecă și aproape că nu se mai observa.

Bob și Sally plecaseră după ce primul pericol trecuse, dar se înapoiaseră să-l ia acasă, în Saint Louis. Ei conduseseră Blazer-ul pe rînd iar Erik stătuse în spate, căzut pe gînduri.

În fiecare zi, le telefonase din spital soților Harrison, îngrijorați și ei de dispariția lui Kathleen, întrebîndu-i despre ea. Nu-i spusese nimic, jurînd că nu știa. N-o mai văzuseră pe Kathleen din dimineața ploioasă cînd plecaseră împreună. Erik le-a promis că se va întoarce la *Mountain View* cît de repede va putea.

Citise articolele din ziar în legătură cu accidentul și știa că ayusese noroc că trăia. Unsprezece pasageri și pilotul n-avuseseră noroc. Cu toate astea, uneori se întreba de ce se consideră norocos. Fără Kathleen...

De ce dispăruse fără urmă? Cînd plecase, nu știa nici cît de grav era rănit, sau dacă avea să se facă bine pe deplin. Ceva o alungase de acolo, dar ce?

După ce petrecu cîteva săptămîni grele în Saint

Louis, ca să se refacă, începu căutarea la *Mountain View*. Soții Harrison se jurară că nu primiseră nici o veste de la Kathleen, cu excepția unui bilet scris de mîină, trimis de la adresa ei din Atlanta. Erik îl citise. Nu spunea nimic, decît că era bine și avea să ia legătura cu ei mai tîrziu. Îi ruga să nu-și facă griji în legătură cu ea și se scuza că-i părăsise în mijlocul verii. Asta fusese tot.

Acum, la a doua venire la *Mountain View*, unde frunzele începeau să capete culorile ruginii ale toamnei, Edna îl readuse în prezentul la fel de dureros, spunînd blînd:

– Povestește-ne ce-ai aflat la Atlanta.

Oftă și-și îndreptă poziția pe fotoliu.

– A fost acolo imediat după accident. Și-a eliberat apartamentul, a plătit ce-avea de plătit, a împachetat tot și-a plecat. N-a lăsat nici o adresă. Am fost la magazinul *Mason's*. Știați că nu mai lucra acolo?

– Nu, răspunseră soții Harrison, șocați.

– Își dăduse demisia la începutul verii. Cu toate astea, de cîte ori vorbeam despre munca ei, povestea că și cum urma să se întoarcă acolo.

– Își iubea munca, Erik. De ce să-și fi dat demisia dintr-odată?

– Am invitat-o la masă pe una din vînzătoare, ca să aflu. Se pare că unul din funcționari îi făcea insistent curte. Era căsătorit.

– Ei, asta explică demisia. Kathleen nu s-ăr fi încurcat niciodată cu un bărbat însurat, declară Edna fermă.

Erik se strîmbă nepoliticos și se îndreptă spre

fereastră. Când se întoarse din nou spre ei, disperarea îi țîșnea prin fiecare por al trupului.

– De unde știți? Poate că-i o mică mincinoasă prefăcută, care ne-a înșelat pe toți.

– Ia stai puțin, tinere. Edna se ridică de pe scaun și merse lângă Erik, amenințându-l cu degetul în dreptul feței. Nu vorbi așa despre Kathleen. Știi la fel de bine ca mine că nu-i adevărat. Nu te las să stai aici, în casa mea, și s-o vorbești de rău.

– Atunci de ce a fugit așa ca un copil vinovat sau speriat? Întrebă el.

Mînia Ednei se evaporase și corpul i se încovoie de dezamăgire. Își frecă tîmplele, ca și cum ar fi durut-o.

– Nu știu, spuse încet.

– Poate că este un copil speriat, adăugă B.J., calm, de pe sofa. Poate că, știindu-te zăcînd, rănit, poate pe moarte, n-a putut suporta, n-a putut să riște, n-a putut suporta ideea că te poate pierde. Pot să afirm cu convingere că se atașase foarte puternic de tine. B.J. îl privi pe Erik cu ochii îngustați, așteptînd o confirmare, dar cum nu primi nimic, continuă: Asta ți-o garantez. Și-a creat un precedent periculos în viață, fugind mereu de greutăți. Într-o zi, va trebui totuși să facă față unei situații dificile. Și n-o să fie ușor pentru ea. Nu e pregătită pentru asta.

Erik păru să reflecteze pentru un moment, dar apoi trăsăturile lui formară din nou o mască impenetrabilă.

– Ei bine, orice motiv ar fi avut, a fugit de voi și de mine și a lăsat să se înțeleagă clar că nu vrea să fie

găsită. Își luă sacul aruncat pe marginea scaunului și porni spre ușă. Mi-am irosit două luni din viață căutînd-o și nu intenționez să investesc mai mult. O să vă anunț cînd va fi prezentat filmul pe care l-am făcut aici. Vă mulțumesc pentru tot ajutorul.

Cuvintele erau scurte, tăioase și, după părerea Ednei, forțate. Sub hotărîrea neclintită, i se păru că distinge o dezamăgire nespus de dureroasă.

Era sigură de asta, cînd îl văzu pe Erik mergînd către mașină, urcînd și trîntind ușa. Își lăsase cu dezolare capul pe volan și, de-abia după ce își reveni, răsuci cheia și porni motorul.

Capitolul IX

Kathleen își aranjă fusta ce-i venea puțin deasupra genunchiului cu un gest feminin, ce o făcu să zîmbească pe secretara de vîrstă mijlocie. Ce fată drăguță, își spuse.

Kathleen îi întoarse zîmbetul. Părea întruchiparea profesionalismului, așa cum stătea în anticamera frumos mobilată, așteptînd interviul cu domnul Seth Kirehoff, proprietarul magazinului *Kirchoff's* din San Francisco.

Fața calmă ascundea tumultul interior. Cine putea ghici tremurul neliniștit dinăuntru al lui Kathleen?

Avea nevoie foarte mare de această slujbă. Mai mult decît din motive financiare. Avea nevoie de slujbă ca să-și refacă echilibrul și sănătatea, amîndouă pierdute din momentul în care, stînd și așteptînd în spitalul din Arkansas, o văzuse pe soția lui Erik.

Involuntar, Kathleen își strînse ochii, într-o încercare inutilă de a șterge imaginea aceea dureroasă. Îi deschise imediat și o privi pe furiș pe secretară, sperînd că nu îi observase momentul de slăbiciune. Nu-l observase. Stătea aplecată peste un dosar la biroul ei.

Cineva ar putea crede că, în două luni, agonia trece, iar durerea devine o palidă amintire. Dar pentru ea rana nu se vindecase, era încă adîncă, proaspătă, sîngerîndă.

Kathleen își întoarse fața către fereastra largă și privi peisajul. Remarcă zgîrie-norul care adăpostea Transamerica și departe, spre orizont, golful uriaș sclipind ca un safir în soarele strălucitor.

Cum putuse să fie atît de naivă? De ce nu luase în considerare faptul că el ar fi putut fi căsătorit? Nu i se întîmplase pentru prima oară. Fusese atît de atrasă de acest bărbat, ținută de magnetismul lui, încît nu putuse privi mai departe.

Avusese impresia că și el ținea la ea, dar se înșelase. Lacrimi de rușine și umilință îi umpleau ochii cînd își amintea cum îi răspunsese, atît fizic cît și sentimental. O manevrase ca un expert și ea fusese toată numai dorință. Intimitățile care păruseră sacre cînd le trăiseră împreună, păreau acum niște ofense.

La spital, cînd o auzise pe tînăra femeie

prezentîndu-se ca doamna Gudjonsen, în virtutea acestui nume avînd dreptul să meargă la patul lui Erik, să vadă ceea ce ei nu i se permitea, vroise să fugă, să alerge pînă la epuizare și să cadă la marginea pămîntului, să fie înghițită de uitare.

Căzuse. Se întorsese la aeroport și așteptase acolo toată noaptea, numai ea și echipele care înlăturau rămășițele accidentului, eliberînd pista. Luase primul avion spre est și se întorsese la Atlanta.

În interval de cîteva minute, Kathleen se maturizase. Se considerase și înainte o femeie matură, care cunoștea lumea, obișnuită cu durerile și suferințele.

Ce proastă fusese. Erik îi răpise inocența în mai multe feluri decît doar luîndu-i virginitatea. Îi arătase exact cît de egoiști pot fi bărbații. David Ross era un amator, în comparație cu Erik Gudjonsen. Kathleen nu știuse că poate exista atîta înșelătorie intenționată. Acum știa. N-o să se mai arunce așa orbește în nici un fel de relații. Tînăra femeie care fusese dispăruse. În locul ei, apăruse acum o femeie cu mîinile și inima rănite. Amîndouă aveau nevoie de mult timp ca să se vindece.

Cîteva zile la rînd, cumpărase micul ziar din Little Rock, citind cu aviditate relatările despre accident. Numele lui Erik nu era pe lista morților. Ca să se liniștească, sunase la spital și aflase că totul mergea bine și aveau să-i dea drumul curînd acasă. Cînd a fost întrebată dacă voia să i se facă legătura cu el sau să lase un mesaj, a refuzat.

Cel mai important lucru de pe lista ei de priorități

era să încheie acest capitol din viața ei. Dacă ar fi putut să-l șteargă din trecutul ei, ar fi făcut-o, dar era imposibil. Singura ei speranță era să poată să-l uite, să-l considere ca pe o experiență din care a avut de învățat și să plece de acolo. Vroia s-o ia de la început, în altă parte, cu altcineva, așa că a eliberat apartamentul și s-a mutat la un hotel, pînă să se hotărască ce va face.

Timp de săptămîni întregi, nu s-a întîmplat nimic. Citea anunțurile cu oferte de serviciu din toate ziarele pe care le găsea la standurile din Atlanta, referitoare la slujbele din alte orașe. A trimis scrisori prin care solicita un post la principalele magazine mari din țară, dar, în cazurile în care a primit răspunsuri, acestea erau de obicei refuzuri politicoase și impersonale. Între timp, contul ei din bancă scădea, ca și moralul ei, nerefăcut după lovitura de moarte căreia trebuise să-i facă față.

Apoi a văzut o altă ofertă într-un ziar de publicitate. Nu era nici un nume, nici un număr de telefon, ci doar o casuță poștală unde trebuia trimisă o scurtă prezentare. Potrivit ofertei, existau mai multe posturi libere, care nu erau specificate. Mecanic și fără speranțe, a trimis datele cerute știind că era o încercare zadarnică.

Spre surpriza ei, a primit răspuns peste cîteva zile. Dacă o mai interesa o slujbă în domeniul achiziționării de îmbrăcăminte de ultimă modă, trebuia să sune la numărul de telefon care i se dădea și să stabilească o întîlnire.

Dacă o mai interesa! Cît putu de iute, Kathleen

și-a verificat soldul din cont și a decis că, dacă avea să cheltuiască mai puțin pe mâncare, putea să-și permită o călătorie la marea loterie, în California.

– Domnișoară Haley?

Tresări din reverie ca arsă, când secretara îi strigă numele. O femeie elegantă, zveltă și îmbrăcată modern ieșea din birou. O privi pe Kathleen, cîntărind-o din ochi, expertă, când trecu pe lîngă ea, spre ușă. Și ea era o candidată care vroia slujbă.

– Domnul Kirchoff vă primește acum, spuse secretara cu amabilitate. Îmi pare rău că a trebuit să așteptați.

– Mulțumesc, răspunse Kathleen la fel de politicoasă. Nu face nimic.

Merse cu picioarele tremurînd, spre ușa sobră și intră. De ce era așa nervoasă? Nu-i stătea în caracter. De obicei era foarte sigură pe ea. Era asta o altă moștenire de la Erik Gudjensen? Această nesiguranță și conștiință de sine pe care nu le avusese pînă acum?

Hotărîta să-și alunge complexe de inferioritate, își ridică bărbia în sus și păși pe covorul albastru, gros și moale spre biroul masiv, intimidant.

Bărbatul din spatele scaunului o privi cu o expresie degajată, atentă, apreciativă.

– Domnișoara Kathleen Haley? întrebă pe un ton bine timbrat.

– Da, spuse ea zîbind.

– Luați loc, vă rog. Sînt Seth Kirchoff. Nu se ridică dar acceptă să strîngă mîna mică, bine îngrijită, pe care ea i-o întinse peste birou.

– Mulțumesc, domnule Kirchoff, spuse, și se așeză. Mă bucur să vă cunosc. Își recîștigase încrederea în sine pe care o pierduse pentru un moment. Știa că făcea bine față imaginii de cumpărător de modă stilat, competent, pe care trebuia s-o demonstreze. Costumul tricotat era subțire, așa cum o cerea anotimpul, dar culoarea lui de aur vechi vorbea despre apropierea toamnei. Fusta dreaptă îi venea perfect. Jacheta scurtă era sever croită, dar bluza crem din crep, de dedesubt, o îndulcea plăcut, feminin. Mănușile cafenii și poșeta asortată erau un cadou pe care și-l făcuse singură cumpărîndu-le de la *Gucci*, în timpul unei excursii la New York, cu un an înainte. Sferele aurii din urechi erau singurele și suficiente bijuterii pe care le purta. Părul castaniu, închis îmbogățit parcă de culoarea costumului, era pieptănat într-un coc strîns la ceafă, dar severitatea pieptănăturii era îmblînzită de șuvițele care i se desprînseseră și se ondulau pe lîngă obraji. Se machiase cu grijă, alegîndu-și nuanțele în ton cu îmbrăcămintea și cu culorile ei naturale.

Privi spre bărbatul de dincolo de birou, apreciindu-l la rîndul ei. Avea părul închis la culoare și ondulat, aproape lipit de figura plăcută. Era foarte frumos, într-un fel sensibil, evident. Nu părea atît de brutal, viril ca...

Încetează cu asta! își ordonă Kathleen, continuînd să-l observe pe domnul Kirchoff. Gura îi era senzuală, cu buze moi. Avea nasul lung, îngust, bine armonizat cu restul trăsăturilor feței.

Ochii lui îi atrăseră atenția lui Kathleen. Erau de

culoarea închisă a ciocolatei, adînci dar nu misterioși, așa cum sînt de obicei considerați astfel de ochi. Erau deschiși, calzi, inspirau sinceritate... și mai ce? Compasiune?

Privirea lui Kathleen coborî spre bărbia puternică, apoi spre umerii bine formați. Aici privirea îi îngheță. De unde se aștepta să vadă un fotoliu uriaș de piele, potrivit pentru situația unui om ca domnul Kirchoff, văzu strălucirea neuniformă a cromului. Seth Kirchoff stătea într-un scaun cu roțile.

Cea mai mare dorință a ei în acel moment era ca el să nu-i fi observat șocul, dar el observase.

– E îngrozitor cînd vezi prima dată, nu? întrebă el, privind în jos la brațele scaunului. Dar dacă te obișnuiești, nu mai e așa de rău. Își ridică ochii apăsători spre ea și-i zîmbi.

– Nu mi se pare îngrozitor, răspunse ea sincer. Doar că a fost ceva neașteptat. El zîmbi cuceritor.

– M-am gîndit de multe ori să pun o tăbliță afară pe care să scrie: „*Atenție. Bărbat pe scaun cu roțile*“. Kathleen rîse spontan.

– Așa ați scăpa de o mulțime de solicitanți plicticoși.

– S-ar putea. Poate că ar trebui s-o fac. Zîmbiră aprobator, franc, unul la altul. Cu riscul de a părea deplorabil, o să-ți spun direct că asta mi s-a întîmplat într-un accident de automobil, în noaptea cînd am absolvit facultatea. Trei dintre colegii mei au murit. Eu am scăpat, dar o fractură de coloană m-a lăsat paralizat de la mijloc în jos.

– Ați avut mare noroc.

El își propti bărbia în pumni, stînd cu coatele pe brațele scaunului.

– Țsta e un răspuns foarte neobișnuit, domnișoară Haley. Majoritatea spun „Îmi pare rău” sau ceva asemănător. De-a lungul anilor, am clasificat reacțiile oamenilor la infirmitatea mea. Ei fie că-și exprimă mila sau jena și nu mă privesc în ochi, fie o ignoră total, ca și cum n-ar vedea-o, ca și cum n-ar exista. Dumneata n-ai reacționat în nici unul din felurile acestea. Cred că-mi plăci, domnișoară Haley.

Ea zîmbi.

– Și eu cred că vă plac.

El rîse, bine dispus.

– Dorești o cafea? Fără să-i aștepte răspunsul apăsă un buton de pe birou și secretara intră în cîteva secunde.

– Domnișoară Haley, aceasta este doamna Larchmont. Insistă să-i spun așa, în ciuda prieteniei noastre.

– Nu vreau să spună cineva că între noi ar fi o poveste de dragoste, replică doamna Larchmont. Claire Larchmont era o femeie de vreo cincizeci de ani, aprecie Kathleen corect. Kathleen consideră că era idealul de secretară pentru un director – atractivă și competentă.

Era evident că relația dintre cei doi se baza pe o afecțiune reciprocă puternică și suficient de sigură ca să se tachineze unul pe altul. Ea se întoarse spre Kathleen.

– Poți să-mi spui Claire.

– Domnișoară Haley, nu dorești niște cafea?

întrebă din nou Seth.

– Da, cu frișcă, vă rog, îi spuse ea lui Claire.

– Și eu... începu Seth.

– Știu ce vreți dumneavoastră, domnule Kirchoff, spuse ea părăsind camera.

– E neprețuită, nu-i așa? o întrebă Seth pe Kathleen.

– Păreți să vă înțelegeți foarte bine amândoi, spuse ea.

– Da, ne înțelegem. Își așază mâinile încleștate pe birou și spuse: Acum vreau să-ți spun ce caut.

Făcu o scurtă prezentare a magazinului, care fusese înființat de bunicul lui prin 1920. De-a lungul anilor, în timpul crizei economice și 'în timpul celui de-al doilea război mondial, magazinul a reușit să supraviețuiască. După război, tatăl lui Seth preluase afacerea și o dezvoltase ca volum și profituri. Murise cu trei ani în urmă.

– S-ar putea crede că afacerea mi-ar fi revenit mie, în mod natural. Dar tata a precizat în testament că unchiul meu va prelua controlul. Vezi, tata a crezut că, dacă eram pe jumătate paralizat, îmi paralizase și creierul. Nu prea m-a iertat niciodată că am ajuns un invalid. Nu era amărăciune în vocea lui Seth, ci doar o tristețe adâncă. Oricum, unchiul meu a murit în chip neașteptat anul trecut și, practic, de nevoie, m-am mutat în acest birou.

Făcu o pauză destul de lungă, așteptînd-o pe Claire să pună pe birou o țavă de argint. Pe ea erau cești de porțelan și o cană cu cafea. După ce turnă cafeaua și o servi, Claire se retrase lăsîndu-i singuri.

– Domnișoară Haley, *Kirchoff's* are posibilitatea să devină un nume important în modă, la San Francisco, dar pînă acum a fost în mîinile unor oameni bătrîni, fără nici o viziune, inclusiv tatăl meu. Sorbi din cafea, apoi continuă: Cînd am preluat conducerea, am început cu tăierea capetelor – la figurat, bineînțeles. Zîmbi și Kathleen primi în plin impactul farmecului lui. N-a fost ușor, pentru că unii dintre oamenii pe care i-am concediat erau aici de douăzeci de ani și chiar mai mult, dar n-am avut ce face. Le-am dat suficient timp șefilor de departamente să restructureze activitățile. Dacă n-au făcut-o, i-am executat. Să fiu iertat pentru asta.

Se opri.

– Mai vrei cafea?

– Nu, mulțumesc, spuse ea punîndu-și ceașca pe tavă.

– Să trec la scopul acestui interviu, domnișoară Haley. Știu că te întrebi unde vreau să ajung.

– Nu m-am plictisit, domnule Kirchoff.

El îi întoarse zîmbetul, apoi apăsă o pîrghie care puse în mișcare scaunul motorizat. Îl manevră în jurul biroului, pînă ajunse în spatele scaunului ei. Era un om înalt, judecînd după lungimea corpului și a picioarelor.

– Am nevoie de cineva care să coordoneze procurarea articolelor de modă pentru magazinul meu. Și-o să-ți spun un secret. Pînă la sfîrșitul anului, încep construcția altor două magazine. Pînă la Crăciunul viitor, vor fi trei magazine *Kirchoff* în zona golfului.

– Ce minunat! exclamă ea, sincer.

– Sper. Dar vreau ca și imaginea noastră să se îmbunătățească, odată cu extinderea. De ani de zile, ne adresăm unui singur tip de cumpărătoare. Cea care cumpără patru-șase rochii pe an. Foarte conservatoare și econoamă. Cu un gust modest. Fără nici un pic de imaginație.

– Cunosc genul. E beleaua tuturor negusturilor de modă, spuse Kathleen sec. El rîse.

– De asta e nevoie să ne îmbunătățim imaginea. Vreau ca și clienții magazinului să se schimbe. Vreau să am clienți din cele care cumpără patru-șase ansambluri pe sezon. Cumpărătoarea mea să fie o tipă stilată, să cunoască moda, să fie curajoasă. Agilă și pricepută. Activă în afaceri. Profesionistă. Ambele, dacă se poate. În orice caz, să corespundă acestei imagini. Să vrea să-și îmbrace copiii ca pe ea însăși.

– Oho, făcu impresionată Kathleen. Dar ați făcut ceva studiu de piață.

– Da, într-adevăr, vreau un departament cu ultimele noutăți pentru femei, de la lenjerie sexy pînă la rochii de seară. Și unul pentru fete tinere, în care să se găsească de toate pentru odorul mamei, de la primul sutien, pînă la rochii pentru domnișoarele de onoare.

Ochii lui Kathleen sclipiră.

– La ce preț? întrebă ea.

– De la scump, la foarte scump.

– Accesorii?

– Numai din cele mai bune. Dacă o clientă are nevoie de un cordon de trei sute cincizeci de dolari

pentru rochia ei de seară, vreau să știe că poate să vină să aleagă unul de la *Kirchoff's*.

– Dar pentru bărbați și copii?

– Am angajat alte persoane care să se ocupe de achiziționări pentru departamentele astea, dar dumneata vei avea autoritatea să le verifici comenzile și să te asiguri că țin pasul cu departamentele dumitale.

– Rămîi la creatorii interni?

Fruntea i se încreți de concentrare.

– Nu în totalitate, dar prefer să cumpăr de la New York mai degrabă, decît din Europa. Mîndrie de yankeu, presupun.

– Care e bugetul pentru achiziții?

– În momentul acesta, nelimitat, oricît ne trebuie pe parcurs.

Era un vis care se transforma în realitate! Fără să-și dea seama, Kathleen își mușcă buza de jos, imaginîndu-și ce ar putea face avînd toate acestea la dispoziție.

– Cînd poți să începi?

Întrebarea fu atît de neașteptată, încît Kathleen tresări surprinsă și-și pironi ochii strălucitori, larg deschiși, pe fața lui.

– Ce...? Vrei să spui... că eu...?

– Da, ai postul. Dacă-l vrei. Salariul e patruzeci de mii de dolari pe an, fără primele pentru vînzări și reducerile de care beneficiezi ca salariată. E satisfăcător?

Satisfăcător? Nu știa ce să spună.

– Domnule Kirchoff, sînteți sigur? Adică, da, vreau postul, dar nu aveți în vedere și alți solicitanți? Poate

că ar trebui să așteptați...

– Nu, domnișoară Haley. Am știut că dumneata ești ceea ce vreau, de cum ai intrat pe ușă. Disprețuiesc femeile care dau buzna pe ușă, declarându-și intențiile grandioase și neascultînd ceea ce le spun. Dumneata știi să ascuți. Ai stil și experiență. Pot să spun asta după cum te îmbraci și după cum te prezinți. Gustul dumatăle e impecabil. Și, ceea ce e important pentru mine, ești foarte feminină. Vreau ca toate clientele mele să dorească să arate ca dumneata – sigure, dar blînde, independente, dar în întregime femei.

Ea roși la această caracterizare.

– Accept cu plăcere oferta dumneavoastră, domnule Kirchoff. Și ca să răspund la întrebare, sînt disponibilă imediat. Sau de îndată ce-mi găsesc o locuință și-mi aduc lucrurile din Atlanta.

– Foarte bine. Să zicem... și se uită într-un calendar de pe birou, de luni, 16? Asta înseamnă că ai zece zile la dispoziție. Dacă ai nevoie de mai mult, spune-mi.

– Mulțumesc. E mai mult decît suficient: De-abia aștept să încep.

El zîmbi cald.

– Bine.

Ea îi întinse mîna, pe care el o strînse cu căldură.

– Vă mulțumesc, domnule Kirchoff. N-o să vă pară rău.

– Nu mi-e teamă de asta. Te rog doar să renunți la domnul Kirchoff și să-mi spui Seth.

– Atunci, eu sînt Kathleen.

– Kathleen, repetă el încet, ca și cînd ar fi savurat numele ei pe buze.

Ea se ridică atentă, conștientă de faptul că el trebuia să rămînă așezat. Dar mergînd spre ușă, auzi în spate sunetul motorului scaunului cu roțile.

– Mi-aș rupe iar coloana, dac-aș avea privilegiul să-ți deschid ușa, Kathleen, dar vrei te rog să faci tu onorurile? Rîseră amîndoi.

– Sigur. Ținu ușa ca să poată trece el cu scaunul, iar ea îl urmă. Lîngă biroul secretarei, stătea un bărbat într-un costum cenușiu închis.

– Ah, George, spuse Seth. E deja timpul să mergem?

– Da, Seth. Ai întîlnire cu sora ta la masă.

– George, ți-o prezint pe cea mai nouă angajată a noastră, domnișoara Kathleen Haley.

– Ai angajat-o, deci! exclamă Claire Larchmont din spatele biroului. Îmi pare așa de bine!

– De ce? o tachină Seth. Poate că am angajat-o în locul tău.

– Asta niciodată, spuse ea, netulburată. Apoi zîmbi plăcut spre Kathleen. Bine ați venit, domnișoară Haley!

– Kathleen, spuse ea. Claire zîmbi și aprobă din cap, apoi se întoarse la calculatorul ei.

– Kathleen, George e de-al casei. Îmi e valet, șofer, medic, partener de pahar și cel mai bîn prieten. George Martin.

– Domnule Martin! îl salută Kathleen, zîbind.

– Te rog, spune-mi George, altfel s-ar putea să nu te aud, îi zise el. Era un bărbat înalt, subțire, de vîrstă

mijlocie, care lăsa impresia unui om cu un puternic caracter moral și pe care te puteai bizui. Avea un zîmbet încurajator.

– Acum, toată lumea se strigă pe numele mic, în afară de tine, doamnă Larchmont, spuse Seth.

Claire își întoarse fața spre el, ca de obicei, neimpresionată de tachinările lui.

– Ai, te rog, grijă de toate lucrurile alea birocratice care trebuie făcute pentru un angajat nou – asigurare și chestii de-astea. Și dă- i, te rog, lui Kathleen un cec de cinci mii de dolari, pentru cheltuielile de mutare.

Kathleen vru să obiecteze, dar Seth o opri.

– Altfel nu accept. O firmă mare, cînd angajează pe cineva, face așa ceva. Și noi sîntem o asemenea firmă.

– Mulțumesc, spuse ea, uluită de tot ce se întîmpla. Își puse cecul în poșetă și îi dădu mîna lui Seth. Ne vedem pe 16, îi spuse ea.

– Așteptăm toți cu nerăbdare. Zîmbi, cu zîmbetul lui trist și sincer, strîngîndu-i mîna cu putere.

Ea își luă la revedere de la Claire și George. Așteptînd liftul, privi la ceas. Se felicită. Trecuse o jumătate de oră în care nu se gîndise la Erik.

Mutarea la San Francisco fusese destul de ușoară, dacă ținea cont că se mutase dintr-o parte a țării în cealaltă. După interviul cu Seth, Kathleen se dusesese direct într-un mic restaurant și-și cumpărase

un ziar. Citise anunțurile de închirieri, în timp ce mîncase un sandwich cu pește și salată.

Eliminase unele anunțuri, doar după o scurtă convorbire telefonică. La altele se hotărî că trebuie să meargă, plătind taxiul, doar ca să vadă că nu era ce-și dorea. Seara, a luat o cameră la un hotel și a dormit epuizată, fără vise, după ziua atît de plină de evenimente.

Dimineața următoare găsi ceva ce era chiar mai mult decît spera. Era un apartament dintr-o casă cu patru apartamente. Mobilierul era demodat, dar curat și bine întreținut, ca și exteriorul casei. Numai locatarii aveau chei de la intrarea principală, iar apartamentul ei era la parter. Era mic, o combinație de sufragerie, dormitor, o bucătărie mică într-o nișă și o baie la fel de mică, dar asta era tot ce-i trebuia, deocamdată. Plăti proprietarului avansul cerut și chiria pentru prima lună, apoi își luă bilet de avion înapoi spre Atlanta.

Acolo, își duse mașina la un negustor de mașini vechi, pierzînd, așa cum se aștepta, dar economisind timpul și scăpînd de tot ceea ce însemna s-o vîndă singură. Nu voia desigur să meargă la San Francisco cu mașina. Întrucît apartamentul în care locuise era mobilat, nu avea prea multe lucruri de care să aibă grijă. Pe cele mai multe, le dăruî unor organizații de caritate.

Restul lucrurilor personale ce-i rămăseseră, le împachetă ca să le ia cu ea la San Francisco, cu avionul. În cîteva zile, era deja instalată în noul ei apartament din Bay City.

Îi rămăsese suficient timp să se familiarizeze cu

această bijuterie de oraș, cu o climă care acum, la sfârșitul anotimpului, era îmbietoare și sănătoasă. Alergă prin Golden Gate Park și se plimbă pe Fisherman's Wharf.

Își cumpără o mașină la mîna a doua, cu un mic avans plătit din banii pe care i-i dăduse Seth pentru cheltuieli de mutare și semnă o notă de credit pentru diferență. Cu o hartă în mîna, încercă să învețe să se descurce printre străzile în pantă, pe unde era noua ei locuință. Se bucură de timpul rămas, de libertatea de a lenevi, iar pînă duminica dinaintea începerii noii slujbe, era gata să meargă din nou la lucru.

– De mîine, încep! spuse Kathleen în întuneric, stînd întinsă pe canapeaua-pat confortabilă din sufragerie. În cîteva luni, nici n-o să-mi mai aduc aminte de el.

Își înfundă fața în pernă, dar, chiar cînd spunea că n-o să-și mai aducă aminte de el, îi văzu chipul foarte clar. Lacrimile îi izbucniră din ochi, văzîndu-l cum își flutura mîna spre ea, dispărînd în fuselajul avionului.

– Erik, Erik, oftă. De cîmi-ai făcut asta? De ce? Oare el se mai gîndea la ea? Ce făcea el în acest moment? Dormea? Făcea dragoste cu frumoasa lui soție? O mîngîia cu mîinile alea trădătoare și o mințea cu buzele lipite de ale ei?

Făcuse oare dragoste cu ea la fel de înfocat cum făcuse cu Kathleen? Poate că ea era rece, în comparație cu persoana lui? De aceea își căuta el amante? Supuse. Ca ea. Kathleen își îngropă fața în pernă, plină de rușine.

Oricît de geloasă era Kathleen pe femeia blondă

care pretindea pe drept dragostea și numele lui Erik, simți că o compătimește. Știa că îi era necredincios? Fusese Kathleen primă aventură extraconjugală? Nu, sigur că nu. N-ar fi putut s-o seducă așa de ușor, fără cea mai mică umbră de vinovăție, dacă n-ar mai fi făcut-o și înainte.

Voia să-l urască. Îl ura! Dar, întorcîndu-se pe-o parte și ridicîndu-și genunchii la piept, într-o poziție de autoapărare, ar fi dorit strașnic să-i simtă corpul puternic, suplu, lîngă al ei. Îi era frig, fără îmbrățișarea lui caldă. O singură noapte în patul lui o învățase să simtă nevoia de puterea lui noaptea, să caute, din cînd în cînd, siguranța brațelor lui, să-i audă ritmul regulat al respirației.

Și în noaptea asta, ca și în celelalte, simți durerea mai crudă decît moartea, mușcînd din ea, strîngîndu-i inima, distrugîndu-i spiritul.

În dimineța următoare se sculă devreme, mîncă o felie de pîine prăjită și bău două cești de cafea, în timp ce se machia. Ascunse hotărîtă urmele disperării care îi albea toate nopțile, așteptînd noua muncă cu un entuziasm reînnoit. Aceasta avea să o salveze. Trebuia. Își alese cu grijă rochia. Era important să creeze o primă impresie bună, atît șefilor, cît și subordonaților. Rochia albastră avea eticheta unei case de creație renumită, dar ea o cumpăraseră ca mîostră din New York, cu doar un sfert din prețul cu

amănuntul.

Era croită rotund în jurul gâtului, fără guler, și se încheia cu nasturi în partea stîngă, peste piept, pînă jos. Mînecele lungi, erai strîmte. Cădea ca un furou, dar ea își puse la mijloc o curea de piele care se asorta cu poșeta și pantofii. Nu întîmplător pielea avea aproape exact culoarea părului ei.

Își prinse cu un ac de aur o eșarfă subțire în jurul gâtului. Era un curcubeu de albastru, arămiu și verde. Își puse niște clipsuri mici, de aur, în urechi și-și lega părul la spate, lejer. Își aruncă o privire critică în oglinda fixată pe spatele ușii, ca să evalueze rezultatele jumătății de oră petrecute în baie și hotărî că mai bine de-atît nu putea să arate.

Familiarizată deja cu străzile din San Francisco, se descurcă relativ ușor cu traficul de la acea oră de vîrf. Dacă supraviețuise traficului recunoscut ca extraordinar de aglomerat din Atlanta, avea să-i supraviețuiască Cricăruia.

Ajungînd la zgîrie-norul în care se aflau birourile magazinului, se prezentă omului de la garaj.

Acesta îi zîmbi și spuse:

– Da, doamnă. Domnul Kirchoff mi-a spus să vă dau asta. Lipiți-o de parbrizul mașinii și puteți parca aici oricînd.

– Mulțumesc, spuse ea și pătrunse în garaj.

Urcă la etajul 20 și intră în biroul lui Seth. Cum se aștepta, Claire Larchmont își vedea deja de treabă la biroul ei. Aceasta îi făcu bucuroasă un semn de salut, vorbind în același timp la telefonul pe care-l ținea între umăr și bărbie.

– Exact, domnul Kirchoff a spus că propunerile trebuie să fie gata pînă la sfîrșitul zilei și să-i fie date spre aprobare, zise ea la telefon, apoi închise. Kathleen! Asta-i ziua ta cea mare. Ești emoționată? Te-ai aranjat cu locuința? Mai ai nevoie de ceva?

Kathleen zîmbi.

– Da, la prima întrebare. Da, la a doua. Și o să te anunț la a treia. Iartă-mă, Claire, rîse din inimă.

– Seth îmi spune tot timpul că-mi merge gura ca o morișcă.

– Seth? Credeam că e strict domnul Kirchoff. Claire făcu cu ochiul.

– Îi spun așa doar ca să-l enervez.

Kathleen rîse.

– E înăuntru?

– Nu încă. Asta e dimineața lui de terapie fizică. El și George fac exerciții la bazin lunea și joia, așa că vin întotdeauna cu o oră mai târziu. Domnișoara Kirchoff e aici. E sora lui. Ai putea s-o cunoști și pe ea, presupun.

Kathleen îi privi atentă fața, care pierduse ceva din animația inițială.

– Oh? Întrebă ea cerînd lămuriri din ochi.

– Află singură, spuse Claire prudentă și Kathleen trebui să respecte reticența secretarei de a vorbi despre patroni.

– O să aduc niște cafea, spuse Claire, cînd Kathleen puse mîna pe clanță.

O deschise și intră în încăpere, văzînd imediat spatele drept al femeii care stătea în picioare, în fața ferestrei. Kathleen închise ușa după ea, astfel ca

zgomotul să-i dea de știre domnișoarei Kirchoff că nu e singură.

– Claire? întrebă aceasta și se întoarse pe tocurile pantofilor. Ah! fu singurul comentariu, când văzu că greșise.

– Bună ziua, domnișoară Kirchoff, sînt Kathleen Haley.

Kathleen se apropie de ea, dar dintr-un motiv neînțeles, aceasta nû-i întinse mîna. Poziția rigidă a celeilalte femei și brațele încrucișate pasiv pe piept erau foarte elocvente.

– Domnișoară Haley, eu sînt Hazel Kirchoff, spuse ea, dînd din cap ca un nobil feudal care-și salută sclavul. Mi-a spus fratele meu că te-a angajat.

Cum să răspunzi la un comentariu ca ăsta? Nu era nimic de spus, așa că își înclină doar capul, cam la fel cum făcuse și Hazel Kirchoff cu cîteva momente în urmă. Urmă o tăcere stînjenitoare, în care cele două femei se măsurară din priviri.

Hazel Kirchoff era o femeie scundă, cu o siluetă de matroană, dar bine proporționată. Costumul de mătase pe care-l purta avea o croială impecabilă și-i venea foarte bine, iar părul blond era tuns scurt, lejer. Dacă avea ceva prea mult, acest lucru erau bijuteriile. Purta două inele încrustate cu diamante pe fiecare inelar, un ceas cu diamante și trei brățări. În urechi, avea mici clipsuri cu diamante. Machiajul era fin aplicat, dar nu putea ascunde complet ridurile din jurul gurii și ochilor. Era mult mai în vîrstă decît Seth, se gîndi Kathleen, e de vîrstă mijlocie.

Ochii, ca și ai fratelui ei, atrăgeau atenția. Dar,

spre deosebire de ai lui, care erau plini de compasiune și înțelegere, ai ei erau reci și disprețuitori. Culoarea nu era aceea ciocolatie a lui Seth, ci un gri șters, care nu reflecta nici un pic de viață, de spontaneitate, ci înghețau cu privirea lor care nu revela nimic, dar vedea totul.

– Sper că-ți place orașul nostru, spuse ea în sfîrșit.

– Da, răspunse Kathleen. Apoi zîmbi. E desigur deosebit.

– Într-adevăr.

Încă o propoziție la care n-aveai ce să răspunzi.

Neintimidată, Kathleen încercă din nou:

– De-abia aștept să lucrez la *Kirchoff's*. Seth mi-a prezentat niște proiecte foarte atrăgătoare.

– Fratele meu adesea face și spune lucruri sub imperiul momentului.

Dacă Hazel Kirchoff ar fi cunoscut-o mai bine pe Kathleen și-ar fi dat seama că flacăra verde ce i se aprinsese în ochi era un semn al temperamentului ei care stătea gata să izbucnească.

Kathleen renunță la prudență deși avea în față o nouă patroană.

– Și credeți că angajarea mea a fost unul din aceste gesturi necontrolate?

Hazel zîmbi, deși expresia ei n-avea nici urmă de umor.

– Există o mulțime de tinere care ar vrea foarte mult să lucreze la *Kirchoff's*, dar lui Seth i-ai căzut cu tronc tu. A venit acasă încîntat de calitățile tale fizice. Mi te-a descris perfect. Ochii ei cenușii scrutau trupul lui Kathleen ca și cum ar fi căutat ceva dezgustător.

Nu ești prima oportunistă care încearcă să profite de fratele meu.

Kathleen fu șocată de această insultă.

– N-am făcut așa ceva! Sînt calificată pentru munca asta și voi munci cu toată puterea la *Kirchoff's*. Seth e un om inteligent, are perspective...

– E un invalid, ripostă ea. Trebuie să-l protejez în permanență de femeile care profită de asta. Depinde de mine în toate. Se aprinsese deja pînă la mînie, și se opri la timp. Își îndreptă ținuta și-i întoarse spatele lui Kathleen, cu un gest de concediere. Oricum, continuă ea, nu contează nimic din ceea ce spunem noi. O să am grijă să nu rămîi mult timp aici. Cele de felul tău nu rămîn niciodată mult.

Înainte să-i poată replica, George deschise ușa și Seth își manevră căruciorul înăuntru.

– Aha! Cele două favorite ale mele! Văd că v-ați cunoscut.

Capitolul X

Da, se cunoscuseră, dar lui Kathleen i se păruse mai mult o confruntare. Acea primă dimineață determinase tonul fiecărei întâlniri ulterioare cu Hazel Kirchoff. Întrucît Hazel era directorul general al magazinului, drumurile li se încrucișau adesea. Ori de cîte ori erau numai ele două, era rezervată, rece, dar în prezența lui Seth, era amabilă și fermecătoare.

Kathleen nu mai văzuse un temperament perfid ca al lui Hazel și se străduia să aibă cît mai puțin de-a face cu ea. Observă curînd că pe Hazel n-o simpatiza aproape nimeni de la *Kirchoff's*. Era foarte critică și

era în stare să facă să lăcrimeze pînă și ochii celei mai puternice personalități, cu limba ei rea. Dar aceeași limbă vărsa numai miere cînd Seth era în preajmă. În fața lui, zîmbea și-i lăuda ideile, aceleași pe care le disprețuia cînd el nu era prezent.

Era mîndră de puterea pe care o avea asupra lui. Chiar și George făcea un pas înapoi, cînd Hazel venea să vadă dacă Seth avea nevoie de ceva. Adesea, el se simțea jenat de cocoloșeala ei permanentă, dar n-o certa niciodată pentru asta. Îi accepta ajutorul nedorit cu blîndețea care-i caracteriza relațiile cu toată lumea.

Pe cît de neplăcută era Hazel, pe atît de adorat de angajați era Seth. Era greu să compătimentești un om care nu se compătimentește el însuși.

Făcea tot timpul glume cu privire la căruciorul lui, numindu-l caleașcă. Flirta cu salariatele, se purta camaraderește cu bărbații și făcea ca și cel mai nou angajat să se simtă foarte important pentru firmă. Își plătea bine oamenii, iar ei știau asta. În schimb, le cerea hărnicie, iar ei i-o dădeau. De aceea patronii de la *Kirchoff's* erau respectați, iar cei ai altor magazine ar fi avut de învățat din asta.

În primele zile, Kathleen și Seth au stat mai mult în biroul lui, verificînd registrele, comenzile pe care le făcuse precedentul achizitor, ce mărfuri fuseseră livrate și ce mai trebuia să fie livrat pentru sezonul de vacanță. Unele nu erau rele, dar altele erau îngrozitoare, iar Kathleen și Seth oftau cu disperare.

– Să încercăm să ne descurcăm cît de bine putem, zise Seth. Vreau ca în octombrie să mergi la

New York și să cumperi pentru primăvară tot ce-ți dorește inima. Atunci vom încerca să dăm prima lovitură.

– Între timp, spuse Kathleen, o să sun la casele de modă de unde obișnuiam să cumpăr și o să-i rog să ne trimită cîteva bucăți din ce au mai bun. Sper că nu e prea tîrziu.

Seth fu de acord, și Kathleen începu să învețe „personalitatea” magazinului. Îl vizita împreună cu Seth, care mergea cu o camionetă specială. George îi conduse din fața clădirii pînă la locul unde era parcată mașina, la cîtiva pași de intrare.

Era vopsită în argintiu, și avea interiorul negru. Un lift hidraulic suia căruciorul lui Seth înăuntru.

Camioneta era luxoasă în interior și Kathleen făcu aprecieri cu privire la asta, așezîndu-se pe scaunul comod, tapișat cu o piele moale, în timp ce George asigura căruciorul lui Seth.

– Da, e cum trebuie, fu Seth de acord. Am vrut un Ferrari, dar nu încape afurisitul ăsta de scaun.

Kathleen rîse ușor.

Spre surpriza lui Seth, Kathleen ceru ca o cameră mică de la parter, ce servea drept depozit, să-i fie dată ei ca birou, în locul celui de la unul din etajele superioare ale clădirii cu șapte nivele.

– Este mult mai bine, pe cuvînt, spuse ea convingător. Pot să inventariez mărfurile cînd intră,

pot să le verific cu facturile și să le controlez înainte de a fi trimise la departamente.

– Dar, Kathleen, protestă el, avem subordonați care fac lucrurile astea.

– Știu. Ei pot ajuta. Dar vreau s-o fac eu în cea mai mare măsură, sau cel puțin să-i supraveghez.

În cele din urmă, obțin ce voia.

Veni prima săptămână a lui octombrie și ea își pregătea călătoria la New York, programată pentru sfârșitul lunii. Descărca o cutie cu rochii de seară, agățându-le pe umerase pentru a fi călcate înainte de a fi trimise la raionul cu rochii de ocazie, când simți o amețeală. Se prinse de marginile mesei de lângă ea și închise ochii, lăsându-și capul în jos, în încercarea de a ajuta circulația sîngelui. Într-un sfârșit își reveni, treptat, și respiră adînc. Fata care călca observă că-i era rău.

– Kathleen? Te simți bine? Arăți de parcă mai ai puțin și leșini.

– Nu. Sînt bine. Doar puțin amețită. Cred că trebuie să mîînc mai mult dimineața.

Uneori era așa de cufundată în muncă, încît întîrzia cu masa, sau chiar uita de ea, așa că la sfârșitul zilei tremura de slăbiciune. Problema era că ea nu fusese niciodată o mare mîncăcioasă, iar în ultima vreme, cel din urmă lucru pe care-l voia dimineața era mîncarea.

Chiar în dimineața asta, cînd se pieptăna, mirosul pastei de dinți îi provocase o greață și-i venise să vomite.

În afară de grețurile de dimineață, simțea seara o

indigestie enervantă. În fiecare după masă, stomacul parcă i se umfla apăsîndu-i plămîinii și făcînd-o să se simtă sătulă cînd, de fapt, îi era foame.

Kathleen nu dăduse atenție acestor neplăceri, pînă cînd acestea se îndesiră, dîndu-i acum niște stări care nu puteau fi ignorate. Culminaseră săptămîina asta, cînd iată, pentru a treia oară, aproape că își pierduse cunoștința în timpul serviciului. În restul zilei, lua lucrurile mai ușor, iar seară se culca imediat cum ajungea acasă, hotărîtă să se facă bine pînă a doua zi dimineța. Dar în momentul în care deschise ochii, simți că nu-i era bine.

– Nu știu ce se întîmplă cu mine, își spuse singură, privind uimită la cîntarul care îi arăta că mai pierduse un kilogram. Apoi își privi uimită degetele cu unghiile date cu o_jă, care păreau că se dublaseră la număr. Încet, își plimbă ochii de jur-împrejur, pe pereții băii, și și-i opri apoi pe fața ei palidă, reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei mici.

– Nu, murmură. Nu, nu se poate.

Instinctiv, își puse mîinile pe abdomen și simți numai mușchii netezi, încordați, care erau de obicei acolo. Dar simțea că era ceva diferit. Abdomenul nu mai era suplu, ci umflat. Crezuse că sîinii, umflați și grei, erau așa din cauza ciclului care trebuia să-i vină.

Ciclul! Cînd fusese ultima oară? În iunie? În iulie? Da, pe întîii iulie, își aminti că îl avusese chiar de sărbătoarea de la 4 iulie, la *Mountain View*.

Și Erik sosise o săptămîină mai tîrziu. La mijlocul lui iulie. Și ea nu mai avusese ciclu de atunci. Pusese asta pe seama emoțiilor prin care trecuse.

Privi la ea în oglindă și-și duse mîna la gură să-și astupe țipătul ce-i stătea pe buze. Apoi scoase un rîs forțat care-i rămase sec în urechi.

– Ești proastă, Kathleen Haley. Te grăbești ca isterica să tragi o concluzie greșită. Lucruri ca astea nu se întîmplă femeilor adulte, ca tine. Pur și simplu, nu se întîmplă. E altceva. Și-n afară de asta, toată lumea știe că te îngrași cînd ești... trebuie să fie altceva.

Dar nu era.

Sună la un ginecolog al cărui număr îl găsi în cartea de telefon. Nu voia s-o întrebe pe vreuna din colege, de teamă să nu stîrnească inutile curiozități. Din fericire, doctorul putea s-o primească a doua zi, la amiază. Fu de acord, bucuroasă că putea să se ducă în timpul pauzei de prînz, și să se întoarcă la lucru pentru restul după- amiezei.

Următoarele treizeci de ore fură cele mai lungi din viața ei, cu excepția celor petrecute în sala de așteptare a spitalului din Arkansas.

Aproape ca să facă în ciudă propriului stomac, merse seara la un restaurant chinezesc, cunoscut drept cel mai bun de pe Grand Avenue, și mîncă enorm. Fusesse un gest prostesc. Fiindcă porțiile sînt atît de mari, nimeni nu merge singur la un restaurant chinezesc. Dar mîncase tot ce-i fusesse adus în platoul de argint, după supa de ceapă și rulourile cu ouă, care fuseseră aperitivele.

Plecă acasă convinsă că suspiciunea ei fusesse doar atît – o suspiciune. Dar convingerrea i se spulberă cînd, ajunsă acasă, trebui să alerge la baie și să-și golească stomacul, în spasme violente.

Epuizată și bolnavă de îngrijorare, se culcă imediat, deja temîndu-se să audă verdictul doctorului.

În sfîrșit, veni ora amiezei; își scoase mașina din garaj și merse direct la cabinetul doctorului, care era la o depărtare de cîteva blocuri. Din cauza greții, nu mîncase nimic și mîinile-i tremurau pe volan.

Intră în cabinetul confortabil, se prezentă surorii din spatele ghișeului de sticlă și se așeză să completeze formularele cerute pacienților noi. Cînd termină, le dădu surorii, care-i spuse:

– Mulțumesc, domnișoară Haley. O să cerem curînd fișa dumneavoastră din Atlanta. Acum luați loc, doctorul va veni imediat.

O altă soră deschise ușa și-i strigă numele. Kathleen tresări, surprinsă. Se uitase la o femeie tînără care stătea cu un bebeluș foarte neastîmpărat în brațe. Mama încerca să-i citească o poveste, dar pe el îl interesa mult mai mult să terorizeze peștișorul auriu din acvariu.

Kathleen o urmă pe soră pe hol și intră într-o cameră cu un „2” mare, roșu, lipit pe ușă.

– Ce problemă aveți, domnișoară Haley? Sau e doar un control obișnuit?

– Cred... își mușcă limba. Nu, un control obișnuit. Oricît era de caraghios, crezu că e mai bine să nu deschidă subiectul sarcinii. Era un joc copilăresc – să negi ceea ce nu vrei să crezi.

Sora notă ceva în registru.

– De ce nu vă dezbrăcați și să facem toate lucrurile acelea care trebui, făcute pînă vine doctorul? E o draperie în cămăruța aceea.

Kathleen merse acolo, se dezbracă și trase draperia de bumbac de deasupra capului. De-abia îi acoperea șoldurile.

– Drăguț, bombăni ea când sora ieși din spatele ei.

– Să vă cîntăresc înții, o instrui sora. După ce o cîntări și-i trecu greutatea pe fișă, îi luă tensiunea și puțin sînge din degetul mijlociu. Mîinile îi erau umede de transpirație și sora glumi apropo de nervozitatea ei și-o îndemnă să se relaxeze.

Kathleen zîmbi slab.

– Aveți ciclu regulat? Întrebă apoi sora, aplecîndu-se deasupra fișei.

– Da.

– Ultima dată?

Kathleen nu știu ce să spună.

– Ăăă... să văd... nu-mi aduc aminte exact. Cred că acum două săptămîni.

Fu apoi rugată să-și colecteze urina într-o mică baie alăturată. Îi dădu surorii cupa de plastic, sperînd să nu fie incriminator conținutul.

Rămasă singură cîteva minute, Kathleen încercă să-și calmeze ritmul rapid al respirației și bătaia iute a inimii, dar fără succes. În momentul în care intra doctorul, tremura de nervozitate.

– Domnișoară Haley, sînt doctorul Peters. Nu-mi confundați numele, vă rog. Majoritatea colegilor îmi spun adesea că ar fi trebuit să fiu urolog. Rîse de propria glumă, și Kathleen zîmbi. Cui putea să- i fie teamă de acest om amabil, de vîrstă mijlocie, cu părul alb, cu niște jumătăți de lentile care-i alunecau mereu pe nas și înfățișarea de Moș Crăciun? Îi fu

recunoscătoare pentru încercarea asta zgomotoasă de a o face să se simtă bine.

Examinarea fu cea obișnuită. Îi ascultă pieptul, îi pipăi glandele gîtului, i se uiță în urechi și în gît, apoi o rugă să se întindă pe un pat ca să-i examineze sîinii.

– Te dor? întrebă el.

Un nod i se urcă în gît. Și Erik o întrebase asta. A doua zi, dimineța. Îi putea încă auzi inflexiunile grave ale vocii, grija cu care o atingeaa...

– Puțin, răspunse ea.

Doctorul își întoarse capul spre ușă și-o strigă pe asistentă, care veni s-o ajute pe Kathleen să-și pună picioarele pe suportii din metal inoxidabil. Erau reci.

– Îmi pare rău, spuse doctorul auzindu-i țipătul ușor. Am rugat-o pe nevastă-mea să îndeplinească ceva ca niște ghetuțe pentru farele astea, dar e prea ocupată cu tenisul. Acum relaxează-te, ca să-ți deschid puțin mai mult picioarele. Lasă-te puțin mai jos. Așa, așa e bine. Acum relaxează-te.

Din nou, Erik. Și el îi șoptise asta la ureche, chiar în momentul în care o deflora. Relaxează-te. În timp ce eu îi sînt necredincios soției mele și te mint pe tine, tu relaxează-te!

Instrumentul era și el rece, și cînd se deschise în ea, Kathleen se crispă și-și trase cearceaful peste sîni, strîngînd din dinți. Nu-și descleștă pumnii de pe cearceaf, pînă cînd degetele înmănușate ale doctorului nu se retraseră.

În sfîrșit, terminase. Nu-i spuse nimic, decît:

– După ce te îmbraci, vino la mine în birou. Apoi ieșise, cu poalele halatului fluturînd în urma lui..

Ea se înmăcracă, în timp ce sora îi vorbea, curățind patul și pregătindu-l pentru următoarea pacientă. Când Kathleen îi povesti unde lucra și ce făcea, fu foarte impresionată.

– Ce muncă interesantă și plăcută!

Da, se gândi Kathleen. Dar nu prea se potrivește pentru o femeie însărcinată. Dar desigur că nu este însărcinată, altfel doctorul i-ar fi spus. Luă un șervețel și-și șterse transpirația din palme.

– Intră, spuse doctorul, când ea bătu timid la ușa biroului. Se ridică politicos și-o invită să ia loc pe scaunul din fața lui. Când fu sigur că stă confortabil, își așază mâinile pe birou și-o privi dezamăgit pe deasupra ochelarilor.

– Domnișoară Haley, iertați-mi întrebarea prea directă, dar v-ați gândit că ați putea fi însărcinată?

Cuvintele o loviră ca o ghiulea de tun. Energia părea că i se scurge încet din cap, ca aerul dintr-un balon legat prea slab la capăt. Simțea că se scurge totul din ea, încet-încet, pînă cînd nu mai are nimic înăuntru. Dar mai avea. Copilul lui Erik era în ea.

Lăsă capul în jos și lacrimile i se adunară sub pleoape.

– Da, recunosc încet.

– Cînd ai avut ultima dată ciclul? întrebă blînd, știind că o mințise pe soră.

Renunțînd să mai mintă, Kathleen spuse:

– În prima săptămînă a lui iulie.

El făcu niște calcule în gînd, apoi spuse:

– Se potrivește. Apreciasem, după mărimea uterului, că trebuie să ai zece săptămîni. Tuși delicat,

dîndu-i timp să asimileze ce-i spusese și contînuă:

– Totul pare perfect normal. Concentrația de zahăr în sînge e normală, deși ar fi bine să începi să mănînci mai mult și să te mai îngrași puțin. Ar trebui să naști...

– Nu pot să fac copilul, izbucni ea, înainte să-și iasă din fire. Înghiți greu și-și șterse cu pumnii lacrimile care i se scurgeau pe față. Vreau să avortez.

Doctorul Peters fu oarecum surprins de hotărîrea din vocea ei și de poziția încăpățînată a bărbiei. Nu părea a fi tipul care să ia hotărîri pripite, în special referitor la lucruri atît de importante ca acesta.

– Asta e prima dumitale sarcină, domnișoară Haley?

Ea rîse amar. Ce știa el despre faptul că fusese pentru prima dată cînd se culcase cu un bărbat. Nici nu-i trecuse prin cap că ar trebui să se protejeze împotriva bolii și a sarcinii. Dumnezeuule, majoritatea adolescenților știau mult mai multe despre relațiile sexuale decît ea! Ce-și închipuse oare? Kathleen zîmbi din nou și doctorul își încruntă sprîncenele. Sigur că nu se gîndise că ar putea rămîne însărcinată.

– Da, este prima mea sarcină.

– Atunci, ești sigură că nu vrei s-o păstrezi?

Ea privi în jos, la batista pe care o strîngea în mîini.

– Atît de sigură cît poate fi cineva cînd este vorba să omoare un om.

– Domnișoară Haley, mai ai două săptămîni, nu mai mult, să te răzgîndești în privința întreruperii sarcinii. Poate că vrei să te sfătuiești cu tatăl...

Capul i se ridică instantaneu.

– Imposibil. În plus, nu am de ce să mă răzgîndesc. Trebuie să avortez. Vreți s-o faceți dumneavoastră? Sau trebuie să merg la altcineva?

Doctorul o privi lung cîteva momente, gîndindu-se că o mare parte din hotărîrea ei era prefăcută. Părea atît de neajutorată, de vulnerabilă, atît de inocentă, în ciuda vîrstei. Oftă din greu.

– Foarte bine.

Ridică receptorul telefonului de pe birou și o rugă pe secretară să stabilească o consultație pentru domnișoara Haley.

– D și C. Întrerupere de sarcină. Puse receptorul la loc și-i spuse: La plecare, vezi data stabilită de Maxine. Pîna cînd ne revedem, să știi că mai poți să te răzgîndești.

Ea se îndreptă spre ușă, dar nu ieși imediat. Se întoarse și-l privi din nou pe doctor în față. De data asta, nu-și șterse lacrimile care-i curgeau în voie pe obraji:

– Vă rog să nu credeți că mi-e ușor să fac asta, domnule doctor. Dar n-am de ales. Știți, și căută să-și stăpînească lacrimile curajoasă, tatăl copilului este căsătorit cu altcineva.

Sîmbătă dimineată. Două zile. Putea să aștepte atîta timp? Asistenta pe care o chema Maxine îi spusese că nu trebuia să mai mănînce nimic de vineri

seară și că în seara aceea trebuia să meargă la spital ca să i se facă toate pregătirile necesare. Îi spusese că doctorul Peters își adoarme întotdeauna paciențele, ca să le scutească de cea mai mică durere. Ei urma să i se facă o radiografie la spital și în același timp o analiză a sîngelui.

Seth o sună vineri după-amiază și-o întrebă dacă vrea să iasă la cină cu el. Era foarte nervoasă. Hazel venise în acea zi la magazin și contramandase o comandă pe care o făcuse Kathleen. Bietul funcționar care, conform indicațiilor inovatoare ale lui Kathleen verifica inventarul, căzuse victimă limbii otrăvitoare a lui Hazel, și fusese redus la tăcere.

– Seth știe ce faci tu aici? O întrebase Hazel cînd Kathleen își făcuse apariția lîngă ei. Inventarul s-a făcut întotdeauna așa cum am spus eu.

Kathleen se abținu să-i spună părerea ei despre acea metodă învechită și răspunse pe un ton egal:

– Da, și este de acord.

Hazel îi aruncase o privire nimicitoare, apoi se întorsese și plecase. Spatele țeapăn și pașii apăsați vorbeau clar despre ura ei față de Kathleen.

Acum, vocea lui Seth, ajungea la ea prin telefon, iar tonul era atît de prietenos și îi inspira atîta încredere, încît un moment fu tentată să-i povestească tot.

Dar, deși deveniseră destul de apropiați în ultimele săptămîni, Kathleen știa că nu-l poate împovăra cu problemele ei. Dacă nu-i putea suna nici pe Edna și nici pe B.J. să le spună, cu atît mai puțin putea să se destăinuiască unui străin. Se simțea vinovată pentru

felul în care îi părăsise pe soții Harrison. Nu numai că le respinsese prietenia și sprijinul, dar îi lăsase să se descurce singuri chiar în mijlocul verii, când încă mai aveau de primit două serii de copii în tabără. Și, fără falsă modestie, știa că n-ua era ușor să găsească pe cineva cu experiența ei ca s-o înlocuiască. Mai mult, încetase să se mai ocupe de găsirea de sponsori pentru tabără. Desigur, avea să reia această activitate, dar mai târziu. Când se va fi vindecat sentimental. Acum avea destule de făcut.

Ar fi dori foarte mult să stea de vorbă cu soții Harrison, dar îi era teamă că discuția va ajunge la Erik.

Deocamdată nu era pregătită să primească ceea ce i-ar fi putut spune ei. Era mai bine să se întrebe dacă el o căutase abia după ce se va face bine, decît să știe cu siguranță că n-o căutase deloc.

– După masă, putem să mergem să dansăm. Vocea plăcută a lui Seth o readuse în prezent. Desigur, mi-e cam greu să mă aplec.

Kathleen zîmbi la telefon. Cum putea să se compătimească atîta și să-și plîngă de milă singură, cînd cineva ca Seth putea glumi despre infirmitatea lui?

– Astăzi bine, spuse ea, cît de veselă putu. Nici eu nu pot să mă aplec prea mult.

– Dar să știi că dansez cha-cha drăcește. Împing de două ori în față. Frîna. O jumătate de întoarcere înapoi. Frîna.

Acum o auzi rîzînd.

– Ești nebun, Seth Kirchoff.

– Da, sînt. După tine. Vocea lui devîni mai liniștită, mai serioasă. I-a zîmbit nărocul băiatului ăsta invalid, în vîrstă, în ziua cînd ai intrat în biroul meu, Kathleen. Ești perfectă pentru treaba asta. Ești isteată foc. Ești frumoasă și e minunat să fie omul lîngă tine și să se delecteze privindu-te. Și mai presus de toate, îmi placi. Atunci, de ce nu vrei să ieșim împreună la cină?

– Seth...

– Comportarea mea va fi fără reproș, promit. Dacă devin nepoliticos cu o doamnă, George nu-mi mai golește punga.

– O, Seth, ești groaznic! strigă ea rîzînd.

– Te rog, Kathleen.

– Nu, pe cuvînt că nu pot astă seară, Seth. Am alt program.

– O întîlnire?

– Nu, nimic de felul ăsta, se grăbi să-l asigure. Eu... E ceva personal. Mai bine să se asigure complet de pe acum, se gîndi ea. De fapt, voi fi ocupată tot weekend-ul.

După o pauză lungă, Seth întrebă:

– E totul în regulă? Munca? Banii? Altceva? Îngrijorarea din vocea lui îi înmuie inima. Așa cum era, el simpatiza în mod natural cu durerea altuia.

– E-n regulă, Seth. Ne vedem luni.

– Bine.

– La revedere.

– La revedere. Tocmai vroia să închidă, cînd îi auzi din nou vocea. Kathleen!

– Da.

– Să știi că, dacă ai nevoie de ceva, tot ce trebuie să faci e să ceri. Sînt prietenul tău.

Simplu. Fără întrebări. Fără alte complicații. Fără calitative. Prietenie necondiționată. Dragoste. Gîtul i se încordă dureros.

– Mulțumesc mult pentru tot, Seth. La revedere.

Puse telefonul la loc, apoi lacrimile care i se adunaseră în ochi izbucniră în voie.

După ce i se luase sînge și i se făcuse radiografia și după ce completase formularele cerute, Kathleén fu îndrumată să meargă acasă să se culce și să se reîntoarcă a doua zi, la șase și jumătate dimineața.

Urmă instrucțiunile, dar îi fu imposibil să adoarmă, oricît de epuizată era. Vedea cu ochii minții instrumentele pe care avea să le folosească doctorul Peters ca s-o scape de „produsul concepției”. Nu de „copil”. Nici măcar de „fetus”. De „produsul concepției”.

Picioarele îi erau ca de plumb, dar capul părea prea ușor ca să stea pe pernă, căci se sucise și se întorsese toată noaptea. Creierul refuza s-o elibereze de conștiință. O forța să-și amintească, să-și facă socoteli, să se teamă.

Cu mult timp în urmă, își jurase că, înainte de a avea un copil; se va asigura total ca partenerul ei să-i fie partener pe viață, știa ce dureros este să crești fără părinți și-i promisese copilului ei, încă neconceput, că el nu va avea niciodată mai puțin de

doi părinți, un cămin adevărat, o familie unită. Dacă ar fi să nu mai avorteze, să aibă copilul, ar însemna să-și încalce singură promisiunea, lăsînd copilul fără un părinte. Nu. Niciodată.

Ce-ar gîndi Erik dacă ar ști că e însărcinată? Ar vrea măcar să știe? Ar avea o reacție de mînie împotriva ei, pentru că nu a fost destul de matură sau responsabilă ca să ia măsuri de precauție? Sau i- ar fi milă și s-ar oferi s-o ajute, luînd asupra lui cheltuiala? Dumnezeu! N-ar putea îndura asta.

Sau poate că reacția lui ar fi diferită? I s-ar umple ochii lui albaștri de căldura aceea pe care i-o citise în ochi cînd îi privea trupul și i-l mîngîia leneș, explorîndu-l cu mîinile cercetătoare, în timp ce ochii îi străluceau de admirație?

Ar înngenunchea în fața ei, cuprinzîndu-i șoldurile cu mîini puternice, trăgînd-o lîngă el și apăsîndu-și fața pe abdomenul ei, comunicînd tăcut cu fiul lui? Și-ar afunda iar capul în trupul ei, sărutîndu-i fierbinte pielea în semn de mulțumire? I-ar adora sîinii grei de maternitate?

Nu! Nu! De ce se tortura singură în felul ăsta? Un copil poate că nu înseamnă nimic special pentru el. Poate că deja are unul. Așa cum vedea ea lucrurile, el și soția lui puteau să aibă o întreagă armată de mici Gudjonseni, fără ca asta să însemne pentru Erik mai mult decît ceea ce însemna fidelitatea.

Kathleen încercă să alunge fantezia euforică, dar în zadar. Dimpotrivă, aceasta crescuse. Se văzu transportată pe o targă, pe un coridor de spital, spre sala de nașteri; lîngă ea, neliniștit, Erik îi strîngea mîna

și-i spunea ce mult o iubește.

Apoi se văzu stînd alături de el lîngă fereastra sălii de așteptare, privind amîndoi cu dragoste bebelușul. Băiat? Da. Erik trebuia să aibă băiat.

Apoi, se închipui mergînd pe o alee umbrită de copaci ce o străjuiau de-o parte și de alta, ținînd fiecare de cîte o mînă copilașul dolofan. Acesta avea părul blond, ușor ondulat și era neascultător. Avea ochii albaștri. Exact ca ai tatălui...

Kathleen era încă trează cînd deșteptătorul sună la capul patului. Se sculă cu greutate. Singurul lucru bun în legătură cu această dimineață era că punea capăt nopții chinuitoare care trecuse, iar la sfîrșitul zilei chinul ei se va fi terminat. Avea să scape de ultima amintire de la Erik și putea să-și înceapă viața din nou.

Cel puțin asta era ceea ce își spunea Kathleen în timp ce se îmbrăca. Cu gîndurile aiurea, urcă în mașină și plecă spre spital, își parcă mașina și ciocăni la masa de recepție.

A fost îndrumată la etajul trei, la alt ghișeu.

– Sînt Kathleen Haley, spuse ea cu o voce pe care nu și-o recunoscuse nici ea.

– Bună dimineața, domnișoară Haley, veniți pe aici.

Merse după asistentă, care în această dimineață era extraordinar de proaspătă și vioaie, și care o conduse într-o cameră cu șase paturi. Doar două din

ele erau ocupate.

Asistenta îi prinse de braț o brățară de identificare.

– Dezbrăcați-vă și puneți-vă lucrurile în dulap. Găsiți acolo un halat de spital pentru dumneavoastră. Dați jos bijuteriile. Puteți folosi noptiera, dacă aveți nevoie. Eu mă întorc imediat.

Plecă și Kathleen rămase cu celelalte femei în salonul rece. Una era tânără, să fi avut maximum șaptesprezece ani. Oare se afla aici pentru același motiv ca și Kathleen? O privi cu atenție, dar ochii versați, privirea insolentă, nu o arătau a fi neliniștită. Cealaltă femeie era mai în vîrstă și plîngea încet într-o batistă. Mai mult ca sigur că, la ea, întreruperea de sarcină era terapeutică. Avortul era impus de natură. Ce groaznic!

Kathleen intră în baie și făcu ce-i spusese asistenta. Nu vreau să te mai gîndești, își spuse. Nu te gîndi la ce faci. Fă-o și termină.

Se urcă în patul înalt de spital și-și sprijini capul de perna tare. Peste cîteva minute, asistenta se întoarse cu o sticlă și o tavă.

Fără să spună nimic, șterse cu alcool brațul lui Kathleen în partea opusă cotului. Din fericire nu era brațul din care luaseră sînge noaptea trecută.

Avusese întotdeauna aversiune față de ace. Copil fiind, se temea foarte tare de injecții. Acum, deși adultă, teama ei nu se diminuase. Întoarse capul să nu vadă și tresări cînd asistenta, după ce-i găsise vena, îi înfipse acul în braț.

– Ce e asta? întrebă Kathleen timidă.

– O injecție pre-operatorie, îi răspunse ea fără alte

explicații. Sînteți programată pentru 7,45, așa că stați liniștită pînă atunci. Ridică mîna lui Kathleen și i-o lăasă repede să cadă pe pat, neliniștită.

– Aveți unghiile date cu oă. Nu vă putem face anestezia dacă aveți oă pe unghii.

– Vă rog să mă scuzați, îi ceru Kathleen iertare, cu o voce slabă. nu mi-a spus nimeni...

Vocea i se stinse. Sora ieșise deja pe ușă.

O pacientă, femeia care plîngea, fusese dusă cu targa. Cealaltă fată mesteca gumă și răsfoia o revistă *Rolling Stones*. Chiar cînd Kathleen voi să spargă tăcerea și s-o întrebe pe fată cît e ceasul, ușa se deschise și intră doctorul Peters.

Purta un costum de operație, verde. Își dezlegase masca de pe nas și acum îi atîrna pe piept. Părul îi era ciufulit într-un fel comic, dar ochii îi erau blînzi și strălucitori.

– Domnișoară Haley, spuse încet luîndu-i mîna. El cel puțin nu spusese „bună dimineata”. Nu era alît de ipocrit.

– Bună ziua, domnule Peters.

– Ținînd cont de împrejurări, vă simțiți bine?

– Da. Mi-e foame. Zîmbi.

– Poți să mănînci cît vrei, diseară.

– Mi-am curățat oja de pe unghii. Buza de jos a lui Kathleen tremura. Crezuse că-și suprimase toate emoțiile.

– Asistenta care te-a adus aici ți-a zis asta? Întrebă doctorul Peters. Cînd ea dădu din cap confirmînd, se aplecă deasupra patului și-i șopti:

– E o cățea. Dar apoi argumentă: Trebuie totuși ca oja să fie dată jos de pe unghi! înainte a unei intervenții chirurgicale. Altfel, dacă n-ai avea suficient oxigen și unghiile s-ar face albastre, n-am putea să observăm asta. Verifică fișa ei. Te simți somnoroasă?

Vroia să răspundă „da”. Își imploră mintea s-o asculte, dar se simțea complet trează și răspunse afirmativ.

– Bine, o să-ți facem anestezie ca să nu simți nimic. Îți promit. Vreau acum să-ți explic pe scurt procedura, ca să știi ce se întîmplă.

Se sprijini cu un șold pe marginea patului, astfel că nu stătea nici în picioare, nici așezat. Se aplecă spre ea.

– În primul rînd, dilatăm cervix-ul. Asta este intrarea în uter. Ea aprobă din cap. Apoi, cînd ești dilatăată, introduc în cervix un tub, atașat la o pompă de vid...

– Nu, strigă ea, strîngîndu-i instinctiv mîna. Nu, vă rog, nu-mi spuneți. Respirația i se accelerase alarmant și simți că se afundă în întuneric, ca și cum ar leșina.

– Domnișoară Haley...

– Nu vreau să știu. Faceți-o. Cînd se va sfîrși?

Îi prinse mîna într-a lui și i-o bătu ușor pe dosul palmei.

– Destul de repede. O să te trezești probabil în cîteva ore și apoi, cînd te vei simți suficient de sigură pe tine ca să conduci, poți să pleci acasă. O să

încerc să curăț uterul cât de bine se poate, ca să nu sîngerezi prea mult după aceea. Dar folosește tampoane externe. Pîna la ciclul următor, n-ai voie să folosești tampoane interne. Ezită puțin înainte să-i pună următoarea întrebare:

– Vrei să discutăm puțin despre metodele de control al nașterii?

Controlul nașterii? De ce? Aproape că-i scăpă un rîs isteric. Poate că avortul va reuși totuși. Se simți dintr-odată amețită.

– Nu. Nu va fi necesar.

– Eu sugerez folosirea prezervativelor. Și asta nu numai pentru controlul nașterilor.

– Bineînțeles. De fapt nu înțelegea nici ea de ce nu luase precauțiile elementare înainte, așa că nu-i pîtu explica această neglijență doctorului Peters.

– Ne vedem în sala de operație, în, să zicem... și se uită la ceasul de la mîină, în circa douăzeci de minute.

Trecură 35 de minute pîna veni ră brancardierii și-o puseră pe targă. Nu era nevoie, Kathleen se simțea în stare să se ridice și să meargă, dar știa că nu avea voie. Conștientă de sine, îi aruncă o privire fetei din celălalt pat. Surprinzător, aceasta îi vorbe:

– Nu-i mare scofală. Crede-mă.

Mai trecuse oare prin așa ceva? Uluită, Kathleen putu doar să șoptească:

– Mulțumesc.

Targa fu împinsă dincolo de ușă. Luminile din tavanul coridorului se învîrteau în jurul ei. Dădură colțul și Kathleen, amețită, se prinse cu mîinile de

marginile târgii, de teamă să nu cadă. Trecură prin cele două rînduri de uși batante și Kathleen fu lăsată să se odihnească în sala preoperatorie.

O asistentă îi cercetă brățara de pe gleznă.

– Domnișoara Haley?

– Da.

Asistenta îi zîmbi. Asta nu era așa de rea. Poate că o înțelegea.

– O să vă mai dau puțin suc, spuse, și ajustă o clemă a tubului pentru perfuzii.

– În curînd o să-ți fie foarte somn.

Într-adevăr îi fu. În cîteva secunde, camera începu să se încline într-o parte și în alta, iar imaginile să se apropie, mărite mult, ca apoi să se îndepărteze, mici de parcă ar fi fost privite prin celălalt capăt al unui binoclu.

Nici o durere. Dilatare. Produsul concepției. Vidul. Vidul. Kathleen încercă să-și protejeze abdomenul cu mîna, dar nu fu sigură că reușise.

Nu e produsul concepției. E o persoană. E un copilăș. Al ei, al lui Erik.

Erik. Erik, unde ești? Te-am iubit! Te iubesc încă. Iar ei sînt pe cale să ne ucidă copilul. De ce nu ești aici să mă aperi? De ce nu ești aici să-ți vezi fiul nenăscîndu-se? Copilul tău. Dar nu va exista nici un copil. Vidul.

Asistenta se aplecă deasupra ei și-i spuse ceva, dar Kathleen nu auzi. Văzu din nou tavanul mișcîndu-se, apoi se trezi în altă cameră, unde luminile erau foarte strălucitoare. Cineva îi trecea genunchii peste suporturile înalte de la capătul mesei.

Picioarele îi erau foarte grele. Se înfioră din cauza apei reci cu care cineva îi spăla organul genital.

Dilatare. Nici un copil. Copilul lui Erik. Ea îl iubea. Era oare atît de greşit că voia fructul acestei iubiri? Putea să-i ierte înşelătoria numai dacă ar avea de la el ceva de valoare din timpul în care fuseseră împreună, ceva care să facă mai uşoară durerea pierderii lui. Ce dovadă mai bună a dragostei pe care i-o purtase acestui bărbat putea avea, decît să-i nască copilul? Şi un copil i-ar întoarce dragostea.

Un bebeluş blond. Un băiat. Ştia că era băiat. Cu ochi albaştri. Ochii lui Erik. Copilul lui Erik.

O voce fără corp îi şopti ceva şi-i acoperi nasul şi gura cu o mască. Nu mai putea respira. Refuza să respire. Auzi pe cineva ţipînd iar şi iar şi realizează că era ea.

– Nu! Se luptă cu mîinile care încercau s-o ţină. Nu, nu mă atinge.

– Doctore Peters, strigă o voce alarmată de femeie de lîngă Kathleen.

– Lăsaţi-mă în pace. Îl iubesc. Vreau copilul. Nu sînt adormită. Nu delirez. Sînt trează şi vreau copilul.

Vocea cuprinsă de panică îi părea şi ei obsedată, dar trebuia să-i convingă. Disperată, repetă cuvintele cu toată forţa şi convingerea de care era în stare.

– Domnişoară Haley.

Cunoştea vocea şi-şi întoarce capul către ea.

– Doctore Peters, suspină ea. Cum să-i facă să înţeleagă? Nu trebuie să-i ia copilul. Încercă să-şi lipească genunchii, dar ceva îi ţinea depărtaţi.

– Copilul, nu-l răniţi. Copilul meu. Al lui Erik. Îl

iubesc. E băiat. Știu că e băiat. Vreau copilul. Erik... Erik...Uitarea după care tînjise Kathleen atît, veni în cele din urmă. O cuprinse în întunecimea ei totală.

Capitolul XI

Kathleen îl studia pe Seth, care încerca să asimileze ceea ce tocmai îi spusese. Deși era uluit, trăsăturile lui n-aveau nici o expresie.

– Nu cred că am auzit bine, spuse el în sfârșit.

Kathleen luase o poză calmă. Nu știa cât de imenși i se făcuseră ochii verzi. Nu-și dădea seama că severitatea pietănăturii, cu părul lipit de cap, strâns la spate, îi accentua ascuțimea pomeților. Toată lumea, în afară de ea, putea să-și dea seama ce rigid își ținea capul, ce încordată era.

– Ba da. M-ai auzit bine. Trebuie să demisionez.

Voi sta, bineînțeles, încă două săptămîni, pînă găsești pe cineva să mă înlocuiască.

– Dă-l naibii de înlocuit! Seth lovi cu palmele biroul lăcuit. Era cea mai gravă manifestare nervoasă a lui de pînă atunci. Nu-l auzise niciodată vorbind pe un ton alît de ridicat. Privirea pătrunzătoare a ochilor lui adînci o făcu să sê jeneze. De ce, Kathleen? Pentru Dumnezeu, de ce?! Credeam că-ți place la noi, că-ți place munca asta.

Nemaifiind în stare să se uite la el, își întoarse capul spre ferestrele largi care încadrau orizontul orașului.

– Îmi place. Dar, conform fișei postului meu, eu trebuie să achiziționez și să coordonez achiziționarea de articole de modă pentru magazinul tău iar în curînd pentru magazinele tale. În această poziție, ar trebui să fiu eu însămi un exemplu de persoană foarte modernă, în pas cu ultimele noutăți.

Sprîncenele lui negre se arcuiră deasupra ochilor, de nedumerire.

– Și?

Își luă privirea de pe peisajul cețos și-l privi drept în față.

– Asta nu-i așa ușor, cînd ești însărcinată.

Din nou, văzu privirea aceea goală, fixă, de parcă ceea ce spusese fusese atît de incoerent, încît nu înțelesese. Ochii lui alunecară în jos, spre mijlocul trupului ei. Apoi, din nou, pe fața ei.

– Spui că ești însărcinată?

Ea își trase umerii.

– Da.

Era jumătatea lui octombrie. Trecuseră două săptămîni de cînd Kathleen, trezîndu-se din anestezie, în sala de reanimare a spitalului, ceruse insistent să i se spună dacă mai avea copilul lui Erik. Doctorul Peters, prezent, o liniştise.

– Vreau să am copilul.

– Să înţeleg că eşti singurul părinte?

Ea aprobă din cap.

– O să te descurci. Îi bătu uşor mîna cu palma şi Kathleen îi fu recunoscătoare pentru încurajare.

Ultimele două săptămîni nu fuseseră uşoare. Avea încă greţuri dimineţa şi indigestie după-amiaza, dar doctorul Peters îi prescrisese nişte tablete pe care să le ia cînd se simţea prea rău.

Ceea ce o afectase cel mai tare fusese chinul psihic prin care trecuse. Fusese din nou tentată s-o sune pe Edna şi să-i spună tot, dar se abţinuse. Ar fi însemnat ca soţii Harrison să se îngrijoreze şi mai tare în privinţa ei. Aşa că trebuise să depăşească singură situaţia. Trebuia să reuşească. Femeile, chiar şi cele singure, au mereu copii.

Dar Seth trebuia să ştie imediat. El lucra de zor la planurile lui de extindere şi vorbea toată ziua la telefon cu producătorii din New York, stabilind întâlniri pentru sfîrşitul lunii, cînd Kathleen trebuia să plece acolo pentru achiziţii. Trebuia să-i spună, şi totuşi, Kathleen se temea de asta mai mult decît de orice. Îi părea rău să-l părăsească – profesional – pentru că era conştientă de cîtă încredere avea în capacitatea ei. Mai mult chiar, nu voia să-l dezamăgească pe el ca persoană, căci îl respecta foarte mult. Ar fi durut-o foarte tare dezamăgirea din ochii lui.

Acum îi spusese, dar pe fața lui nu era nici o urmă din dezgustul la care se așteptase. Din contră, ochii lui păreau că strălucesc de încântare și fericire. Își întoarse căruciorul pe după colțul biroului, îl conduse lângă scaunul ei și-i luă mîna protector într-a lui.

– Presupun că nu simți nevoia să te felicit. Nu era o întrebare și nu intenționase să fie obraznic, dar Kathleen rîse fără voioșie.

– Nu prea. Privi atent în ochii lui adînci și negri, în care nu văzu nici o reținere. Putea să fie pe deplin sinceră cu acest bărbat, fără să se teamă vreodată de ridicol. N-am știut cînd am acceptat postul. Îți jur. Aproape avortasem, dar... dar... spre disperarea ei, lacrimile îi umplură ochii. Cît trebuie să plîngă un om pînă i se usucă ochii de tot? Probabil că ea nu mai avea mult, pentru că în ultima lună plînsese aproape fără încetare.

– Sînt convins că hotărîrea de a păstra copilul este decizia cea mai bună pentru tine. De ce nu mi-ai spus pînă acum?

– Am fost derutată, nu știam ce să fac.

– Și acum știi?

Clătină din cap abătută.

– Nu. Încerc doar să trăiesc de pe o zi pe alta și să mă mențin la suprafață.

Își puse mîinile pe umerii ei și o trase spre el, rezemîndu-i capul pe pieptul lui. Ea plînsese încet, suspinele scuturîndu-i pieptul, iar el o mîngîia liniștitor pe spate și-i șoptea cuvinte încurajatoare, la ureche. Într-un sfîrșit, lacrimile se opriră și Kathleen se ridică, privind batista pe care o scosese pentru ea din buzunarul de la piept.

– Cine e tatăl? o întrebă încet.

Vru întâi să-l mintă și să-i spună că tatăl e mort, dar nu putu.

– A fost o poveste de o noapte. El a plecat, a doua zi. Seth îi ridică bărbia cu degetul, făcînd-o să-l privească în ochi.

– L-ai iubit, nu-i așa?

Își mută privirea de la el și ochii i se rotiră prin cameră, fixînd cînd un obiect cînd altul, ca să scape de privirea cercetătoare a lui Seth.

– Kathleen!

Privi atunci la el și se înmuie, văzîndu-i fața plină de tandrețe și compasiune.

– Da, suspină ea, și-și ascunse din nou fața în batistă. Și-l iubesc încă. Dumnezeu să mă ierte. Dar îl iubesc.

– El știe despre...

– Nu! țipă ea. N-o să știe niciodată. N-o să-l mai văd niciodată. El are o altă viață, are... Nu-i putu spune lui Seth că Erik are o soție. Măcar atît respect să mai aibă pentru ea. Pentru mine, el e ca și mort.

Se ridică și merse la fereastră. Își ținea brațele încrucișate defensiv pe piept. Nu auzise motorul căruciorului apropiindu-se de ea și tresări speriată cînd îi auzi vocea în spate.

– De ce pleci de la *Kirchoff's*?

Kathleen se întoarse în loc, neînțelegînd de ce o întrebase asta.

– De ce? întrebă ea cu neîncredere. Oare nu auzise nimic din ce îi spusese? De ce? Cred că motivul e evident. Sînt însărcinată, Seth. În cîteva luni,

voi fi cît o balenă. Și peste alte cîteva luni, voi avea un nou-născut, căruia va trebui să-i port de grijă.

– Cunosc realitățile vieții, Kathleen, spuse el fără emoție, dar zîbind. Nu există în contractul tău o clauză care să spună că, dacă ești însărcinată, nu poți să-ți faci treaba. Asta ar fi ilegal și, pe lîngă asta, noi nu sîntem atît de rigizi și reduși! Profesioniștilor nu li se interzice să aibă copii. Ți-e teamă că ar fi prea mult pentru tine?

Răspunse încet, încercînd parcă să zărească un licăr de speranță pentru viitorul de altfel foarte întunecat.

– Nu, dar...

– Ce ai de gînd să faci?

– Păi, spuse ea evaziv, m-am gîndit să-mi iau o altă slujbă mai puțin importantă. Și pe urmă, după ce nasc, cînd o să mă pot întoarce la lucru, o să dau copilul la...

– La o creșă, unde va sta toată ziua fără tine, va crește fără tine, fără grija de care au nevoie copiii mici?

– Nu, spuse Kathleen înciudată. O să am grijă să fie o creșă bună.

– Tot nu e acceptabil, Kathleen. Vino aici. Îi luă mîna și-o trase lîngă el, pe genunchii lui.

– Seth, suspină ea. Ce faci... o să te doară, spuse ea, căzîndu-i cu un țipăt ușor pe coapse.

El rîse.

– Ce-aș mai vrea să mă doară! Apoi, deveni serios și-o trase mai aproape, punîndu-i un braț pe spate și pe celălalt peste mijloc.

– Kathleen, aș vrea să pot simți ceva în picioare.

Chiar și durere. Dar nu pot să simt nimic de la mijloc în jos. E mort. Ochii i se fixară într-ai ei. Înțelegi ce vreau să spun.

Privi într-o parte jenată, apoi își întoarse ochii spre el. E greu să te simți mult timp jenat, cu un om așa de puțin pretențios și așa de deschis ca Seth.

– Da, cred că da, șopti ea.

– Atunci, știi că eu nu voi putea niciodată să am un copil, o familie, deși asta a fost una din cele mai mari dorințe ale mele. Și oricât de mult mi-ar plăcea în sinea mea, zise el mângâindu-i ușor obrazul cu degetele, n-aș putea niciodată să-i impun vreunei femei vreo relație fizică. Îi ridică mâna pe buze și-i sărută vârful degetelor. Vrei să te căsătorești cu mine, Kathleen?

Fu rîndul ei să rămînă stupefiată. Nu numai că cererea era atît de neașteptată, dar, ce o uimea mai tare, era că venise exact cînd îi mărturisise că e însărcinată cu alt bărbat și că încă îl iubește pe acel bărbat. Oare înnebunise Seth?

– Seth, tu...

– Vreau să fii soția mea, termină el propoziția, simplu. Te iubesc, Kathleen. Te-am iubit din momentul în care ai intrat pe ușa mea, în prima zi. Știu că tu nu mă iubești. Îl iubești pe tatăl copilului tău, și, sincer, te-aș aprecia mai puțin dacă n-ar fi așa. Dar el nu e aici. Eu sînt. Te vreau. Vreau copilul tău. Te rog, Kathleen, intră în viața mea. Așa cum e ea. Zîmbi trist, și gura, parcă sculptată, i se ridică numai puțin, într-o singură parte.

– Îmi dau seama că vreau mult, continuă el după un moment. Știu că o femeie sănătoasă ca tine are

nevoie de un bărbat mai adevărat decît mine, decît pot fi eu. Vocea lui era impresionant de disperată. Dar îți pot oferi siguranță, un nume pentru copilul tău, o viață îmbelșugată.

– Seth, te rog. Îi apăsă degetele pe buze, ca să-l oprească. Bogăția ta nu contează pentru mine. Ceea ce-mi oferi e prea generos ca să fie luat în considerare. Ceea ce dai tu cîntărește mult mai mult decît ce-aș putea oferi eu.

– Lasă asta în grija mea, spuse el, strîngînd-o la piept și punîndu-i capul pe umărul lui. Vino să locuiești în casa mea, lasă-mă să te văd în fiecare zi, muncește cu mine, ajută-mă să-mi realizez visul, dă-mi ceva din spiritul tău viu.

– Seth, șopti ea cu buzele pe gîtul lui cald, cu pielea parfumată. Oare putea să facă asta? Acesta era oare răspunsul la dilema ei? Avea pentru el o stimă deosebită. Poate vecină cu dragostea. Era onest, idealist, de încredere, tolerant. Ce-ar putea cineva să ceară mai mult unui bărbat?

Problemele lui fizice nu avură nici un rol în decizia ei. Iubise odată. Lui Erik îi dăruise trupul ei, tot ce avea de dăruit, și era sigură că niciodată n-ar putea să mai iubească un bărbat cu pasiunea aceea exclusivistă. N-avea să-l mai vadă pe Erik, niciodată. Chiar dacă l-ar vedea, el aparținea altei femei. Ei doi nu vor putea niciodată să trăiască împreună.

Încă îl iubea. Nu mai încerca să nege acest fapt de netăgăduit. Îl iubea. Viața cu Seth n-ar putea fi atît de plină de beatitudine, atît de electrică. Nu i s-ar tăia respirația de cîte ori l-ar aștepta să-l vadă, iar după aia să aibă impresia că realitatea depășește cu mult

așteptarea.

N-ar mai cunoaște niciodată înălțarea sufletului și a minții, acea comuniune cu o altă ființă care se întâmplă numai prin dragoste.

Dar viața ei cu Seth ar fi bună. El ar avea grijă de ea și de copilul ei. Ar fi liniștită și pașnică. Ar munci cot la cot, fiecare făcînd ceva ce îi plăcea. Ar avea parte de bunătate și... de sinceritate.

– Nu trebuie să-mi răspunzi astăzi, dar aș fi în al noulea cer dacă mi-ai spune da acum, spuse Seth.

Ea se ridică și-și puse mâinile pe reverele sacoului lui.

– Ești conștient ce ceea ce vrei să faci?

– Da.

– Atunci mă mărit cu tine, Seth. Fericită și fără ezitare.

El o sărută ușor pe buze. Era un sărut fără pasiune, dar tandru. Pecetluia înțelegerea. Cînd se retrase, o întrebă:

– Sîntem din... triburi diferite, ca să zic așa. Te deranjează că sînt evreu?

– Nu, dacă pe tine nu te deranjează că eu sînt creștină.

El rîse.

– Tot ce vreau e ca, în cazul în care copilul e băiat, să fie circumcis în a opta zi de viață, conform tradiției noastre.

– Bine. Și va putea să sărbătorească Crăciunul și Paștele pînă cînd o să fie suficient de mare ca să-și aleagă singur religia?

– Bineînțeles. Ochii lui îi priviră fața în voie, admirînd fiecare trăsătură. Într-un sfîrșit spuse răgușit: Te iubesc, Kathleen.

Ea alungă din minte ochii albaștri care scînteiau ca apa de izvor, părul care strălucea ca aurul în lumina soarelui, mustața care încadra cîntii albi, strălucitori, și încercă să-și concentreze atenția asupra feței iubitoare de lîngă ea.

– Știu că mă iubești, Seth, știu.

– Glumești, desigur.

Hazel Kirchoff stătea în sufrageria frumoasă, mobilată scump și cu gust, pe pernele de culoarea piersicii de pe canapeaua semicirculară. Mîinile îi erau așezate grațios în poală, gleznele încrucișate exemplar, ținuta dreaptă, așa cum fusese învățată la școala particulară pe care o urmase ca tînără fată.

– Nu, nu glumesc. Kathleen și cu mine ne căsătorim duminică după- amiază, în biroul judecătorului Walters. El ne datorează un serviciu. Îți amintești. Am comandat etola aceea de nurcă pentru doamna...

– Seth, cunosc serviciul pe care i l-am făcut judecătorului. Vrei să-mi spui ce ai în minte cînd zici că te căsătorești cu acea mică... domnișoară Haley?

Seth zîmbi, își mută căruciorul lîngă barul din lemn de trandafir și, turnîndu-și încă un scotch, zise:

– Ești surprinsă? Și eu sînt.

– Singurul lucru care mă surprinde este că fratele meu, un rațional, inteligent, se poartă ca un prost. Nu cred că vrei să spui că tu și domnișoara Haley vă căsătoriți. E absurd!

– De acord! spuse el, voios. Dar oricît de ciudat ar părea, e adevărat.

Agitația de pe fața lui Hazel nu lăsă să se vadă nici o cîtime din furia care fierbea în ea. Știuse ea că fata aia o să-i aducă necazuri. Frumusețea și inteligența sînt două calități incompatibile. Ceea ce fratele ei considera inteligentă, Hazel numea viclenie. Kathleen își planificase, pas cu pas, drumul în corporație, lucrul cel mai drag lui Hazel. Acum îi invada familia și căminul. Îl îmbrobodise meșteșugit pe Seth, care, Dumnezeu știe de ce, se bucura cînd vreo femeie îi acorda atenție.

Mama lor murise cînd Hazel avea douăzeci și patru de ani. Seth, născut tîrziu, avea numai unsprezece. Hazel avusese grijă de el și-l protejase tot timpul, după aceea. Nu considerase asta ca o obligație și nici nu o încîntase în mod deosebit, dar, la naiba, nu vroia să fie înlăturată.

Ascunzîndu-și frămîntarea interioară, zîmbi și spuse:

– De ce nu-mi povestești despre asta, Seth dragă?

Binevoitor, Seth începu să evidențieze calitățile lui Kathleen. Cu cît Hazel asculta mai mult, cu atît îl bles-tema mai tare pentru cît de prost fusese întotdeauna, după părerea ei. Actele lui de generozitate o enervau. Răbdarea lui, acceptarea invalidității, o deranjau. De ce nu era furios, cinic? Era slab. Ca și tatăl lor, pentru care ea nutrise întotdeauna cel mai adînc dispreț.

Cînd Seth făcu o pauză să ia o gură de scotch, își puse și ea buzele pe paharul de sherry, deși în realitate nu bău deloc. Disprețuia sherry-ul. Consolarea ei stătea în sticla secretă de vodcă, ascunsă într-un sertar din dormitor.

Zîmbi dulce, dar expresia de pe față fu doar ceva mai mult decît o grimasă.

– Știu, Seth, cît e de talentată și frumoasă domnișoara Haley. Cuvintele îi stăteau în gît ca medicamentele cu gust rău. Dar ce știm despre ea?

– A crescut într-un orfelinat, după moartea părinților ei.

Continuă să-i povestească surorii sale viața lui Kathleen, așa cum Kathleen i-o relatase în după-amiaza cînd o ceruse de soție.

Cu cît vorbea mai mult despre Kathleen, cu atît ochii îi străluceau mai tare și cu atît mai tare simțea Hazel că o doare stomacul.

– Seth, dragul meu, spuse ea blînd, iartă-mi nedelicatețea, dar tu nu poți... vreau să spun... nu va fi o căsătorie obișnuită.

Reuși să simuleze jena și-și privi mîinile, gîndindu-se tot timpul că fratele ei n-ar fi putut s-o satisfacă pe tîrfa aceea nici într-un milion de ani. Văzuse cum se folosea Kathleen de ochii ei ispititori și de corpul zvelt, unduitor, făcîndu-l pe prostul ei de frate să creadă că e din nou bărbat.

– Știu, Hazel, spuse Seth trist. Totuși, soarta a compensat asta. Înțelegi, chiar acum, Kathleen poartă moștenitorul lui *Kirchoff's*. Așteaptă un copil la primăvară.

Cuvintele avură un efect devastator asupra măștii pe care și-o impusese Hazel.

– Ce? izbucni ea. Fața îi deveni hidoasă, toată urîtenia sufletului apărînd la vedere, acum că fațada căzuse. Tîrfa era însărcinată! Asta n-o surprindea pe Hazel. Ce o surprindea era curajul cățelei de a

încerca să-și vîre bastardul pe gîtul familiei Kirchoff. Vrei să te însori cu o tîrfă gravidă cu bastardul altuia? Ai de gînd să numești scursura aia moștenitorul tău?

Seth fu pe moment șocat de limbajul trivial al lui Hazel. De cînd singurul ei iubit o părăsise, cu mulți ani în urmă, Seth știa că sora lui evită bărbații, cu excepția raporturilor profesionale. Își puse paharul înalt pe suprafața lăcuită a mesei de cafea și-și conduse căruciorul spre ea. Știa că a fost probabil foarte supărată ca să reacționeze așa de violent. Poate că ar fi trebuit să abordeze subiectul treptat, în loc să-și lase fericirea să zburde fără nici un pic de discreție.

– Hazel, spuse el blînd, știu că asta a venit ca un șoc pentru tine și, natural, o suspectezi pe Kathleen de alte lucruri, dar trebuie să te rog să nu mai vorbești despre ea în termenii aceștia. Eu o iubesc foarte mult.

Hazel se uită la el cu neîncredere, întrebîndu-se dacă își dă măcar cît de puțin seama ce imbecil e.

– Bărbatul... tatăl copilului, a jignit-o foarte tare, continuă el. Ea l-a iubit. Kathleen nu i s-ar fi dăruit, dacă nu l-ar fi iubit.

Asta s-o crezi tu, îi replică Hazel în gînd. Tîrfa aia și-ar deschide picioarele ei lungi și subțiri pentru orice bărbat. Și tu, fratele meu tîmpit, din păcate cam ai lipsuri la capitolul ăsta.

– Acordă-i, te rog, o șansă, Hazel. Știu că o să ajungi să o iubești, ca și mine. Și pe copil. La urma urmei, va fi nepoata sau nepotul tău. Zîmbi.

Hazel se sili să-și păstreze o expresie de nepătruns. Ce mai putea face? Dacă ar fi dat drumul cuvintelor care-i stăteau pe buze, pe care cu greu le

stăpînea, Seth s-ar fi supărat pe ea. Era evident vrăjit de această femeie.

Așa cum stăteau lucrurile acum, avea încă hăturile în mîină.

Cea mai bună modalitate de a păstra controlul era s-o accepte în casa ei pe vagaboanda asta și, în ochii lui Seth, să joace rolul cumnatei nemăritate, grijulii. N-avea să fie greu. Nu era mult diferit de rolul pe care-l juca de ani de zile – de soră iubitoare, deși chiar și simpla vedere a lui Seth îi stîrnea repulsie. Trebuia să-și apere prima și singura iubire, magazinul. Hazel se stăpîni cu greu și întrebă:

– Și cum rămîne cu slujba ei de la magazin?

– O s-o păstreze. Am insistat. Dar vreau să angajez pe cineva care s-o ajute și să fie pregătit s-o înlocuiască atunci cînd va naște.

Nu era cel mai bun lucru pentru Hazel, dar aici mai putea influența evenimentele. Chiar și ei, zîmbetul pe care-l afișa i se păru fals.

– Iartă-mă, Seth, pentru ce am spus. Am fost prea uimită ca să mai pot raționa. Își ridică mîna și-l mîngîie pe părul negru. Cred că am avut o reacție tipică de gelozie. Pentru mine ai fost mai mult un fiu, decît un frate. Acum mi te ia altă femeie.

El îi prinse mîna și și-o apăsă pe obraz.

– Nu mă pierzi. Vom fi o familie. Toți împreună.

– Da, șopti ea, în timp ce Seth se duse să-l roage pe George să aducă o sticlă de șampanie.

De un lucru era sigură Hazel, că tîrfa asta nu avea să moștenească nici un sfanț din banii ce i se cuveneau de drept lui Hazel Kirchoff, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să ucidă femeia, pe bastardul

ei și chiar pe Seth.

- B.J., nu pot să cred, spuse Edna. S-a măritat?
- Așa scrie în scrisoare, dar naiba să mă ia dacă pot să cred și eu. Își trecu degetele prin părul cărunț.
- Cine este individul?
- Scrie că se numește Seth Kirchoff și este proprietarul magazinului la care lucrează. În San Francisco. S-au căsătorit duminica trecută. Spune că se mută la el în weekend-ul ăsta.

– Crezi că e bogat?

Edna se uită atent la coala de hîrtie pe care o ținea în mîină.

– Dacă e să mă iau după hîrtia asta, cu inițialele ei în relief, aș zice că da, comentă ea caustic. Citi din nou scrisoarea și-l întrebă:

– B.J., nu ești surprins?

– Nu mă mai miră nimic, mormăi el.

Edna se întoarse și-l privi atent.

– Vrei să lași naibii ziărul ăla și să vorbim? Nu te mai ascunde după el. Știu că purtarea ei te-a rănit și pe tine. Hai să discutăm.

– Nu-i nimic de discutat. Kathleen are un soț nou și o viață nouă. Asta e totul, spuse el ferm.

– Nu. Asta nu e totul. Nu crezi că ar trebui să-i spunem lui...

– Nu, spuse B.J., împotrivindu-se. Nu era nici un dubiu că știa la cine se referise Edna.

– Dar i-am promis că-l anunțăm dacă primim vești

de la ea.

– Nu i-am promis așa ceva, Edna, și nu încerca să mă convingi că da.

Ea își mușcă buza, ca și cînd ar fi căutat o altă soluție.

– Poate că ar trebui să-i spunem doar că-i bine, sănătoasă.

– Și că trăiește în San Francisco cu alt bărbat, bogat. Crezi că ar fi frumos? Întrebă el.

– Nu, oftă ea. Și se așează pe un scaun de lîngă masa din bucătărie, unde înainte de a desface scrisoarea, luaseră veseli micul dejun.

– Foarte bine, în cazul ăsta, spuse B.J., mulțumit că încheiaseră neplăcutul subiect. Mai pune-mi puțină cafea.

Erik stătea cu ochii pironiți în licidul din pahar ca și cum acolo ar fi găsit răspuns la toate misterele din univers. Poate că, dacă privea suficient de intens, suficient de adînc, găsea și soluția pentru propria lui mizerie.

Dintr-un separeu de dincolo de bar, se auziră hohote de rîs. Erau trei perechi care discutau și se distrau la un pahar de bere. Se întoarse cu spatele, simțind că-l copleșește singurătatea. Avea să mai facă și el vreodată parte dintr-un grup, să se integreze în societate? Înainte, mergea cu colegii la o băutură, după orele de lucru. Dar acum, începuse să bea prea

mult, devenise morocănos, irascibil și ceilalți îl evitau.

Cînd se întorsese la lucru după accidentul de avion, era furios pînă la nebunie. Terminase într-un tîrziu filmul despre orfelinate, dar fiecare zi în care lucrase la el, fusese un chin. De fiecare dată, cînd privea casetele de la *Mountain View*, îl apucau furiile văzînd-o pe Kathleen pe ecranul monitorului, își lovea un pumn de cealaltă palmă, de parcă ar fi vrut s-o zdrobească.

– Dar ai cam lungit-o băiete, îi spusese producătorul, cînd Erik îi prezentase în sfîrșit filmul terminat.

– Du-te dracului, îi aruncase Erik, îndreptîndu-se spre ușă.

– Stai puțin, Gudjonsen, îl strigase omul care îl chemase înapoi, oarecum speriat de privirea crîncenă a lui Erik. Ascultă, știu că nu-i treaba mea, reluă el cu curaj, dar de cînd te-ai întors după accidentul ăla de avion, ai cam întrecut măsura. Sînt niște băieți aici care s-au cam săturat de atitudinea ta. Mie îmi place, Erik. Ai un talent formidabil și mi-ar părea rău să te văd distrugîndu-ți cariera și ducîndu-te la dracu' din cauză că ai atins pe cineva într-un punct sensibil. Dacă ești de părere că pot să fac ceva...

– Așa cum ai spus, nu e treaba ta, îi replică Erik și ieși trîntind ușa.

Asta se întîmplase la sfîrșitul verii trecute, iar acum era primăvară. Fiecare zi, în contrast cu izbucnirea la viață a naturii, aducea o nouă înrăutățire a situației lui Erik.

Standardele de perfecțiune pe care și le stabilise în muncă, nu mai erau atît de importante. Devenise

delăsător. Bea prea mult, de obicei pînă ajungea într-o stare de somnolență. Nici femeile nu-l puteau scoate din această depresiune. Nu-i plăcea nici una. Deși încercaseră, nici una nu fusese în stare să-i trezească acea scînteie de pasiune pe care Kathleen...

– Încă unul, vă rog, îi spuse Erik brusc barmanului, și urmări cu privirea scurgerea băuturii în pahar. Renunțase încă de acum cîteva luni la apă sau gheață, sau sifon, la orice ar fi putut diminua capacitatea băuturii de a-i face durerea suportabilă.

Totuși, acum îl bucura această durere. Acea durere de inimă, surdă, ușoară, îi era aproape un tovarăș de suferință, și, practic, singurul prieten care-i rămăsese. Se cunoșteau foarte bine unul pe altul. În unele momente, cu un efort de voință, reușea să alunge imaginea ei din fața ochilor. Acum, o lăsă în pace. Îi savura figura, chiar dacă era numai o viziune ștearsă.

Trecu și vara. Trecuse oare atîta timp? Zilele acelea, deși în comparație cu toții anii lui reprezentau o perioadă infimă de timp, îi aduseseră o fericire imensă și o supărare de nedescris. Ieșise totuși și un lucru bun din toate astea. Bob și Sally îl adoptaseră pe micuțul Jaimie.

Erik zîmbi, în ciuda amărăciunii. De ani de zile, fratele lui și cu Sally încercaseră aproape cu disperare să aibă un copil, folosind tehnici clinice, pe care nici nu și le închipuia. Odată, cînd a avut ocazia să le vorbească despre *Mountain View*, le-a povestit despre Jaimie. Începură să se intereseze de copil și

i-au cerut lui Erik să le arate benzi cu Jaimie.

Incitați, dar încercînd să-și înfrîneze puțin speranțele, contactaseră orfelinatul din Joplin, Missouri, unde locuia Jaimie. În două luni, copilul era al lor. Apoi, de Crăciun, Sally anunțase cu mîndrie că era însărcinată. Jaimie fusese la fel de încîntat de noutate ca și restul familiei.

leșise totuși ceva bun din vara trecută.

Cît timp avea să mai continue cu asta? Nu era primul bărbat părăsit. Era doar prima – și ultima dată – cînd i se întîmpla lui. Să mori încet, fără folos, nu reprezenta chiar ideea lui despre valoare. Își îndepărtase prietenii și-și adusese fratele la disperare, din cauza îngrijorării. Colegii îl disprețuiau, dar nu mai mult decît se disprețuia el însuși. Nu vroia să devină din nou cinicul care fusese înainte de Etiopia, și de alte experiențe asemănătoare, care îi deschiseseră ochii către durerea altor oameni.

Era aprilie. Aprilie la Paris ar fi fost minunat. Încet, aproape cu regret, Erik împinse la o parte paharul din fața lui și se ridică. Privi la bărbatul posomorît, neglijent, cu ținută neonorabilă, care se holba la el din oglinda barului.

Mergînd spre ușă, știa ce trebuia să facă.

– Un copil! Băiat! exclamă Edna, cu scrisoarea în mînă. Cînd ne-a trimis scrisoarea aia lungă de Crăciun, n-a spus nimic de sarcină.

– Citește-mi-o din nou, spuse B.J.

– Theron Dean Kirchoff, 4 kg, 51 de centimetri, născut pe 12 aprilie.

– 12 aprilie, medită B.J. cu voce tare.

Edna lăsa scrisoarea și ochii ei îi întâlneau pe ai lui B.J.

– Nu se poate, șopti ea răgușit.

– Ai auzit vreodată de un copil născut prematur, de 4 kg? S-a măritat cu bărbatul acela în octombrie. L-a cunoscut de-abia la sfîrșitul lui august – începutul lui septembrie.

– Ce faci? îl întrebă Edna, urmîndu-l în cameră, unde pusese mîna pe telefon.

– Îl sun pe Erik Gudjonsen. Să nu-i spui despre Kathleen, spre binele lui, e una. Dar să ai un copil, e altceva.

B.J. stătu la telefon un sfert de oră, dar rezultatul convorbirii fu mai puțin decît satisfăcător.

Da, aceea era stația TV unde lucrase el. Gudjonsen, îi spusese telefonista, dar el nu mai lucra acolo. Plecase fără preaviz, cu numai cîteva zile în urmă. Nu, nimeni nu știa unde lucrează acum, dar se credea că a plecat în străinătate.

Capitolul XII

– Theron, te rog! strigă Kathleen și se feri de picioarele care amenințau să o strophească din nou cu apă limpede din piscină. Theron țipă de plăcere și încercă din nou s-o strophească pe maică-sa.

– Ești un obraznic. Știai asta! îl necăji ea și îi cuprinse trupul durduliu pe după mijloc, aplecându-și capul și vîrîndu-și nasul în ceafa lui, în timp ce el încerca să scape de această manifestare de afecțiune. La numai un an și cinci luni, el vădea deja o aversiune față de protecția maternă, demonstrîndu-și nou descoperita independență. Numai cînd avea vreun

necaz, venea la Kathleen să caute alinare.

Era activ, curios și încăpățînat, hotărît să-și croiască drum împotriva tuturor adversităților. În zilele cînd era acasă, Kathleen își petrecea aproape fiecare minut cu el, desfătîndu-se într-un efluviu de mîndrie și dragoste.

După nașterea lui Theron, Seth dorise ca ea să renunțe la slujbă. Văzuse cît timp și energie trebuia să consume o mamă. Dar Kathleen fusese categorică.

– Înainte de a-ți fi nevastă, am lucrat pentru tine. M-ai angajat pentru o muncă foarte dificilă. Pînă ce nu o să fiu sigură că am îndeplinit ceea ce ai avut în vedere la început, o să continui să lucrez cel puțin trei zile pe săptămînă. Cu noul magazin din Stonetown și cu boutique-ul din Ghirardelli deschis acum, ai nevoie de mine mai mult decît oricînd.

El cedase, dar numai cu condiția ca ea să accepte să i se plătească același salariu. În fiecare săptămînă ea schimba un cec și depunea banii într-un cont. Seth n-ar fi lăsat-o să cheltuiască nimic din acei bani, dar îi făcuse un fel de „cont de cheltuieli gospodărești” substanțial.

Ea își aganjase un asistent care s-o ajute, dar era întotdeauna aproape de telefon, atunci cînd nu stătea la magazin sau în birou.

Asistentul ei era Eliot Pate. Cunoștea pe dinafară afacerile cu vînzări de îmbrăcăminte, era stilat și știa din instinct ce marfă se vinde repede. Își recunoscuseră unul altuia talentele și între ei se formase o prietenie imediată.

Ea îi accepta sitlul de viață schimbător. El îi trecea

cu vedere fermitate flagrantă, iar ea îi trecea cu vederea înțepăturile ocazionale. Când lipsea, petrecându-și zilele cu Theron, știa că Eliot ține totul sub control.

Astăzi era una din acele zile. Ea și Theron leneveau în orele târzii ale după-amiezei în piscina Kirchoff-ilor. Kathleen nu se gîdea niciodată la această reședință din Woodlown ca la propria ei casă. Era prea mare, prea ostentativă, iar Hazel nu pierdea nici un prilej să-i arate cine era stăpîn acolo.

Cînd Seth o adusese aici pentru prima dată ca pe soția lui, Kathleen fusese intimidată de aerul de bogăție al casei, dar treptat se obișnuise cu ea, ceea ce era ciudat cînd te gîndeai unde și cum fusese crescută.

Casa era construită după moda reședințelor de țară din Anglia. Pajiștea verde care o înconjura larg era tunsă perfect. Interiorul era decorat cu cea mai meticuloasă atenție pentru detalii. Pentru Kathleen, camerele păreau mai degrabă ca niște vitrine într-un magazin decît ca un loc unde de fapt trăiau oamenii. Personalitatea lui Hazel se reflecta în totul și, măcar din acest singur motiv, Kathleen nu simțise niciodată că aparține acestui loc.

Camerele ei favorite erau cele locuite de ea și de Theron. Seth se oferise cu generozitate s-o lase să le rearanjeze după gustul ei. Eliberase camerele de decorul sever, rece și formal, instalat de Hazel și le mobilase în stilul ei, mai luminos, mai strălucitor și mult mai potrivit vieții de zi cu zi.

La parter, fosta bibliotecă de altă dată fusese

transformată într-un ascunziș pentru Seth, ce făcea legătura cu un solar devenit dormitorul lui special. „Vizuina“ lui Seth era veselă și plăcută, iar ei stăteau adesea acolo serile, discutînd despre situația la magazine și despre precocitatea lui Theron.

Acum, după ce dăduse drumul copilului în apă, se gîndea din nou cu uimire cît de bine evoluaseră toate lucrurile. Cînd se căsătorise cu Seth acum aproape doi ani, nu avusese nici un motiv să se aștepte că va fi atît de... mulțumită. Cuvîntul „*fericită*“ care aproape că îi venise în minte, nu-i putea descrie exact starea. Avea în schimb un sentiment adînc de satisfacție, legat de ceea ce făcuse din viața ei, care la un moment dat părăsise lipsită de speranță.

Legăturile cu familia Harrison fuseseră reluate. O căutaseră imediat ce aflaseră de căsătorie. Felicitările lor fuseseră rezervate.

Dar cînd îi anunțase despre nașterea lui Theron, o copleșiseră cu cadouri și sfaturi pentru părinți. De atunci, își scriseseră adesea și își telefonaseră uneori la aniversări și ocazii asemănătoare. Chiar dacă relațiile apropiate pe care le avuseseră odinioară se răciseră din acea vară de pomină, cel puțin Kathleen era mulțumită că liniile de comunicație rămăseseseră deschise.

Ea le împărtășise fericirea ei în legătură cu adoptarea lui Jaimie. Cînd i se relatase despre asta avusese pentru un moment o umbră de gelozie față de familia care îl luase pe băiat. Se gîndise adeseori la copilul care o înduioșase în acea vară.

Cu acordul deplin a lui Seth, ea continuase să

depună o contribuție anonimă și substanțială pentru *Mountain View*, ca membru absent al consiliului. Cecurile erau întotdeauna emise dintr-un cont pe care Seth îl avea la o bancă din New York și erau semnate de avocatul lui. După cum specificase Kathleen, o parte din bani trebuia să fie folosită pentru construirea unor terenuri de tenis.

De ani de zile, familia Harrison își dorea să adauge tenisul la sporturile de vară.

Kathleen încerca să se convingă pe ea însăși că donațiile nu reprezentau o recompensă pentru modul îngrozitor în care îi tratase pe cei doi care o iubiseră atât de mult.

Seth știa de Harrisoni, dar nu și de relațiile strânse care existaseră între ei și Kathleen. Ea nu-i spusese niciodată că fusese la *Mountain View* numai cu câteva săptămîni înainte de a veni la San Francisco. Era mai bine să evite acest subiect.

Fusese foarte greu să ajungă la echilibrul și liniștea pe care le simțea în această după-amiază.

– Vrei să te scufunzi? îl întrebă ea pe Theron. Gata? Ține-ți respirația!

El trase aer în piept cu o mișcare exagerată și își scufundă rapid micul corp durduliu sub apă, dar imediat și-l ridică din nou. Theron își zbatu pleoapele peste ochii albaștri și își recăpătă respirația, apoi izbucni în rîs. Începu să se agite, arătînd că vrea încă o dată.

Kathleen spuse rîzînd:

– Ține-ți respirația. Gata? Asta-i.

Îl scufundă din nou, iar de data aceasta reacția nu

întîrzie să apară. Cînd reveni la suprafață, deja își agita mîinile în apă.

Rîsul copilului și strigătele ei de laudă pentru curajul lui o împiedică să audă microbuzul lui Seth care intra pe alee. Nu auzise nici sunetul sistemului hidraulic care cobora scaunul pe pămînt și nici vocile ce se apropiau pe cărare către piscină.

– Kathleen! Ce se întîmplă aici? V-am auzit de la intrarea pe alee. Ca de obicei, vocea lui Seth era caldă de fericire.

Fără să-și scape din ochi copilul ud și alunecos, ea strigă peste umăr:

– Vino să vezi ce face Theron. E foarte mîndru de el.

– Ai grijă cu băiatul ăsta, Kathleen, spuse George din spatele ei. Aproape că s-a făcut prea mare ca să-l mai poți ține în brațe.

– Așa e, recunosc eu ea. Theron era acum și mai încîntat de întreaga asistență și își agita brațele grăsuțe, înainte ca Kathleen să-i spună din nou să-și țină respirația și să-l scufunde.

Toți aplaudară cînd îl scoase la suprafață și copilul zîmbi, dezvăluindu-și șirul strălucitor și aproape complet de dinți de lapte.

– Acum ajunge, zise Kathleen rîzînd. Sînt frîntă.

Îl scoase pe Theron din bazin pe puntea lustruită de lemn iar el lipăi către Seth. George se aplecă și ridică băiețelul, îl plesni ușurel și afectuos peste poponeț și îl așeză în brațele lui Seth, fără să țină seama că-l udă.

Abia cînd se întoarse și urcă scările mozaicate ale piscinei, Kathleen îl remarcă pe celălalt bărbat care.

stătea liniștit în spatele scaunului lui Seth. Era ceva care în mod vag...

Dumnezeule!

– Kathleen, am comis păcatul cel mai mare atribuit de obicei soților nepăsători și am adus pe cineva la cină fără să te anunț.

Inima ei bătea atât de tare, încît abia dacă auzea vorbele lui Seth, în timp ce Erik înaintă din spatele scaunului cu roțile.

– El este Erik Gudjonsen. Erik, ea e soția mea, Kathleen.

I se părea că inima i se umflă pînă cînd o simți că plesnește, împrăștiind în univers fragmente infinitezimale din ea însăși. Și în același timp, lumea ei dispărea, înlocuită de una mai mică, ce o cuprindea numai pe ea și pe bărbatul din fața ei. Care stătea atât de aproape. Destul de aproape, ca să poată fi văzut, auzit, mirosit... atins.

Nu, nu trebuia să-l atingă. Dacă o făcea, ar fi murit de plăcere și de durere. Dar hotărîrea fusese deja luată, căci Erik întinsese mîna. Privi acea mîna care micșora distanța dintre ei. Și apoi, aproape fermecată de acest miracol, ea o întîmpină și o prinse în mîna ei, strîngînd-o cu degetele ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că nu era vis, ci realitate.

Strîngerea ușoară pe care o primi îi arătă extrem de clar că el era real. Ochii ei se ridicară de pe mîinile lor unite către pieptul lui, spre bărbia hotărîtă și puternică, peste gura senzuală de sub mustața care chiar și acum o fascina, de-a lungul nasului fin, aristocratic, pînă la ochii lui, care o sfredeleau.

Aici sărbătoarea amețitoare din pieptul ei se curmă. Ochii lui păreau bucăți de gheață albastră, dură și nemișcată, sub sprîncenele arcuite, decolorate de soare. În străfundurile lor se citea o ostilitate înfricoșătoare.

– Doamnă Kirchoff! spuse el în cele din urmă, ca răspuns la reprezentările pe care le făcuse Seth.

Lumea se întorsese și îi cerea să se comporte așa cum se cuvenea.

– Domnule Gudjensen! Propria ei voce i se părea străină și spera doar că nimeni nu-și mai dă seama de acest lucru. Vocea lui era dureros de familiară – adîncă, răgușită, atît de potrivită cu el însuși.

Pe urmă, Seth începu să vorbească agitat.

– Kathleen, Erik cu și mine am tot corespondat în ultimele luni. Lucrăm la un proiect pentru magazine. Am vrut să fie o surpriză pentru tine. Acum că Erik e aici, o să discutăm amănuntele după cină.

Zîmbetul ei era rigid, forțat și se simțea amețită, speriată că s-ar putea da în vileag în orice moment. După surpriza inițială de a-l vedea pe Erik aici, chiar în propria ei casă, vanitatea feminină își făcu loc. Devenise extrem de conștientă de părul ud care-i atîrna pe umeri. Nu era deloc fardată, iar costumul de baie de culoarea merelor verzi i se lipea umed de corpul care tremura.

– Acum nu pot să ascult ce-ați plănuit voi, Seth. Scuzați-mă, trebuie să-l duc înăuntru pe Theron și să-l spăl, înainte ca Alice să- i de să mănînce. Ne întîlnim în curtea interioară peste o oră, la cocktail.

– În regulă, dar să-l aduci și pe Theron. Vreau ca

Erik să-l vadă cînd arată mai prezentabil!

– Parcă ar fi argint viu, comentă Erik, în timp ce-l privea pe Theron pentru prima dată.

– Da, așa e, spuse mîndru Seth. Trebuie să-l vezi cînd încearcă să urce scările. N-are nici o teamă.

Cu o oroare crescîndă, Kathleen văzu cum Erik se aplecă spre fața lui Theron. Băiețelul îl privi cu același interes.

– Trebuie să-l duc înăuntru, spuse Kathleen și se vîrî între Erik și Seth ca să-l ia pe Theron. Scuzați-mă, zise ea luînd copilul și se grăbi spre casă.

De fapt, alergă spre ușa bucătăriei și, odată ajunsă înăuntru, se așeză cu spatele lipit de perete, pierdută.

– Doamne, Kathleen, arăți de parcă ai fi văzut o stafie. Ce naiba e cu tine, fetițo? o întrebă îngrijorată Alice.

Alice, soția lui George, făcea pe menajera și bucătăreasa și conducea casa cu priceperea unui căpitan de vas. Era tot atît de blîndă și durdulie pe cît era George de dur și uscat, dar se potriveau perfect unul cu altul. Kathleen știa că cei doi pierduseră un fiu, ajuns la vîrsta adolescenței, din cauza unei distrofii musculare. În timp ce Seth se afla încă în spital după accident, George venise să-l vadă în numele unei asociații pentru paraplegici. Îi oferise lui Seth serviciile sale permanente. De atunci, cuplul rămăsese cu el.

Alice traversă pardoseala bucătăriei, ștergîndu-și mîinile cu un prosop.

– Oh! rîse nervos Kathleen, cred că am stat prea

mult la soare. Cînd am plecat de la piscină m-am simțit un pic amețită. Respiră adînc. Ce-avem la masă astă seară? Seth l-a adus pe Er... un musafir la cină. Sper că asta nu te dranjează, spuse Kathleen cu respirația tăiată.

– Nu. M-am gîndit la o friptură de vacă, e deja în cuptor, spuse Alice absentă. Era mai îngrijorată de paloarea lui Kathleen, decît de cîte persoane vor fi la masă. O să pregătesc pentru început un compot de fructe proaspete, pe urmă am să servesc salată și legume la friptură. În loc de un desert greu, ce părere ai avea de un parfait de mentă?

– Sună grozav, minți Kathleen. Gîndul la mîncare îi provoca greață. Ei bine, Theron are nevoie de o baie.

– Sînt sigură de asta, spuse Alice rîzînd la băiețel, care golea un sertar cu ustensile de măsurat din plastic.

– Haide, Theron, spuse Kathleen luîndu-l de mînă și ieșind cu el. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă, Alice. Întotdeauna se oferea s-o ajute, dar Alice n-o chema niciodată.

– Nu-ți face probleme cu masa. Îmbracă-te frumos pentru musafiri.

Kathleen era bucuroasă că Alice nu-i văzuse mersul împleticit pe cînd străbătea holul mare de la intrare, de unde scara interioară se înălța maiestuos.

În timp ce-l îmbăia pe Theron, în mînte i se învălmășeau milioane de întrebări pe care înainte nu le lăsase să iasă la suprafață. Acum apăruseră. Ce căuta Erik aici? Ce fel de afaceri putea să aibă el cu Seth? Unde fusese în acești doi ani? Ce făcuse?

Soția lui era cu el?

Nu se schimbase. Ba da, arăta altfel. Cum anume? Îmbătrânise. Timpul îi săpase linii subțiri la coada ochilor. Ridurile din jurul gurii se adânciseră, mai puțin înclinate a zîmbet.

Ochii lui – se înfioră – ochii nu mai scăpărau de umor diabolic. Erau reci, cinici, nemiloși.

Îl puse pe Theron în țarcul de joacă și se scufundă în baia înspumată. Ce caută el aici? De ce se întorsese în viața ei acum, când lucrurile mergeau atât de bine? De ce nu venise mai curînd?

Evitase întrebarea cea mai importantă, cea care o apăsa mai puternic decît celelalte. O să-și dea seama că Theron e fiul lui? Și dacă da, ce-o să facă?

Se șterse și intră în dormitor cu un prosop înfășurat în jurul trupului. Stînd în fața garderobului, alese un compleu, îl puse la loc, apoi alese altul, pînă cînd în cele din urmă se opri la o pereche de pantaloni albi, de seară, din mătase. Bluza asortată era împodobită cu dungi multicolore în nuanțe metalice. Își strînse talia cu o curea de un roz șocant. Își puse sandale albe cu tocul înalt, iar la urechi își prinse discuri de aur. Două lăntișoare plate, de aur, îi înconjurau gîtul ars de soare.

Niciodată nu-i fusese atât de greu să se machieze. Mîna îi tremura și întinse rimelul pe care trebui apoi să-l șteargă. Cum degetele i se încurcau în agrafe și piepeni, se hotărî să-și lase părul împrăștiat pe umeri.

Învățase că în casa Kirchoff era obiceiul să te schimbi pentru cină. În cei aproape doi ani de cînd se afla aici, ajunsese să-i placă această tradiție. În afară

de asta, lui Seth îi plăcea ca ea să poarte haine frumoase.

Cînd termină, îl îmbracă și pe Theron într-un costumaș de joacă bleumarin, care avea aplicate pe piept, cu litere albe, cuvintele „*Ahoy, voi de colo*”. Periind buclele blonde, se minună din nou de miracolul nașterii lui.

Știuse că e băiat înainte ca doctorul Peters să anunțe vestea cu mîndrie, în sala de travaliu. Prima ei imagine despre el fusese de o claritate mistică. Se cutremura de fiecare dată cînd își amintea că se gîndise la avort. Ce cumplit ar fi fost să nu fi trăit niciodată bucuria de a-l iubi pe Theron!

O să simtă Erik oare aceeași afinitate pe care o simțea ea cînd îl privea pe Theron? Oare toți aveau același sentiment unic față de copiii lor ca și mamele?

Îl puse jos pe Theron și-l luă de mînă.

– Ești gata? întrebă ea, adresîndu-se mai mult ei însăși. Răspunsul de netăgăduit era „nu”. Era sfîșiată între dorința arzătoare de a-l privi încă o dată pe Erik și neliniștea de a-l vedea periculos de aproape de fiul său. Dar dacă nu se grăbea, Seth s-ar fi întrebat ce-i cu ea. Nu trebuia în nici un fel să-i trezească suspiciunea. Cu orice preț, trebuia să fie rece și stăpînă pe ea lîngă Erik, pentru că Seth nu trebuia să afle niciodată ce fel de relații fuseseră între ei. Nu trebuia să-l rănească. Se ruga ca el să nu observe asemănarea dintre Theron și musafirul lor din această seară.

Luat prin surprindere, Erik rîse și se aplecă să ciufulească buclele de pe capul care se lipise de

genunchiul lui.

– Ahoy, Căpitane, unde e...

În acel moment, își ridică privirea și o văzu pe Kathleen în cadrul ușii. Dumnezeuule, cât e de frumoasă, își spuse Erik în gând, încercînd să-și înghită nodul din gît. Se crezuse vindecăt, în stare să-și înfrunte soarta, dar cînd o văzuse venind dinspre piscină în această după-amiază, inima îi tresărise de bucurie, în timp ce în gând îi blestema pe zeii care îi făcuseră o asemenea festă.

Văzută din spate, tînăra doamnă Kirchoff îi păruse cunoscută. Părul ei avea o strălucire pe care o mai văzuse o singură dată. Cînd se întorsese și îi zărise fața care-l urmărise în toți acești ani, își ironizase dorința care începuse să-i curgă prin vene ca o febră devastatoare, amenințînd să-l ardă pînă la a-l transforma în cenușă. Așa cum stătea în picioare, udă și strălucitoare, timpul se întorsese într-un alt moment cînd o văzuse ieșind din apă. Mai păstra încă acele imagini ale ei. Numai în zilele cele mai deprimante își permitea și se forța s-o privească. Astăzi, imaginea ei nu fusese prinsă de vreun aparat electronic.

Abia se putuse stăpîni să nu treacă peste Kirchoff, s-o ia în brațe și s-o devoreze cu o gură încă înfometată de gustul buzelor ei. Dar celălalt bărbat îi stătea în cale. Bărbatul din scaunul cu roțile. Bărbatul pe care, în ultimele săptămîni, Erik ajunsese să-l admire și să-l respecte pentru curajul, integritatea și abilitatea în afaceri.

Seth Kirchoff îi vorbise la nesfîrșit despre soția lui, lăudîndu-i pînă la ceruri talentele și frumusețea, dar îi pomenise vreodată numele? Nu, era sigur că nu,

fiindcă Erik ar fi reacționat la auzul acelui nume. Dar cine s-ar fi gîndit că acea Kathleen, Kathleen a lui, va deveni soția unui întreprinzător din San Francisco!

Pe urmă, flacăra de bucurie ce o simțise cînd o văzuse se transformase într-o fierie amară care-i inunda sufletul. Sigur. Fugise de cameramanul care se lupta din greu, atunci cînd i se ivise o ocazie de aur. Fusesse probabil dezgustată de ea însăși pentru că se lăsase atinsă de mîinile lui. Era evident că tînjise după lucruri mai de soi. Cum se simțise ea cînd renunțase la bunul cel mai de preț? Erik presupunea că pentru Kirchoff nu conta, fiindcă ea îl determinase s-o ia în căsătorie. Felicitări, doamnă Kirchoff. Ești o femeie foarte bogată.

Seth avea toate motivele să fie mîndru de soția lui, se gîndi Erik privind-o cum se îndreaptă către el. Era superbă, grațioasă, iar maternitatea îi îndulcise unghiurile mai ascuțite, înlocuindu-le cu rotunjimi feminine.

Era încă suplă, poate chiar prea suplă. Privind-o, nimeni n-ar fi crezut că fusese însărcinată. Pîntecele ei era plat, rod al exercițiilor fizice zilnice executate cu sfințenie. Numai sînii plini te puteau determina să crezi că era mamă.

Tocurile ei răsunau pe mozaicul curții. Îi auzi foșnetul veșmintelor cînd se aplecă să ia copilul de lîngă genunchii lui. Mătasea care îi acoperea sînii se îndepărtă ușor și lăsă să se întrevadă carnea dulce și goală. Parfumul ei îi pătrunse nările atunci cînd se ridică. Un dor pasionat îi străbătu corpul și i se localizează în șale, făcîndu-l să pulseze de dorință.

– *Mitsouko*, rosti el, deși nu avusese de gînd s-o

facă. Kathleen rămase nemișcată și-l privi.

– Da, răspunse ea. Îndepărtându-se, își luă un scaun de cealaltă parte a mesei și ținu copilul în poală. Văd că ți-ai luat ceva de băut, spuse ea fără suflare. Nu-l privea.

– Da.

– Unde e Seth? întrebă ea aproape cu disperare.

– A intrat în casă cu George, ca să se schimbe. A spus că vine imediat.

– Hazel?

– N-a apărut. Mai luă o înghițitură din pahar și spuse: așa că sîntem absolut singuri, Kathleen.

Ea își ridică privirea. Părea atît de dezinvolt în cămașa albă și blazerul albastru. Cămașa era descheiată pînă la jumătatea pieptului și lăsa să se vadă coloana bronzată a gîtului și pieptul puternic acoperit cu păr. Degetele ei se mișcă parcă simțind din nou conturul mușchilor. Jeanșii lui bej îi cuprindeau coapsele tari și se mulau pe șolduri și...

Își dezlipi iute ochii de pe el, sperînd că nu-i observase direcția privirii, dar era prea tîrziu. El ridică paharul într-un salut batjocoritor.

– Trebuie să te felicit, Kathleen. Ai străbătut o cale lungă de la consiliera campusului din Ozarks. Cît timp a trecut? Ia să vedem! Își îngustă privirea, simulînd concentrarea. Doi ani? Da, doi ani. A fost un accident pe aeroportul din Fort Smith. A costat multe vieți și echipament, dar am reușit să supraviețuiesc.

S-a întîmplat pe 16 iulie la ora două și patruzeci și trei după-amiază. Tonul lui era dur, menit să rănească, iar Kathleen simți cum o podidesc lacrimile.

– Mă bucur că... ai scăpat.

– Mda. Grijă ta de atunci m-a copleșit, spuse el sarcastic.

Cu ce drept era supărat pe ea?

– Nu prea puteam să mă alătur celor adunați în jurul patului tău, nu-i așa? Întrebă ea cu durere.

Adunați în jurul patului? Ce dracu voia să însemne asta? Nu fusese nimeni, în afară de Bob și Sally, iar ea nici măcar nu-i întâlnise. Îi interogase destul ca să știe acest lucru.

Înainte ca el să poată lămuri întrebarea ei enigmatică, George îl aduse pe Seth. Erik observase că peste tot unde erau scări, fuseseră construite și rampe pentru scaunul lui Seth. Pe pereți erau becuțe semnalizatoare, pentru ca Seth să se poată orienta cu ușurință.

– Ei, mă bucur să văd că ați început deja să vă cunoașteți mai bine. Arăți minunat, draga mea. Se deplasă pînă lângă Kathleen iar ea se ridică, punîndu-l jos pe Theron. Își puse mîinile pe umerii lui Seth și se aplecă să-i primească sărutul cast. El îi ținu mîinile.

– Nu e minunată, Erik? Pun pariu că ai crezut că exageram în privința ei, nu-i așa? Ai mai văzut tu o asemenea culoare sau o piele atît de fină?

Kathleen se făcu palidă. Erik văzuse mai mult din pielea ei decît văzuse Seth vreodată. De cînd o adusese în această casă, în fiecare noapte se îndreptau spre dormitoare separate. El intrase o singură dată în camera ei, atunci cînd George îl urcase pe scări ca să vadă cum terminase de redecorat. În fiecare seară, se sărutau cînd își spuneau noapte bună. Dar ea urca în camera ei, iar Seth se îndrepta către a lui, împreună cu George,

care îl pregătea de culcare.

– Soția ta e într-adevăr frumoasă, Seth, spuse Erik, dar Kathleen simți ironia care se ascundea în vocea lui.

– George, vrei să aduci ceva de la bar? Eu o să beau un scotch cu gheață, iar Kathleen obișnuitul ei sprit.

Involuntar, ochii ei se îndreptară către Erik care, fără ca Seth să observe, ridică din nou paharul în chip de salut. Amîndoi își amintiseră de alte vremuri. Amintirile lui Kathleen erau calde, ale lui Seth erau evident ale unui seducător triumfător.

Scena din curtea interioară își puse amprenta pe atmosfera întregii serii. În plus, Kathleen se simți mai încordată cînd Hazel li se alătură la paharul dinainte de cină. Ca de obicei, ea era politicoasă și juca rolul de cumnată și mătușă drăguță, asemeni unei mari actrițe de cinema, dar Kathleen știa că doar se preface.

Cînd erau singure, Hazel își arăta ura și resentimentele față de Kathleen. Uneori, Kathleen surprindea la Hazel priviri răutăcioase îndreptate către Theron. Refuza să-l lase pe Theron singur cu această femeie, al cărei sentiment de posesiune față de Seth i se părea patologic lui Kathleen.

Între timp, Alice anunță că masa e gata și o eliberă pe Kathleen de neastîmpăratul Theron; ea devenise un pachet de nervi. Observase adesea că Erik se uita

la copil. Măcar de data asta mulțumea cerului că Theron mînca întotdeauna la bucătărie, într-un scaun înalt, supravegheat de Alice. Kathleen nu fusese de acord cu acest tratament, gîndindu-se că el ar fi trebuit inclus în familie. Dar curînd după nașterea lui, Hazel își exprimase clar dorința ca el să nu stea la masă cu restul familiei. Seth fusese de acord, spunînd:

– Cred că ai și tu nevoie să te relaxezi și să-ți tihnească masa, Kathleen, Hazel nu se gîndește decît la tine.

Intrară în sufragerie, iar Kathleen se simți încurcată cînd observă că Erik stătea chiar în fața ei, iar Seth și Hazel erau așezați la un capăt și la celălalt al mesei.

Cina delicioasă servită de Alice îi rămase în gît și abia fu în stare să înghită o treime din porția ei.

Ura această încăpere. I se părea că o înăbușă. Pereții erau acoperiți cu moar de un albastru închis, un material care nu-i plăcuse niciodată. Mobila era închisă și grea, acoperită pînă la refuz cu porțelanuri, iar candelabrul avea prea multe ornamente.

– Care este exact proiectul la care lucrați cu Seth, domnule Gudjensen? întrebă Hazel pe tonul ei dulceag.

Erik rîse ușor, într-un fel pe care Kathleen și-l amintea atît de bine, ridicîndu-și colțurile mustății și lăsînd să se întrevadă gropița care se ascundea sub ea. Ochii lui erau de un albastru strălucitor în camera luminată blînd. În ciuda supărării ei de mai devreme, inima i se strînse la vederea frumuseții lui masculine.

– Sînt sigur că dumneavoastră, doamnă Kirchoff și tu... ezită înainte să spună, Kathleen, vă întrebați de

ce am năvălit dintr-o dată în scenă.

– Asta e reprezentația ta, Erik. Tu să le spui ce vrem să facem, zise Seth.

– Ei bine, spuse încet Erik. Sînt fotograf, dar lucrez mai mult cu benzi video, decît cu filme foto. Am lucrat o vreme pentru o rețea a unei stații de televiziune afiliate. Aruncă o privire scurtă spre Kathleen. Anul trecut m-am învîrtit o vreme prin Europa. Fiindcă mi s-a făcut dor de Statele Unite, m-am întors cu speranța de a înființa propria mea companie producătoare și m-am gîndit că zona Golfului e un loc bun unde să mă așez. Cîțiva potențați financiari, pe care am avut norocul să-i folosesc, m-au prezentat lui Seth. Nu numai că el a fost de acord să investească în noua mea companie, dar mi-a deschis prin *Kirchoff's* primul cont mai important. Avem de gînd să producem spoturi publicitare pentru magazine, ceea ce e o inovație unică, sperăm că atunci cînd vor fi difuzate să aducă o clientelă mai numeroasă companiei mele. În definitiv *Kirchoff's* este un nume de prestigiu ce merită să fie pus pe lista clienților. Pînă la urmă, mi-ar plăcea să fac și filme industriale, documentare, lucruri din acestea.

– Dar e minunat, Erik! strigă Kathleen, entuziasmul ei pentru noua lui afacere izbucni înainte de a și-l putea stăpîni. Ceilalți trei o priviră surprinși. Roșind, ea se întoarse către Seth și zise: Este exact lucru de care aveam nevoie, Seth. Nici nu știi cît mă bucură hotărîrea ta.

El zîmbi și îi luă mîna.

– Știam că o să spui asta. Contez pe tine să-l ajuți pe Erik.

Privirea ei se îndreaptă către Erik, apoi se mută înapoi la soțul ei.

– În ce fel? se bîlbîi ea.

– Vreau să lucrezi pentru el în calitate de consultant. Știe o mulțime de lucruri despre producție, dar se plînge că nu știe destule despre modă. Are nevoie de opinia ta de expert, înainte de producerea fiecărui spot publicitar.

Ochii lui întunecați străluceau și în ciuda propriilor ei neliniști legate de reapariția bruscă a lui Erik în viața ei și a perspectivei de a lucra împreună, nu putea să nu se bucure de exuberanța lui Seth.

– Hazel, tu ce crezi? întrebă Seth. Ea rămăsese cu desăvîrșire tăcută.

Femeia mai în vîrstă îi zîmbi lui Erik și spuse:

– Mi-e teamă că nu știu nimic despre spoturile publicitare de la televiziune. Îmi păstrez judecata asupra priceperii domnului Gudjensen pînă cînd vom vedea rezultatele muncii sale. Cu un astfel de ton, se sugeră trecerea în living pentru cafea.

Erik o însoți pe Hazel, în timp ce Kathleen păși alături de scaunul lui Seth, ținîndu-i mîna rămasă liberă. Îndată ce se așezară, George aduse o tavă mare de argint cu serviciul de cafea și cești de porțelan chinezesc. Așeză tava plină pe măsuța de servit cafeaua. Alice intră ținîndu-l pe Theron în brațe.

– Micul prinț e gata de culcare, dar mai întîi vrea să le spună tuturor noapte bună.

Kathleen remarcă expresia de dezaprobare pe fața lui Hazel, dar Alice puse copilul jos iar el alergă numaidecît spre Erik, după ce maică-sa îl sărutase

prima. Cu o naturalețe care o surprinse pe Kathleen, Erik ridică băiețelul în pijama și-l puse pe genunchi. Cu o copilăroasă nediscriminare, Theron își încolăci brațele grăsuțe în jurul gâtului lui Erik și-l sărută apăsător pe gură.

Theron se trase înapoi și se șterse pe față, uimit. Mustața îi gîdilase și deveni imediat interesat de noua și nostima jucărie. Începu să tragă de ea cu degetele.

– Au! Să știi că e lipită, Căpitane, spuse Erik, lăsîndu-l totuși să-și satisfacă curiozitatea. Rîse și-l bătu pe fund, privindu-l în ochii care – Kathleen știa – erau imaginea în oglindă a propriilor lui ochi.

Privi expresia de pe fața lui Erik, parcă în așteptare. La început, citi neîncredere, pe urmă uimire și în cele din urmă înțelegere. Inima încetă să-i mai bată. Erik își ridică ochii pe deasupra capului lui Theron și ea se cutremură sub acuzarea lor nemiloasă.

Theron coborî și lipăi cu piciorușele lui mici către Hazel. Ea îi acceptă sărutul cu o falsitate care o îngreșoșa pe Kathleen. Pe urmă, ajunse lîngă Seth și i se cățăără în brațe fără nici un ajutor.

– Nu-i așa că-i minunat, Erik? A mai fost vreodată un bărbat atît de fericit să aibă un asemenea fiu? Theron se dădu jos din brațele lui Seth și se duse din nou la Kathleen, care îngenunchă și-l îmbrățișă puternic. El îi dădu voie să-i acopere fața cu sărutări mărunte și dese, înainte de a fi încredințat din nou lui Alice.

– Mulțumesc, George. Servesc eu cafeaua, spuse ea liniștită, în timp ce cuplul părăsi încăperea ca să-l

culce pe Theron înainte de a mânca și ei în bucătărie, alt obicei care o irita. De ce nu puteau sta la masă împreună, ca o singură mare familie ce erau?

Seth laudă calitățile lui Theron și-i poveste diverse aventuri lui Erik, în timp ce Kathleen turna cafeaua, servind-o mai întâi pe Hazel, care o bea simplă. Atît Erik cît și Seth o comandaseră pe a lor cu o picătură de coniac. Cînd îi dădu ceașca lui Erik, degetele ei i le atinseră pentru o clipă pe ale lui și simți un fel de arc electric care i se ridică de-a lungul brațului, direct către inimă.

Tremurînd, îi turnă cafeaua lui Seth și tocmai i-o ducea, cînd Erik spuse:

– E un adevărat băiat, nu glumă. Ce vîrstă are? Cînd spuneaai că s-a născut?

Atunci, mîna ei tremurătoare scăpă ceașca. Aceasta se vărsă pe genunchii lui Seth, îmbibîndu-i cu cafeaua caldută.

Capitolul XIII

Kathleen privea prosteste lichidul fierbinte ce era absorbit de stofa pantalonilor lui Seth. În cele din urmă, reflexele condiționate biruiră și ea strigă:

– Oh, Seth, dragul meu, iartă-mă.

Căută tava și luă un șervet, pe urmă se întoarse repede și încercă să șteargă cafeaua de pe ghenunchii lui, înainte ca el să se poată împotrivi.

– Kathleen, zise el rîzînd. Draga mea, nu te deranja. Sunete confuze ieșeau dintre buzele ei nervoase, fără culoare. Singurul lucru bun cu paraplegia mea e că trebuie să mi se întîmple ceva cu

adevărat groaznic, ca să mă poată deranja. Îți amintești? Întrebă el blînd, luîndu-i din mîna șervetelul pătat.

– Bea-ți cafeaua. După cum arăți, ai avea nevoie.

Se îndreptă ca un automat către fotoliu și se așeză, dar nu-și turnă cafea. Nu credea că e în stare, cu mîinile care-i tremurau, așa că și le încleștă în poală, în timp ce Seth se deplasă cu scaunul și se servi cu o altă ceașcă.

El vorbea ca pentru sine:

– Cred că la curățătorie or să poată scoate pata, iar dacă nu, o să-mi cumpăr un costum nou de la *Kirchoff's*. Am auzit că au o linie grozavă.

Privi către musafirul său cu o mină poznașă, dar Erik nu-i împărtășea umorul. El fixa pata de pe costumul lui Seth și nu manifesta nici un sentiment. Nici un sentiment.

După o jumătate de oră, Erik se ridică și le spuse noapte bună.

– A fost o seară plăcută. Am obosit de prea multă mîncare. Hazel, Kathleen, vă mulțumesc. Traversă camera cu pași largi și se opri în fața lui Seth. Strîngîndu-i mîna, îi spuse cu sinceritate: Aștept cu nerăbdare să lucrăm împreună.

– La fel și eu, spuse hotărît Seth și zîmbi cu zîmbetul lui cald, pornit din inimă. Dacă nu te superi, o s-o las pe Kathleen să te conducă în camera ta. Cred că ar fi mai bine ca George să mă ajute să- mi scot cît mai curînd hainele astea.

– Te conduc pînă la tine, îi spuse Hazel cu solicitudine fratelui ei, trecînd în spatele scaunului

său, cu un aer de proprietar.

Genunchii abia o mai puteau ține când Kathleen se ridică și se îndreptă, împreună cu Erik, către arcada largă care ducea spre hol.

– A, Kathleen, se opri Seth. I-am promis lui Erik să-i arăt cum am luminat piscina. Ești drăguță să te întorci și să i-o arăți înainte de plecare?

Sîngele îi zvîcnea în urechi. Trebuia să rămînă singură cu el!

– De... desigur.

– Atunci vă spun noapte bună. Seth o sărută, și-și conduse scaunul afară, urmat de Hazel.

Îndată ce ușa dublă din față, cu geamuri din sticlă, se închise în urma lor, Kathleen îl atacă pe Erik.

– Chiar trebuie să vezi piscina?

– Absolut. Masca bunelor maniere fusese dată deoparte. Trăsăturile lui erau hotărîte și dure. O înșfăcă de braț și aproape că o tîrî după el. Ea se împiedică în sandalele cu tocul înalt și, în cele din urmă, îi murmură numele.

– Lasă-mă să plec, spuse ea. În zadar. El nici nu-și încetini mersul și nici nu-i slăbi brațul.

Cînd trecură pe lîngă cabana de lîngă piscină, o împinse în întunericul clădirii și o ținui acolo cu propriul său corp.

Mîinile lui se ridicară pe fața ei, nu într-un gest blind, ci într-unul care o făcea prizonieră, o sfărîma. Figura lui era înfricoșătoare. Îl mai văzuse așa o singură dată înainte, atunci cînd era gata să-i căsăpească pe cei doi cowboys la hotelul *Crescent*.

– Vreau să știu. Și vreau să știu acum. E fiul meu?

Vocea nu era a lui Erik. Nu era aceeași cu vocea care o adormea șoptindu-i vorbe de dragoste la ureche. Era o voce care vibra de furie și ură.

Se luptă cu el, dar corpul lui o împinsese mai tare, și îi lipi brațele de o parte și de alta a capului cu pumni ca de fier care amenințau să-i rupă încheieturile fragile.

– Răspunde-mi, fir-ai să fii. Cînd e ziua lui de naștere? Micul tău accident din casă n-o să mă împiedice să aflu.

Credea că vărsase dinadins cafeaua.

– Lasă-mă! Cuvintele fuseseră pur și simplu împinse afară dintre buzele încheștate de furie.

– Nici gînd, icni el. Nu te las pînă nu-mi spui adevărul. *Este fiul meu?*

O țintui și mai tare și, în ciuda furiei, mugurul de dorință acumulat în ea și amortit timp de doi ani, începu să se dezvolte încet și să-i pătrundă în tot corpul, devenind conștientă de atingerea mușchilor lui tari, de parfumul masculin, de virilitatea pe care o simți pînă în pîntece.

Încercă să o alunge. Închise ochii, ca să nu-i mai vadă fața plină de furie atît de aproape de fața ei.

– Are vreo importanță? Întrebă ea în cele din urmă, pe un ton care se voia disprețuitor.

– Poate că nu are pentru o tîrîtură mincinoasă ca tine. Dar pentru mine, are.

Tresări ca lovită. Cît era de crud și nedrept. Ea îl iubise. El era cel care fusese necinstit, înșelîndu-și soția. Și cu toate astea, el o insulta pe ea în felul ăsta.

Kathleen dorea să-l rănească așa cum fusese și

ea rănită.

– Da! îi aruncă ea. Este fiul tău. Și-ți face al naibii de bine să știi asta. Capul ei se sprijini din nou de zidul tare și îl înfruntă cu fiecare fibră a corpului.

Expresia lui dezvălui mai întâi neîncredere, în căutarea unor semne de dezamăgire pe fața ei. Pe urmă, o undă de îndoială și amărăciune străbătu obrazul pe care-l iubea. Îi luă locul o tristețe infintă. În cele din urmă, furia reveni și o jigni din nou.

– Mă întreb dacă Seth știe ce curviștină de nevastă are?

Kathleen se luptă din nou, încercînd să scape.

– Mi-ai mai spus o dată așa. N-a fost adevărat și nici acum nu e. Nu mă cunoști deloc, Erik.

El își apropie capul și o atinse pe frunte cu mustața.

-- Nu? răsuflă el. Pot să-ți dovedesc cît de bine te cunosc.

– Nu! îl imploră ea încet, simțindu-i coapsa care se strecura între coapsele ei. Nu! spuse ea din nou, așteptînd să se convingă pe ea însăși. Coapsa lui puternică o lipea de perete, apăsîndu-i feminitatea prin pantalonii subțiri de mătase.

Degetele lui descriau cercuri mărunte pe încheieturile ei, acolo unde se simțea pulsul, pînă cînd punții ei strînși se desfăcură. Îi acoperi palmele cu pamele lui, și această simplă atingere era plină de erotism. Simți respirația lui fierbinte și agitată pe față atunci cînd îi promise:

– Și totuși, am să mi te scot din cap, mică... mică... gura lui flămîndă îi cuprinse gura, desfăcîndu-i buzele

cu limba.

Kathleen începu să geamă dureros, pînă cînd sunetele din gît deveniră murmure de extaz. Mîinile lui coborîră de pe palmele ei pe brațe, pînă la umeri, apoi în jurul spatelui, unde desfăcură fermoarul corsajului de mătase. Vlăguită de puterea sărutului lui, ea nu rezistă – nu putea să reziste. Și nici nu voia.

Îi trase în jos bluza fără umeri. Sînii ei încăpură în mîinile care-i așteptau. Își îngropă fața între ei, sorbind parfumul otrăvitor și mîngîind ușor pielea fină. Gura lui îi acoperi gura, grăbită și umedă, iar ea se arcui în jurul piciorului lung și tare dintre picioarele ei.

Găsi vîrfurile sensibile ale sîinilor ei, încrețite de pasiune, și îl excită și mai tare cu limba. Pe urmă o ridică ușor și o trase spre el, implorîndu-i răspunsul. Înconștient, brațele ei i se încolăciră în jurul gîtului, trăgîndu-i capul mai aproape. Îi simți mîinile care o ridicau pe coapsele lui.

O lipi de el și îi imprimă mișcarea cu mîinile care-i susțineau șoldurile. Mai sus. Mai aproape. Mai adînc. Tăria care i se simțea prin pantaloni se potrivea în vulnerabilitatea ei primitoare. Numai hainele împiedicau finalizarea unirii sexuale. El se mișcă. Ea îi răspunse. Din ce în ce mai intim, corpul lui se mișca ritmic.

Kathleen se simți cuprinsă de acea frenezie pe care nu o uitase. Se înalță, înainte să-și dea seama de zborul ei și să se poată controla.

Degetele i se înfipseră în mușchii de pe spatele lui și își unduiau șoldurile către dulcele invadator dintre coapsele ei. Gura lui se dezlipi de pe sînii ei și numai limba rămase pe sfîrcuri. Tumultul se revărsă asupra

...călînd-o într-o baie de flăcări lichide.

– Erik, Erik! strigă ea la fiecare spasm care o zguduia. Cînd termină, rămase agăţată de el, fără suflare. Îi simţi şi ea răsuflarea agitată, pe gît. Degetele ei rătăceau prin şuviţele de aur ale părului lui, în aceeaşi mişcare pe care o ţinea minte, de atîta timp.

– Erik, suspină ea în extaz, topită de iubire.

Brusc, el o îndepărtă lipind-o de perete. Buzele care îi provocaseră atîta plăcere numai cu cîteva clipe înainte, se arcuiră cinic.

– Vezi, Kathleen, rîse el batjocoritor. Tocmai ai dovedit ce-ţi spuneam. Nu eşti o mamă potrivită pentru fiul meu.

Multe zile după aceea, Kathleen rămase tulburată de ce se întîmplase. Nici măcar nu voia să-l asculte pe Eliot, care-i flutura insistent facturile pe sub nas.

– Kathleen, fii puţin atentă. Te-am întrebat dacă tu ai anulat ordinul ăsta. Seth e la telefon. Se strîmbă cu subînţeles: Hazel e lîngă el şi se plînge că unii dintre clienţii noştri aşteaptă noile tricouri polo în culorile toamnei şi noi nu avem ce să le dăm.

Se strădui să ajungă la un nivel de înţelegere de la care să-i înregistreze, în sfîrşit, vorbele.

– N-au sosit încă? Am comandat cîte o duzină de tricouri de toate culorile şi mărimile pentru fiecare din cele trei magazine. Cum se poate să nu fie nici unul în

stoc?

– Naiba să mă ia dacă știu, zise Eliot, trecîndu-și degetele subțiri prin părul prea aranjat. Dar nu vrei să vorbești cu Seth? Nu l-am auzit niciodată atît de supărat.

Ridică receptorul și vorbi calm.

– Bună, Seth. Nu înțeleg povestea asta, dar sînt sigură că am s-o scot la capăt.

– Kathleen, povestea este că nu avem nici un articol din cel mai căutat produs și că tu ai creat problema asta. Ce vreau eu să știu e de ce ai făcut-o.

Kathleen nu auzise niciodată atîta exasperare în vocea lui Seth. Și îi era adresată ei.

– Eu am creeat problema?

– Da. Am sunat direct la Departamentul de livrare. Mărfurile au fost primite de tine – pe 13 iulie. Le-ai refuzat, ai semnat documentul de returnare și le-ai trimis înapoi. Cum ai putut face așa ceva? Întrebă el.

– N-am făcut asta, strigă ea, la care Eliot ridică întrebător din sprîncene. Niciodată nu o auzise pe Kathleen certîndu-se cu soțul ei. Ea își șterse apăsător fruntea cu degetele. De ce trebuiseră să se împlină toate astea, cînd și așa era supărată? Încercă să se calmeze. Seth, trebuie să fie o greșeală. Nici măcar n-am văzut marfa. N-am semnat niciodată așa ceva.

– Atunci cum se face că am în față o copie a ordinului, cu semnătura ta pe ea? Pentru Dumnezeu, cred că ar trebui să recunosc semnătura propriei mele soții cînd o văd, nu? Ea își mușcă buzele ca să nu țipe la el. Își dădea bine seama că Eliot o urmărea atent și că Hazel jubilează la celălalt capăt al firului.

Hazel.

Începu să se facă lumină, putea oare femeia asta să facă așa ceva? Ar fi ea în stare să sacrifice bunul mers al magazinelor numai ca să provoace discuții între Kathleen și Seth? Kathleen îi acordase lui Hazel mai multă încredere, dar poate că fusese prea generoasă.

– N-am refuzat niciodată ordinul, Seth, spuse ea calm.

Seth se stăpîni cu greu.

– O să-l sun din nou pe Ralph Lauren și o să încerc să-i conving să ne trimită marfa. Între timp, nu ne rămîne decît să sperăm că clienții noștri n-or să se ducă în altă parte.

– Vin imediat la birouri. Ne vedem acolo, zise ea, înainte de a auzi în receptor declicul care încheia convorbirea.

Puse încet receptorul jos și rămase pentru un moment privindu-l. Văzu cu coada ochiului cum Eliot se îndreptă spre ea; îi puse mîinile pe umeri, întorcîndu-se cu fața spre el.

– Stai jos. Trebuie să stăm de vorbă. Îl ascultă, mult prea tulburată ca să poate protesta.

– Ce se întîmplă cu tine, Kathleen? De trei zile, nu mai știi ce faci. Și arăți ca dracu.

– Mulțumesc.

– Înțelegi ce vreau să spun. Unde e vibrația aceea cu care m-ai obișnuit? Unde e mica noastră „Mary-Rază-de-Soare”? Ei?

Niciodată nu fusese prea tulburată de Eliot. Era prea drăguț ca să-l poți privi. Silueta lui subțire și

înaltă fusese creată să poarte haine și el le purta cu nonșalanță. Părul frumos aranjat avea o freză băiețească. Bronzul lui era perfect auriu și Kathleen bănuia că-l are pe tot corpul. Dinții albi și drepecți și gura delicată îi creau un zîmbet cucuritor. Ochiul lui de un albastru-gri, cu gene lungi, te priveau direct și, uneori, insolent. Avea acea atitudine permanent mulțumită, prin care amintea lumii că puțin îl lipsea să fie frumos cu desăvîrșire. Dar era prietenul ei.

Evita să-l privească în ochi și spuse mormăind:

– N-am prea dormit bine în ultimul timp. Asta-i tot.

– Pe naiba. E mai mult decît atît. Dar dacă nu simți nevoia să-mi spui, nu spune. Ce crezi că s-a întîmplat cu comanda aia?

– Nu știu.

– Nu știi, așa cum sînt eu regele Siamului.

Se așeză pe colțul biroului și punîndu-și în evidență piciorul încălțat în pantofi scumpi.

Băiețelul cu pantofi albaștri de mătase! se gîndi ea, cu un zîmbet.

– Îți amintești cînd doamna Vanderelice a comandat rochia aia de bal pentru fiică-sa? Tu ai cerut măsura zece, dar s-a livrat în doisprezece. Baba a bătut cu pumnul în masă și te-a acuzat că însinuezi că fiică-sa e grasă. Mai ții minte?

– Îmi amintesc foarte bine, dar...

– Ai răbdare, continuă el. Îți mai amintești cînd ai vîndut două rochii identice celor două grășane, care au fost invitate la gala operei? Mai știi ce furtună au stîrnit?

– Da. Cum să fi uitat? Își ridică mîrta sprîncenele.

Eliot, ce tot încerci să spui cu toată povestea asta lungă și încîlcită?

– Că cineva te sabotează, fată dragă.

– Dar cine?

– Știi la fel de bine ca și mine. Se aplecă spre ea și îi șopti: Hazel Babi.

Kathleen se ridică și se îndreaptă către unica fereastră a biroului ei îngust.

– Eu nu am comandat măsura doisprezece pentru fata Vanderslice și n-aș vinde același model de rochie la două femei care participă la același eveniment.

– Bineînțeles.

– Dar de ce face Hazel toate astea? întrebă Kathleen, începînd să admită că presupunerea lui ar putea fi corectă.

– Pentru că e atît de geloasă pe tine, încît otrava plutește literalmente prin aer de cîte ori te privește. Gestul lui cu mîinile era atît de elocvent și de comic, încît Kathleen rîse, în ciuda gravității subiectului. Și, continuă Eliot, dacă m-ai întreba ți-aș spune că atît timp cît îi merge cu Seth, o doare în cur.

– Eliot, te rog, spuse Kathleen. Limbajul lui colorat fusese întotdeauna singurul lucru pe care nu-l putea tolera.

– Bine, Urechi-Sfinte, zise el cu o politețe exagerată. Pe Hazel o doare-n cot de el, cu condiția să-l țină sub control și să-i dea să mănînce din palmă. Felul în care îl manipulează îți face greață. Ca și cum asta n-ar ajunge, el nu vede nimic. El nu-și dă seama că ea îl manevrează.

Kathleen nu voia să recunoască, dar Eliot avea

dreptate. În ceea ce-o privea pe soră-sa, handicapul lui Seth nu era paralizia. Era orbirea.

– Ferește-te de cățeaua aia, Kathleen, o avertiză Eliot. Vrea să-ți facă rău. O știu.

Kathleen încercă să rîdă de prezicerea sumbră a lui Eliot, dar sunetul pe care-l scoase semăna mai mult cu o respirație gîduită. Eliot veni în spatele ei și o sărută ușor pe gît. Era obișnuită cu demonstrațiile lui de afecțiune și n-o deranjau, fiindcă știa că nu însemnau mai mult decît prietenie. Dar azi se feri de el, încrucișîndu-și brațele pe piept. O străbătu un fior de frig, deși vremea era destul de călduroasă pentru jumătatea lui septembrie.

– Ce e, Kathleen? Nu-i numai Hăzel Kirchoff, nu-i așa?

– Nu știu ce vrei să spui, zise ea evaziv.

– Ba da, știi. Tresari și ești distrată. Nici mintea, nici inima nu-ți stau la lucru. Ce ai?

Fostul meu iubit și tatăl copilului meu s-a întors ca să mă tulbure. Asta era. Așa trebuia să spună? Putea să-i spună ea lui Eliot și tuturor ce se întîmpla cu ea? Ar crede cineva? Zîmbi amar. Eliot ar crede. Cîteva din escapadele lui, pe care i le povestise, îi zburlicaseră părul pe ea. Povestea ei nu l-ar surprinde și nici nu l-ar șoca.

Dar ea însăși fusese șocată pînă în adîncul ființei ei. Ceea ce se întîmplase în spatele cabanei, fusese oribil. Nu era surprinsă că el încercase să facă dragoste cu ea. Nu, nu dragoste. Sex. Și o făcuse să pară ca o pedeapsă. Dacă fusese destul de ticălos, așa bărbat înșurat cum era, să o seducă, acum doi

ani, era perfect capabil să dorească reluarea acelei povești urâte de unde rămăsese, chiar dacă acum era și ea căsătorită.

Ceea ce o surprindea pe Kathleen era propria ei reacție. De ce nu se luptase mai aprig? În loc de asta, îi primise atingerea trupului, îl întâmpinase, se desfătase cu gustul gurii lui și cu aroma parfumului lui, combinat cu parfumul unic al corpului lui. Atingerea mâinilor lui pricepute o adusese la...

Isuse! Își acoperi fața cu mâinile, de rușinea aceea de care își amintea.

– Kathleen? Nu te simți bine? întrebă Eliot cu o voce din care răzbătea neliniștea.

– Nu. Nu. N-am nimic. Sînt doar obosită. Dacă te descurci singur aici, eu mă duc la birou și pe urmă acasă. Vreau să-mi petrec restul zilei cu Theron.

Își strînse lucrurile și plecă, dar, străbătînd cele cîteva străzi pînă la birourile administrației, se simți din nou cuprinsă de teama care i se strecurase în suflet, atunci cînd Erik îi spusese ultimele cuvinte la despărțire.

N-ar face nimic ca s-o despartă de copil, nu-i așa? Nu putea fi atît de crud. În afară de asta, chiar să fi vrut, n-ar fi reușit niciodată. Theron era al ei. Erik avea altă soție, atunci cînd fusese conceput copilul. Ar putea oricînd să invoce abandonul, dacă s-ar ajunge pînă acolo. Dar, de fapt, el nu o părăsise pe ea. Ea îl părăsise.

Teamă de un proces de încredințare a copilului în custodie era a doua problemă ce o frămînta după dezastrul pe care Erik l-ar provoca în viața ei, dacă

i-ar spune lui Seth despre ei doi. Asta l-ar distruge pe soțul ei. El îl considera pe Theron drept propriul său fiu. Din ziua în care îi ceruse să-i fie soție, nu pomenise niciodată de tatăl lui Theron. Niciodată el nu spunea „copilul tău” ci „copilul nostru”, atunci cînd vorbea despre el în perioada cînd fusese însărcinată. Întotdeauna îl numea pe Theron „fiul meu”. Dacă cei din jur făceau speculații pe tema paternității lui Theron, erau în schimb destul de politicoși pentru a nu se referi la ea. Dintr-o serie de motive practice, Theron îi aparținea lui Seth.

Kathleen fusese scrupulos de fidelă și nu dăduse nimănui ocazia să-i pună la îndoială devotamentul față de soțul ei.

Seth îi spunea adesea să iasă mai mult, să-și facă prieteni, relații, dar ea refuza, mulțumită să stea acasă cu el. Era un om cu adevărat remarcabil. Se deplasa mai mult decît ar fi putut crede oricine.

Îl duseseră pe Theron la *Golden Gate Park*. Merseseră la *Ghirandelli's* pentru înghețată cu sifon. Ieșiseră la film și la cină în oraș. Desigur, George îi însoțise întotdeauna și se ocupase de complicata problemă a transportului, dar Seth se străduise din toate puterile ca ea să nu renunțe, din cauza lui, la nimic din ce i-ar fi făcut plăcere.

În ultimul timp, însă, ea remarcase că era mai obosit decît înainte. Părea mai puțin dornic să iasă și-i plăcea mai mult să stea la marginea piscinei, în timp ce ea înota, sau să stea de vorbă împreună la un pahar. Nici nu arăta prea bine. Ea îl iscodise pe George, dar răspunsurile lui fuseseră vagi și distante.

Se hotărîse să vorbească cu doctorul lui Seth, dar răspunsurile lui plictisitoare la întrebările în legătură cu sănătatea soțului ei, deși sunau destul de profesional, nu reușiseră s-o lămurească.

Toate aceste gînduri i se învîrtiseră în minte, asemenea unui carusel macabru, în ultimele zile, înainte de vizita neașteptată a lui Erik. Încă îi mai umblau prin creier, cînd ajunsese la birourile lui Seth și le găsisese goale. Găsi totuși un bilet în ușa în care spunea că el și Hazel erau plecați la masă și se întorc curînd. Trebuia să aștepte. Computerul la care lucra Claire era acoperit. Plecase și ea la masă.

Kathleen intră pe ușa largă și o închise în urma ei, amintindu-și cu precizie de prima zi în care pășise acolo. Și acum îi mai plăcea încăperea. Se îndreptă către combina stereo de pe raft și deschise radioul, potrivindu-l pe un post cu muzică. Apoi, se duse la fereastră și coborî storurile, lăsînd camera în semiîntuneric. Dacă tot trebuia să aștepte, poate reușea să aștească puțin. Nu dormise deloc în ultimele cîteva nopți.

Își scoase pantofii, se lungi pe canapeaua confortabilă de piele și închise ochii. Era întuneric și liniște. Adormi în cîteva minute.

Visul era extrem de plăcut. Erik, era acolo. Dar nu mai rămăsese nimic din bărbatul fioros și amarnic care o strivise de zidul cabanei. Era Erik cel de demult, cu veselia în priviri și buze zîmbitoare.

În vis, el se aplecă asupra ei și, cu degetul mic, îi îndepărtă o șuviță de pe obraz. Parcă simțea căldura respirației lui pe față. Pe urmă, buzele lui îi atinseră

buzele și, cu precizie, i le deschise, iar limbile lor se uniră într-o aventură erotică.

Mîna lui îi strîngea puternic mijlocul, dar începu să se miște. Încet, se ridică pe coastele ei, atît de apăsător încît părea că i le numără. Simți cum îi cuprinde sînul, prinzîndu-l treptat în palmă.

Visul se schimbă, ritmul deveni alert pe măsură ce gura lui devenea tot mai imperativă. I se părea că-i simte greutatea corpului peste corpul ei. Prin țesătura subțire a rochiei ei, de la *Diane von Furstenburg*, îi simțea degetele care-i căuțau vîrfurile sînilor, mîngîindu-le cu dorință crescîndă.

Părea atît de adevărat! Sărutările lui⁷ erau atît de calde. Mîinile lui erau parcă reale, atunci cînd o conduceau spre o pasiune din ce în ce mai adîncă, o încercuiau. Corpul lui era atît de greu. Atît de greu...

Deschise ochii și teama din subconștientul ei se adevăra. Nu era nici un vis. Erik era întins lîngă ea, pe canapeaua îngustă! Își trase brusc mîinile și picioarele de sub atingerea lui.

– Lasă-mă să mă ridic, Erik, îi comandă ea furioasă. Pleacă de lîngă mine!

În mod neașteptat, el făcu așa cum îi ceruse. Ridicîndu-se de pe canapea, rîse sardonice.

– Mă întrebam cînd aveai de gînd să te trezești. Sau unicul vis erotic pe care tocmai l-ai avut a fost numai teatru? Privirea lui îi coborî pe sînii care erau încă excitați de atingerea lui. Nu, n-a fost teatru, pufni el.

– Taci. Nu vreau nici măcar să stau în aceeași încăpere cu tine. Kathleen își puse pantofii și încercă

fără succes să-și aranjeze părul.

– De ce? Întrebă el nepăsător, în timp ce se afunda într-unul din fotolii. Ți-e teamă că nu te poți stăpîni? Că ai putea repeta scena din noaptea trecută? Trebuie să recunosc că te-ai distrat bine, în timp ce eu am rămas nesatisfăcut. N-o spun cu reproș.

– Ești dezgustător, spuse ea sărind în picioare. El rîse iar.

– Nu păreai prea dezgustată, noaptea trecută. Din cîte mi-aduc aminte...

– Vrei să termini odată? strigă ea și își acoperi fața cu mîinile. Răsufală adînc de mai multe ori, încercînd zadarnic să se calmeze. Repulsia pe care o simt față de tine nu se poate compara nici pe departe cu dezgustul față de mine înșămi, la gîndul că te-am lăsat să mă atingi de prima dată. Și acum, pleci tu sau plec eu?

Mușchii maxilarului lui se mișcau și ea știa că e cu nervii la pămînt; dar nu-și putea permite să fie îndurătoare.

– Am întîlnire cu soțul tău, spuse el printre dinți.

– Foarte bine. În cazul ăsta, am să-l văd acasă.

Reuși să ajungă la ușă. Îi permise chiar s-o deschidă. Dar nu reuși să meargă mai departe. Mîna mare și bronzată a lui Erik o ajunse și trînti ușa în fața ei, cu putere.

În același timp, trupul lui o blocă între el și ușa de stejar, ambele la fel de impenetrabile.

– Nu atîrni repede, doamnă Kirchoff. Ai ceva ce doresc și care mi aparține.

Sîngele îi îngheță în vine și închise ochii în fața ametelei care o zguduia. Prinsă cum era între el și ușă, abia reuși să se întoarcă și să-l privească cu ochii rugători.

– Ce... Ce anume? întrebă ea cu tremur în glas.

– Fiul meu.

Scutură din cap și gura ei contură sunete nerostite. În cele din urmă, reuși să spună:

– Nu. E fiul meu.

– Ar trebui să-ți sucesc gîtul pentru copilul ăsta de care n-am știut nimic. Mi-ar plăcea să te omor pentru asta.

Pentru o clipă, Kathleen nu se îndoii că spunea adevărul.

– Și cum i-ai fi explicat existența lui Theron soției tale?

Erik o privi perplex. Ea nu citi nici vinovăție, nici jenă pe fața lui fiindcă-i dezvăluise secretul, ci numai o neînțelegere totală. Încet, el se îndepărtă de ea, păstrînd încă pe față acea expresie de stupefacție. Brațele îi atîrnau pe lîngă corp.

Ea trecu pe lîngă el, îndreptîndu-se spre fereastră și ridică storurile, iar camera fu inundată de lumina puternică a zilei. Închise aparatul de radio, dar regretă imediat că făcuse asta. Lipsa fondului muzical nu reuși decît să facă liniștea și mai apăsătoare.

Se întoarse la fereastră și privi afară, la traficul de dedesubt. Cînd el vorbi în sfîrșit, cuvintele lui răsunau răgușit și pline de neîncredere, risipind orice îndoială că nu erau sincere.

– Kathleen, nu am nici o soție. N-am fost niciodată

căsătorit.

Ea se clătină și-l privi cu neascunsă mirare.

Între ei se întindea o mare de neînțelegere. Ochii ei îi cercetau fața, căutînd un semn că o mințea, dar nu găsi nici unul. Propriile lui trăsături descompuse oglindeau disperarea ei.

Înainte ca vreunul dintre ei să se miște sau să vorbească, George deschise ușa și scaunul cu roțile al lui Seth intră prin cadrul ei larg. Buna dispoziție îi revenise. Vocea lui era veselă, cînd îi văzu pe amîndoi și spuse:

– Ce primire plăcută. Dacă știam că mă așteptați, nu întîrziem atît la masă. Ce mai faci, Erik?

Încă tulburat și mai mult din reflex, Erik se întoarse și strînse mîna ridicată a lui Seth.

– Bine. Își drese glasul și repetă: Bine.

– Mă bucur. Ești gata să începi lucrul la noul nostru proiect? Ți-ai găsit o locuință? Ca de obicei, fața lui Seth era deschisă și sinceră, gata să ajute, să înțeleagă și... să ierte.

– Da, răspunse Erik. Am cumpărat ceva în comun. Pentru moment, nu sînt decît patru pereți goi. Trebuie să-l mobilez.

Seth rîse.

– Atunci ai noroc. Kathleen e grozavă la lucruri din astea. Sînt sigur că o să te ajute cu plăcere. Nu-i așa, Kathleen?

Capitolul XIV

Kathleen își aruncă privirea iute spre Erik, apoi se întoarse spre soțul ei.

– Sînt... sînt sigură că dacă Erik are nevoie de decorator, o să-și angajeze unul, zise ea cu precauție. Ce-i spusese Erik? Care fuseseră cuvintele lui? Că nu avea soție? Nu avea nici o soție! Și nu avusese niciodată!

– A, dar decoratorii sînt atît de... profesioniști. Dacă angajează un decorator, locuința lui o să arate ca livingul nostru – prea perfect ca să poată trăi cineva în el.

Era pentru prima dată cînd Kathleen îl auzea pe Seth criticîndu-și, fie și voalat, sora. Dar acum nu asta era important. Într-adevăr, abia dacă băgă de seamă acest lucru. Minte ei se concentra încă asupra a ceea ce spusese Erik. Nu avea soție. *N-am fost niciodată căsătorit*. Cuvintele se repetau în urechile ei ca o incantație. Această declarație însemna pentru ea totul în lume.

– Kathleen e prea ocupată ca să se mai complice și cu decorarea unui apartament de burlac, spuse Erik.

Oare accentuase cuvîntul „burlac“?

Seth își dirijă scaunul în spatele biroului și tuși politicos, cu mîna la gură.

– Iertați-mă spuse el. Am mîncat prea mult la prînz.

Seth părea că nu sesizează atmosfera tensionată din încăpere, urmele șocului care încă vibrau în pereți, rămășița revelației ce fusese rostită cu cîteva momente mai înainte.

– Mîine e joi, nu-i așa? E una din zilele noastre libere. Ai ceva deosebit de făcut?

– Nu, dar...

– Erik, tu?

– Nu.

– Minunat. Mîine, voi doi puteți face cumpărături toată ziua. Cînd terminați, vă întoarceți la noi acasă, iar eu am să vă aștept cu grătar în grădină.

Fiindcă nici unul nu se împotrivi, Seth consideră subiectul încheiat și trecu la alte probleme. Kathleen se scuză, se aplecă spre Seth ca să-l sărute de despărțire și dădu din cap către Erik înainte să iasă.

Seara la cină, povestea cu comanda anulată apăru din nou. De data asta, Hazel fu cea care o aduse în discuție.

– Cred, spuse ea tamponîndu-și buzele cu șervețelul de masă, că Kathleen are mult prea multe obligații pe cap. Altfel, cum ar fi putut comite o asemenea eroare costisitoare? Seth nu sesiză tonul și implicațiile și auzi numai îngrijorarea din vocea surorii sale.

– Nu am comis eroarea, spuse calm Kathleen.

– Draga mea, n-are importanță, zise Seth liniștitor. Am avut grijă de tot. O să primim marfa într-o săptămînă.

– Are importanță, dacă cineva mă acuză că sînt incompetentă, cînd nu sînt așa, protestă ea vehement.

– Hazel n-ar vrut să spună că...

– Eu voi hotărî dacă și cînd o să am prea multe obligații și o să mă ocup eu însămi de asta. N-am nevoie de sfatul nimănui. Se ridică brusc. Vă rog să mă scuzați, mă duc sus la Theron.

Kathleen îi lăasă singuri în sufragerie și nu se întoarse jos decît cînd știu sigur că Hazel a urcat în apartamentul ei.

Cînd cobora ultimele trepte, Seth tocmai era condus în camera lui de George. Rămase impresionată de oboseala care se citea pe fața lui, în jurul ochilor și al gurii. Tenul lui, care avea de obicei un bronz sănătos datorat orelor de terapie pe care le petrecea în piscina încălzită, era acum cenușiu. Cearcănele violete de sub ochi, care i se păruseră pale în timpul

zilei, arătau acum seara extrem de accentuate.

– Seth! spuse ea așezându-se pe jos ca să-și poată sprijini capul pe genunchii lui. Observă că George se retrăsese, plin de tact. Iartă-mă dacă mi-am ieșit din fire la masă. Nu pot să explic ce s-a întâmplat, dar trebuie să știi că n-am anulat comanda aceea de tricouri polo, indiferent ce alte lucruri mă mai preocupau atunci.

Simți apăsarea liniștitoare a mâinii lui, atunci când o mângâie pe păr.

– Scumpa mea Kathleen, nici eu nu știu ce s-a întâmplat, dar te-aș ierta indiferent de ce-ai fi făcut. Te iubesc. Vocea lui era caldă iar vorbele lui, pe care știa că le rostise din adâncul sufletului îi mișcă inima. Își cuibăși mai adânc capul pe genunchii lui, care nu puteau simți tandrețea pe care o simțea ea pentru el.

– Mă îngrijorează starea ta, Seth, spuse ea liniștită. Te-ai simțit bine în ultimele zile? Își ridică fața și-l privi de aproape în ochi, a căror lumină era acoperită de ceva ce nu putea defini. Tot ce știa era că nu străluceau cu puterea pe care i-o citea de obicei.

– Mă simt bine. Ce să am?

– Nu știu, spuse ea încet. Mi-ai spune dacă nu te-ai simțit bine, nu-i așa?

– Dacă asta îmi garantează dragostea ta, ți-aș dezvălui cele mai adânci și mai întunecate secrete ale mele.

Zîmbi, dar fără vlagă.

– Eu te iubesc, Seth. Era adevărat. Cine putea să nu-l iubească? El reprezenta tot ce era mai bun și mai

blînd pe lume.

Fața lui deveni serioasă, dar era plină de dragoste.

– Știu că mă iubești, șopti el. Tu și Theron însemnați atît de mult pentru mine, Kathleen, încît uneori dragostea mea e dureroasă. E ca și cum n-ar mai încăpea în trupul meu, ca și cum aș exploda de atîta dragoste. Înțelegi?

Da. Înțelegea. Cunoștea emoția pe care el încerca să o i-o transmită. O simțise în acești doi ani care trecuseră și cu tot atîta durere față de neîmplinirea ei ca și Seth.

– Ești frumoasă, Kathleen. Cu adevărat frumoasă. Aș vrea să-mi întipăresc în minte fața ta pentru eternitate. Degetele lui urmăriră drumul parcurs de privirea lui care se plimba peste trăsăturile ei.

Intensitatea și conținutul vorbelor lui o speriară și strigă ușor căutîndu-i mîna.

– Seth!

– Hăide, haide, își reveni el și o trase mai aproape ca s-o sărute pe obraz. Dă-i voie să se culce unui om care muncește, din greu. În afară de asta, ai în față o zi obositoare, mîine. Îți place Erik, nu-i așa, Kathleen?

Știa cît de importantă era pentru el părerea ei.

– Bineînțeles. Și cred că ce are de gînd să facă pentru *Kirchoff's* e fantastic. Ai luat o hotărîre înțeleaptă.

Ușurarea de pe fața lui Seth merita toată suferința de a fi și a lucra atît de aproape de Erik.

– Mă bucur că ești de acord. Aș vrea ca voi doi să vă înțelegeți. Nu te deranjează că ți-am oferit serviciile ca decorator, nu-i așa? Știu că-ți plac lucrurile astea

și-ți petreci prea mult timp aici doar cu mine, cu George, Alice și Hazel. Ca să nu mai vorbesc de cât te solicită Theron.

– Nu-ți face probleme. Voi sînteți familia mea. Dar nu mă deranjează să-l ajut pe Erik, dacă tu vrei.

– Bine! El păru mulțumit. Noapte bună, iubito! O trase spre el și, de data asta, o sărută ușor pe buze.

Cum clipele lor de intimitate se sfîrșiseră, George își făcu apariția din umbră. Spuse noapte bună și deschise ușa de la dormitorul lui Seth, închizînd-o fără zgomot, după ce Seth trecu.

Kathleen nu fusese niciodată invitată în acea cameră. Niciodată nu-i pusese întrebări lui Seth, legate de intimitatea lui absolută. Poate că handicapul lui era mult prea vizibil în dormitor. Îi acceptase hotărîrea și o respectase. Dacă-l putea ajuta astfel, nicicînd nu l-ar fi deranjat sau rănit pe omul care-i dăruise un viitor, atunci cînd nu mai avea nici unul.

Cu ce să se îmbrace? Kathleen inspectă conținutul celor trei dulapuri de haine. Cu o neliniște tipic feminină; hotărî că nimic din ce avea nu era potrivit.

Se certă în gînd că se purta ca o adolescentă prostuță. Doar nu se ducea la întîlnire cu primul ei prieten. Urma să meargă la cumpărături cu Erik, iar el o văzuse îmbrăcată și la patru ace dar și în șortul albastru și tricoul alb care la *Mountain View* era uniformă. Și o mai văzuse și fără nimic pe ea.

Kathleen roși la acest gînd. Stătuse complet goală, întinsă în patul lui și o văzuse la duș cînd o săpunise iar apa forma rîuri de spumă pe tot corpul ei, pe care el navigase cu mîinile și cu gura. Oare el își mai amintea? Gropițele din obraji i se adînciseră. Gesturile familiare cu care o atinsese în ultimele zile dovedeau că-și amintea, cum nu se poate mai bine, de trupul ei.

În cele din urmă, își alese o pereche de pantaloni maron de piele, cumpărați la insistențele lui Seth. El era mîndru de silueta ei, și adesea o obliga să poarte modelele prezentate la *Kirchoff's* pe care ea însăși le propusese. Era prea generos cu cadourile, iar ea trebuia să cumpere cel puțin un obiect de îmbrăcăminte de la fiecare casă de modă pe care o vizita cînd mergeau la New York.

Cînd făceau turul magazinelor, dacă Seth vedea ceva pe măsura ei și care îi plăcea, îl lua din galantar și i-l puneă în brațe cu un zîmbet rugător.

– Ai să arăți trăsnet în asta, spunea el pe un ton à la Humphrey Bogart.

Ea nu-l contrazicea niciodată. Dacă putea să-i facă o plăcere purtînd haine frumoase, era bucuroasă. Erau atît de puține lucrurile pe care putea să le facă pentru el.

După ce termină cu îmbrăcatul, Kathleen simți o undă de vinovăție în suflet. Faptul că anticipa cu bucurie întîlnirea cu Erik însemna că îi e necredincioasă lui Seth? Nu, se contrazise ea. Seth fusese cel care plănuiise asta. Ea făcea asta pentru el. Dar, privindu-se cu un ochi critic în oglindă, știa că o face și pentru ea însăși.

Peste pantaloni, își pusese o bluză de mătase. Culoarea albastru electric îi accentua verdele de smarald al ochilor. Vîrfurile botinelor italienești străluceau în același maron ca și pielea jeans-ilor. Își lăsă părul să-i cadă în valuri pe umeri, într-o undă arămie.

Alegă ușoară pe scări în jos, cînd se auzi soneria de la ușă. I se păru firesc să spună.

– Deschid eu, Alice, dar se împiedică pe scări.

Agățîndu-se de clanță, smuci ușa înainte de a-și putea recăpăta echilibrul. Erik o privea din prag. Nu spuse nimic, în timp ce o cerceta cu ochii flămînzîți. Mușchii gîtului i se mișcau convulsiv. Cînd în sfîrșit privirea lui se ridică spre ochii ei, spuse:

– Bună dimineața. Avu nevoie de tot aerul din piept ca s-o spună, fiindcă el arăta nemaipomenit. Era la fel de îngust în șolduri ca întotdeauna, iar jeans-ii strîmți scoteau acest lucru în evidență. O cămașă ecosez de bumbac se mula pe mușchii pieptului larg și ai umerilor. Un fular de cardigan, de culoarea cămilei, îi flutura lejer la gît.

– Intră, murmură ea, dîndu-se la o parte ca să-i facă loc. Îi simți mirosul coloniei cînd trecu pe lîngă ea. Seth vrea să te salute. Își ia micul dejun cu Theron.

Erik se opri, se întoarse și o privi, apoi dădu din cap.

– Și eu aș vrea să-l văd.

Nu știa dacă se referise la Seth sau la Theron și simți că era mai bine să nu întrebe. Pășî înaintea lui Erik, conducîndu-l prin labirintul de la etajul întîi, pînă cînd ajunseră în camera luminoasă și însorită de lîngă

bucătărie, unde se servea micul dejun.

Fură întâmpinați cu hohote de rîs, cînd Kathleen împinse ușa batantă.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea veselă. Prea veselă.

Centrul atenției era Theron, încă în pijama și așezat în scaunul lui înalt. Ținea în mînă o banană lungă și se străduia s-o decojească.

– Bună, spuse Seth. Alice, adu niște cafea pentru Erik, te rog. la loc. Noi ne distrăm ca lumea, aici. Încearcă de cinci minunte să afle cum se poate ajunge în interiorul bananei, dar nu ne lasă pe nici unul să-l ajutăm! Privește.

Seth se aplecă spre scaunul înalt și spuse:

– Theron, lasă-mă să-ți desfac banana. Se întinse să ia fructul, dar băiețelul îl strînse tare în brațe, pînă cînd Seth își retrase mîna, iar apoi el își reînnoi încercarea de a o decoji singur.

– Nu-i așa că-i grozav? întrebă Seth retoric cu mîndrie.

– Da, este, răspunse Erik înăbușit, iar Kathleen își răsuci gîtul ca să-l privească.

După sunetul ciudat al vocii lui, aproape că se aștepta să-i vadă lacrimi în ochi, dar, spre ușurarea ei, nu avea. Doar își privea flămînd și posesiv fiul, la fel cum o privise pe ea cu cîteva minute înainte. Pentru un moment, avu un sentiment de milă. Ce tortură trebuia să fie pentru el să-și vadă fiul și să nu poată spune că-i al lui.

Un gîngurit triumfător îi atrase atenția spre băiat, care în sfîrșit își cucerise banana. În cîteva secunde, banana curățată dispăru în gura lui.

– E cel mai încăpățînat bebeluș pe care l-am văzut spuse Alice clătînd din cap, ca o precizare a viitorului sumbru al unui asemenea cap tare.

– Ai de gînd să lucrezi afară în piscină în dimineața asta? îl întrebă Kathleen pe Seth, bucuroasă că-l vede odihnit și mai el însuși decît seara trecută.

– Da. Pe urmă, vreau să-l las pe Theron să se joace puțin acolo.

– Nu crezi că e prea răcoare? întrebă ea ridicînd sprîncenele.

– Îl țin în apă numai puțin și intru cu el în casă imediat ce terminăm.

Nu mai spuse nimic, știind că temperatura apei era menținută cu grijă, ca Seth și George să-și facă exercițiile confortabil în tot timpul anului.

– Dar să ai grijă cu el. E alunecos ca un țipar și încă n-are nici o teamă de apă.

Ochii lui Seth se împlînziră și spuse:

– Știi că o să am. George o să stea cu noi tot timpul. N-aș risca viața fiului meu pentru nimic în lume. Se întinse peste masă și îi strînse mîna.

Ea nu îndrăzni să-l privească pe Erik, dar simțea cum trupul lui se încordase la vorbele lui Seth. Ea însăși era încordată.

– Erik, s-o rugăm pe Alice să-ți aducă micul dejun. El refuză oferta lui Seth.

– Nu, mulțumesc. Deja am să te păgubesc de o masă, azi. Am mîncat ceva pe drum. Zîmbetul lui era sincer și glumeț ca întotdeauna. Nu dezvălui nimic din furtuna care-l bîntuia pe dinăuntru. Eu sînt gata, dacă e și Kathleen.

– E gata, spuse Seth, malițios. N-am putut

niciodată s-o fac să mănînce ca lumea de dimineață. Ține prea mult la siluetă.

– Asta se vede, spuse Erik privind-o admirativ.

– Ar fi trebuit s-o vezi cînd era însărcinată, spuse Seth. Erik nu-și mută privirea. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei, în vreme ce Seth continua:

– N-am văzut niciodată o femeie purtînd un copil cu atîta grație. Din spate nici nu puteai spune că e însărcinată. A arătat minunat pînă în ziua în care a născut.

– Așa trebuia, spuse Erik.

Căldura din privirea lui o tulbură prea tare, iar subiectul conversației nu era prea potrivit. Se ridică repede și fu cît pe ce să verse cana cu suc de portocale a lui Theron. Din fericire, nu se întîmplă nimic. Îndreptă nervoasă cana și spuse:

– Ne întoarcem înainte de cină. Alice, ai nevoie de ceva?

– Nu. Seth o să gătească în seara asta.

Rîse.

– Atunci, bine, spuse Kathleen absentă. Nu mai găsea nici o scuză ca să nu plece cu Erik.

– La revedere, Theron, spuse ea aplecîndu-se să primească sărutul lui cu gust de banană. Mami o să te vadă diseară. Poate îți aduc o surpriză.

– Pa – Pa, spuse el fericit, fluturînd un pumnîșor durduliu.

Toată lumea rîse. Spre disperarea lui Kathleen, Erik ocoli masa și îi ciufuli părul lui Theron.

– La revedere, Căpitane.

Kathleen spuse la revedere celorlalți, îl sărută repede pe Seth și apoi ea și Erik ieșiră pe ușa din față

și coborîră pe alee, unde-i aștepta o mașină sport. Se întoarse spre el, surprinsă..

– O Corvette, spuse el sec. O femeie pe care am cunoscut-o odată mi-a spus că mi se potrivește. Privirile lui reflectau o umbră a umorului de altădată.

Strecurîndu-se în mașina argintie cu interiorul bogat tapițat în maron, ea întrebă:

– Ce s-a întîmplat cu Dodge-ul tău?

– Încă îl mai am. Dar mașina asta e bună pentru imaginea profesională. Cine să se încreadă într-un videograf care-și face apariția la o întîlnire de afaceri într-un microbuz cu un carburator care bîzîie?

Conduse mașina spre șoseaua cu trei benzi și apoi intră pe autostradă.

– Mă gîndeam să te duc mai întîi acolo unde locuiesc, ca să vezi cu ce o să lucrăm.

– În regulă.

La atît se limită conversația lor, pînă cînd ajunseră în apropierea locuinței. Era un complex impresionant de case, într-o grădină. Fiecare clădire era construită în alt stil arhitectonic, dar se potriveau între ele. Dalele erau bine întreținute iar în centrul complexului era o piscină pentru uzul exclusiv al proprietarilor.

– E foarte frumos, comentă ea.

– Trebuie să fie, spuse Erik. Îmi iese pe nas cît plătesc pentru el.

Descuie ușa și se dădu în lături. Ea intră într-un foaier construit într-o structură modernă. Pașii lor răsunară prin camerele goale pe care i le arătă Erik. Vorbea cu glas șoptit, așa cum vorbește cineva într-o casă goală.

Clădirea era un amestec de sticlă și lemn, iar unul

din pereții camerei de zi era din lemn roșu; șemineul de piatră era așezat între două ferestre cu geamuri de la tavan pînă la podea. Bucătăria era dotată cu toate cele necesare și emăna o invitație caldă.

– Sus sînt două dormitoare, fiecare cu cîte o baie. Pentru moment n-am de gînd să fac nimic cu ele. Și n-am prea mulți bani de cheltuit, Kathleen. Nu sînt atît de bogat, ca soțul tău. Tonul lui era agresiv și ea se îndepărtă supărată, dorindu-și brusc să fi acordat mai multă atenție locului unde se dusesese.

Ajunseră într-un dormitor mare, dominat de un pat uriaș care arăta, după așternuturile mototolite, că cineva dormise în el de curînd. Asta era tot ce se afla în cameră.

– Arată destul de auster acum, spuse Erik din spatele ei. Ea se îndepărtă, părăind că vrea să privească prin fereastra largă, fără perdele, dar dorind de fapt să stea la distanță de magnetismul lui masculin care o copleșea.

Kathleen studie cu atenție plafonul înalt, luminat natural, și ușile laterale care se deschideau într-un dulap uriaș de haine prevăzut și cu sertare. El era din nou aproape, așa că păși spre alt dulap.

Baia principală era somptuoasă. Avea un duș cu ușă de sticlă transparentă, două căzi de baie și o comodă. Kathleen privi cu interes tuburile cu loțiuni de ras, săpunul cu miros de pădure, parfumul de bărbierit demodat și pieptănul pentru aranjat mustața. O periută de dinți albastră atîrna lîngă oglindă. Peria de păr avea suportul din carapace de broască țestoasă. Toate obiectele purtau o amprentă personală puternică. Își dezlipi iute privirea de pe ele

deși i-ar fi plăcut să le ia pe fiecare în mână. Fereastra oferea priveliștea nestingherită a unei curți interioare private, împodobită cu flori de sezon care înfloreau acum în culorile toamnei.

– Oh!

El chicoti.

– Încăperea asta aproape că a meritat prețul casei.

Senzualitatea și intimitatea camerei, combinate cu prezența lui, ajunseră să-i întindă nervii la maximum, așa că intră înapoi în dormitor, unde privi automat spre pat. Oare el dormise singur aici? Da. Nu era decît o singură pernă. Și totuși, nu împărțiseră ei aceeași pernă?

– Kathleen! Îi simți mîinile pe umeri, întorcînd-o spre el. Îi ridică obrazul și o privi adînc în ochi. Cum ai ajuns să crezi că sînt căsătorit? Vocea lui era blîndă. Era ca și cum ar fi vorbit unui copil mirat și încurcat, cu toată tandrețea de care era în stare.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Vorbi sacadat.

– Am... am văzut-o. Așteptasem acolo toată ziua, știam că erai ră... rănit... că suferai. Ei nu m-au lăsat... nu mi-au spus... mi- era atît de frică. Pe urmă a venit ea și a spus că e doamna... Gudjensen. Au dus-o direct la tine... și eu... eu... Era subțire și blondă, și frumoasă, și...

– Sally.

Kathleen își înghiți lacrimile privind în sus spre el.

– Sally?

– Cumnata mea. Soția fratelui meu Bob.

Genunchii ei se îndoiră de slăbiciunea care-i inundase trupul și se prăbuși în brațele lui. El o prinse

și o lipi strîns de el, aproape blocîndu-i respirația cu sălbăticia îmbrățișării posesive.

– Doamne, Kathleen, ce am făcut ca să merităm asta?

Trupurile lor se legănau, oferindu-și protecție unul altuia. Rămaseră strînși în acea îmbrățișare tăcută timp îndelungat, Erik murmurînd cuvinte nedeslușite în părul ei.

Într-un târziu, cu un suprem efort de voință, o îndepărtă de el. Se așează pe colțul patului, cu mîinile strînse între genunchii larg desfăcuți și privind la degetele albe.

– Cum a fost posibil să-ți închipui că sînt căsătorit după... Ea îi simți unda de iritare din voce. Numai asta înseamnă eu pentru tine? Fir-ar să fie, Kathleen, cum ai putut?

– Nu știu, spuse ea copleșită. Eram înspăimîntată, bolnavă de îngrijorare pentru tine și de teamă, de teamă că tu ai fi putut... înspăimîntată de tot. Nu mai exista nici o explicație. Nici un remediu.

Era un lucru pe care-l știa și Erik. Cînd vorbi din nou mînia îi dispăruse.

– Am crezut că o să înnebunesc cînd nimeni nu te-a mai putut găsi. Am crezut că ți s-a întîmplat ceva îngrozitor, că ai fost răpită sau mai știu eu ce. Pe urmă, cînd în sfîrșit a devenit clar că ai plecat, cu intenția vădită de a-ți șterge urmele, am trecut printr-o perioadă de furie care, probabil, n-a mai avut egal în istoria omenirii. Nu puteam înțelege de ce...

Vocea lui era obosită iar privirea îi era în continuare fixată pe pumnii strînși. Kathleen stătea

rezemată de cadrul ferestrei, cu ochii în gol, fără să vadă nimic, auzind doar vocea dezolată a lui Erik, atît de potrivită cu dezolarea din inima ei.

– Cînd te-am văzut în seara aceea, îmi venea să te omor. Rîse amar. Nu. Mai întîi am vrut să fac dragoste cu tine și pe urmă să te omor.

Rămaseră tăcuți o vreme, pierduți în propriile lor gînduri. Erik fu acela care rupse tăcerea.

– De ce te-ai măritat cu el, Kathleen?

Ea trase adînc aer în piept. Îi simțea privirea în spate, dar refuză să se uite spre el. Dacă s-ar uita...

– Am descoperit că eram însărcinată cu Theron. Își înghiți cu greu nodul din gît, pe care-l simțea crescînd acolo de cîte ori își amintea de prima ei vizită la cabinetul doctorului Peters și de hotărîrea pe care o luase. La început, am crezut că soluția este avortul. M-am dus la spital și chiar am ajuns în sala de operații. L-am oprit exact înainte de a mă adormi.

– Dumnezeu, răsuflă el.

– Chiar așa. Dumnezeu a fost cu mine în ziua aceea. Aș fi putut să nu-l mai am pe Theron... Se cutremură din tot corpul.

Cînd își reveni, Kathleen continuă și-i povesti despre cererea lui Seth și căsătoria lor.

– El a fost atît de bun cu mine, Erik. Nici măcar odată nu m-a iscodit în legătură cu tine... cu tatăl copilului. Ne-a acceptat pe mine și pe Theron fără nici o umbră. Îl consideră pe Theron ca pe propriul lui fiu.

– Dar Theron nu este al lui. Este al *meu*. Al meu, Kathleen.

Se întoarse și îl privi, fața ei deveni treptat palidă.

– Dar nu l-ai... n-ai *putea* să-l rănești, Erik. Te rog. Te implor.

– Să-l ia dracu! Înjură el sălbatic, în timp ce se ridică și traversează camera rămînînd lîngă fereastră. N-o privi, ci își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor. Privi pe fereastră cu aceeași lipsă de interes ca și ea.

Deodată se întoarse și strigă:

– Cum să te lupți cu un astfel de om? Un paraplegic. Să devin cel mai ticălos om din lume și să-l revendic pe Theron? Să-i smulg copilul pe care-l iubește ca pe propriul său fiu, cînd și așa e groaznic lovit de soartă? Ce pot să fac, Kathleen? Theron e copilul meu, fir-ar să fie! Lovi cu pumnul în peretele casei lui noi; părăind insensibil la durerea pe care și-ar fi putut-o pricinui.

– Ar fi mai ușor dacă Seth ar fi într-adevăr un nemernic, continuă el. Dar ăsta mi-e norocul. Omul e un sfînt.

Amărăciunea din vocea lui răsună în urechile lui Kathleen. Era dureros să fii martorul luptei care se dădea în conștiința unui om.

– Generozitatea lui a întrecut toate așteptările mele, cînd mi-a împrumutat bani ca să-mi încep afacerea. Mi-ar fi fost imposibil să cumpăr tot echipamentul și să închiriez clădirea care-mi trebuia, fără sprijinul lui. Pe lîngă asta, m-a pus în legătură cu toți oamenii de afaceri, potențiali clienți, din San Francisco. Erik se rezemă de perete și închise ochii. Frustrarea îi se citea pe fiecare linie a corpului. Și acum, eu cum să-l răsplătesc pentru toate astea? Să plec cu copilul pe care-l consideră al lui și să-i spun

că am o înclinație teribilă pentru soția lui? Se frecă la ochi cu podul palmelor ca și cum ar fi vrut să blocheze orice gând din afară, să șteargă toate scrupulele cu care se lupta.

Expiră încet, își lasă mâinile în jos și o privi.

– Nu-ți poți imagina ce sacrificiu încerc să fac, Kathleen.

Îl privi adânc în ochi. Vocea ei era încărcată de emoție atuncînd cînd spuse:

– Da, Erik. Da, știu.

El îi auzi cuvintele, iar în ochii care pluteau în lacrimi le citi pe cele rămase nespuse. Erik îi cuprinse fața în palme și-i acoperi cu ele buzele care-i tremurau, sprijinindu-și fruntea de fruntea ei, ochii lui se închiseră, tulburați de chinul de a o ține în brațe, dar de a n-o putea avea.

Ăsta e iadul, se gîndi el. De peste doi ani, ea îi stăpînea gîndurile, conștiința și emoțiile. Îi cunoștea trupul mai bine decît pe al lui, pentru că îl studiasse îndelung și îi rămăsese întipărit pentru totdeauna în paginile minții. Timpul nu-i diminuase senzația că se află sub puterea ei. Nici o femeie nu-l mai copleșise atît de puternic, nu-l înconjurase atît de dulce, nu-l cuprinsese atît de total.

O iubise pentru asta. Și îi mai iubise spiritul și bravura cu care depășise adversitățile copilăriei. Paradoxal, o iubea acum pentru credința față de soțul ei. Nu-i putea vorbi acum despre dragoste. N-o putea avea. Nu era un hoț și nu putea lua ce nu-i aparținea. Dar, Isuse! cum să mai trăiască dacă renunța la ea?

– Cred că e mai bine să plecăm, spuse el în cele

din urmă și o eliberă, deschizînd un univers de regrete între ei.

Într-un acces de poezie, Kathleen denumi acea zi „binecuvîntată de stele”. Printr-un acord tacit, lăsară la o parte durerea inimilor lor și se bucurară de ziua care le fusese dăruită.

Kathleen fu prima care încercă să vorbească despre altceva decît despre trecutul dureros și viitorul fără speranță. Alese un subiect care știa că o să-l intereseze pe Erik.

– Știi ceva? Jaimie a fost adoptat, spuse ea, crezînd că o să-i facă o surpriză, pe cînd o ajuta să se urce în mașină.

– Știu, replică el vesel, trîntind ușa.

– Știi!

Ocolind mașina, rîse de figura ei șocată.

– Da. Și pun pariu că înaintea ta. Cine ți-a spus?

– B.J. și Edna, bineînțeles, răspunse ea, încă dezamăgită de întorsătura conversației.

– Dar nu ți-au spus *cine* l-a adoptat.

– Nu.

– Bob și Sally. Îl bucură zîmbetul care îi lumina toată fața. Este un Gudjensen și e înnebunit după unchiul lui, Erik. Are și o surioară numită Jannifer.

– Oh, Erik, ce minunat. Sally și Bob sînt cu adevărat binecuvîntați.

– Da, sînt. O mică amărăciune răzbătu prin

cuvintele lui.

În timp ce străbăteau orașul, Katleen se lansă într-o mulțime de idei pentru casa lui Erik, pînă cînd el începu să rîdă.

– Nu-mi pasă ce faci, numai să nu o decorezi în satin roz și mov. Sînt sigur că gustul tău e pe măsura gustului meu.

O înghionti ușor cu cotul în coaste, în timp ce oprea mașina la-un stop.

– Dar ce-ți place? întrebă ea exasperată.

Aruncă o privire în direcția ei, care nu numai că sugera că-i plăcea, dar se abținu de la comentariul senzual care-i venise în minte.

– Îmi plac nuanțele de maron, știi bine. Îmi place culoarea frunzelor de toamnă.

Ea zîmbi.

– Tonurile pămîntului?

– Da. Așa trebuie să fie. Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare, supărată, pe urmă rîseră amîndoi.

Pînă să ajungă în zona magazinelor, capul ei era deja plin de idei. Știa ce are de făcut. Erik stătea deoparte și o lăsa să hotărască totul. Alese lenjerie pentru pat și baie și luă două fotolii gemene pentru camera de zi. Mai alese un scaun mobil, o măsuță de cafea și două mese pliante. Îi ceru părerea asupra lustrelor și lămpilor. El ridică una cu un postament de porțelan, înfățișînd un păstor și o păstorită din secolul al XVII-lea, strîns îmbrățișați. Kathleen se holbă la ea îngrozită, dar văzu o privire jucăușă în ochii lui, în care se aprinseseră lumînțe zglobii. Știu că o tachinează. Se opriră la două lămpi de argilă, cu

abajururi de in.

La prînz, mîncară într-un restaurant de pe Cheiul Pescarului, de unde se înfățișa întreaga panoramă a golfului și, în depărtare, Podul *Golden Gate*. În timpul mesei, inima lui Kathleen era inundată de fericire. Pînă acum cîteva zile, crezuse că n-avea să-l mai vadă niciodată. Acum era aici, de celalată parte a mesei mici, iar genunchii lui îi atingeau pe ai ei pe sub fața de masă. Respirau același aer. Putea să-l privească cît dorea și nu trebuia să se teamă de ochi curioși care i-ar fi putut intercepta privirile ce nu-i ascundeau dragostea.

De la restaurant, sună acasă și vorbe cu Alice. Seth plecase la birou. Theron mîncase și-și făcea somnul de după-amiază.

– E bine, și nu-i lipsești deloc, o asigură Alice.

– Știu, spuse Kathleen bosumflată. Tocmai asta mă deranjează.

Întorși de la cumpărături, Erik o luă de mîna în timp ce colindau magazinele din Ghirardelli Square, evitînd *Kirchoff's*. Erik se uita cu jînd la toate lucrurile practice pe care încă nu-și putea permite să le adauge la mobilierul pe care deja îl cumpăraseră.

Într-o galerie de artă, îi plăcu un tablou lucrat în tușe de maron, bej și nisipiu. Kathleen îl trimise să-i facă un comision de care n-avea nevoie și încercă să i-l cumpere drept cadou de casă nouă, din partea ei și a lui Seth. Fu dezamăgită cînd află că era doar o mostră, dar că putea să comande una artistului. Dădu comanda și lăsă numărul de telefon unde să fie anunțată cînd va fi gata. Ar arăta perfect pe peretele

de lemn roșu din camera de zi și ar da puțină căldură încăperii.

Alegerea accesoriilor pentru ferestre era plictisitoare, iar Erik fu mulțumit s-o lase pe seama lui Kathleen și a unui decorator, care conveniră să se întâlnească mai târziu în cursul săptămânii, la apartament, ca să ia măsurile exacte.

– Poate mai târziu o să vrei o tablă de lemn, dar acum ai putea să zugrăvești peretele din spatele patului într-o culoare vie și să îngrămădești sute de perne strălucitoare la căpătii.

– Sute? o tachină el sorbind din ciocolată.

Era într-o pauză la cofetăria *Girardelli*.

– Ei, poate doar câteva duzine, conchise ea cu un zîmbet, în timp ce lingea ultima picătură dulce și spumoasă de pe linguriță. Privind spre el, se sperie cînd văzu că Erik se uita la gura ei ca și cum ar fi invidiat limba care dispărea înăuntrul ei. Ochii lui albaștri se ridicară ușor căutîndu-i pe ai ei și se produse o scînteie de conștiință sexuală care-i străbătu pe amîndoi.

– Ce mai urmează? întrebă el gîtit, încercînd să restabilească ușurința cu care trecuse restul zilei. Totuși, ochii lui erau tulburați și priviră spre sînii ei care se ridicau și coborau în ritmul agitat al respirației. Simțindu-i ochii, sfîrcurile ei îi comunicau mesajul lor secret.

– Ei bine, după cum spuneam în legătură cu dormitorul... zise Kathleen respirînd cu greu, conștientă că interesul lui rătăcea într-o direcție periculoasă și că ea îl va urma pînă la capătul aceluia abis fermecat.

Siguranța, salvarea ei, o constituia pălăvrăgeala fără sens, placidă. Hai să alegem culoarea pe care-o vrei pe perete, să cumpărăm vopseaua și pe urmă să căutăm pernele. Poate avem norocul să găsim și un scaun ieftin care să se potrivească acolo. Ce-ai zice de un cufăr la picioarele patului? E o piesă funcțională și e și decorativă.

El se aplecă mai aproape de ea și își lipi buzele de urechea ei, șoptindu-i:

– Mă pot gând la un singur lucru decorativ și funcțional pe care-l doresc lângă patul meu. Are părul arămiu, care lucește în lumina soarelui ca o flacără. Ochii ei sînt verzi și radioși și încadrați de gene negre. Dacă ea nu dorea ca el să-i vorbească astfel, atunci de ce și-a pus bluză de mătase și pantaloni strîmți, de piele, care stau pe ea ca o mînușă?

Se retrase de lângă ea, iar Kathleen încercă să se regăsească înainte de a-i face față. Era ca hipnotizată de cuvintele și de tonul lui. Ochii lui străluceau de dorință, iar mustața descria o curbă insolentă deasupra buzelor. Știa că o dezorientase. Iar ea dorea să i-o plătească.

– Există ceva ce am vrut întotdeauna să te întreb. Ai o gropiță sub partea dreaptă a mustății?

– Poate da, poate nu. De ce nu afli? o încercă el.

Brusc, jocul luase din nou altă întorsătură. Nu reușea să-l ironizeze, așa cum intenționase.

Din nou el avea un punct în avans. Dar cui îi păsa? Jocul avea propria lui recompensă.

– S-ar putea să aflu cîndva, promise ea cu o voce dulce, în timp ce se priveau adînc în ochi.

– Aștept cu nerăbdare.

Terminară cumpărăturile în următoarele două ore și, îndreptîndu-se spre mașină, Erik bombănea că speră să-și amintească ziua cînd urma să se întîlnească cu furnizorul.

Apropiindu-se de reședința Kirchoff, se mai bucurau încă de căldura intimității lor. El înconjură mașina și deschise portiera dinspre partea ei. Îndreptîndu-se către ușa de la intrarea principală, ea încă privea în sus spre el, dar intuiția o făcu să-și arunce ochii lateral, către curte. Inima îi sări din piept și dispăru de lîngă Erik, alergînd într-o goană nebună spre piscină.

– Theron! țipă ea.

Capitolul XV

Copilul alerga cu nepăsare de-a lungul punții piscinei.

La capătul ei se opri, privind în jos spre apa care parcă-l invita și care-i plăcea atît, rîse fericit și apoi sări.

– Theron! țipă din nou Katleen, dar de data asta strigătul ei nu se auzi. Frica îi blocase sunetele în gît. Năvăli înainte cînd zări capul blond înghițit de apa adîncă. Aproape că ajunsese pe puntea de lemn, cînd pași tunători o depășiră și Erik aproape că o trînti la pămînt, din cauza vitezei. Fără să ezite o clipă,

își luă avînt de pe puncte și se aruncă cu capul înainte în piscină. Așteptarea pe margine, care lui Katleen îi păru o veșnicie, nu dură decît cîteva secunde, pînă ce Erik apăru la suprafață, ținîndu-l cu un braț pe Theron.

Theron gîfîia după aer, gata să se înece, în timp ce Erik îl ridică pe marginea piscinei. Încredință băiatul mîinilor neliniștite ale mamei.

Kathleen își auzi propriile gemete, deși nu-și dădea seama că ea însăși produce sunetele demne de milă.

– Theron, Theron, plîngea ea fără vlagă, strîngîndu-l în brațe pe băiețel. Theron supraviețuise accidentului aproape fatal, dar acum, că era în siguranță, și conștient de neliniștea mamei sale, începu și el să plîngă, într-o reacție întîrziată.

– Micuțul meu, comoara mea, se tîngui Kathleen, ridicîndu-i de pe față bucelele ude și pipăindu-i toate trăsăturile, ca și cum ar fi vrut să se asigure că trăiește.

Erik ieși din apă. Apa îi șiroia din haine, iar el îngenunche lîngă mamă și copil, șoptindu-le vorbe de alinare.

– Erik, îngăimă Kathleen privindu-l, l-am văzut cum se scufunda, am crezut... am... se poticni fără să mai poate continua și se rezemă slăbită de umărul lui, strîngîndu-l în continuare pe Theron.

– Știu, Kathleen, știu. Și eu am simțit că mor de o mie de ori, spuse el cu emoție.

Cînd se mai liniștiră, iar Theron escaladă genunchii lui Erik ca să vadă cum se scurge apa din hainele lui, Kathleen ridică privirea și o văzu pe Hazel

în curte. Unde erau ceilalți? Acum, că panica inițială dispăruse, gravitatea accidentului o lovi din plin pe Kathleen.

– Ce căuta Theron aici, singur? Întrebă ea.

– Și eu aș vrea să știu. Erik îl ridicase pe Theron în brațe și-l strîngea protector, posesiv.

Hazel se grăbi spre piscină și ajunsese chiar în momentul în care George și Alice îl ajutau pe Seth să iasă pe ușa dinspre curtea interioară.

– Ce s-a întîmplat? Întrebă el alarmat.

Cei trei tăbăriră pe el cu întrebări.

Erik ridică brațele, dorind să lămurească el totul. Kathleen își aminti de ziua în care Jamie se rătăcise la rîu. Și în acea zi, el reușise să-i calmeze pe toți.

– Tot ce știm e că atunci cînd am ajuns, Theron era pe marginea piscinei. A sărit în apă, dar din fericire, am reușit să-l scot în cîteva secunde.

– Eu... eu n-am putut să fac nimic, începu Hazel să se bîlbîie. Se întoarseră cu toții s-o privească. Kathleen nu crezuse niciodată că va putea vedea lacrimi în ochii acestei femei, dar ele erau evidente.

– Ne jucam în curte cu mașinuțele lui. El... eu... eu mă uitam într-o revistă. Am ridicat ochii, cînd am auzit-o pe Kathleen țipînd. Nici n-am știut că era lîngă piscină. A ajuns atît de repede. Eu... eu... Oh, Seth.

Fața îi era contorsionată și și-o acoperi cu mîinile, clătînîndu-și capul de parcă s-ar fi văitat pentru neatenția ei.

– Ei, gata, totul e-n ordine, acum, spuse Seth încercînd s-o liniștească. Theron e în siguranță. Dar va trebui să fii mai atentă cu el, Hazel. Știi cît e de

zburdalnic.

Hazel continua să se tînguiască cu capul între mîini, în timp ce toți își îndreptară atenția către Theron, care părea că-și revenise și se purta de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Kathleen o studie pe Hazel. Ușurați după situația încordată, toți rîdeau de Erik și Theron pe care părul umed îi făcea să arate ca o pereche de pudeli. Cu toții hotărîră că trebuie să fie duși în spălătorie, unde Alice urma să le aducă haine uscate. Seth luă și strînse mîna surorii sale, înainte de a-și îndrepta scaunul spre intrare, unde îi urmă pe ceilalți. Theron se afla încă în siguranță în brațele lui Erik.

Kathleen rămase în umbra arbuștilor care înconjurau curtea, privindu-i cum pleacă.

Hazel, crezîndu-se singură, își îndreptă umerii din postura umilă pe care și-o luase și înjură scrîșnind în taină. Se întoarse grăbită să-și ia lucrurile de pe masă. Era gata să se îndrepte spre casă, cînd o văzu pe Kathleen la cîțiva pași distanță, privind-o fix. Mîinile îi înghețară și respirația i se opri.

– Kathleen, mă uimești. De ce nu ești înăuntru, să ai grijă de copilul tău?

Kathleen înaintă doi pași, pînă cînd ajunse doar la cîțiva centimetri de cumnata ei.

– Și tu mă uimești pe mine, Hazel. Credeai că o să-ți poți ascunde crima?

Instinctiv, Hazel făcu un pas înapoi, speriată de amenințarea pe care o citi în ochii lui Kathleen.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise ea încercînd să pară convingătoare și vorbindu-i de sus.

– Știi exact ce vreau să spun. N-ai făcut decît să

joci teatru în fața lor. Kathleen arată spre ceilalți, aflați în bucătărie. Dar cred că lacrimile tale s-au datorat numai faptului că planul tău a dat greș și nicidecum necazului de a fi fost neglijentă. Știai foarte bine unde se afla Theron. Ar fi fost o nenorocire destul de convenabilă pentru tine, dacă el s-ar fi înecat, nu-i așa?

Brațul lui Kathleen zvîni în sus și, cu o forță surprinzătoare, îi apucă încheietura, într-o strînsoare de clește.

– Dacă fiului meu i s-ar întîmpla vreodată un accident și tu te-ai afla pe-aproape, chiar din întîmplare, te distrug în fața lui Seth. Ai înțeles Hazel? Am să-i deschid ochii în legătură cu tine. Iar el o să mă creadă. Te iubește, dar pe mine mă iubește mai mult. E bine să te gîndești de două ori înainte de a încerca să te mai joci cu viața lui Theron. Ai putea să pierzi totul.

Hazel se zmuci și-și eliberează mîna. Îi rîse în față, aspru și sardonice.

– Crezi că-mi e frică de tine?

– Da, așa cred, spuse Kathleen calm. Altfel n-ai ataca un bebeluș. Dincolo de scorpia fără inimă, egoistă și care trage sfori, se ascunde o lașă. Dacă vrei luptă, atunci luptă-te cu mine. Deși, te previn, ar fi o luptă fără sens, fiindcă eu nu vreau nimic din ce-ți aparține. Nu vreau decît să ne lași, pe Seth, pe Theron și pe mine, să trăim în liniște. Prin asta nu-ți amenință nimeni siguranța.

– În casa mea, în viața mea, n-are ce căuta o tîrîtură murdară ca tine. Fața lui Hazel era schimonosită și congestionată de furie. Am să-i

dovedesc fratelui meu cine ești, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care am să-l fac. Pumnii ei erau strînși. Corpul ei era încordat ca un arc. Kathleen se gîndi că femeia era bolnavă și pe cale să facă o criză.

– Ține minte ce ți-am spus și fii foarte atentă cum te porți. Kathleen trecu pe lîngă ea, lăsînd-o singură cu furia ei neputincioasă.

Kathleen își făcu o intrare în aparență calmă în bucătăria luminată cu generozitate. Pe dinăuntru fierbea, în primul rînd din cauza accidentului și apoi ca urmare a discuției cu Hazel, care fusese evident învinsă, umilită.

Cine s-ar folosi de un copil neajutorat ca de o armă într-un joc pe viață și pe moarte? O femeie disperată, sadică. Dar de ce? Ce putea oare să-și dorească Hazel Kirchoff și nu avea deja?

Kathleen afișă un zîmbet fals cînd îl salută pe Seth.

– Kathleen, unde ai fost? Fără să aștepte răspuns, continuă. Erik mi-a spus că voi doi ați rezolvat o mulțime de treburile azi și ați cumpărat niște lucruri minunate. E foarte mulțumit de ce ai ales.

Ea privi spre Erik, care o urmărea nemișcat, îngrijorat, și spuse:

– Are gust, așa că treaba mea a fost ușoară.

Observă că Erik purta niște haine de-ale lui Seth, care-i erau cam strîmte.

– Unde e Theron? întrebă ea îngrijorată.

– E sus în pat, doarme puțin înainte de cină, spuse Alice. Era obosit mort.

– De ce nu urci și tu să faci același lucru? sugeră Seth luîndu-i mîna și sărutîndu-i degetele unul cîte

unul. Tocmai ai trecut printr-o încercare grea. Fă o baie și relaxează-te puțin. Mai e pînă la masă. Îmbracă-te simplu. Am hotărît că e mai bine să fierbem raci decît să facem friptură.

– Sună promițător, spuse Kathleen, aplecîndu-se să-l mîngîie ușor pe obraz. Ca și ideea ta. O să mă scuzați dacă plec? Apoi rîse. Oricum, mi se pare că sînt destui bucătari aici.

George întindea niște cocă. Erik fusese desemnat să pregătească salata. Seth trebuia să se ocupe de raci, iar Alice supraveghea totul.

– Vezi? o tachină Seth. Nu ne ești de folos. Du-te sus și odihnește-te.

Urcă scările cu greutate, dînd frîu liber oboselii, acum că n-o mai vedea nimeni. Intră în camera lui Theron și se aplecă deasupra patului, plîmbîndu-și ușor degetele pe obrajii lui și zîbind. Gîtul ei se contractă dureros și oftă întretăiat, cînd se gîndi la ce s-ar fi putut întîmpla.

Baia dură mult. Bău paharul cu vin alb pe care Seth insistase să-l ia cu ea sus. Cînd părăsi baia, se simți relaxată, patul era prea ademenitor ca să-l ignore, așa că trase cuvertura și aproape că se prăbuși în așternuturi. Luînd perna în brațe, așa cum era obișnuită, adormi curînd.

Un zgomot ușor o trezi. Se ridică alarmată. Zgomotul venise din camera lui Theron, punînd în mișcare semnalul de alarmă matern.

N-avea nimic pe ea. Se înfășură într-un halat alb de baie și-și legă iute cordonul în jurul taliei, deschizînd ușa de la camera copilului.

Eric stătea aplecat deasupra patului. Se rezemă

ușurată de cadrul ușii.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă el repede, privind spre ea și văzîndu-i fața răvășită.

– Nimic, eu...

– Am fost trimis să te trezesc. Cînd am deschis ușa, dormeai atît de adînc, încît nu m-am îndurat. M-am gîndit să-l scol mai întîi pe Căpitan. Zîmbi și inima ei se înduioșă privindu-l cum se apleca să-și studieze fiul adormit.

Picioarele ei goale pășiră fără zgomot pe covorul gros, cînd traversă camera ca să vină lîngă el. Așa ar fi trebuit să fie în acești doi ani care trecuseră. Ar fi trebuit să se bucure împreună de perioada în care Theron creștea. Lui Erik îi fusese refuzată această experiență. Oare ar putea vreodată să repare ce-i făcuse? Numai prostia ei, greșeala ei copilărească, fusese cea care-i despărțise.

– Îți datorez scuze, Erik.

– Da? vorbea încet ca să nu deranjeze somnul copilului.

– Dacă n-aș fi fost atît de infantilă, atît de nesigură pe mine, n-aș fi făcut niciodată greșeala de a crede că erai căsătorit. A fost o nebunie să trag această concluzie și să fug, fără să cunosc faptele. Privi în sus spre el și văzu în ochii lui acea blîndețe pe care acum o expunea atît de rar. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat... între... între noi, adăugă ea cu vocea înecată în lacrimi, ar fi trebuit să afli despre fiul tău. Iartă-mă.

Își aplecase capul, dar mîna lui îi cuprinse obrazul și îi ridică fața.

– E prea tîrziu pentru procese de vinovăție,

Kathleen. N-am dus, o viață exemplară în acești doi ani. Am făcut niște lucruri despre care n-aș vrea să știe nimeni. Am fost furios, lovit, dezamăgit, aș fi dorit ca restul lumii să simtă aceeași ură și durere ca și mine. Acum regret unele lucruri pe care le-am făcut, ca și tine, dar ele au fost făcute. Să încercăm să le uităm.

Privi din nou spre copil. Mîna lui era mai închisă decît pielea albă a lui Theron, cînd îi mîngîie brațul plinuț.

– Ai făcut o treabă bună, Kathleen. E un băiat minunat.

– Da, este. Ca atrasă de o forță invizibilă, se apropie de el și-i apucă mîna liberă. El i-o cuprinse strîns.

– Te-a... durut tare... atunci, cînd l-ai născut?

Kathleen zîmbi cu blîndețe. Bărbații deveneau atît de copilăroși cînd vorbeau despre naștere.

– Nu prea tare. A fost mare, dar am avut un obstetrician bun. Aș fi vrut... Se opri, gîndindu-se la absurditatea ideii:

– Ce? întrebă el privind-o și trăgînd-o mai aproape.

– Voiam să spun că aș fi vrut să-l fi cunoscut pe el, pe doctor. A fost foarte bun cu mine. El a fost cel care trebuia să-mi facă avortul, înainte de a renunța.

Mîna care o ținea se strînse ca o chingă de oțel.

– Dumnezeu! Trebuie să fi trecut prin iad.

Își lăsă capul pe brațul lui puternic.

– Este unul din lucrurile pe care ar fi mai bine să le uităm.

Theron își mișcă buzele în somn, de parcă ar fi

vrut să sugă și amîndoi rîseră ușor.

– Nici nu ți-am mulțumit pentru că i-ai salvat viața azi, Erik.

O privi în față.

– Chiar crezi că vreau să-mi mulțumești pentru asta?

Ea nu putu decît să scuture din cap. Era pătrunsă de căldura care radia din privirea lui albastră.

– Nici eu nu ți-am mulțumit pentru că i-ai dat viață, spuse el. Mai făcu un pas și se aplecă spre ea. Îți mulțumesc pentru fiul meu, Kathleen. Îi mîngîie obraji cu buzele. L-ai alăptat?

Privirea lui căzu pe pieptul ei, unde țesătura care-i acoperea sîinii se umfla în ritmul bătăilor puternice ale inimii.

– Da, răspunse ea tulburată.

Degetele lui îi atinseră baza gîtului și-și croiră drum pînă acolo unde începeau sîinii.

– E oare posibil, întrebă el uimit, să fiu gelos pe propriul meu fiu pentru că te-a cunoscut atît de intim, cînd eu nici nu știam unde te afli?

Kathleen îi urmărea atentă gura și vorbele. Privi mișcarea buzelor lui pe sub mustața mătăsoasă, sub care ghicea gropița din obraz, dinții care se întrezăreau printre buze.

– Sînt aici, acum, murmură ea.

El ridică ochii spre ea, implorator, și-i citi în priviri invitația generoasă. Fără grabă, îi dezlegă cordonul, iar marginile halatului i se desfăcură. Mîinile lui pătrunseră înăuntru, mîngîind pielea moale și satinată de pe pîntecul ei, înainte să-i cuprindă talia și să-i împingă în jos halatul alb. O cîntări din ochi în lungi

momente de așteptare, iar privirile îi zăboveau arzătoare pe pielea ei, fără scuze sau rușine.

Mîinile lui se mișcă încet, ca să-i cuprindă sînii și să-i ridice spre gură, oferindu-le pentru o clipă mulțumirea pe care simțea că o merită pentru că-i hrăniseră copilul.

Kathleen se clătină cînd el se îndepărtă puțin, continuînd să-i studieze restul corpului. Mîinile lui coborîră spre abdomen.

– Nici o urmă de la naștere, comentă el într-o șoaptă abia auzită. Nimic care să strice perfecțiunea. Maternitatea n-a făcut decît să-ți sporească frumusețea. Degetele lui continuau să coboare și rătăceau prin părul triunghiului micuț de sub abdomen. Kathleen tresări la atingerea extrem de ușoară și tandră.

Mîinile lui îi cuprinseră coapsele pline și o trase spre el. Pîntecele lor se atinseră apoi sînii ei fură apăsăți de pieptul lui. În sfîrșit gurile lor se contopiră într-o fuziune a spiritului și a trupului.

Sărutul era total și adînc. Limba lui îi penetra buzele atît de încet pînă la exasperare, încît Kathleen pledă cu tot trupul nerăbdătoare să-i primească darul mult rîvnit. Cînd o făcu pe deplin, limba lui îi exploră gura căutîndu-i cele mai secrete substanțe și gustîndu-le.

Ea îi cuprinse obrajii aspri cu amîndouă mîinile. Gura ei îi prinse gura lui. O chinui, o tortură, o gustă, plină de promisiuni. Și aceasta se oferi.

Cînd fu rîndul lui s-o sărute, limba pătrunsese în gura ei din ce în ce mai adînc, comunicîndu-i o uniune fizică profundă. Corpurile lor se contopiră

într-o îmbrățișare strânsă, în care-și simțeau fiecare fibră a corpului lipită de a celuilalt.

– Mama!

Vocea cristalină era singurul lucru care-i făcu să se despartă iute. Priviră amețiți la Theron, care se ridicase în pătuț, legănându-se în sus și în jos. Kathleen își strânse halatul pe ea.

– Theron, când te-ai trezit? întrebă ea cu glasul tremurat.

Bebelușul râdea și dădea din mâini.

– Cred că vrea să se joace.

– Erik, șopti Kathleen, și-și acoperi fața îmbujorată cu mâinile care deveniseră dintr-odată reci. Ar trebui să-i mulțumim că s-a trezit. Toată lumea o să se întrebe...

Nu trebuia să se mai întâmple. Aproape că-și înșelase soțul sub propriul lui acoperiș. Dumnezeu! O pătrundea un sentiment de vinovăție și se îndepărtă mai mult de Erik. Ochii ei erau plini de rușine când îi întâlni pe ai lui.

– Sîntem în casa lui Seth. Sînt soția lui.

Erik o înfruntă lucid.

– Ar fi trebuit să-mi amintești mai devreme de asta. Nici eu nu aș vrea să-l înșel vreodată pe Seth, dar judecata mă părăsește când sînt aproape de tine, Kathleen. Este un lucru care nu-mi poate ieși din cap.

Se întoarse în dormitorul ei și se îmbracă în grabă. Își blestemă degetele tremurînde și precipitate, întrebîndu-se dacă va remarca cineva roșeața din obraji ei sau buzele ei umflate de sărutări.

Se întâlni cu Erik și Theron în capătul scărilor, așa cum stabiliseră cu cîteva clipe înainte.

– Nu arăta atît de vinovată, Kathleen, îi spuse Erik din colțul gurii. Nu s-a întîmplat nimic, crede-mă, sînt mai dureros de conștient de asta decît oricine.

Expresia de pe fața lui era atît de chinuită, încît Kathleen nu se putu stăpîni să nu rîdă.

– Ești sadică, mormăi el. Îl ridică pe Theron pe umeri. Băiatul își înfipse degetele dolofane în părul lui Erik. Cînd Erik protestă de durere, Theron rîse încîntat. Coborîră toți trei scările, rîzînd. Seth ieși să-i întîmpine.

– Aha, iată-vă! strigă el. Tocmai ne pregăteam să trimitem o patrulă de salvare sus, la gîndul că poate Theron v-a legat pe amîndoi de pat.

Rîseră cu toții, iar Seth îi dirijă spre bucătărie, unde se servea cina, în această seară. Hazel își luase o tavă în cameră, acuzînd o durere de cap.

În hol, Seth nu-i urmă imediat și se opri să privească trio-ul care se îndrepta spre bucătărie. Nimeni nu era martor la expresia gînditoare de pe fața lui.

Octombrie era întotdeauna o lună aglomerată pentru magazine, iar în acest sezon nu făcea excepție. Afacerile nu numai că mergeau ca de obicei, dar în anul acesta beneficiau și de spoturile comerciale ale lui Erik. Stabiliseră că trebuiau făcute din timp cîteva spoturi pentru sărbătorile Crăciunului. Erik se apucă imediat să le execute. Cu toții erau de

acord că reclamele erau bune, dar Erik avea de gînd să creeze ceva și mai bun pentru viitor. Cu toate astea, primele spoturi lansate pe plan local generară noi afaceri pentru *Kirchoff's* fără a mai pune la socoteală noua firmă a lui Erik.

Kathleen îl vedea adesea pe Erik, dar niciodată nu se mai repetase scena de dragoste din dormitorul lui Theron. Nici unul dintre ei nu avea destulă încredere în el însuși ca să rămînă singur cu celălalt. Întotdeauna erau și alți oameni în jur, iar ea simțea că există între ei o înțelegere tacită în această privință. Cînd nu erau în ședințe de lucru, erau împreună la masă în casa Kirchoff. Chiar dacă cineva observa totuși cît de neobișnuit era pentru un bărbat necăsătorit de vîrsta lui Erik să-și petreacă atît de mult timp cu Theron, nu vorbea despre asta.

Hazel își mai rărise frecventele atacuri verbale la adresa lui Kathleen. Aceasta nu era atît de naivă încît să-și închipuie că avertismentele față de cumnata ei contribuiseră în vreun fel la schimbarea firii malițioase a femeii. Poate că doar își exersa prudența, devenind mai reticentă. În mintea lui Kathleen, acest lucru o făcea pe Hazel mai periculoasă și era încă îngrijorată din cauza ei.

De aceea, Kathleen se hotărî cu greu să-l părăsească pe Theron pentru două săptămîni, cît ea și Eliot trebuiau să meargă la New York pentru comenzile de primăvară.

— Alice! o abordă Kathleen într-o zi, cînd menajera lucra singură în bucătărie. Ești sigură că poți să ai grijă de Theron numai tu singură cît timp sînt eu

plecată? Poate că ar trebui să mai aducem pe cineva să te ajute. Devine din ce în ce mai greu de stăpînit.

– E a zecea oară că mă întrebi asta și ți-am răspuns la fel de fiecare dată. Pot foarte bine să am grijă de Theron. N-ai încredere în mine?

Pentru nimic în lume Kathleen n-ar fi vrut ca Alice să creadă asta.

– Bineînțeles că am! Dar dacă ai să fii ocupată și altcineva se oferă să-l supravegheze... Nu știa cum să spună ce dorea. Nu putea să spună „Nu-l lăsa singur cu mătușa lui”.

Alice îi aruncă o privire vicleană.

– Cred că înțeleg ce vrei să spui. Dacă te referi la ziua în care i s-a întîmplat... accidentul acela... în piscină, am să-ți spun ceva. N-am vrut să-l las în grija lui Hazel. Ea a insistat să vin aici să pregătesc cina și să-l las afară în curte ca să se mai joace puțin. Mi-a fost greu s-o refuz, Kathleen, deși am vrut s-o fac. Nu știu cum să-ți spun. Și poate o să crezi că sînt o bătrînă superstițioasă, dar am presimțit că o să se întîmple ceva rău cu copilul, atunci cînd l- am lăsat cu ea.

Un mesaj tacit se transmite între ele. Menajera luă mîinile lui Kathleen între mîinile ei.

– Tu du-te și fă o treabă bună pentru Seth. El așteaptă asta de la tine. Nu-ți faci griji pentru Theron. Nimeni n-o să se apropie de el, cît sînt eu aici. Chiar i-am cerut lui George să-i mute patul în camera noastră, cît ești tu plecată.

Kathleen o îmbrățișă ușurată că nu fusese nevoie să-și exprime cu glas tare îngrijorarea, dar bucuroasă.

că Alice o intuise.

În ziua plecării, Seth îi conduse la aeroport.

– Cumpără tot ce dorești, spuse el. O să avem o primăvară plină. Să nu uiți asta. Ai grijă să întrebi dacă unele articole nu pot fi făcute mai devreme, pentru reclamele pe care vrea să le scoată Erik.

– O să am, da, promise ea rîzînd și înghițindu-și cu greu nodul din gît la auzul numelui lui Erik. Nu-l mai văzuse de mai bine de o săptămînă. Nu mai lucra atît de mult, Seth, îl rugă ea.

În ultima vreme, arăta și mai slăbit, pielea lui părea că devine cu fiecare zi mai zbîrcită și mai palidă, iar ridurile de oboseală din jurul ochilor și gurii erau mai pronunțate.

– Nu-ți face griji pentru mine și nici pentru Theron. Distrează-te. Pleci atît de rar...

– Seth, strigă ea, încetează! Nu vreau să plec de lîngă familia mea. Fără să țină seama de privirile curioase ale celorlalți pasageri care așteptau, ea înghenunche lîngă scaunul lui și-l sărută de rămas bun.

– Te iubesc, Kathleen, spuse el cînd ea se ridică. Avea o gură atît de frumoasă cînd zîmbea așa! Spiritul generos, iubitor, care îl caracteriza încă, își mai revărsa strălucirea din adîncul ochilor lui, deși erau obosiți.

– Și eu te iubesc, spuse ea din adîncul sufletului.

Kathleen adora New York-ul. De fiecare dată cînd venea aici se simțea pătrunsă de vitalitatea și energia orașului. Niciodată nu și-ar fi dorit să trăiască între zidurile lui de beton, dar aștepta cu nerăbdare cele cinci călătorii pe care le făcea în fiecare an ca să cumpere marfă, pentru magazinele *Kirchoff's*.

Era primită cu brațele deschise într-un oraș care nu se distingea prin generozitate. Casele de modă cu care lucra îi satisfăceau toate capriciile. *Kirchoff's* era o afacere excelentă. La fiecare prezentare, era tratată regește.

Dar cu toții știau, că, sub fațada feminină a lui Kathleen, se afla o minte operativă de om de afaceri de care nu îndrăzneau să profite.

– Domnule Gilbert, mă bucur că vă reîntîlnesc, îi spuse ea președintelui companiei, care o întâmpină personal cînd ea și Eliot sosiră în salonul de prezentare aglomerat. Acesta se simți imediat flatat dar și derutat de purtarea ei prietenoasă, dar avea să afle curînd că ea nu era cineva cu care puteai glumi.

– V-am îngăduit să-mi expediați comanda cu două săptămîni mai tîrziu de cît ați expediat-o la *I.Magnin's* spuse ea, păstrînd încă un zîmbet dezarmant. Dacă se mai întîmplă vreodată, o să vă trimit marfa înapoi, fără să plătesc. E clar?

Ochii ei străluceau de un verde care aproape că se potrivea cu culoarea bolnăvicioasă a domnului Gilbert. Acesta deveni plin de efuziune.

– Doamnă Kirchoff, nu-mi pot imagina ce...

– Putem sau nu să vedem acum noile modele? întrebă ea calm.

– Acum, desigur. Imediat. Dați-mi voie să... leși precipitat, să-și găsească cel mai convingător vânzător.

Eliot era un ajutor de neprețuit pentru ea în călătoriile pentru achiziții. În fiecare seară, când revedeau comenzile pe care le plasaseră în timpul zilei și le verificau în comparație cu bugetul și cu „lista de cumpărături” care și-o făcuseră, plecând de la inventarul magazinului, memoria lui, ce nu dădea greș, nu înceta s-o uimească.

– Topurile astea de ograndi pe care le-am cumpărat de la *Valentino* or să meargă cu pantalonul din crepe *Anne Klein*. Ce mărimi am comandat pentru el? Șase, opt, zece. Cîte trei din fiecare pentru fiecare magazin, mormăi el privind peste comenzi.

– De ce nu luăm toate măsurile între patru și doisprezece? Alege numai negru, pentru măsura doisprezece și comandă încă trei pentru fiecare magazin din celelalte culori. În afară de albastru. E oribil. Cred că putem să combinăm pantalonul ăsta cu bluze diferite, iar clientul va cumpăra probabil două. Ce crezi?

În fiecare seară, Kathleen se retrăgea în camera ei, iar Eliot făcea incursiuni în locuri despre care ea nu voia să știe, cu oameni pe care nu voia să-i știe, iar dimineața venea sleit de puteri, lucru de care de asemenea nu voia să știe. Dar, după trei cești de cafea neagră și o jumătate de pachet de țigări, el era pregătit să atace din nou Seventh Avenue, la fel de competent ca întotdeauna.

Erau primiți cu generozitate, *Kirchoff's* avînd o

reputație bună și solidă de magazine care stabileau moda într-un oraș conștient de ce însemna moda.

Un producător de bluze neliniștit ghici după expresiile de pe fețele lor că era pe cale să piardă o comandă. Nerăbdător, Eliot se ridică de la masa pe care zăcea un formular de comandă necompletat și smulse bluza din mîna omului.

– Știi ce nu merge la bluza asta? o întrebă Eliot pe Kathleen, ingnorîndu-l pe vînzătorul aiurit.

– Funda, spuse ea fără ezitare.

– Exact! Funda asta oribilă. Fără ea, ar fi fost o bluză grozavă. Se întoarse spre om și spuse: Comand șase duzini de toate culorile și mărimile, dacă poți să le faci fără fundă. Altfel, las-o baltă.

– Eu..., se bîlbîi omul.

– Și modifică mîneca, zise imperios Eliot. Asta e o bluză grozavă pentru un costum, dar dacă clientul nu găsește o mîneacă bogată la o jachetă, n-o cumpără. Îmi place stilul elegant, dar mîneca face jumătate din valoare bluzei.

– Da, domnule. Poate. Desigur.

– Putem spera că bluzele vor fi livrate așa cum dorim noi? întrebă politicoș Eliot.

– Desigur, spuse nervos omul. Și eu mă gîndeam să scot funda.

Încă mai rîdeau, cînd Eliot opri un taxi care să-i ducă la salonul *Ceai Rusesco*, pentru o întîlnire la masa de prînz. Erau invitați aproape la fiecare prînz și la cină numai la cele mai bune restaurante. Kathleen primi nenumărate propuneri directe și mascate. Spre disperarea ei, Eliot primea la fel de multe.

După zece zile, Kathleen era gata să se întoarcă acasă. Cu o zi mai devreme decît își planificaseră, își reprogramară zborul și se reîntoarseră la San Francisco. Ea și Eliot se despărțiră la aeroport, fiecare bucuros că a terminat o treabă dificilă și încrezători că realizaseră multe.

Kathleen îi surprinse pe toți ajungînd acasă tocmai la timp, pentru cină. Și ea avu o surpriză. Erik era acolo. Era însoțit de o blondă superbă, amețitoare.

Numele ei era Tamara.

Capitolul XVI

– Kathleen! strigă Seth, și-și îndreaptă scaunul cu roțile către capătul mesei, aproape să dea peste ea de exuberanță.

Ea rîse cînd se aplecă să-i primească sărutul cald. Privindu-l, Kathleen fu șocată de cît de obosit arăta. Slăbise? Pomeții obrazilor îi ieșeau în evidență. Dar ochii erau la fel de radioși ca întotdeauna și nu se îndoia că era fericit s-o vadă.

– Cum a fost călătoria? o întrebă el, conducînd-o spre un scaun. George și Alice se grăbiră să vină, auzindu-i vocea, iar Theron fusese pus în brațele ei

nerăbdătoare.

– Cum arată modelele de primăvară? Alice, te rog adu-i o farfurie. Theron a învățat să spună *mașină* și *camion*. Draga mea, călătoria a avut succes? Seth era atât de emoționat că o vedea, încît cuvintele se îngrămădeau unele peste altele. Ea rîse din nou, îmbrățișîndu-l mai strîns pe Theron.

– Totul a mers bine, dar am terminat mai devreme și n-am mai putut aștepta pînă mîine ca să ne întoarcem. Am cumpărat cîteva lucruri minunate. Ochii ei se plimbau în jurul mesei, cuprinzîndu-i pe Erik, pe Hazel și pe blondă, în timp ce vorbea. Scuzați-mă, mormăi ea, dar n-am făcut cunoștință.

– Oh, iartă-mă, spuse Seth. Am fost atât de bucuros să te văd că am uitat de politețe. Kathleen, ea e Tamara. Tamara, ea e soția și mîna mea dreaptă, Kathleen.

– Îmi pare bine, spuse Kathleen politicoasă.

– Bună, fu tot ce spuse fata.

Erik vorbi pentru prima dată.

– Ce mai faci, Kathleen? Sunetul vocii lui era cuvîntul de bun venit acasă. O învălui. Glasul lui era adînc, generos și masculin, cu un timbru care o mișca.

Ținzea să se ducă la el și să-i simtă puterea, căldura. Dar nu putea. Erau și alții de față și mai era o femeie atrăgătoare care stătea lîngă el, o femeie pe care îndrăznise s-o aducă în casa ei.

– Foarte bine, răspunse ea tot politicoasă, fără să se uite în ochii lui.

– Alice, acum poți să-l iei pe Theron înapoi în

bucătărie, comandă Hazel.

– Nu, o contrazise rece Kathleen. Mi-a fost dor de el mai mult decît aş fi crezut. Astă seară stă la masă cu noi.

Ochii lui Kathleen priveau provocatori la Hazel.

– Desigur, draga mea, spuse Hazel serios, deşi privirea pē care i-o aruncă, era ascuţită ca briciul.

Kathleen îşi aşternu şervetul în poală, iar privirea ei se întoarse spre tînăra femeie de lîngă Erik. Trebuie să fie foarte înaltă, se gîndi Kathleen. Tamara asta nu avea şi alt nume? Dar avea oare nevoie de altul? Cine putea să o uite dacă o văzuse o dată? Părul ei era ca lumina lunii, cel mai deschis blond posibil, şi îi încadra faţa într-un stil studiat, dezordonat, ajungîndu-i pînă la jumătatea spatelui. Se potrivea cu scăpărările de lumini ce străluceau în ochii de culoarea chihlimbarului. Erau nişte ochi reci şi calculaţi, dar cînd priveau spre Erik, deveneau voluptuoşi şi calzi. Chiar de cealaltă parte a mesei, Kathleen putea să vadă săgeţile care ţîşneau din ochii aceia.

Odată, îl surprinse pe Erik răspunzînd privirii seducătoare a Tamarei cu o otheadă adîncă, leneşă, şi simţi că parcă îmbucătura i-a rămas în gît. Încercă să nu se mai uite la ea şi să asculte ce spunea Seth despre Theron şi despre magazine, dar era imposibil.

Rochia mulată a Tamarei era albă, punîndu-i în evidenţă bronzul superb. Din ce putea zări Kathleen, ţesătura contura o siluetă perfectă, statuară, care nu mai lăsa loc pentru imaginaţie.

– Kathleen, dacă ai terminat, să mergem în living,

sugeră Seth. Deși nu cred că ai mâncat destul.

Kathleen privi orbește în farfuria ei și abia atunci realizează că nu luase mai mult de o duzină de îmbucături.

– Am mâncat ceva în avion, spuse ea cât de vesel putu și se ocupă de Theron.

Mîna lui Erik apucă posesiv brațul Tamarei, în timp ce o conducea în living. Hazel îl acaparase pe Seth într-o conversație intimă, astfel că unicul însoțitor al lui Kathleen fu fiul ei.

Tamara aproape că se lungi pe canapea, trăgîndu-l pe Erik după ea și trecîndu-și brațul subțire pe după al lui. Cotul lui îi atingeă sîinii enormi.

Kathleen se stăpîni cu greu să nu țipe la amîndoi în timp ce se așeza pe un scaun cu Theron, care era ocupat să-i mestece șiragul de coral de la gît. Probabil că arăta obosită, zbîrcită și mînioasă, pe cînd cealaltă era tînără, proaspătă și plină de dorință.

Conform ritualului, George aduse tava grea de argint cu serviciul de cafea. Totul o irita pe Kathleen în seara asta. De ce nu puteau sta în bucătărie, pe cîte un taburet, iar cafeaua să fie turnată în cești groase?

Tînjea după conversațiile ușoare pe care le savurase cu B.J. și Edna. Ce mult îi lipseau glumele, căldura, stilul acela simplu de viață!

Era sătulă de pereți acoperiți cu moar, de sofale de brîncar și flori artificiale. Era și mai sătulă de acea blondă subțire, care părea că nu-și poate lua mîinile de pe Erik.

– Stai cu copilul, scumpa mea Kathleen, și dă-mi

voie să pun eu cafeaua astă seară. Trebuie să fii frîntă după călătorie.

Hazel nu înceta să fie duplicitară. Cum de reușea această femeie să-și joace perfect rolul, fără să lase a se ghici nimic din adevăratul ei caracter, era o sursă permanentă de enervare pentru Kathleen. Își întoarse privirea dinspre cumnata ei, tocmai la timp ca să vadă cum Tamara se lipea și mai mult de Erik.

Coapsa ei se lipi de a lui într-o invitație erotică. Absent, el se feri puțin și o bătu pe genunchi. Kathleen i-ar fi ucis bucuroasă, mai întîi pe fată și apoi pe el.

Avea dreptul să fie geloasă? Erik era un bărbat viril. Ea era căsătorită. Nu-i spusese niciodată că o iubește. Ea știa că o dorea fizic și că ținea la ea pentru că era mama copilului lui. Dar s-o iubească? Niciodată nu i-o spusese în cuvinte.

Și ce bine le-ar aduce oare amîndurora dacă ar iubi-o? Ea nu-l putea părăsi niciodată pe Seth, iar Erik știa asta. El avea toate motivele din lume să... aibă pe altcineva. Dar de ce trebuia să fie atît de tînără și frumoasă? Atît de sexy? Și de ce o adusese în casa lui Kathleen?

La această întrebare primi imediat răspuns.

– Kathleen, Erik a venit cu o idee grozavă pentru reclamele de primăvară. Vrea să meargă la tropice și să tragă niște imagini. Ce crezi? Nu sună grozav? Fața lui Seth se aprinse de speranță.

– Da, confirmă Kathleen, forțîndu-se să zîmbească.

– Cred că e o idee minunată, spuse Hazel cu un zîmbet ucigaș, către Kathleen.

– A găsit-o pe Tamara printr-una din agențiile din oraș, continuă Seth. Ea o să apară în toate reclamele. Or să fie, desigur, și alte manechine, dar majoritatea scenelor se vor concentra pe ea. Seth se aplecă spre manechin, care îl gratifică cu o scurtă privire. E frumoasă, nu-i așa? O vezi îmbrăcată cu niște modele de vară, lângă ocean? Rîse. Uite cum mă amestec în treburile lui Erik.

Erik rîse și el și privi admirativ spre Tamara.

– Sună bine.

Kathleen se ridică brusc, iar Theron scăpă mărgelele umede din gură.

– Sînt... sînt sigură că toate reclamele vor fi minunate. Mă bucur că te-am cunoscut, domnișoară... ăă... Tamara. Vă rog să mă scuzați. Sînt... Trase cu greu aer în piept și simți o durere de cap amețitoare. Sînt foarte obosită. Noapte bună, Hazel, Erik. Noapte bună, Seth. Merse spre el și-l sărută grăbită pe obraz.

– Kathleen...

– Ne vedem mîine dimineată, îi tăie ea vorba. Înainte ca vreunul să poată răspunde, se retrase cu Theron în sanctuarul de la etaj, departe de Erik și de femeia care pleca cu el pe tărîmurile tropicale.

Kathleen își petrecu în camera ei toată ziua următoare. Călătoria o obosise mai mult decît voise să recunoască, iar încercarea crudă prin care trecuse cu o seară înainte, nu o ajutase cu nimic.

Ziua se scurse încet. Încercă să se odihnească, dar de fiecare dată cînd adormea, îl visa pe Erik, de obicei cu o blondă atîrnînd de brațul lui și se trezea, mototolea așternutul, plîngea, apoi se simțea vinovată și avea remușcări față de Seth, pentru că-l înșela, cel puțin în gînd.

În următoarea zi se întoarse la lucru. Eliot nu părea să fi fost afectat de călătorie. Dimpotrivă, arăta revigorat, iar entuziasmul pe care-l afișa în legătură cu sezonul ce se apropia, începu s-o calce pe nervi – ca orice altceva.

De la începutul lui noiembrie și pînă la Crăciun, era sezonul cel mai ocupat al oricărui comerciant, iar *Kirchoff's* nu făcea excepție. Cu toate acestea, pentru Seth nu era un motiv să amîne pregătirile pentru viitoare reclame. Voiajul în Caraibe fu stabilit pentru prima săptămînă din decembrie.

Kathleen nu dorea să se amestece, dăr află că urma să fie extrem de implicată.

– Îți dai seama că îmi ceri imposibilul? se revoltă ea. Se aflau în biroul lui Seth, unde se întîlniseră să discute despre plănuita călătorie. Se ridică de pe scaun și străbătu încăperea pînă la bibliotecă, încrucișîndu-și brațele pe piept. Cît mai putea să suporte? Era a treia întîlnire într-o săptămînă. O ținuseră în permanent contact cu Erik, cînd abia aștepta să nu-l mai vadă.

– Kathleen, spuse nerăbdător Seth. Știm ce greutate mare îți punem pe umeri. Dar ca reclamele să poată apărea la timp, Erik trebuie să le producă imediat după începutul anului. De asta e nevoie să le

facem atît de repede.

Se întoarse și-i privi pe amîndoi. Erik stătea relaxat pe un scaun, picior peste picior. Se uita la ea pe sub sprîncene. Ea ar fi dorit să nu facă asta. O stînjenea.

– Înțeleg toate astea, Seth. Nu sînt imbecilă, se răsti ea. Dar tu înțelegi cît de greu va fi să avem îmbrăcămintea, chiar și mostrele, livrate pînă atunci? Nu știu dacă pot să mă adresez vreunei case de mode pentru cooperare. Or să-mi rîdă în nas.

– Înțelegem sub ce presiune lucrezi și știm că ai să faci tot posibilul. Spoturile publicitare nu vor folosi la nimic, dacă oferim tot moda de anul trecut. Vreau numai ce-i nou.

– Știu, știu, repetă ea obosită, amintindu-i în acest timp lui Seth că îi mai spusese asta de cel puțin o sută de ori. Nici măcar nu s-au ocupat să croiască noile modele de primăvară, bombăni ea. Ar fi trebui să știm asta. Tocmai m-am întors de la New York, îți amintești?

– Da, replică Seth, netulburat de tonul ei sarcastic. Și dacă e adevărat ce-mi spune Eliot, i-ai vrăjit pe toți fabricanții de pe Seventh Avenue. Desigur că vei putea să le ceri o mică, nu, rectific, o mare favoare.

Ea suspină, ridicînd din umeri și lăsîndu-i să-i cadă teatral.

– Ce măsură poartă fata?

– Tamara, spuse Erik. Numele ei este Tamara.

– Scuză-mă, răspunse Kathleen. Ce măsură poartă *Tamara*?

– Opt. Folosim numai manechine de măsura opt, ca să fie mai ușor pentru tine.

– Îți mulțumesc foarte mult, spuse ea dulce și clipi din gene. Nici nu-ți pot spune ce mult mă ajută grija ta ca să pot face imposibilul.

În încăperea se așternu o tăcere grea și toți trei încercau să-și evite privirile. Kathleen se simți imediat rușinată de sarcasmul ei copilăresc. Ce-o apucase?

– Erik, te rog să ne scuzi, îi ceru liniștit Seth, după cîteva momente lungi, tensionate.

– Bineînțeles. Se ridică alene de pe scaun și ieși din cameră.

Urmare alte momente de tăcere, în care Kathleen își aranja o cută nevăzută de la mîneacă. În cele din urmă, cînd simți că o să plesnească dacă Seth n-o certa pentru purtarea ei groaznică, spuse:

– Iartă-mă. Știu că te-am făcut să te simți prost, în fața colaboratorului tău și îmi pare rău.

El nu spuse nimic și ea fu silită să-l privească. În ochii lui nu era reproș sau supărare, ci numai grijă.

– Kathleen, ce s-a întîmplat? Vocea lui era moale, liniștită și mîngîietoare. Dacă ar fi condamnat-o, i-ar fi răspuns tăios, dar vocea aceea o umilea, îi accentua vinovăția și ea se retrase în defensivă.

– Nu știu.

– Vino aici, spuse el. Ea se supuse. Veni către scaunul lui și îl lăsă s-o tragă în brațele lui, așa cum făcuse în ziua în care-i spusese că e însărcinată.

– Ești sigură că nu știi ce se întîmplă? De la un timp, nu mai ești cea dinainte. Dacă e ceva rău, vreau să știu și eu. Pot să te ajut cu ceva?

– Oh, Seth! gemu ea cu capul pe pieptul lui, privind cu bucurie brațele care o înconjurau. Era atît

de bun. Dacă acum i-ar fi mărturisit că-l iubea pe prietenul său, că Erik era tatăl lui Theron, știa că ar ierta-o. Dragostea lui era necondiționată. Dar ea nu l-ar putea răni niciodată astfel. Îl adora prea mult.

– Ce te deranjează? Erik cumva?

Inima ei se opri. Oare Seth știa? Fusesse ea prea neglijentă cu privirile pline de dor pe care i le arunca lui Erik de fiecare dată când se aflau în aceeași încăpere? Observase Seth asemănarea dintre Theron și Erik, care devenea cu fiecare zi mai pregnantă? Trebuia să spună ceva.

– De ce să mă deranjeze Erik? Rîse ușor, dar rîsul ei avea un sunet amar.

– Nu știu. Uneori cred că voi doi vă înțelegeți cu adevărat. Alteori, parcă sînteți pe cîmpul de luptă.

Își trecu brațul în jurul umerilor lui Seth și îl sărută pe obraz, încercînd să nu-și arate ușurarea.

– Singurul lucru care mă îngrijorează acum este cum să obțin la timp hainele alea.

El era prea inteligent să poată fi dus așa ușor.

– Kathleen! Îi cuprinse fața cu amîndouă mîinile și așteptă pînă ce ea îi înfîlni privirea, înainte de a vorbi.

– Ți-am spus cîndva că dacă, vreodată, vrei ceva – orice – nu e nevoie decît să ceri. Dacă stă în puterile mele să-ți ofer, am s-o fac. Te iubesc. Știi cît de mult?

Lacrimile îi inundaseră ochii și citi dragostea care fusese întotdeauna atît de evidentă în privirea lui strălucitoare. Clătină din cap încet. Știa cît de mult o iubea. Era blestemat de o dragoste neîmplinită, care-l rodea și care nu putea fi alinată sau ignorată. Și mai știa că, în acest caz, era o dragoste nemeritată și deci

cu atît mai prețioasă.

Se prăbușî peste pieptul lui și plînsese în hohote. În cele din urmă, după multe minute, se ridică și primi batista pe care el i-o oferî.

– Cred că poate ai prea multe de făcut, spuse Seth. Asemenea lacrimi sînt deseori produsul unui surmenaj excesiv.

– Nu. Acum mă simt bine. Poate că ceea ce-mi trebuia era un plîns bun. Zîmbî. Acum trebuie să mă grăbesc. După cum știi, am de dat mai multe zeci de telefoane la New York și să-mi fac dușmani pe viață din croitorii suprasolicitați.

El rîse, dar era serios cînd spuse:

– Dacă cineva poate să facă o minune, aceea ești tu. Numai să nu te obosești prea tare. Nimic nu e mai important pentru mine decît tine.

– Știu, șopti ea și-l sărută pe buze. Se ridică din brațele lui și observă prin pantalonii mototoliți, ce genunchi slabi avea.

– Seth, atacă ea subiectul cu îngrijorare, știînd că el e foarte sensibil în legătură cu asta, te simți bine? Pari atît de obosit în ultima vreme. Cînd ai fost ultima oară la medic?

El își dădu capul pe spate a exasperare.

– Ce înseamnă asta? O întorci, sau joci fair-play? Sigur că mă simt bine. George s-ar simți ofensat dacă ar ști că nu crezi că are grijă de mine cum trebuie. Mă supraveghează ca o cloșcă bătrînă. Îi luă mîna și i-o strînsese între mîinile lui. Promite-mi Kathleen, că n-o să-ți faci niciodată griji fără rost pentru mine. Sînt bine. Ți-o jur.

Nu era convinsă, dar nu voia să-l mai cicălească și cu îngrijorarea ei.

– Atunci, înapoi la lucru, comandă ea, afișînd un fals aer de veselie și mărșăului spre ușă. O să-i spun lui Claire să-ți aducă niște cafea. Flutură mîna în semn de rămas bun și ieși prin biroul secretarei.

Din fericire, Erik plecase.

Dimineața tîrziu, în Ziua Recunoștinței, Kathleen coborî precipitat scările cu gîndul de a-l însoți pe Seth. El plecase deja să-l aștepte pe Erik, care venea pentru una din partidele lor de aruncare la coșul de baschet. De cînd Erik îl instalase, petreceau mai multe ore pe săptămînă exersînd.

Kathleen îl întrebă îngrijorată pe Erik dacă nu era prea obositor pentru Seth.

– Nu, răspunse el. Nu-l descuraja, Kathleen. Lui îi face plăcere, mai mult pentru competiție decît pentru exercițiu. Lasă-l în pace. Are nevoie să împărtășească așa ceva cu alți bărbați de vîrsta lui.

Așa că nu mai spuse nimic, deși adesea i se părea că Seth arăta complet epuizat după ce el și Erik își terminau jocul. Acum privea din ușă cum Seth bătea mîngea lîngă roata scaunului. La un moment dat, căzu prea în spate și-i scăpă de sub control. Mingea se rostogoli în niște tufișuri. Seth se uită împrejur, căutîndu-l pe George, dar își dădu seama că e singur.

Rulă scaunul spre tufişuri şi încercă să se aplece peste ele ca să recupereze mingea. Picături de sudoare îi apărură pe frunte, în timp ce, cu muşchii gîtului şi braţului, se străduia să ajungă la ea. Îngrijorată că era gata să cadă din scaun, Kathleen se pregătea să iasă pe 'uşă şi să-l ajute, cînd el strînse din pumni şi lovi cu ei braţele scaunului.

– Fir-ar să fie! De ce sînt olog? Lacrimi de amărăciune se amestecaseră cu transpiraţia care-i curgea pe obraji. Vocea lui era doar o şoaptă răguşită, dar ea reuşi să-l audă de la distanţă.

Faţa lui era o mască contorsionată de furie şi continua să lovească în braţele scaunului, blestemîndu-l pe el şi pe sine.

– La dracu' cu toate. De ce? De ce *eu*?

Kathleen era uimită. Niciodată, de cînd îl cunoştea, nu-l auzise pe Seth blestemîndu-şi starea în care se afla. Întotdeauna glumea în legătură cu paralizia lui. Evidenţa clară a durerii pe care el trebuia s-o trăiască zi de zi era prea demnă de milă ca să poată fi privită. Închise ochii pentru un moment, încercînd să fie tare şi să găsească ceva de spus care să nu sune protector.

Cînd deschise ochii, scena se schimbase. Erik se apropia de Seth alergînd, iar pe faţa lui se citea îngrijorarea.

– Seth! el vorbi încet, dar Seth îl auzi şi imediat îşi încetă tirađa amară. Ochii lui întunecaţi se închiseră de ruşinea de a fi fost surprins astfel, iar capul îi alunecă pînă ce bărbia îi atinse pieptul. Pumnii lui rămaseră încheşti pe braţele scaunului.

Erik nu vorbi. În schimb, se așeză pe jos într-un genunchi, privind spre pământ și așteptând răbdător ca Seth să înceapă conversația.

Kathleen rămase fără suflare în spatele draperiilor de la ușă.

– Îmi pare rău că a trebuit să fii martorul unei astfel de scene. Nu mă las des în voia ei, dar atunci când se întâmplă, știu că e un adevărat spectacol. Seth vorbea cu un umor auto-batjocoritor.

Erik nici măcar nu zîmbi. Privi în sus spre celălalt bărbat.

– Nu cred că ți-am spus vreodată cît de mult te admir, Seth. Dacă m-aș afla în locul tău, dacă rolurile ar fi schimbate, nu m-aș putea descurca cu grația cu care o faci tu.

– Ah, Erik, nu atîrna medalii pe pieptul meu. Sînt valoros numai pentru că trebuie să fiu.

– Nu, nu trebuie. Ai putea să fii un ticălos.

Seth oftă.

– Uneori, așa mă simt. Ca acum, de pildă. Mi-ar plăcea foarte mult să te urăsc. Nu crezi că mi-aș dori să am trupul tău, puterea ta? Sînt mai dependent de alții decît Theron. Ce crezi că-i provoacă unui om o asemenea dependență? Mă disprețuiesc pentru că sînt virtual neajutorat, Erik. M-am obișnuit cu greu să trăiesc așa. Mărturisesc că te invidiez de fiecare dată cînd te văd.

Erik ridică mingea de baschet de sub tufișuri și începu să tragă linii cu degetul pe suprafața ei marcată. Cînd vorbi, vocea lui era atît de joasă, încît Kathleen cu greu putu să-l audă.

– Mărturisesc că și eu te invidiez pe tine. Aș vrea să am capacitatea ta de a accepta lucrurile așa cum sînt. În ultimii doi ani am înotat contra curentului și m-am luptat cu morile de vînt pentru ceva de neatinș, dorindu-mi ceva ce nu am dreptul să doresc. Nu pot accepta cuvîntul „nu” ca răspuns. N-am putut niciodată. Pe de altă parte, tot ce faci și spui tu, demonstrează o lipsă de egoism pe care o admir pentru că nici măcar n-o pot înțelege. E prea străină firii mele.

– Mulțumesc, Erik, dar cred că mergi prea departe cu autocritica.

– Nu, mi-e teamă că mă cunosc mult prea bine, oftă el. Părea că e afectat fizic de starea lui psihică și spuse: Ești pregătit pentru un baschet?

– Ca să fiu sincer, recunosc Seth, nu prea mă simt în stare azi.

– Bine. Nici o problemă. În loc de asta, ce zici de o bere?

– Sună bine. E o zi atît de însorită, ce-ar fi să stăm aici afară?

– Bine, mă duc să aduc berea. Erik lăsă mingea și se îndreptă către ușa bucătăriei. Kathleen se grăbi să dispară, nedorind ca vreunul din ei să știe că fusese martora slăbiciunilor lor.

Duminica de după Ziua Recunoștinței o găsi pe Kathleen **lucrînd** în camera de primire a mărfurilor din

magazinul din centru. Magazinele fuseseră închise de Ziua Recunoștinței și, pentru că următoarea sîmbătă și duminică erau două dintre cele mai aglomerate zile ale anului, ea își neglijase propria ei muncă pentru a da o mîină de ajutor funcționarilor care aveau nevoie.

Se întîlni cu Seth în parcare angajaților. Veniseră în centru cu mașini separate, neștiind fiecare cînd va sfîrși celălalt treaba.

Seth dorise să supravegheze montarea podobelor de Crăciun.

– E clar că nu pot fi un indian, glumi el, rulîndu-și scaunul de-a lungul asfaltului. Eu sînt indiscutabil șeful.

Kathleen venise îmbrăcată ca pentru muncă grea, în atmosfera plină de praf a depozitului, așa că purta o pereche de jeansi vechi, decolorați și o cămașă cu mînecele suflecate. Părul îi era strîns într-o coadă de cal.

– Asta e ultima modă la San Francisco? o tachină Seth.

– Asta e, glumi la rîndul ei Kathleen. O să am de despachetat cutii și de așezat haine. M-am îmbrăcat comod.

– Mă bucur că faci asta azi. Mîine, cînd se deschid magazinele, o să fie marfă proaspătă în rafturi. De acum încolo, pînă la Crăciun, o să vindem ca nebunii. Ochii lui străluceau avar.

– Seth Kirchoff! Cît poți fi de rapace... Și nici măcar nu ești în vacanță.

– Dar ofer cadouri *Chanukah*, nu? Încă se mai tachinau, cînd George îl ajută să urce căruciorul pe

intrarea de serviciu a magazinului, unde muncitorii erau adunați cu ornamentele de Crăciun, așteptînd instrucțiuni de la Seth și de la vitrinierul firmei *Kirchoff's*. Toată lumea era ocupată.

– Hei, îmi place asta, spuse Seth din spatele lui Kathleen, cîteva ore mai tîrziu, cînd ea agăță un costum subțire galben. Păstrează unul din astea pentru tine.

– Am și făcut-o, spuse ea. Și mie mi-a plăcut.

– Vezi, două capete deștepte se înțeleg întotdeauna.

Telefonul de pe biroul ei sună și se duse să-l ridice.

– Alo.

– Kathleen?

Inima ei tresări nebunește, așa cum i se întîmpla întotdeauna cînd recunoștea tonul adînc din vocea lui Erik. De la scena dintre el și Seth în fața coșului de baschet, nu prea îl mai văzuse. În mod miraculos și pentru că producătorii vroiau să rămînă în grațiile rețelei *Kirchoff's*, mostrele cerute de Kathleen fuseseră expediate și primite. Erik se străduia din răsputeri să aranjeze toate treburile în legătură cu călătoria, înainte de data plecării stabilite pentru săptămîna următoare.

– Bună, Erik, spuse ea pe un ton de indiferență prietenie. De unde ai știut unde să ne găsești?

– Am sunat acasă și Alice mi-a spus că lucrați azi. Am numărul tău de la birou.

Cum reușise să-l obțină? se întrebă ea. El îi captă din nou atenția cînd spuse:

– Abia am ajuns acasă. N-am fost aici aseară. Cadoul tău și al lui Seth mă aștepta la intrarea din față. Din fericire nu l-a furat nimeni. Am vrut să vă sun și să vă mulțumesc.

– A primit darul nostru de casă nouă și ne mulțumește, îi explică ea lui Seth. Apoi îi spuse lui Erik: L-am comandat în ziua când am fost după cumpărături. Ți-a plăcut, îți amintești? Eu... noi, rectifică ea, am vrut să-ți oferim ceva pentru noua ta casă.

– O să arate grozav, dacă pot să-mi amintesc cum să-l agăț. Care e partea de sus?

– Ce spune? o întrerupse Seth.

– Spune că nu știe cum să-l atîrne. Pe urmă, spuse în receptor. Nu mai ții minte? Cu partea bej în sus...

– De ce nu te duci la el să-i arăți, interveni Seth.

– Ce? exclamă Kathleen.

– N-am spus nimic, zise Erik.

– Nu tu, Erik, spuse ea încurcată. Nu pot, îi spuse lui Seth.

– Ce nu poți? întrebă Erik.

– Oh, pentru Dumnezeu, strigă ea. Voi doi mă înnebuniți.

– Dă-mi receptorul, spuse Seth și i-l smulse din mână. Erik, ce mai faci? Ți-a plăcut tabloul? Kathleen mi-a povestit cum arată. Ei i-a plăcut și am încredere în gusturile ei.

Kathleen își mușcă buzele în timp ce Seth asculta răspunsul lui Erik. Nu-i plăcea direcția pe care o lua discuția.

– Ei bine, cred că ar trebui să vină și să te ajute să-l atîrni. Urmă o tăcere în care el ascultă, iar

Kathleen își ținu respirația. Probabil că Erik avea alt program.

– Nu, n-o să se supere. A terminat aici. Eu voiam să mai rămîn pînă se pun toate ornamentele. O trimit la tine. Rîse. Oh, apropo, s-ar putea să n-o recunoști. Arată ca o școlăriță.

Închise telefonul, în timp ce Kathleen ascultă următoarele lui cuvinte cu neliniștea unui acuzat care urma să primească hotărîrea juraților.

– I-ar face plăcere să-l ajuți, zise Seth. Du-te acolo și ne vedem acasă.

– Seth, nu vreau să te las aici...

– De ce? Ți-e teamă c-am să fiu atacat de vreun căpcăun?

– Nu vreau să lucrezi prea mult. Ești...

– Sînt bine, Kathleen. Acum, ai de gînd să pleci? Erik te așteaptă. Ne vedem mai tîrziu.

Ce putea face? Dacă insista mai mult decît era cazul el s-ar fi întrebat de ce se împotrivește atît să se ducă singură acasă la Erik.

Plecă în cîteva minute, trăgîndu-și pe ea jacheta reiată care-o proteja de seara friguroasă de noiembrie. O ceață deasă se lăsase peste golf și acoperise orașul. Farurile mașinii ei străluceau pe asfaltul ud al străzilor, în timp ce conducea cu atenție în lumina difuză.

Își simțea mîinile umede pe volan. Era o proastă! Fără îndoială că Erik avea nevoie de sfatul ei în legătură cu tabloul și apoi putea să plece liniștită. Sau poate că era cineva la el. Tamara? Nu fusese acasă noaptea trecută. O spusese fără să explice de ce sau mai degrabă cine îl ținuse departe. Fusese cu

Tamara? Se încălzeau pentru zilele însorite din Caraibe?

Pînă să ajungă și să-și parcheze Mercedesul – cadoul lui Seth după ce se căsătoriseră – era un pachet de nervi. Kathleen apăsă cu un soi de atitudine războinică pe butonul de la sonerie.

Proasta ei dispoziție nu se schimbă cînd Erik deschise ușa și, brusc, izbucni în rîs.

– Ce e de rîs? întrebă ea, gîndindu-se că poate avea cerneală pe nas sau poate ceva și mai umilitor.

– Îmi pare rău, fetițo, dar mi-am cumpărat deja prăjiturile *Girl Scout*. Încearcă anul viitor... cînd o să mai crești.

– Foarte nostim, spuse ea sec.

– Cred și eu, zise el fără s-o ia în seamă. Seth m-a avertizat că arăți ca o școlăriță. Dar eu te-am mai văzut așa. El nu te-a văzut niciodată la *Mountain View*.

Ochii lui îi prinseră privirea și se uitară fix unul la altul. Pentru o clipă, rămaseră nemișcați, privindu-se, fiecare amintindu-și de zilele mai fericite și de o noapte cu lună pe malul rîului vijelios.

Ca să scape de aceste amintiri, Kathleen își mută privirea.

– Nu, nu m-a văzut niciodată.

Simțind că dispoziția i se schimbase, Erik spuse:

– Intră.

Trecu pe lîngă el, spre living. Toată mobila pe care o cumpăraseră fusese adusă. Numai ferestrele rămăseseră goale. Camera purta încă aerul steril al unei locuințe de burlac, dar arăta mai bine față de ultima dată cînd o văzuse. Un foc vesel ardea în cămin și o singură veioză era aprinsă.

– E frumos, comentă Kathleen gîndindu-se că trebuia să spună ceva. Ai pus mobila exact așa cum am stabilit.

– Mda, spuse Erik supărat, cu mîinile în buzunarele de la spate ale jeansilor strîmți și inspectînd camera cu ochii sceptici. Totuși îi mai lipsește ceva.

– Amprenta unei femei, spuse Kathleen spontan, dorind apoi să fi cîntărit mai bine acest gînd, înainte de a-l exprima.

Dacă Erik ar fi fost vreun gentleman, ar fi ignorat declarația. Cu toate astea, el îi spusese odată că e un om onorabil, nu un prost, și aparent, rămăsese la fel. Expresia lui era șireată cînd îi spuse:

– Păi, tu ești femeia aia. Așa că, pune-ți amprenta pe ceva.

Ea se întoarse iute și-și dezbracă jacheta. În cameră se făcuse deodată insuportabil de cald.

– Unde e tabloul?

– Acolo. L-am pus jos. Ea privi spre colțul îndepărtat pe care-l arăta el. E într-adevăr frumos, Kathleen. Îmi place chiar mai mult decît cînd l-am văzut prima dată. Aș vrea să-ți mulțumesc din nou.

– Și lui Seth, spuse ea repede. Prea repede. Privi spre el și surprinse expresia îndurerată care-i străbătea fața, umbrită de lumina focului.

– Da, bineînțeles că și lui.

Urmă o tăcere stînjitoare în care amîndoi priveau spre tabloul de la picioarele lor cu concentrarea unor mistici care încercau să dea viață unui obiect neînsuflețit. În cele din urmă, Kathleen spuse:

– Partea de sus e aici. Îngenunche și pipăi cîrligul

de care era prinsă sfoara.

– Da, sînt patru inele prinse de ramă. Tot ce avem de făcut e să batem niște cuie în perete. Se ridică și-și scutură palmele.

– Ai niște cuie? Și un ciocan?

– Afară, în microbuz. Ieși și se întoarse în cîteva secunde. M-am gîndit că poate ai nevoie și de asta, spuse el dîndu-i o linie de măsurat.

– Cum a devenit asta dintr-odată treaba mea?

– Fiindcă mi se pare că știi ce ai de făcut. Zîmbi. Eu ce trebuie să fac?

– Adu o scară.

– Scară! Dar să nu-mi ceri prea multe lucruri.

Ea își înfipse mîinile în șolduri, iar felul în care i se întinse bluza peste sîni făcu ca gestul să fie provocator.

– Să nu-mi spui că n-ai. Altfel, cum să ajungem tocmai acolo sus, întrebă ea arătînd spre peretele de lemn roșu care ajungea pînă la tavanul înalt ca de catedrală.

– Văd că ești prea jos. Erik își micșoră ochii privind spre perete. Ce-ai zice de un scaun? Ar fi destul de înalt ca să ajungem la locul potrivit?

Ea oftă.

– Cred că da.

El se duse în bucătărie și se întoarse cu un scaun de lemn.

– E drăguț, de unde l-ai luat? întrebă ea.

– De la magazinul de mobilă nefinisată. Tot ce a trebuit să fac a fost să aplic un lac pe masă și pe scaune. Arată destul de bine. Puse scaunul lîngă perete și se întoarse spre ea. Și acum?

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare și îngenunche cu linia ca să măsoare distanța dintre inele.

– Șase inci și trei sferturi, murmură ea. Își scoase pantofii; pe urmă, punîndu-și mîna pe spătarul scaunului, se urcă pe el. Spuneai că semnul ăsta în lemn marchează centrul peretelui.

– Mda, așa cred.

– Bine! Rosti cuvîntul în timp ce mintea ei făcea socoteli. Ridică linia deasupra capului pînă ce atinse tavanul și marcă peretele cu unghia la capătul ei. Ar trebui să fie bine, spuse ea. Dă-mi cuiele și ciocanul. Cînd el se execută, își puse cuiele în gură în timp ce-l bătea pe primul. Cînd termină, întrebă: Cum o să-l ridicăm?

– Mă duc să mai aduc un scaun. Erik se întoarse cu scaunul și, scoțîndu-și piciorul gol din pantofii vechi de tenis, ridică tabloul, urcîndu-se pe scaun.

Cînd toate inelele fură fixate în cuie, Kathleen spuse:

– Acum dă-te jos și vezi dacă e drept.

Erik se supuse și se îndepărtă.

– Cum e? întrebă ea privindu-și opera.

– E perfect.

– Îți place?

– Foarte mult.

Ceva în vocea lui o făcu pe Kathleen să se întoarcă. El nu se uita la tablou. Se uita la fundul ei.

– Erik!

– Hmm? fu singurul lui răspuns, în tip ce se apropia. Înainte ca ea să poată reacționa, îi înconjură coapsele cu brațele și începu să-și plimbe mîinile de-a

lungul lor.

– Ai cel mai impertinent fund pe care l-am văzut vreodată, Kathleen. De ce nu ți s-a lăsat, dacă ai făcut un copil?

O ciupi de fund și o strînse mai tare. Îi mîngîie șoldurile cu palmele și ea țipă de plăcere cînd îi simți prin pantaloni dinții care-i mușcau coapsele pe la spate.

– Erik, spuse ea dezechilibrîndu-se. Mîinile lui își croiseră drum pe sub bluza ei și se mișcau de-a lungul coastelor.

– Erik! zise ea rînă tare, nu pot să mai stau pe scaunul ăsta.

Într-adevăr, mușchii ei deveniseră inutili datorită mîinilor lui insistente și a gurii pe care continua s-o simtă prin țesătura moale.

– Atunci, dă-te jos. Cuvintele fuseră rostite, dar tonul lor nu putea înșela. Cu mîinile așezate pe șoldurile ei, exact dedesubtul taliei, o întoarse cu fața spre el.

Ochii verzi de smarald se umplură de albastrul privirii lui și-i transmiseră dorința nerostită. El îi cuprinse șoldurile între palme și-i lipi abdomenul de pieptul lui. Apoi, privind-o în ochi, îi desfăcu primul nasture de la bluză și continuă pînă ce fură toți descheiați.

– Kathleen! Era o implorare. Ea ridică mîinile și le îngropă în părul lui, trăgîndu-l fața în moliciunea pielii ei.

O luă în brațe și o ridică de pe scaun. Nu o așeză jos decît cînd ajunse în fața focului. Apoi, cu infinită

grijă, o întinse pe covor.

Strigătul ei nerăbdător fu ecoul strigătului lui, cînd se rostogoliră într-o îmbrățișare strînsă.

Gura ei se deschise să-i primească sărutul, care-i provoca în același timp durere și plăcere. Era un amestec de mîini și de picioare în care fiecare se străduia să se apropie mai tare, rostogolindu-se și frîngîndu-se pe covorul moale.

Kathleen îi ridică marginile pulovărului peste piept, pînă cînd îi simți pielea păroasă lipită de pîntecul ei. O ajută să-și scoată hainele peste cap. Pe urmă el îi scoase bluza și îi desfăcu sutienul. Hainele zburară pe deasupra lor.

– Nimeni nu e ca tine, șopti el răgușit. Nimeni nu arată ca tine, nu miroase, nu are gustul tău. Dumnezeu, te doresc.

– Atinge-mă, Erik, vreau să-ți simt mîinile peste tot. Gura ta. E așa de bine, strigă ea.

Gura lui era fierbinte și grăbită pe gîtul ei, apoi se mută spre ureche, mușcîndu-i lobul cu dinții și gîdilîndu-l cu limba. Mîinile lui îi străbăteau tot corpul, găsind fără greș fiecare curbura pe care n-o uitaseră, își amintea totul atît de bine.

Îi sărută sîinii cu buze arzătoare. Limba îi umezi sfîrcurile. Cînd deveniră ude și strălucitoare, i le uscă cu mustața.

Kathleen scotea mici sunete de implorare care păreau a fi numele lui. El îi desfăcu cureaua jeanșilor și-i trase în jos fermoarul. Cu ajutorul ei, îi scoase.

Vocea lui fu o șoptă adîncă atunci cînd îi spuse:

– Ești atît de frumoasă aici. Degetul lui urmări linia

triunghiului întunecat care se zărea prin dresul subțire. Kathleen închise ochii amețită de atingerea mâinilor lui. Ciorapii luară drumul pantalonilor. Nu mai exista nimic între ei, iar el o mângâia, o săruta, cu o familiaritate neștirbită de anii care-i separaseră.

– Erik, spuse ea sufocată. N-am uitat.

– Nici eu, dar ești mai dulce decât îmi aminteam eu.

Mâinile ei pipăiră cureaua pantalonilor lui și traseră în jos fermoarul. Îi strigă numele...

Telefonul sună.

Capitolul XVII

Înghetață. Telefonul sună a doua oară. A treia oară. Erik se ridică de lângă ea, înjurînd furios.

– Ai... ai face mai bine să răspunzi, vorbi ea cu greutate, ridicîndu-se în șezut. Ar putea fi...

– Soțul tău? Întrebă el cu amărăciune smulgînd receptorul din suportul lui.

– Alo, zise el. Nu s-a întîmplat nimic, Seth. Se uită la Kathleen, care-și acoperi fața. Eram cocoțat pe un scaun și nu puteam răspunde la telefon... Da, arată grozav. Îți mulțumesc încă o dată... Da, e o femeie cum rar întîlnești.

Ca un animal sălbatic înfometat, adus dincolo de limita îndurării, Erik privi cu cruzime către prada lui – Kathleen. Furia lui era nejustificată, era nedreaptă, dar în acele momente, temperamentul lui scandinav îi domina rațiunea. Fața lui era ironică și batjocoritoare când se uită la Kathleen.

– Vrei să vorbești cu ea? E disponibilă.

Tot ce spunea, avea un dublu înțeles și era menit să rănească.

– Acum?... De ce?... Păi eu... Oftă din greu. Bine, venim acum acolo. Închise telefonul și o privi cu un amuzament cinic.

– Mai bine te-ai îmbrăca. Soțul tău vrea să ne vadă.

Ea își încrucișă brațele peste piept într-un gest de auto-protejare. Era nedrept din partea lui. Să creadă că numai el era tulburat. Instinctiv, se înalță și-i atinse coapsa, când stătea lângă ea.

La atingerea mâinii ei, el tresări vizibil și mormăi:

– Îmbracă-te.

– Erik, îmi pare rău. N-am vrut să... E mai bine așa. N-aș fi putut să trăiesc...

– N-ai fi putut să mai trăiești dac-ai fi făcut dragoste cu mine? Continuă el în locul ei pe un ton dulceag. Înjură din nou, în timp ce străbătea camera ca un animal în cușcă. Te rog să mă scutești de conștiința ta încărcată. Nu sînt dispus să iert. Privi în jos spre ea și apoi răzni: Îmbracă-te, fir-ar să fie! Sau vrei să fii violată? Cît timp crezi că mai pot rezista?

Kathleen se tîrî să-și ia hainele și le trase pe ea. În timp ce-și vîra picioarele în jeanși o apucă și pe ea

furia. El se holba încă la ea de parcă ar fi purtat vina acestui fiasco. Ea îl înfruntă războinică.

– Ești cea mai egoistă ființă pe care am avut nenorocul s-o întîlnesc. Nu-ți pasă de nimeni, în afară de tine, Erik!

– De ce mi-ar păsa? întrebă el. Mi-ai răpit fiul. Nu poate fi al meu. Ce altceva mai poate conta?

– Ai... ai putea să-mi arăți puțină considerație, spuse ea vitejește.

El își lăsă capul pe spate și rîse, dar nu era pic de umor în rîsul lui.

– Nu mai spune! Următoarea întrebare va fi „Încă mă mai respecti?” Așa-i?

– Oh, izbucni ea. Ești oribil.

– Dar tu cum ești, Domnișoară-Corectitudine? N-am folosit nici un fel de forță acolo jos. El arătă covorul de sub picioarele lor. De acum în colo nu mai mușc din momeală. Știu cine ești, Kathleen. Ai un fel de plăcere perversă din a scoate un bărbat din minți, ca apoi să-l lași baltă. Dumnezeu știe cît de mult îl tulburi pe Seth.

Ea rămase încremenită, apoi făcu un pas spre el, ridicînd brațul, cu gîndul să-l plesnească peste față. Mîna îi fu prinsă în aer.

– Gu riscul de a-mi lăsa fiul orfan, te previn să nu încerci așa ceva. Dar, de-acum încolo, nu te mai osteni să-ți fîrîi poponețul tău dulce prin fața mea, pentru că nu mă interesează.

– Du-te dracului! țipă ea, eliberîndu-și brațul. El rîse.

– Am fost deja pe acolo.

Pentru că nu găsea imediat cum să se răzbune, Kathleen tremura răvășită de furie. Bărbia îi tremura și fiecare cuvînt era spus printre dinții strînși.

– Nu înțeleg cum de te-am putut lăsa vreodată să mă atingi. Ești cel mai încuiat ticălos pe care l-am cunoscut vreodată. Ai impresia că ești un dar al lui Dumnezeu oferit femeii. Am să-ți spun ceva. Își ridică degetul la un centimetru de nasul lui Erik și zise: Să fii bărbat înseamnă mai mult decît să fii viril. Seth este de cinci ori mai bărbat decît ai să fii tu vreodată. El știe ce înseamnă tandrețea și compasiunea și iertarea. Să nu crezi că ar încerca vreodată să compromită soția unui prieten.

Cuvintele răsunară în încăpere ca un clopot de înmormîntare. Se așternu în urma lor o tăcere grea. Capul lui Erik zvîcni spre spate ca și cum ar fi fost tras de sforile unei marionete. Timp de cîteva clipe care părură fără sfîrșit, nici unul dintre ei nu vorbi, ci doar se priviră.

Cînd Erik se mișcă, în sfîrșit, o făcu ca să-și acopere fața cu mîinile. Kathleen văzu cum pieptul i se ridica și cobora. Părea că-i lipsește aerul. Cînd își lăsă mîinile în jos, el spuse liniștit:

– Ai perfectă dreptate, Kathleen. Purtarea mea este de neiertat. Poate că-ți va fi greu să-mi accepți scuzele, dar aș vrea să încerci.

Ea dorea să-l asigure că nu era singurul vinovat, dar el îi întoarse spatele. Se îndreptă spre ușa de la intrare și o deschise.

Abia atunci se întoarse din nou spre ea, ridicînd neputincios din umeri.

– Se pare că nu pot concura cu soțul tău la nici un nivel. Nu așteptă să-l urmeze, ci ieși afară în noapte, fără să simți frigul. Ea nu putea face altceva decît să-l urmeze.

Se îndreptă fiecare către mașina lui și conduseră pînă la reședința Kirchoff. Cînd ajunseră împreună lîngă ușă, erau mai puțin decît doi străini politicoși. Tensiunea dintre ei se topise. George îi primi în hol și le spuse că Seth era în „vizină”.

– Bună! le strigă Seth cînd intrară. Mă bucur că ați ajuns acum. George e gata să-mi ia altă partidă de șah. Cred că trișează, dar să fiu al naibi dacă pot să-l prind.

George se mulțumi să rîdă și se oferi să le aducă ceva de băut. Seth refuză cu grație, Erik și Kathleen cu o politețe rezervată.

George se retrase, iar Seth, chiar dacă remarcă atitudinea înghețată, taciturnă, a celor doi tovarăși ai săi, nu arătă nimic. Se lansă direct în motivul pentru care-i chemase pe amîndoi. Cînd auzi ce era în mintea lui, Kathleen se rugă fierbinte ca auzul să-i fi jucat o festă.

– Eu... ești... Seth, ți-ai pierdut mințile? Nu pot să plec în Caraibe!

– De ce nu?

– Pentru că... pentru că nu pot, de-aia. Ce să fac eu acolo?

Nu îndrăzni să se uite spre Erik și să-i vadă reacția la propunerea de neconceput a lui Seth ca ea să însoțească echipa de producție în călătorie.

– Acum cîtva timp, m-a sunat agenția de mane-

chine. Modista pe care o trimit ei cu manechinele e aiurită și agitată. Se teme să-și asume răspunderea dacă se întâmplă vreo nenorocire cu hainele care vor fi prezentate. Mai mult, e sigură că n-o să-și amintească ce modele trebuie prezentate în fiecare reclamă și cum să coordoneze totul. M-a înnebunit tot încercînd să-mi explice cît e de neliniștită, iar tu, Erik, cu toate durerile de cap pe care o să le ai acolo în privința aparatelor de filmat, lumini, starea timpului, transportul a douăzeci de oameni și așa mai departe, nu vei avea timp să te mai gîndești și la astea.

Se opri și scoase un oftat adînc.

– Scumpa mea Kathleen, ești singura în care am încredere și pe care se poate baza și Erik că toată lumea va avea ce trebuie cînd vor începe filmările.

Kathleen își frînse mîinile, agitată. Nu putea, *nu putea*. În nici un caz, nu putea pleca în această călătorie, să fie în contact permanent cu Erik, după scena devastatoare din apartamentul lui. Numai cineva care și-ar căuta pedeapsa, un masochist, ar fi de acord cu o asemenea situație.

– Seth, încercă ea să rîdă, sperînd că nimeni nu sesiza isteria din vocea ei, nu pot să plec într-o astfel de călătorie în această perioadă a anului. Ai nevoie de mine aici, ca să ajut la magazine. În afară de asta, cine o să aibă grijă de Theron? N-aș vrea să-l părăsesc atîta timp. M-am simțit groaznic fără el la New York, o să creadă că l-am părăsit. Nu-i plăcea să recurgă la argumentul cu copilul ca o armă, dar trebuia să se lupte pentru sănătatea ei, pentru viața ei.

– Pot să-ți spulber toate argumentele, spuse Seth

simplu. În primul rînd, magazinele au mai supraviețuit mulți ani unor asemenea perioade și, oricît ai fi tu de valoroasă, o să supraviețuiască fără tine și în acest sezon. După ce te întorci tu, mai rămîn încă aproape două săptămîni pînă la Crăciun. Știi, la fel de bine ca și mine, că Theron e foarte mulțumit să stea sub supravegherea lui Alice. O să-i fie dor de tine, dar din clipa în care o să te revadă, nici nu-și va mai reaminti că ai fost plecată.

– Dar, Seth, eu nu... Se frămîntă nepunctioasă. Gîndește-te! își ordonă ea. Nu sînt pregătită. Pașaportul meu... hainele... nu pot.

– Pașaportul tău e în ordine. A fost reînnoit anul trecut cînd ai fost cu Eliot în Anglia să cumpărați confecțiile alea din lînă. Alice îți poate pregăti hainele din timp. Cînd plecați Erik? Joi?

Erik confirmă din cap, iar el spuse:

– Uite, vezi, ai trei zile în care să te poți pregăti. Eliot o să te ajute să împachetezi îmbrăcămîntea și accesoriile care vor fi folosite în spoturile publicitare.

În zona detașată a creierului ei, Kathleen se întreba ce ar face cei doi, dacă ea ar începe să țipe acum, așa cum simțea că-i vine să facă dintr-un moment într-altul.

– Erik, tu ce crezi? La urma urmei, ăsta-i proiectul tău, spuse Seth.

Erik răspunse într-o manieră prudentă, în vreme de Seth și Kathleen așteptau fiecare, plini de speranță, să-l audă ce spune:

– Evident, ea ar fi de un ajutor neprețuit. Dar eu nu am de gînd să mă amestec. Asta e problema voastră. Oricît de mare folos ar fi pentru mine, cea care trebuie

să hotărască este Kathleen.

– Kathleen, îi spuse Seth cu blîndețe, am nevoie să faci asta pentru mine. Dacă aș putea, m-aș duce eu. Rulă pînă lîngă scaunul ei și-i luă mîinile. Cred că avem nevoie de un reprezentant de la *Kirchoff's* acolo. Tu cunoști marfa mai bine decît oricine. O să fie greu, dar gîndește-te la tot, ca la o vacanță într-un climat tropical, în decembrie. El zîmbi și-i strînse mîna. Fă-o pentru mine!

Cum putea să mai refuze?

Următoarele trei zile trecură într-o învîlmășeală de pregătiri. Fără ajutorul lui Eliot, Kathleen n-ar fi putut nicicînd să fie gata la timp cu toată garderoba sa pentru reclame, să aibă îmbrăcămintea împachetată și gata de încărcare în avionul închiriat.

Eliot mormăia nemulțumit, repetîndu-i că nu se putea descurca fără el. Îi reproșa că nu insistase să meargă și el.

– Pentru că am nevoie de tine aici, Eliot, îi răspunse ea pentru a zecea oară. Să ai grijă de tot.

– Nu e cîstit, mormăi el. M-aș duce și fără salariu, numai să-l pot privi pe Gudjensen, o săptămîină, cum lucrează.

– Sînt sigură că Tamara o să aibă grijă de el.

– Căteaua aia, izbucni Eliot. Sper că el are puțin discernămint. Asta e în stare să agațe tot ce umblă în patru sau pe două picioare.

– Oh, Eliot, oftă Kathleen, și-și frecă îngrijorată

fruntea. Era un gest frecvent la ea în aceste zile.

Hazel n-o lăsă să plece fără a mai adăuga ceva la neliniștea ei. Într-o zi, cînd toată lumea era plecată la masa de prînz, ea se strecură în biroul lui Katleen. Katleen n-o văzu stînd în ușa, pînă ce ea nu vorbi.

– Vasăzică, îți iei zborul la tropice, cu fotografii cel arătos.

Kathleen își controlează bătaile bruște și năvalnice ale inimii, își luă o figură calmă și răspunse liniștită:

– Dacă te referi la călătoria pentru scoaterea reclamelor, da, mă duc – la cererea soțului meu.

– Seth e un prost! Nu vede ce ușor vă netezește drumul, ție și hulpavului de Gudjensen? Cînd o să îi mai faci un alt bastard timpitului de frate-meu?

Kathleen începu să fiarbă de furie, apoi tremură de frică. Oare Hazel știa? Nu, desigur. Nu voia decît s-o jignească. Kathleen replică rece:

– Nu trebuie să mă justific pentru nimic din ceea ce fac, dar nu i-am fost niciodată necredincioasă lui Seth. Și nici nu-i voi fi.

– Ha! Ai să fii, dacă ți se dă ocazia. Și el îți oferă una perfectă. Crede că, dacă-ți dă frîu liber, poate să te păstreze. E un neputincios.

– Ceea ce tu apreciezi la el ca o slăbiciune, este de fapt lipsă de egoism, ceva ce ție îți este cu totul străin, Hazel. Știu de unde-ți vine toată amărăciunea asta. Seth mi-a spus despre bărbatul care te-a părăsit în fața altarului. Aș putea să te compătimesc, dacă n-ai fi unul dintre oamenii cei mai răi pe care i-am întîlnit. Dar așa nu poate decît să-mi fie milă de tine pentru singurătatea pe care tu însăți ți-o întreții.

– Taci din gură! Cum îndrăznești să-ți fie milă de

mine? *De mine!* Fața ei era schimonosită de ură. Tot trupul îi tremura de furie.

Kathleen lasă la o parte prudența. Era ea însăși prea rănită, emoțiile ei erau prea puternice, ca să mai cîntărească înțelepciunea vorbelor pe care i le aruncă lui Hazel.

– Și să nu crezi că nu știu ce se ascunde în spatele grijii tale pentru Seth. În nici un caz nu e generată de dragoste sau măcar de afecțiune normală. Îl cocoloșești pentru că vrei controlul asupra lui *Kirchoff's*. Fiind primul născut, ai crezut că președinția societății ar fi trebuit să-ți fie de drept trecută ție, cînd tatăl vostru a murit. El i-a încredințat-o însă lui Seth datorită handicapului său și a faptului că tu ești femeie. Cînd unchiul vostru a murit și ți s-a ivit încă o șansă, n-ai îndrăznit să te lupți cu Seth. Ar fi fost de neimaginat să te angajezi într-o luptă pentru putere cu un frate paralizat. Dar poate că ar fi trebuit s-o faci, Hazel, ar fi trebuit să te lupți cu el pentru asta, sau să te obișnuiești cu hotărîrea pe care ai luat-o. Nu eu, ci tu însăși îți ești cel mai mare dușman. Eu nu am nici o legătură cu ce ți s-a luat sau cu faptul că tatăl tău te-a trecut cu vederea. Seth te iubește. Nu-mi pot da seama de ce, dar nu vreau să mă amestec sau să stric relațiile dintre voi.

Ochii lui Hazel se îngustară și nările i se umflară, cînd amenință:

– Încă te mai las în pace. Dar o să vină și ziua aia. Și cînd o să vină, fratele meu o să vadă cine ești. Asta o să-l distrugă, și, cînd va cădea, o să iau ce-i al meu. Eu o să conduc *Kirchoff's*.

Se întoarce și ieși afară din birou, lăsînd-o pe Kathleen și mai înspăimîntată de dezechilibrul mental al acestei femei. Hazel n-avea cum să cîștige prin atacarea testamentelor și era gata să riște orice pentru victorie.

În seara dinaintea plecării, Kathleen își petrecu tot timpul cu Theron. Erik trecuse mai devreme și se jucase cu el pe jos în living, spre disperarea lui Hazel și încîntarea celorlalți.

Kathleen privise la joaca lor cu mîndrie pentru fiul ei și cu teamă că Erik putea încerca să i-l răpească pe Theron. Din tot ce făcea, reieșea clar că îl iubea pe băiat. Unul era copia perfectă a celuilalt. Kathleen nu pûtea decît să spere că, pentru toți ceilalți, asemănarea era mai puțin evidentă.

Erik plecă, spunînd c-o să-i întîlnească dimineața, la aeroport. Kathleen urcă împreună cu Alice, să-l culce pe Theron. Urma să-l mai vadă înainte de plecare, dar era altceva să-l sărute la culcare.

– Mama! spuse el, cînd ea stinse lumina.

– Noapte bună, comoara mea! șopti ea aplecîndu-se încă o dată spre el și sărutîndu-i obraji. Se trase înapoi alarmată. Mirosul parfumului lui Erik rămăsese încă imprimat în pijamaua lui Theron. Un val de dor o năpădi.

Înciudată pe ea însăși că încă-l mai dorea pe Erik chiar și în urma vorbelor lui grele, se îndreptă prost dispusă către camera ei și începu să se pregătească de culcare.

De ce trebuia să fie atît de tulburător și minunat de masculin? De ce tot ce făcea el, părea atît de ușor?

Își făcea munca cu competență. Primele serii de reclame pe care le produsese pentru *Kirchoff's* erau atât de bune, încît inima ei tresărea de mîndrie de fiecare dată cînd vedea vreuna.

Dar el nu era un cavaler în armură strălucitoare. Avea un defect major. Îl recunoscuse față de Seth. Era egoist. Ce era de mirare?

Era un copil cu părul blond, un băiat de aur. În mintea lui, lucrurile se desfășurau mai mult sau mai puțin așa cum le vedea el. Avusese tot ce-și dorise. Acum o dorea pe ea, dar cînd ea îi rezistase, se mulțumise să recurgă la batjocură. Și ce avea de gînd în legătură cu Theron? Era lucrul de care se temea cel mai mult. El își iubea copilul. Pînă unde va merge oare ca să-l obțină?

Se privi cu ochi critici în oglinda de la baie și se întrebă cu voce tare: Doar oare tu ești cu ceva mai bună decît el? Îl dorea la fel de mult ca și el pe ea. Infidelitatea era contrară tuturor lucrurilor în care credea și pe care le respecta. Fidelitatea față de soț era pentru ea o dogmă elementară. Nu fusese acesta singurul lucru pe care ea nu i-l tolerase lui Erik? Cînd crezuse că e căsătorit, fugise.

Totuși, se gîndi, cu ea era altceva. Ea nu umbla după o trivială satisfacție sexuală. Îl iubea pe Erik, nu? Sau, așa cum o acuzase el, încerca să se convingă pe ea însăși că-l iubește? Era acest lucru doar o scuză pentru sîngele care-i pulsa prin vene, pentru sprijinul pe care-l căuta de fiecare dată cînd îl vedea pe Erik, cînd îi simțea atingerea?

Oare îl iubea pe Erik cu adevărat? Sau era doar o

femeie a cărei naturală dorință se manifesta ori de cîte ori se afla în preajma unui bărbat atrăgător cum era Erik?

Coborî în „vizuina” luminată slab și bătu timid la ușă. Nu fusese niciodată invitată în aceeași cameră, iar inima ei bătea atît de tare, încît abia auzi vocea lui Seth întrebînd:

– George?

Își înghiți rușinea și răspunse încetișor:

– Nu, e Kathleen.

Urmă o pauză lungă, întrebătoare, apoi se auzi foșnetul ușor al așternuturilor, înainte ca el să spună:

– Intră.

Ea lăsă la o parte orice urmă de jenă și deschise ușa, intrînd pentru prima dată în dormitorul lui Seth. Știa că arată extrem de seducător. Părul ei, bine periat, strălucea mătăsos și-i cădea în valuri pe umerii goi. Cămașa de noapte diafană, de culoarea spumei de mare, unduia în jurul ei cînd pași desculți spre patul larg.

Toate luminile, cu excepția veiozei de lîngă pat, fuseseră stinse de George, cînd plecase din cameră. Silueta lui Seth era difuză în lumina blîndă, sau poate că din cauza lacrimilor care-i împăienjneau privirea, ea nu putea să-l vadă prea bine.

– Kathleen, șopti el, arăți minunat.

– Sper că nu te deranjez, Seth.

Bineînțeles că-l deranja. Deodată se simți destul de prost dar era hotărâtă să și-l scoată din minte odată petnru totdeauna pe Erik Gudjensen.

– S-a întâmplat ceva?

Oare arăta chiar atât de supărată?

– Nu, spuse ea blînd. Ajunse la pat și privi în jos spre el. Seth stătea așezat cu o carte pe genunchi. Pieptul lui era gol.

Ea îl văzuse în maiouri de baie, atunci cînd își făcea băile terapeutice în piscină, ajutat de George, dar nu înceta să fie uimită de mușchii puternici ai pieptului și brațelor lui. Pieptul era ușor acoperit de păr închis la culoare, dar nu atât de mult ca...

– Seth, spuse ea, așezîndu-se timidă pe marginea patului, cu coapsa atingînd linia taliei lui. Seth, repetă ea, neștiind de unde să înceapă. Nu mai încercase să seducă pe nimeni. Erik nu putea fi pus la socoteală. El fusese seducătorul. O să-mi fie dor de tine cît voi fi plecată.

– Și mie o să-mi fie dor de tine. El zîmbi, lăsînd să i se vadă dinții frumoși care-i luminau fața întunecată, umbrită, cu gura care se curba atât de mărinimos, cu ochii blînzi care reflectau forță în ciuda handicapului său.

– O să-ți fie? Kathleen își puse mîna pe pieptul lui. Mîngîie ușor părul creș apoi își mișcă degetele de-a lungul mușchilor parcă sculptați.

– Da, răspunse el.

Se aplecă asupra lui și-l sărută pe buze. Sînii ei, acoperiți doar de cămașa de noapte subțire ce nu-i putea ascunde sfîrcurile pronunțate, îi atinseră

pieptul. Sacrificînd mîndria de dragul cauzei ei, își mișcă buzele pe buzele lui, cerîndu-le să se deschidă, s-o sărute într-un fel în care nu se mai sărutaseră niciodată. Cînd el se supuse ezitant, limba ei pătrunse între dinții lui.

Mîinile lui se ridicară pe umerii ei și o împinse la o parte.

– Kathleen, Kathleen, de ce faci asta? întrebă el îndurerat.

– Mă iubești, Seth, spuse ea disperată.

– Da. Mai mult decît viața. Știi asta.

– Și eu te iubesc. Vreau... vreau să... să fac dragoste cu tine. Privi în jos spre mîinile care încă se aflau pe pieptul lui.

Tăcerea era palpabilă. Cei doi de pe pat stăteau la fel de nemișcați ca niște statui. În cele din urmă, Seth vorbi mai mult în șoaptă:

– Ceri imposibilul, Kathleen. Știi asta. De ce vrei să mă tulburi?

– Nu vreau să te tulbur. Vreau să te iubesc și să mă iubești.

– Aici, arătă el spre tîmplă, aș dori asta mai mult decît doresc să trăiesc pînă mîine. Dar știi că nu pot. Dacă puteam, crezi că m-aș fi abținut vreme de doi ani? întrebă el neîncrezător.

– Seth, spuse ea repede, înainte să-și piardă cumpătul. Știu că nu putem fi amanți de-adevăratelea. Nu putem... dar știi... există alte moduri prin care eu pot să-ți fac plăcere și tu mie.

– Kathleen...

Ea se ridică iute și-și scoase cămașa de noapte

rămînînd goală în fața lui, în lumina difuză. El își trase răsufierea cu greu și ea văzu cum pumnii i se încheștează.

– Kathleen, șopti el.

Ea se așeză din nou lîngă el. Îi luă o mînă și i-o lipi de pieptul ei. Timp de cîteva clipe, rămase cu ochii pironiți asupra ei, întrebîndu-se dacă nu cumva e un vis.

Se va trezi din nou descoperind, ca întotdeauna, că această tulburare nu exista decît în visele lui, dar niciodată în viața lui? Apoi privirea i se mută asupra mîinii lui și a sînului ei moale. Îl privi cu teamă, fără să-i vină să creadă că mîngîie într-adevăr pielea lui Kathleen.

Cealaltă mînă îi acoperi sînul. Ea se aplecă și-i sărută din nou. De astă dată, răspunsul lui Seth nu se mai lăsă atît de mult așteptat. Gura lui îi cuceri treptat gura și-i savură gustul. Mîinile lui se mișcau mîngîietor, drăgăstos.

Kathleen îi primi atingerea și o încurajă, lipindu-se de pieptul lui și oferindu-și trupul oricărei explorări ar fi dorit el. Mîinile lui rătăceau pe spatele ei, de-a lungul coapselor și în josul abdomenului. Moliciunea pîntecului ei cunoscute atingerea lui ușoară. Apoi el merse mai jos și-i atinse feminitatea ascunsă la care nici nu îndrăznise să se gîndească.

– Oh, Dumnezeu, scrîșni, lipind-o strîns de el. Apoi, brusc, îi dădu drumul. Ea se ridică alarmată. Seth își lăsase capul pe pernă, cu ochii strîns închiși, cu maxilarele încheștate, într-o grimasă groaznică de durere, mai agonizantă decît orice simțise în noaptea

fatală a accidentului.

– Seth! Panica din vocea ei îl făcu să deschidă ochii.

– Kethleen, zise el, iartă-mă, dar nu-mi cere să fac asta. Te rog.

– Iartă-mă, suspină ea.

– Nu, sufletul meu. *Tu* să mă ierți. O trase pe pieptul lui din nou, dar nu cu pasiune ci ca s-o aline. Kathleen, înainte de accident cred că eram un amant destul de bun. Cel puțin, o mulțime de doamne credeau așa. Ea îi simți umorul din voce. Știu ce puteam face pentru tine, continuă el. Puteam să-ți aduc o ușurare temporară a dorinței pe care o simți, dar n-aș putea să-ți satisfac pînă la capăt dorința. Și nu pot suporta să-ți refuz ceva. Înțelegi? Te rog nu-mi cere să batjocoresc felul în care trebuie să se iubească un bărbat și o femeie.

– Seth, murmură ea cu capul înfundat în pieptul lui, plîngînd. Lacrimile ei izvorau din cea mai adîncă disperare. N-ar fi trebuit să-l folosească pe Seth în felul ăsta. Era urît și nedrept. El nu era vrăjitor. Nu era magician și chiar de-ar fi fost cel mai puternic exorcist, n-ar fi putut s-o scape de Erik. Știuse asta, din momentul în care Seth o atinsese: Trupul ei îi aparținea încă lui Erik. Nu răspunsese atingerii tandre a lui Seth și acest lucru îi producea o mîhnire profundă. Îi datora atît de mult bărbatului de lîngă ea.

– Seth, mi-e atît de rușine. N-am vrut să te rănesc.

– Știu, dragostea mea. Dragostea mea cea mare.

– Noi ne iubim pe un plan mai înalt decît ceilalți, spuse ea.

Rîsul lui amar îi străpuse urechea lipită de pieptul lui.

– Nu sînt prea sigur de asta. Dacă ți-aș putea dăruia un trup puternic, sănătos, aș schimba acest plan înalt al dragostei cu unul mai pămîntesc. Dar nimeni nu te poate iubi mai mult decît mine, Kathleen.

– Știu.

Seth o ținu în brațe tot timpul cît stătu cu el. Ea plînse încet pe gîtul lui. Suspinele și murmururile ei erau adesea încoerente. Nu-și dădu seama cînd aproape adormită, șoptise numele altui bărbat. Dar Seth îl auzi. Expresia îndurerată de pe fața lui reflecta durerea din inima lui. Pentru el și pentru cea pe care o iubea.

Capitolul XVIII

Kathleen stătea așezată la masa de sub umbrelă, într-o poziție relaxată, dorind să se simtă la fel de calmă pe dinăuntru cum arăta pe dinafară. Erau într-o pauză. Toată echipa lenevea prin curtea de la *Harry's Bar*, care întrecea *Atlanticul*. Kathleen îi urmărea, fără a fi observată, pe Erik și pe Tamara care se despărțiseră de ceilalți și coborau singuri pe plaja stîncioasă.

Acest *Harry* nu era atît de frumos ca *Harry's Bar* din Veneția, dar printre turiștii din Statele Unite era bine cunoscut, în Insula Grand Bahamas, ca un loc

unde se putea mânca *hamburger* american. Aflat la jumătatea distanței dintre Westend și Frieport, era un loc potrivit ca să te oprești și să iei o băutură tropicală rece, o bere sau să dejezi.

Cineva din echipă îi aduse lui Kathleen un pahar de carton cu *goombay punch*. Ea îl sorbi cu sete. Era răcoritor și avea gust de fructe, dar știa că prea multe pahare te puteau face să te simți de parcă ți s-ar fi dat un ciocan în moalele capului. Era cea mai periculoasă băutură alcoolică, pentru că n-avea gust de alcool.

Băutura nu reuși să-i stingă focul care o pîrjolea pe dinăuntru de câteva zile. De fiecare dată cînd îl vedea pe Erik cu Tamara, fierbea de gelozie și furie. Blonda stătea agățată de el tot timpul.

Cînd el îi dădea instrucțiuni ei sau celorlalte manechine, ea se unduia spre el ca o plantă agățătoare, în loc să stea ca lumea și să asculte ce le explică el pe un ton sec, profesional.

Cu toate acestea, el nu era imun față de atracția ei. Flirta cu toate manechinele, determinîndu-le să facă exact ce le cerea. Răbdarea lui Erik cu ele nu cunoștea limite. Dar flirtul cu Tamara luase deja întorsătura unei invitații. Fiecare privire, fiecare atingere dintre cei doi era plină de insinuări. Probabil că deja se culcă cu ea, se gîndi în ciudată Kathleen, auzind rîzul răsunător al Tamarei venind din direcția plajei. Cînd nu mai putu rezista și se uită spre ei, o văzu pe fată cocoțată pe o stîncă înaltă. Brațele puternice, lungi ale lui Erik, se întindeau spre ea s-o ridice.

Kathleen întoarse capul ca să-și ascundă lacrimile

ce-i inundau ochii. Trebuia să treacă peste asta. Gelozia ei nu avea nici o justificare. Era căsătorită, iar Erik îi spusese foarte clar ce simțea pentru ea. Pentru ei nu exista viitor, și nu existase niciodată. El n-o iubea.

Dar ea îl iubea. De aceea era geloasă, nu putea suporta să vadă pe altcineva că-i atinge corpul care simțea că-i aparține doar ei. Nu dorea ca altcineva să cunoască mîngîierile privirii lui sau gustul gurii lui.

Erik și Tamara urcau acum scările spre grădină și el chemase pe toată lumea înapoi la lucru. *Harry's* fusese ales drept cadru pentru că oferea o priveliște uluitoare a oceanului, iar felul în care era amenajat, îi convenea de minune.

Acum, curtea era liniștită, aglomerată de lume care se agita. Luminile montate la locurile lor, fuseseră stinse ca să se răcească. Kilometri de cablu se răsuceau pe dale, conectînd camerele de filmat la aparatele de înregistrare și reflectoarele la prizele electrice. Cutii grele de metal, în care se transporta echipamentul de la un loc la altul, fuseseră așezate astfel încît să blocheze intrarea cuiva în spațiul de filmare. Era o învîlmășeală organizată.

Echipa de lumini aprinse din nou reflectoarele puternice. Erik așeza trepiedul camerei, cu picioarele larg desfăcute, pentru a fi la înălțimea de la care să poată ajunge la nivelul obiectivului. Modista se învîrtea printre manechine, netezind și ajustînd ici și colo. Astăzi, fetele erau îmbrăcate în costume de safari în nuanțe de verde, kaki și bej. Kathleen alesese culori de contrast: roșu strălucitor, galben și

alb. Machieuza care arăta mai mult ca o gospodină la universitate, își croia drum printre manechine, înlăturînd imperfecțiunile. Coaforul, al cărui unic atribut masculin era o barbă rară și ascuțită, se învîrtea prin mulțime, agitîndu-și periile cu eleganța unui matador care-și vîntura capa.

Erik își adusese cu el patru asistenți de producție. Doi dintre ei se ocupau de lumini. Ceilalți doi făceau de toate. Păreau că anticipează orice dorință a lui Erik, punîndu-i la îndemînă filtre sau înlocuind casetele cînd una se umplea. Kathleen îi simpatiza pe toți, iar toți păreau că-l divinizează pe Erik. Privi cum unul dintre ei apleca un pom ca să-i rupă o frunză lată ce arunca umbră pe fața uneia dintre manechine.

– Tamara, ăsta nu-i un film porno, spunea Erik. Tamara stătea pe zidul care înconjura grădina. Purta o pereche de pantaloni scurți, verzi și un blazer alb. Pe sub blazer avea un tricou roșu. Briza oceanului îi dăduse la o parte materialul subțire, pînă ce sînul stîng ajunsese complet expus. Cei din echipă începură să fluiera și să urle ca lupii, iar celelalte manechine chicoteau. Pe Tamara toate astea nu păreau s-o afecteze.

Kathleen fusese șocată de nerușinarea fetei. Chiar cu o zi înainte, fuseseră cu toții la cazinoul din Freeport, unde Erik dorea să prezinte îmbrăcămintea de ocazie. Spre deosebire de cazinourile americane din Las Vegas, crupierii și dealerii purtau haine de seară, iar atmosfera era austeră și foarte englezească.

Tamara își făcuse apariția furioasă din cabina de probă improvizată, doar într-o pereche de bikini și

trăgînd după ea rochia neagră de satin pe care urma s-o prezinte.

– Ce dracu are asta? o întrebă ea pe Kathleen, care rămăsese mută de uimire.

Toți ochii din cameră se întorseseră către ele două. Kathleen era prea încurcată de goliciunea fetei ca să poată răspundă imediat.

– Ce anume nu e-n regulă? întrebă ea.

– Afurisita asta de rochie. Ar trebui să se potrivească, dar e prea strîmtă pe fund. Cine dracu răspunde pentru încurcătura asta, doamnă Kirchoff? Rostise numele apăsător, iar Kathleen reuși cu greu să-și rețină palma să n-o pocnească pe obrazul pe care Tamara îl machiasese cu grijă.

– N-ai probat rochia aseară, așa cum trebuia? întrebă Kathleen pe un ton de gheață. Dacă era nevoie de modificări, trebuiau făcute atunci. Doar n-am luat cu mine o mașină de cusut numai ca să mă uit la ea.

– Am fost ocupată aseară, răspunse Tamara veninos și privi cu înțeles peste umărul lui Kathleen. Kathleen se întoarse și-l văzu pe Erik la o masă de joc, cu brațele încrucișate și privind scena care se petrecea în fața lui. Oare interesul lui nu era captat mai degrabă de sînii goi ai Tamarei, expuși la vederea tuturor, inclusiv a personalului șocat al cazinoului, nemișcat și incapabil să obiecteze în față spectacolului gratuit?

– Ce-mi propuneți să fac cu ea? întrebă Tamara.

Kathleen ar fi avut o propunere excelentă, dar se abținu să și-o exprime.

– Eu sugerez, spuse ea calm, fie să nu apari în această reclamă, fie să pui rochia, da să stai cu... spatele... la cameră, sau să schimbi rochia cu una dintre fete. O rochie mai mare, adăugă ea cu înțelese.

Ochii de chihlimbar al Tamarei se îngustară, privind spre ea.

– Rochia asta are un defect. Eu port exact măsura opt.

– Mai degrabă spre zece, ripostă Kathleen.

– Ești...

– Doamnelor, spuse Erik din spatele lor. Propun să ne continuăm lucrul. Trebuie să plecăm de aici pînă la patru. Tamara, du-te și pune-ți ceva pe tine. Draga mea, deși ești atît de încîntătoare, nu e nici timpul și nici locul potrivit să-ți expui corpul tău minunat. Dacă poți să porți rochia, atunci pune-o pe tine. O să filmăm în așa fel încît să nu ți se vadă spatele.

Tamara ieși, cu sînii și părul săltînd ritmic. Terminaseră reclama, dar Tamara rămăsese un subiect de discuție și de rîs pentru tot restul zilei. Cineva din echipă o tachină:

– Tamara, azi o să fii ținta glumelor. Fără intenție, desigur. Tamara îi aruncă o privire înfricoșătoare.

Acum, căuta din nou să provoace senzație, stînd pe zidul grădinii, în vîntul ce-i dezgolea trupul într-un mod mai sugestiv decît goliciunea totală pe care și-o arătase cu o zi în urmă.

Erik, ignorat pînă atunci, o abordă răbdător.

– Fă ceva cu bluza aia blestemată! Kathleen sesiză o undă de asperitate în vocea lui.

– Păi, nu știu ce să fac cu ea, zise Tamara.

Erik se întoarse pe călcîie privind restul grupului, pînă ce ochii i se luminară zăbind-o pe Kathleen.

– Kathleen, vrei te rog...

Lăsă restul nerostit, dar cererea implicită era clară. Ea era tentată să-i spună s-o facă el sau să se ducă la dracu', dar n-o făcu. Traversă curtea pînă la zid. Își puse mîinile în șolduri, privind în sus spre manechin.

– Ei bine, eu n-o să mă urc pînă acolo, îi spuse ea Tamarei, care rămăsese unde se afla.

În cele din urmă, Tamara se dădu jos în silă și-și arată pieptul lui Kathleen, care înțelese imediat care era problema și-și dădu seama că s-ar fi putut evita timpul pierdut.

– N-ai legat bretelele destul de strîns.

Se învîrți în jurul Tamarei și se ridică pe vîrfuri ca să potrivească bretelele pe sub blazer. Desfăcu nodul nepotrivit pe care-l făcuse Tamara și făcu un altul, trăgînd bluza mai strîns peste sînii fetei.

– Acum e prea strîns, obiectă Tamara.

– De acord, spuse Kathleen. Ești prea mare ca să porți un asemenea tricou, dar nimeni n-o să observe asta în reclamă.

– Mai bine ți l-aș da ție, strigă Tamara, întorcîndu-se și privind în jos spre Kathleen. Nici unul nu poate fi prea mare! Nu ți-ar strica nici chiar ție ceva în plus. Eu...

– Tamara! Vocea imperativă a lui Erik izbucni în aer. Nu ne-ai ținut în loc destul timp? Urcă-te înapoi pe zidul ăla și aruncă-mi un zîmbet. Slavă Domnului că nu poți zîmbi și vorbi în același timp.

Riseră cu toții, în timp ce fata își reluă locul.

– Îți mulțumesc, îi spuse Erik lui Kathleen, când aceasta trecu pe lângă el.

– N-ai pentru ce, fu răspunsul ei rece.

Totul fusese astfel de când părăsiseră San Francisco.

În săptămîna de la Ocho Rios, Jamaica, și acum pe Grand Bahamas, el fusese politicos, prevenitor și detașat. Se purtau unul cu altul ca niște străini care se întîlniseră să facă o treabă profesională, deși poate prea reținuți. În fiecare seară, el venea în apartamentul ei și verifica lista cu cadrele pe care trebuia să le tragă a doua zi. Ea o compara cu lista ei de haine și accesorii pentru fiecare manechin, asigurîndu-se că ele coincideau cu ceea ce avea el nevoie. Cînd terminau, el îi mulțumea, îi ura noapte bună și pleca. Nu mîncau împreună, nu stăteau la cafea și la conversații care nu erau strict necesare.

Golul din inima ei crescuse, pînă cînd ajunse să se teamă că în curînd o va cuprinde în întregime. Cu cît relațiile lor deveneau mai rigide, cu atît mai mult își dădea seama că îl iubește. Dacă înainte se îndoia uneori de asta, acum era un fapt de necontestat. Ceea ce simțea ea pentru Erik nu era doar o dorință de împlinire sexuală. Îl iubea.

Totuși, dragostea ei pentru Erik nu-i diminuase sentimentele față de Seth. Ceea ce simțea pentru Seth era adevărat, curat și puternic. Pe Seth, îl iubea ca pe un frate drag. Îl prețuia, considera drept o adevărată comoară dragostea pe care știa că i-o purta. El îi era conștient.

Dar pe Erik îl iubea mai mult. Dacă inima ei îi aparținea lui Seth, sufletul ei era al lui Erik. Dar Erik nu era conștient de asta.

În fiecare zi, el părea că se îndepărtează tot mai mult de ea, pe măsură ce dragostea ei, dimpotrivă, creștea. Îi plăcea să-l privească cum lucrează. Era priceput, cerînd subordonaților tot atît de mult pe cît oferea el însuși. Lucra neîncetat, refăcînd scenele, pînă cînd era convins că rezultatul era cel mai bun posibil. Tindea spre perfecțiune cu ardoarea unui artist.

Trupul lui împrumutase culoarea aramei de la soarele tropical, în numai cele cîteva zile, de cînd sosiseră. Pe măsură ce pielea i se înnegrea, părul lui devenea mai blond. Uneori nu purta pe el decît un șort jerpelit și un tricou care fusese croit să-i acopere doar umerii și partea de sus a pieptului. Către amiază, îl scotea. Numai la cină, Kathleen îl vedea îmbrăcat cu pantaloni de pînză și cămașă sport.

Complexul *West End* de pe Grand Bahamas fusese ales pentru că oferea condiții perfecte și avea o piscină nemaipomenită. Seara, toată echipa se strîngea în jurul piscinei ca să înoate, să joace cărți și să discute la un pahar. Formau un grup compact. Cei cîțiva bărbați profitaseră din plin de cele mai cooperante dinte manechine și schimbaseră partenererele de pat de mai mult ori. Kathleen credea că știe cine era partenera lui Erik.

În ziua aceea, nu mai făcură nici o pauză și tocmai terminau înregistrarea la *Harry's Bar*, cînd nori de furtună se iviră la orizont dinspre apus. Ploua puțin

aproape în fiecare după-amiază, dar acești nori păreau mai serioși. Erik se grăbi să-și pună la adăpost prețiosul echipament, răsuflînd ușurat numai cînd totul fu ambalat și în siguranță.

Caravana tocmai intra în parcare hotelului, cînd izbucni furtuna. Toată lumea strînse ce putu din mașini și se grăbi spre camere.* Kathleen avea nevoie de spațiu atît pentru lucru cît și pentru depozitarea hainelor, așa că Erik aranjase pentru ea un apartament de mai multe camere într-un grup de clădiri cu un singur etaj, situate mai departe de hotel. Din fericire, ea reuși să pună la adăpost rulota închiriată. O deschise și luă hainele, pe care ploaia torențială le udă doar puțin pînă să ajungă cu ele înăuntru. Ea însă reuși să se ude pînă la piele.

Făcu un ultim drum pînă la mașină și cără ultima tranșă înăuntru. Urma să mute mai tîrziu mașina parcată neregulamentar. Închise ușa, dar aproape imediat se auzi o ciocănitură. Inima ei tresări cînd deschise ușa și-l văzu în prag pe Erik, cu hainele și părul picurînd de apă.

– Bună, zise el. Ai reușit să te descurci?

– Da, replică ea și se dădu la o parte. Intră.

El intră și ea închise ușa.

– Trebuie să închid aerul condiționat, altfel o să îngheți. Trecu prin spatele lui spre termostatul din perete.

El simți pe spate atingerea ei. Avu o reacție de tresărire. Doamne! oare cînd o să înceteze s-o mai dorească? Acest purgatoriu nu durase destul? Sau continua la nesfîrșit? O privi cum pășea spre masă ca

să aprindă lumina, căci ploaia întunecase camera.

Cînd se întoarse spre el, arăta ca după o bătălie. Avea pe ea o pereche de pantaloni scurți, verzi, și un tricou în dungi albe și verzi, fără mîneci și cu decolteu adînc. Nu-și dădea seama că era ud de ploaie și se mula pe ea ca o a doua piele? De ce dracu' nu-și pusese tocmai azi sutien? Știa că picioarele ei erau mai frumoase decît ale oricăreia dintre manechine? Pielea ei strălucea, bronzul de pe ea avea culoarea caiselor coapte. Își aruncase sandalele și stătea desculță. Unghiile de la picioare erau vopsite într-un corai delicat.

Ochii lui se întoarseră spre fața ei, evitînd să-i privească sînii provocatori. Genele îi erau ude de ploaie și îi scôteau în evidență stălucirea verde a ochilor. Buzele erau întredeschise și i se părea că-i aude respirația ușoară și iute. Era cea mai bună gură de sărutat pe care o văzuse vreodată și simți o dorință aproape dureroasă de a străbate distanța dintre ei și de a-și lipi buzele înfometate de ale ei.

De ce ea? De ce, dintre toate femeile pe care le avusese în viața lui, tocmai pe ea nu și-o putea scoate din minte? Purtase în ea copilul lui și-l născuse în taină. Doar întîmplarea făcuse ca el să afle de existența fiului său.

Virulența verbală a lui Erik fusese deliberată, cînd o atacase atît de brutal în seara aceea la el acasă. Voise ca și ea să sufere. Cuvintele lui o insultaseră intenționat, în feminitatea ei. Răspunsul ei îl lovide sub centură. Oricît ar fi de dureros de înfruntat adevărul, Kathleen avusese dreptate. Era urît din partea lor să-l

trădeze pe Seth. N-ar fi fost corect și acum.... Putea vreunul dintre ei să scape de atracția care-i atrăgea ca un magnet?

Ea fusese făcută să iubească fizic, mult și des. Oare ce putea să însemne viața ei cu Seth, pe care Erik știa că ea îl adora? Acesta era motivul pentru care ochii ei erau adesea triști? El știa că era predispusă din fire spre rîs, spre glumă. Și totuși, nu mai era aceeași femeie tînără și fericită pe care o întîlnise în Arkansas. Acum se maturizase și părea resemnată. Din cauza maternității? Sau păstra în ea regrete adînci?

Oricît s-ar fi schimbat fiecare din ei, un lucru rămăsese neschimbat. O dorea la fel ca întotdeauna. Dar și această dorință avea altă dimensiune. Și tocmai această nouă dimensiune îl neliniștea. Dorința lui devenise nevoie. Consimțămîntul ei devenise obligatoriu pentru liniștea lui. Aprecierile ei față de munca lui erau mult mai valoroase decît banii pe care-i primea. Îi dorea trupul, dar voia ca și ea să reacționeze. Uneori – chiar deseori – tînjea după o atingere tandră și liniștitoare a mîinilor care-l mîngîiau pe Theron. Erik refuza să creadă că n-o să mai simtă nicicînd acea atingere.

Ea era a lui. Gîndul că ea aparținea altui bărbat îl umplea de furie. Ea era a lui, ca și fiul lui. Nimeni...

– Erik? îl chemă ea întrebător.

Își dădu seama că, probabil, fața lui lăsase să se vadă ceva din ceea ce simțea, dar și-o mască iute. Nu mai avea de gînd să-i arate cît de mult ținea la ea. Își bătuse joc de el de prea multe ori.

– Am venit să-ți spun că am verificat la centrul meteorologic și se pare că trebuie să rămînem în casă cel puțin douăzeci și patru de ore, din cauza taifunului. Le-am dat tuturor zi liberă mîine. Cîteva m-au întrebat ce să facă într-o zi liberă, dacă plouă, dar... înălță din umeri și se strîmbă nostim. Eu sînt șeful.

– Cum merge treaba? Ești mulțumit de ce-ai făcut?

Ochii lui se luminau de plăcere, ca de fiecare dată cînd vorbea despre munca lui.

– Da. Am început să... Se opri brusc. Se pregătea să-i spună că voia s-o cheme în camera lui ca să vadă casetele pe care le trăsese. În ultimul moment, reuși să reziste tentației. Nu dorea să stea în aceea cameră cu ea pe întuneric și să știe că nu poate fi a lui, ceea ce-i aduse în gînd o altă întrebare.

– Ai sunat acasă?

– Am sunat alaltăieri și totul era bine. Am să telefonez din nou astă-seară. Theron... Se opri brusc.

– Da? Ce-i cu el?

– I-a ieșit încă un dînte, îi spuse ea. Aici! Și-i arată dintele ei.

– Serios? Erik rîse. Băiatul ăsta o să mănînce în curînd friptură.

Kathleen rîse și ea.

– Mănîncă, deja.

– Da?

– Tocată, bineînțele.

– Oh, bineînțele, glumi Erik. Cred că nu mă prea pricep la bebeluși. Cuvintele veniseră firesc, dar rămăseseră parcă suspendate în aer.

Kathleen privi în altă parte, cînd murmură.

– Nu, cred că nu!

Doar sunetul ploii întrerupsese tăcerea, pînă cînd Erik spuse:

– Îți parchez eu mașina, dacă-mi dai cheile.

– Mulțumesc. Kathleen îi puse cheile în palmă, fără să-l atingă.

– Să stai prin preajmă, cu vremea asta.

– O să stau.

El dădu din cap și se întoarse, deschise ușa și dispăru în ploaie.

Kathleen termină de pus toate hainele și accesoriile la loc în cutiile lor, înainte de ora la care trebuia să meargă în sufragerie pentru bufetul de seară. Se gîndise să ceară să i se trimită o tavă, dar își zise că asta ar atrage și mai mult atenția, decît dacă s-ar duce la cină, încercînd să-și ascundă proasta dispoziție. Nu crezuse că poate suporta prea multe momente de intimitate cu Erik în felul în care fuseseră după-amiază. Să-l aibă atît de aproape fizic, dar atît de departe din orice alt punct de vedere, era o tortură pe care dorea s-o evite, dacă putea.

Se îmbracă, se duse în sufragerie și se alătură trio-ului de manechine de la masa ei. Cînd termină de mîncat, Kathleen se scuză și se întoarse în camera ei, încercînd să-și concentreze atenția asupra filmului de televiziune transmis de la o stație din Miami.

Cu convingerea că starea i se datora oboselii, se culcă devreme, dar se perpeli în zadar mult timp, pînă ce hotărî să dea o raită pe-afară, pînă la debarcaderul de pescuit. Poate că asta ar obosi-o destul psihic, ca să poată adormi.

Își trase pe ea un trening și, desculță, ocoli zona piscinei îndreptîndu-se pe dalele întunecate spre debarcaderul unde se zărea tremurînd apa limpede cum e cristalul. Ploaia se oprise pentru o vreme, dar norii grei se mișcau deasupra, lăsînd din cînd în cînd luna să lumineze intermitent.

Într-unul din momentele cînd luna își strecura razele palide printre nori, exact cînd se pregătea să se întoarcă în camera ei, îl zări pe Erik. Stătea lungit pe o pătură, foarte aproape de locul unde apa scâlda plaja, lăsînd să se formeze o spumă dantelată.

Nu se putea înșela în privința lui. I-ar fi recunoscut silueta chiar pe cea mai întunecată noapte. Purta numai un sumar costum de baie și, sprijinit în coate, privea spre apă. Un chicotit adînc ieși din pieptul lui. Kathleen se uită către apă, căuțînd să vadă ce-l putea amuza atît de tare, căci era singur.

Dar nu era singur. Tamara ieșise din apă, goală și strălucitoare în lumina lunii. Părul ei părea o mantie de argint aruncată peste umerii și spatele ei.

– Nu ți-e teamă că ai putea să calci pe vreun arici de mare, pe întuneric?

– Nu, fiindcă ai veni tu să mă salvezi.

Vocile lor se auzeau clar lîngă apă și păreau că nici nu-și închipuiau că-i aude cienva.

– Aș veni, pe dracu', spuse Erik. Sînt prea relaxat

și leneș.

Rîsul gîdilat al Tamarei ajunse la urechile lui Kathleen ca zgomotul unui pahar spart.

– Știu eu cum să te fac mai puțin relaxat.

– N-ai decît să încerci, o provocă Erik.

Tamara ajunse lîngă el, stropindu-l cu apă pe piept.

– Asta-i partea cea mai distractivă, spuse ea.

Kathleen nu mai putu suporta să privească, după ce Tamara se așeză lîngă el, pe pătură.

Alergă cu pașii tăcuți spre apartamentul ei.

– Ar trebui s-o concediez pe cățeaua asta, țipă ea la pereți. La urma urmei, sînt doamna Kirchoff. Eu răspund, nu? Nu eu îl reprezint pe Seth? Iar Seth l-a angajat pe Erik. Mă duc chiar acum acolo și o concediez. Dar chiar cînd se întoarce și puse mîna pe clanță, hotărîrea ei se evaporă. Doar n-avea de gînd să se întoarcă pe plajă, știind ce va găsi acolo. Și nici n-avea s-o concedieze pe Tamara. Nu-i putea da lui Erik satisfacția de a ști că e geloasă.

Fără să se gîndească la urmări, intră în dormitor și trase din dulap o valiză, începînd să arunce lucrurile în ea. După ce-și luase ce avea nevoie, părăsi camera și se îndreptă către holul hotelului. Începuse din nou să plouă tare.

– Trebuie să plec de aici, astă seară. Ce curse de avion există pe aici?

Recepționarul de serviciu, somnoros, își înălță privirea.

– Nu știu, să vedem. Vremea asta și toată... Încercă s-o convingă, pe ocolite. Puteți lua avionul de

dimineată de San Francisco. Pleacă la 7. Dar cu vremea...

– Poate cineva să mă ducă la aeroport în seara asta? Aștept acolo.

– Cred că da, dar doamnă, de ce...

– Unde e șoferul? Întrebă ea nerăbdătoare.

– Era la bar ultima dată...

– Mulțumesc, sînt cu echipa domnului Gudjonsen. Dacă are cineva nevoie să intre în camera mea înainte ca eu să mă întorc, poți să-i dai o cheie.

Îl găsi pe șoferul sceptic, care mormăi ceva despre faptul că trebuie să-și lase paharul și să ducă pe cineva la aeroport, cînd nici măcar nu era vreun avion acolo...

Ea stătu toată noaptea în clădirea părăsită. Dimineata, așteptă răbdătoare sosirea cursei și fu mulțumită că avea numai patruzeci și cinci de minute întârziere. Încă ploua torențial.

Zborul către San Juan fu extrem de dificil, iar Kathleen se temea că în orice moment avionul s-ar putea prăbuși în ocean. Puerto Rico nu era totuși destinația ei finală, căci era prea aglomerat. Ea dorea izolare. Ceru informații la aeroport.

– Puteți încerca la Chub Cay. E o insulă particulară, o informă femeia de la ghișeu. Zona hotelieră e relativ mică. Insula abia acum se dezvoltă, dar e încîntătoare și izolată, așa cum ați spus că doriți.

– Bine, spuse Kathleen. Cum ajung acolo?

– Astăzi nu e decît un singur zbor și pleacă... verifică orarul, peste douăzeci de minute.

Kathleen alergă spre ghișeul de bilete al liniei aeriene și cumpără un bilet. Inima i se strînse cînd

văzu avionul. Era cam jumătate din mărimea celui din care abia coborîse. De fiecare dată cînd vedea un avion, își amintea cum privise jet-ul lui Erik coborînd pe pista din Fort Smith, urmat de prăbușirea aceea dezastruoasă. De atunci, nu mai putea călători liniștită cu avionul. Mai cu seamă pe ploaie.

Ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi avut loc accidentul? Erik s-ar fi întors în seara aceea. Poate că, la cină, i-ar fi vorbit despre fratele lui și despre Sally.

Descurajarea îi atîrna grea ca o piatră pe inimă, cînd se urcă în avion. Din fericire, zborul fu scurt și se văzu curînd în hotelul insulei. Ca să fie complet singură, alesese un bungalow separat de clădirea principală.

Kathleen fu condusă pînă la ușă într-un cart de golf de către un angajat al hotelului, care-i duse bagajul în camera intimă, primitoare, cu vedere spre ocean, după care ea se prăbuși extenuată pe pat. Ploaia cădea ca o cortină grea prin care anevoie se putea zări ceva. Simțindu-se odihnită și în siguranță, intră în baia nichelată și făcu un duș care o învioră. În timp ce-și peria părul, se gîndi să sune acasă, dar hotărî să amîne. O să sune a doua zi dimineață. Astă-seară dorea să fie singură.

Își trase din nou pe ea costumul de trening. Galbenul cald îi scotea în evidență bronzul reînnoit. Se ghemui în pat cu o pernă la spate, luîndu-și cartea pe care o cumpărase la repezeală de la un stand de pe aeroportul *San Juan*.

Furtuna se înăsprise. Tunetele se auzeau mai aproape, iar fulgerele luminau amenințător cerul. Se duse la fereastră și puse mîna pe cordonul draperiei.

Mîna îi rămase paralizată cînd zări pe cineva alergînd greoi prin ploaia care cădea nemilos. Se clătina îndoit de forța vîntului, dar reușise să pășească mai departe.

Inima i se opri cînd își dădu seama că silueta aceea venea direct către ușa ei.

Kathleen abia avu timp să se dea înapoi înspăimîntată, cînd ușa se dădu de perete și Erik năvăli înăuntru.

Hainele de pe el erau learcă, iar părul îi era lipit de cap. Respirația îi era agitată și greoaie, făcînd ca pieptul să i se ridice și să coboare ca niște foale. Ploaia îi picura de pe lobi urechii, de pe nas și din sprîncene. Și ținea pumnii strînși pe lîngă coapse. Se uita la Kathleen, care se retrase lîngă fereastră, mai puțin speriată acum de ceea ce se întîmpla afară, decît de el.

Părea un adevărat fiu al lui Thor, născut din zeul tunetului în timpul unei furtuni.

Ochii lui erau la fel de reci ca vînturile din Nord. Fața lui era groznică. Era fața întunecată a răzbunării, hotărîtă să se răfuiască cu un biet suflet rătăcit care avusese îndrăzneala să-i offenseze pe zei.

– Trebuie neapărat să scot dracii din tine, mîrîi el.

Ca un refren amenințător, ușa se trînti în spatele lui.

Capitolul XIX

Spaimei de la început îi luă locul furia, născută din gelozie și frustrare. Părăsind falsa siguranță a ferestrei, îl înfruntă cu tot corpul clocotind de furie reținută.

– Pleacă de-aici și lasă-mă în pace.

– O, nu, doamnă Kirchoff. Nu după ce mi-am riscat viața ca să ajung aici. N-am de gând să plec, pînă nu fac lucrul pentru care am venit.

Fața ei se făcu palidă, în ciuda hotărîrii de a-l disprețui.

– Ai zburat pînă aici pe vremea asta? Arată spre

fereastra de afară. Cum?

– Am găsit un pilot cu mai multă dorință de câștig decît bun simț și l-am mituit. L-am lăsat la toaletă pe aerodrom, nu se simțea prea bine.

– Ai fost nebun că ai venit pînă aici. Și ți-ai irosit timpul, banii și tot efortul tău eroic. Nu vreau să te văd. Te rog să părăsești camera.

El rîse diabolic.

– Nu există altă cale.

Făcu doi pași amenințători spre ea și, ca să amîne ceea ce acum i se părea inevitabil, îl întrebă grăbită:

– Cum m-ai găsit? N-am spus nimănui unde plec.

– Ți-ai făcut din asta un obicei prost, doamnă Kirchoff, îi reproșă el. De data asta nu ți-ai șters foarte bine urmele. Recunosc că, atunci cînd am ajuns la San Juan și nu ți-am găsit numele înregistrat la nici un hotel, ți-am pierdut urma pentru o vreme, dar n-a fost prea greu să mă întorc de unde am pornit și să întreb de o... n-are importanță despre ce am întrebat. Te-am găsit. Gura lui se îngustă într-o linie aspră, amară. Hainele lui ude formaseră o băltoacă la picioarele lui, care se mări cînd veni mai aproape. De ce ai fugit fără să lași vorbă la nimeni? Ochii lui se înfipseră în privirea ei, împingînd-o din nou către fereastră.

Kathleen își înghiți un nod de frică. Nu putea s-o lovească. Asta știa, nu-i așa?

– Eram... eram obosită. Aveam nevoie să plec puțin. Intenționez să mă întorc pînă începeați din nou filmările. N-am dreptul la o zi liberă ca toți ceilalți? Întrebă ea agresiv.

– Da, dar ai fost singura care ai ales să pleci pe

furiș, ca un hoț, în mijlocul nopții, fără să anunți pe nimeni unde pleci. Ai fost singura care a părăsit restul echipei, lăsându-l pe șeful acestei echipe să-și spargă capul de îngrijorare. Crezi că asta se cheamă a avea un comportament responsabil, doamnă Kirchoff?

– Încetează să-mi mai spui astfel, de parcă ar fi un epitet, îi reproșă ea.

El rîse cu insolență.

– Ți-e rușine de numele tău, doamnă Kirchoff? Sau ți-e rușine de cum ai ajuns să-l porți? Bietul Seth n-a putut niciodată să-ți cîntărească talentele, nu-i așa? Pe viața mea, nu reușesc să înțeleg de ce un tip cumsecade ca el ți-a oferit o șansă cînd erai însărcinată cu fiul meu.

– Taci din gură! Plecă de la fereastră și se îndreptă către un mic dulăp cu sertare, stînd cu spatele la el. Unul ca tine nu poate să înțeleagă bine un bărbat onorabil, cum e Seth. Nu toți bărbații sînt atît de răsfățați și egoiști ca tine. Nici atît de josnici, cu gîndul la un singur lucru, cu simplitatea redusă a unui adolescent.

– De unde știi tu atît de bine la ce mă gîndesc eu? Hm?

O urmări prin toată camera. De cîte ori Kathleen se mișca, era în spatele ei, pe urmele ei, amenințînd-o, lăsînd o dîră udă după el.

– Dacă eu nu știu la ce te gîndești, sînt sigură că Tamara ar putea să-mi spună. Am văzut-o cum s-a întors pe mal în noaptea trecută, fără să calce pe nici un arici de mare!

Tunetele și fulgerele încetaseră, dar torente de

ploaie continuau să cadă pe nisip și pe suprafața apei. Vîntul îndoia puternic palmierii.

Erik își ridică o sprînceană întrebător.

– Ne-ai spionat? întrebă el amuzat.

Kathleen se întoarse pe călcîie și-l privi din nou în față, furioasă.

– Nu! Nu puteam să dorm și am ieșit să mă plimb pe faleză. Fără îndoială că nu erați greu de reperat. Evident că nu vă păsa dacă erați văzuți. Am plecat înainte ca scenariul să devină dezgustător.

– Deci nu știi exact ce s-a întîmplat, nu?

– Bănuiesc.

– Ești geloasă?

– Ge... geloasă? pufni ea. Cred că glumești!

– Nu, nu glumesc. Ai fugit pentru că nu puteai să suporti că sînt cu Tamara.

– Nu puteam să suport văzînd doi oameni în toată firea purtîndu-se ca... ca niște copii obraznici! Cred că probabil ai o atracție specială pentru făcut dragoste lîngă apă.

În momentul în care rosti cuvintele, Kathleen ar fi dorit imediat să și le retragă. Pieptul i se umplu de emoție și de supărare, în timp ce se priveau unul pe altul. Acum, Erik, știa că ea își amintea – păstra cu grijă – clipele în care făcuseră dragoste lîngă rîu.

O privi țintă pe sub sprîncenele încruntate și vocea lui era tulburată cînd spuse:

– Deci, îți amintești.

Inima ei bătea cu putere și ar fi vrut să-și smulgă privirile de sub privirea lui, dar ochii refuzau comenzile creierului ei.

– Da, zise ea, plecîndu-și capul. Era mai bine dacă nu s-ar fi întîmplat niciodată.

– Era mai bine?

Capul ei zvîcni în sus și spuse hotărîtă.

– Da!

– Nu l-am fi avut pe Theron!

– Oh, oftă ea și-i întoarse din nou spatele. Slăbită, se rezemă de fereastră căutînd un sprijin, deși se gîndea că nimic nu putea fi atît de puternic încît să-i poată susține greutatea din inimă. El spusese „noi”. Greșea. Theron nu era al lui, era al ei. Al ei și al lui Seth. Mai mult în șoaptă, spuse:

– Cît timp o să ne mai reproșăm totul unul altuia în felul ăsta? De fiecare dată cînd sîntem împreună, facem tot posibilul să ne îndurerăm unul pe celălalt. Eu mă predau. Am obosit să mă lupt cu tine, Erik.

– N-am venit aici să mă lupt. Vocea lui suna chiar în spatele ei, deși nu-l auzise cînd se apropiase.

Sîngele i se urcă în obraji și închise ochii strîns.

– De ce ai venit după mine?

Erik nu răspunse. Rămase nemișcată mult timp, așteptîndu-i răspunsul, dar el nu răspunse tăcerii ei rugătoare. În cele din urmă, se întoarse spre el, înălțîndu-și capul ca să-i privească fața care i-o căuta pe a ei.

– De ce ai venit după mine?

– Pentru că nu puteam să te las să dispari din nou din viața mea. Prima dată abia am reușit să supraviețuiesc, spuse el răgușit. Trebuie să te întorci în viața mea, Kathleen.

– Sînt măritată.

– Da, legal. Dar omul acela nu e soțul tău adevărat. Mîinile lui Erik se așezară firesc dar ferm pe umerii ei. Ai avut vreodată relații sexuale cu bărbatul cu care ești căsătorită?

Atunci, în momentul acela, ar fi trebuit să-l palmuiască și să-i spună că viața ei intimă cu Seth nu-l privea pe el. În loc de asta, Kathleen clătină din cap.

– Nu.

– Este el tatăl fiului tău? Mîinile lui, calde și puternice, îi cuprinseseră obrajii și-i dădură capul pe spate.

– Nu, zise ea, în timp ce fața lui se aplecă pînă ce buzele i se lipiră de ale ei. El întrebă răgușit:

– Cine e soțul tău, Kathleen?

– Tu, răspunse ea încet, înainte ca buzele lui să-i cuprindă gura și să fie prinsă într-o îmbrățișare strînsă.

O ridică de la pămînt, lipindu-i trupul de al lui atît cît îi puteau permite hainele.

– Kathleen, sărută-mă, sărută-mă, îi ceru el, ridicîndu-și buzele de pe buzele ei numai atît cît să poată trage aer în piept.

Ea îl ascultă abandonîndu-se, oferindu-i gura și pornind cu limba într-o incursiune sălbatică. Cînd în cele din urmă picioarele ei atinseră pămîntul, el o cuprinse cu brațele și-i presă fața de pieptul cămășii lui ude.

– Și să nu mă mai părăsești niciodată fără să-mi spui unde ești. Ea îi simțea răsuflarea în păr, cu fiecare cuvînt.

– Nu, zise ea, clătinînd din cap. N-o să te mai

părăsesc. Apoi vocea ei se schimbă și rîse încetișor.

– Dar îmi promiți și tu ceva?

El se trase încet înapoi și o privi.

– Ce?

– Că n-o să mă mai uzi data viitoare cînd vii după mine.

El văzu lucirea glumeață, veselă, din ochii ei verzi, pe care nu i-o mai văzuse de cînd o sărutase și-i făcuse semn în ziua aceea tragică de acum mai bine de doi ani. Privirea pe care i-o înapoie era deschisă și fără grijă, lipsită de cinismul aspru care de obicei îi curba gura într-o parodie de zîmbet.

– Îți promit.

O sărută din nou, jucîndu-se cu buzele ei. Ea căută să-i prindă gura și mormăi necăjită că nu putea să ajungă la ea. Cînd el își înălță capul, ea zări o sclipire vicleană în ochii lui.

– N-am luat cu mine alte haine. Ce crezi că pot să fac?

– Păi, răspunse ea, ca și cum ar fi cîntări o problemă importantă. Probabil că urmează să ne sărutăm mult timp de-acum încolo. Și pentru că nu vreau să mă plimb pe-aici într-un trening ud, cred că singura soluție ar fi să-ți scoți toate hainele.

Erik pocni din degete și se luminează la față.

– Cum de nu m-am gîndit la asta?

Ea chicoti ca o puștoaică.

– Dă-le jos de pe tine și-ți aduc un proșop.

O apucă de braț.

– Încă o sărutare înainte să pleci.

Ea îl sărută și apoi intră în baie.

Acolo, Kathleen își pulveriză iute *Mitsouko* pe umeri și pe sîni. I se păru foarte normal să-și scoată costumul de sport. Ieși din baie cu prosopul în față.

Erik se dezbrăcase și, cînd se întoarse spre ea, nimic nu-i mai acoperea goliciunea. Ea își ținu răsufierea cînd îi văzu trupul. Era superb în toată forța și duritatea lui.

Veni încet spre ea, studiîndu-i reacția și avînd încredere în ceea ce vedea în ochii ei. Cînd rămase la o distanță milimetrică de ea, Kathleen îi spuse:

– Tu ești prințul meu danez!

– Nu, acela era Hamlet.

Ea zîmbi.

– Nu avea nimic în plus față de tine!

Ridică prosopul și începu să-i șteargă părul, pînă cînd acesta deveni aproape uscat. Pe urmă, trecu mîngîietor cu țesătura moale a prosopului pe fiecare trăsătură a feței lui. Apoi pe umeri și pe brațe și, cînd prosopul se lăsă mai jos, îl auzi cum își trage răsufierea, văzînd că și ea era goală.

Îi puse prosopul pe piept, presîndu-l cu mîinile ca să-l usuce. Era mai mult o mîngîiere decît o necesitate. Mîinile ei coborîră peste pîntec, către abdomenul lui. Kathleen zîmbi pe ascuns de dezamăgirea lui cînd ea ridică prosopul și i-l puse pe umeri. Dar în schimb putea s-o privească fără ecranul prosopului.

Ea luă în mîini capetele prosopului și le trase în sus și în jos pe umerii și pe spatele lui, apropiîndu-se din ce în ce mai mult de el. Cînd ajunse în josul spatelui, Erik își ținu răsufierea așteptînd. Răbdarea îi

fu răsplătită.

Îi trecu prosopul peste șolduri, stînd în fața lui. Acum era rîndul ei să deschidă ochii mari de mirare și să geamă de plăcere, cînd îi simți potența atingînd-o.

– E vina ta, îi spuse el cînd îi observă reacția. Mustăța lui îi gîdilă urechea, murmurîndu-i: Tu ai provocat boala și numai tu poți s- o vindec.

Încetînd joaca, o cuprinse cu brațele și o trase spre el. Buzele lui i le acoperiră pe ale ei, desfăcîndu-le cu limba. Îi mușcă ușor buzele cu dinții.

Kathleen se lipi de el, cu o senzație vie de furtună, în timp ce fiecare nerv al corpului ei tînjea după atingerea lui. Mîinile lui abile îi cuprinseseră șoldurile și o ridicară, făcînd-o să-i simtă pasiunea.

Erik nu mai pierdu timpul. Prinzînd-o pe sub genunchi și pe după talie, o duse către patul care-i aștepta. O lasă pe perne și se așeză lîngă ea, sprijinindu-se în cot ca s-o privească.

– Kathleen, nu mă lăsa să merg mai departe dacă...

Ea îi puse degetele pe buze.

– Erik, te rog să mă iubești. Acum.

El ridică brațul și-i luă mîna care-l mîngîia pe ceafă, aducîndu-i palma la gura lui.

– De obicei mă mîndresc cu rezistența mea, dar nu mai pot să aștept.

– Nici eu, îngîină ea și se mișcă spre el pînă cînd el nu mai avu decît să se întindă deasupra ei. Corpul ei se potrivea după al lui, într-o rugăminte tăcută, iar el îi umplu golul dureros, pătrunzînd adînc în ea.

– Scumpo...! rosti el recunoscător. Erai pregătită

pentru mine, Kathleen. Oh, Dumnezeu, credeam că-mi aduc aminte cît de bine ne era, dar memoria îmi slăbise. Dacă s-a pierdut ceva, dragostea mea, numai memoria mea a fost aceea.

Mîinile lui îi prinseră fața, pe care o acoperea de sărutări ușoare.

Ea simți că el era atent, aproape temător. Privind adînc în ochii lui cerești, cu buze tremurînde, ea îi spuse:

– Nu te abține, Erik. Te vreau în întregime.

– Kathleen, iubita mea... comoara...

O pătrunsé cu totul. Arcuindu-se la fiecare mișcare a lui, își dăruiră totul.

– E minunat, oftă ea sub mîinile lui puternice care-i masau mușchii umerilor.

– M-am gîndit eu că o să-ți placă.

– Cum de te pricepi așa bine?

– Exercițiu, rîse el.

– Oh, nerușinatule! strigă ea și întoarse capul să-l privească.

El o bătu în joacă pe fund.

– Stai jos la loc sau mă opresc. Masajul fusese ideea lui, după ce făcuseră duș și se întorseseră în pat.

– Nu o s-o faci, îți place prea mult să mă mîngii.

– Dacă devii prea încrezută, va trebui să te pedepsesc.

Ea ridică o pleoapă curioasă, cealaltă rămânând îngropată în pernă.

– Cum? întrebă Kathleen nepăsătoare.

– Oh, am o mulțime de mijloace diabolice. De exemplu, spuse el mutîndu-și mîinile de pe spate pe șoldurile ei, pot să facă intenționat chestia asta.

El înghenunchease acum între coapsele ei frămîntîndu-le cu mîini pricepute. Degetele lui o mîngîiau fără milă, dar fără să atingă exact locul unde ar fi dorit ea.

– Erik...

– Doamna și-a primit lecția? Erik stătea lungit deasupra ei și-și strecură mîinile pe sub ea să-i mîngîie sînii, pe care ea i-i oferi, ridicîndu-se puțin.

– Da, răspunse ea languros. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe piele, în timp ce el îi dădu la o parte părul cu nasul și începu să-i sărute urechea.

Șoldurile lui se așezară mai bine peste ale ei și ea simțea tăria presiunii lui masculine.

– Erik, te rog.

El îi sărută obrazul.

– Nu. Te-am așteptat prea mult timp, Kathleen. Îi apucă umărul și o întoarse cu fața spre el. Îi ridică părul de pe frunte și zîmbi expresiei descurajate de pe fața ei. Asta e oare femeia care m-a acuzat pe mine că sînt obraznic? Hm?

– Absolut aceeași, răspunse ea malițios, atingîndu-l.

El îi prinse mîinile.

– Ai grijă. Data trecută ne-am cam grăbit. S-a terminat prea repede. Nu vreau să mă grăbesc. Vreau mai întîi să te ador.

O săruta. Era un sărut ușor, care înflori pasionat și le cuprinse gurile cu totul. Era un sărut prin care își ofereau și primeau, se tachinau și se împlineau, care promitea și garanta.

– Miroși întotdeauna atît de frumos, șopti Erik, în timp ce-i explora zona de sub ureche, croindu-și apoi drum pe gît și în jos spre pieptul ei.

El se ridică și-i privi cu uimire și adorație sîinii. Mîna lui se așează pe sînul ei și-l frecă ușor, într-o mișcare circulară.

– Ridică-ți brațele în jurul capului, o rugă el.

Kathleen se supuse și el privi în jos la poza minunată pe care i-o oferea.

Părul ei era împrăștiat ca un nor întuncat pe perna albă. Perfecțiunea feței ei era așezată în acest cadru fermecător. Pielea ei, pe care zonele bronzate contrastau cu carnea mai albă din partea apărută de bikini, strălucea caldă, sfîrcurile ei erau ca niște coroane mîndre și tentante.

– Ești perfectă, murmură el. Exact măsura care trebuie. Nici prea mare, nici prea mică, înfinit de feminină. Își lăsă capul în jos și atinse cu limba sfîrcurile închise, urmărind cum se măreau excitate. Ești superbă, șopti el. Apoi cuprinse cu gura unul din muguri și-i supse ușor. Buzele lui se mutară la celălalt sîn și spuse:

– Aș fi vrut să mai ai lapte. Mi-ar fi plăcut să-l gust. Mîinile coborîră încolăcindu-i gîtul.

– Îmi pare rău că-mi lipsește.

– Nu-ți lipsește nimic.

Mîinile lui rătăceau pe coastele, pe pîntecel, pe abdomenul ei. Degetele lui atinseră triumphiul

castaniu, mîngîiară ușor și se mișcă în jos ca să desfacă, să găsească și să excite.

Un geamăt mic, de satisfacție, ieși din gîtul ei, cînd buzele lui urmau calea mîinilor.

Ea nu opuse nici o rezistență, cînd el îngenunche între coapsele ei și o ridică spre a primi ofranda gurii lui. El o sărută în transă, mai adînc și mai minunat decît tot ce simțise ea pînă atunci. Arsura gurii lui o marca, asemeni unui sigiliu, o făcu a lui.

Înainte ca valurile pasiunii s-o inunde în întregime, ea îl luă capul cu amîndouă mîinile și strigă:

– Erik, nu așa. Vino tu!

El se ridică deasupra ei și-și potrive corpul cu al ei. Cu o forță descătușată, se mișcă viguros, pînă cînd îi atinse adăpostul secret, umed și cald. Retrăgîndu-se, îi frecă ridicătura ascunsă cu vîrfurile mătăsoase, umede, ale masculinității lui. Apoi fu din nou în ea, pătrunzînd-o complet și adînc. Ciclul se repetă, pînă cînd Kathleen crezu că se topește. Ținu minte vorbele lui și nu grăbi sfîrșitul. Aveau timp. O eternitate. Era ca o adevărată renaștere.

Cînd în sfîrșit cedară dorințelor devastatoare, o făcură împreună și deveniră un singur trup și suflet.

– Mor de foame, spuse Kathleen din pat. Stătea sprijinită de capul patului, cu cearceaful ridicat pînă la subțioară. Erik era la fereastră privind norii care se rostogoleau spre răsărit, peste ocean. Furtuna trecuse și, în urma ei, rămăsese o ploaie ușoară.

Erik se întoarce și se strîmbă la ea ștregărește.

– Fără îndoială, cred că am consumat vreo zece mii de calorii începînd de aseară.

Ea roși.

– Cred că pentru cine vrea să slăbească vreo cîteva kilograme, nu există alt regim mai bun.

– Tu n-ai nevoie să slăbești. Și așa ești prea slabă.

– Slabă? Aruncă cearceaful și se ridică indignată. Nu sînt slabă!

El îi privi pieptul, netulburat:

– Cred că anumite părți sînt ceva mai pline decît altele.

Kathleen aruncă în el cu o pernă, dar el o prinse, înainte să-l lovească.

– Cred că nutrești speranța că am să mă ofer cavaleriește să aduc ceva de mîncare.

– Cred că un gentleman ar face cel puțin atîta lucru. Nici măcar nu mi-ai luat ceva de mîncare.

– O să mi se ude iar hainele, amenință el.

– Atunci n-ai decît să ți le scoți din nou. Iar mie mi-ar fi imposibil să stau îmbrăcată și să te pun astfel în inferioritate, deci o să mi le scot și eu. Doar, bineînțeles, dacă n-ai altă preferință.

– Mă duc, mă duc, spuse Erik, trăgîndu-și pe el jeansii și cămașa pe jumătate uscată. Vin repede. Să nu te miști. Îi făcu cu ochiul și închise ușa în urma lui.

Ea se mișcă numai cît să-și sprijine fruntea pe genunchii ridicați.

– Nu vreau să mă gîndesc la asta, își spuse ea cu voce tare. N-am să mă gîndesc la urmări sau la orice altceva, ci doar la faptul că sînt cu Erik. Îl iubesc. Cred că merit și eu acest scurt răgaz din viața mea,

numai pentru mine. Nu? Nu-l merit? N-o să mă gîndesc acum la responsabilitate, credință, datorie ori moralitate. Mîine nu există. Azi el e lîngă mine, mă iubește. Refuz să mă gîndesc mai departe. Îl iubesc. Îl iubesc.

Cînd el se întoarse cu o pungă de mîncare, ea îl primi cu brațele deschise.

El rîse cînd îi picură apă din păr pe pielea goală.

– Vezi, ți-ai și încălcat promisiunea de-a nu mă mai uda niciodată.

– Am încălcat-o cînd am făcut duș azi-noapte, glumi el, aplecîndu-se s-o sărute pe nas. Atunci nu te-ai plîns.

– Am fost politicoasă, rosti Kathleen mărinimoasă.

– Politicoasă! Am auzit eu ceva despre ospitalitatea sudistă, dar, iubito... Ea îi aplică un sărut dulce pe toată gura, ca să-l facă să tacă.

El adusese chifle, fructe, brînză, cartofi prăjiți, batoane de ciocolată și o cutie cu conserve de pește – care era inutilă, pentru că n-aveau cum s-o deschidă. Oricum, era unul din cele mai fericite – dar și mai nepotrivite – prînzuri pe care le mîncaseră vreodată.

Mîncară pe jos, ca la picnic. Erik își scoase hainele ude, dar hotărîră să păstreze o urmă de civilizație și se înfășurară în prosoape. Erik insistă că era cinstit ca prosopul ei să nu stea mai sus decît al lui și ajunseră la un compromis, stabilind talia ca linie de demarcație. Totuși, el îi îngădui să-și pună colierul de corali în jurul gîtului.

– Atîrnă atît de obraznic, remarcă el, marcînd cu degetele linia șiragului.

După ce terminară de mîncat și se hotărîră să păstreze ce-a rămas pentru mai tîrziu, ea se întinse să ia o perie de păr. Ridicîndu-se în genunchi, se așeză cu fața la el și începu să treacă peria prin părul lui.

– Mă bucur că ți-a crescut din nou părul peste cicatrice, spuse ea, cînd descoperi semnul roz de pe pielea capului, care marca rana suferită la prăbușirea avionului.

– Da, n-a fost nevoie decît de cîteva săptămîni, după ce mi-au scos bandajul. Părul meu crește repede.

– E minunat, spuse ea mîngîietor.

– Tu ești minunată!

Kathleen privi în jos și văzu că stătea cu sînii exact în fața ochilor lui și că ei se mișcau după cum mișca ea peria.

– Pune chestia aia jos. El îi prinse talia, scuturînd-o ușor, pînă ce ea dădu drumul periei. Îi trecu brațele pe după gîtul lui și își lăsă capul pe pieptul ei. Ea scoase un mic oftat de mulțumire, cînd îi simți răsufierea pe piele, excitîndu-i sfîrcurile cu respirația fierbinte.

– Mîngîie-mă, comandă el. Ia-mă în mîinile tale, ca să simți ce mult te doresc. Respirația lui se accelera, cînd ea făcu ceea ce-i ceruse. Nimeni altcineva, Kathleen. Nimeni nu e ca tine, mărturisi el. Tu m-ai vrăjit, și sub vraja ta devin mai puternic decît am fost vreodată, dar în același timp tremur de slăbiciune.

Ea continuă să-l mîngîie, iar el se simțea mai bărbat decît fusese vreodată în viața lui.

– Acum, o imploră el.

Mîinile lui o ridicară către el, pînă cînd o sprijini pe

coapsele lui puternice. Apoi se afundă în catifeaua lichidă.

– Kathleen.

Numele ei era rostit ca o ădiere în timp ce o strîngea. Încet, aproape fără pasiune, dar cu ceva mai puternic decît pasiunea, o trăgea spre el. Cu cît se apropia, el pătrundea mai adînc, pînă cînd doar universul însuși era mai unitar decît ființa lor.

Kathleen fu cuprinsă de un sentiment nou. De data asta, era altfel. Simți o împlinire care mergea dincolo de orgasm. Ea era Erik, iar el era ea însăși.

Cînd impactul deveni total, ea îi strigă numele. Iar strigătul lui răgușit de răspuns fu:

– Ești a mea!

– Ai într-adevăr o gropiță aici dedesubt? Întrebă ea leneș mîngîindu-i mustața cu degetul. Zăceau extenuați pe pat, întorși cu fața unul spre celălalt. Numai mîinile și le mai mișcau, răsفățîndu-se cu privilegiul de a se mîngîia.

– Poate că ar trebui să mă rad în partea asta, și atunci ai ști sigur.

Îi prinse degetul cu gura și i-l supse ușor.

– Nici să nu te gîndești! exclamă ea.

El rîse din toată inima.

– De ce nu?

– Din două motive. În primul rînd, cred că ai fi foarte urît fără asta.

– Mulțumesc. Și al doilea motiv?

– Îmi place cînd o ating, recunosc eu ea.

– Oh, da? El se înălță într-un cot, ridicînd sugestiv din sprîncene.

– Unde? Aici?

El îi atinse colțul gurii cu degetul.

– Î-hî.

El se aplecă și sărută locul unde-o atinsese.

– Aici? întrebă el, prinzîndu-i între degete un sfîrc obrazic.

– Î-hî.

Ca o armă de seducție, mustața lui trecu peste vârful sînilor ei.

– Aici?

Corpul ei se arcui reflex spre spate, ridicîndu-și șoldurile, cînd el o atinse din nou.

– Da, Erik, zise ea oftînd.

Capul se lăsă mai jos. Înainte ca jocul să ia sfîrșit, trupul ei îi cunoscă priceperea în dragoste.

Ploaia se opri în cele din urmă, tîrziu, după-amiază, iar ei ieșiră să se plimbe mîna în mîna pe plajă.

– Am înțeles, că, într-o zi normală, cînd e reflux, nisipul plajei se întinde pe sute de metri, îi spuse Erik. Cînd vine fluxul, plaja e complet acoperită și nimeni nu poate nici măcar să ghicească ce-i sub apă.

– E o insulă minunată, remarcă inutil Kathleen. Oricare alt loc li s-ar fi părut acum minunat.

Stătură de vorbă toată ziua. El îi povesti cum își părăsise slujba din St.Louis și plecase în Europa. Îi povesti mai detaliat despre adopțiunea lui Jaimie, despre Bob și Sally.

– Nu mai e același copil pe care l-ai cunoscut tu. E uimitor cum s-a deschis, cum a crescut. Nimeni nu-i poate închide gura. Mama îl adoră, bineînțeles. Până astă vară, când s-a născut micuța Jannifer, el era singurul ei nepot.

Amîndoi corectară în tăcere cele spuse: și Theron era nepotul ei.

– E tot la Seattle? întrebă Kathleen, încercînd să risipească stînjeneala care intervenise în discuție.

– Da.

– Și Bob și Sally?

– Ei stau la Tulsa. De asta au putut ajunge la Fort Smith în cîteva ore de la accident. Numele lui Bob era scris pe cartea mea de identitate ca primul care trebuia anunțat în caz de urgență. Au venit direct la Fort Smith, după ce i-a sunat doctorul. Bob e inginer la o companie petrolieră.

Vorbiră despre orice, dar ocoliră cu grijă să amintească de Seth și de căsătoria ei. În această zi, un asemenea subiect nu exista.

– Nu m-am culcat niciodată cu Tamara, spuse el, cînd stăteau pe nisipul încă umed de ploaie.

– Poftim? Kathleen se prefăcu că nu-l auzise. Pe urmă privi înapoi spre mare. N-am spus niciodată că ai făcut-o.

El rîse și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Dar așa ai crezut. Acordă-mi puțin credit,

Kathleen. Chiar ai crezut că aş putea dori o tîrfă ca ea? Părea sincer dezamăgit. Toți bărbații de aici pînă la Timbuktu au fost invitați între picioarele ei. M-am dus singur pe plajă. Ea m-a urmărit.

– Dar am văzut-o ieșind goală din apă și venind peste tine. Ea...

– Și a fost dată la o parte imediat. Numai că tu n-ai așteptat să mai vezi și partea asta. Cînd văzu privirea sceptică din ochii lui Kathleen, spuse: O, recunosc, se ținea după mine, dar nu i-am acceptat niciodată invitația. De fapt, am descurajat-o. Dar subtilitatea e ceva care Tamarei îi scapă și nu consideră refuzul ca pe ceva real.

– Voiam s-o omor de fiecare dată cînd punea mîna pe tine.

Ochii ei verzi străluciră de o lumină violentă.

– Ești o mică tigroaică, Kathleen Haley, glumi Erik, și nici unul dintre ei nu remarcă faptul că el nu folosisese numele ei de căsătorie. Dar ce zici de toate dățile cînd ai pus tu mîna pe mine? Hm?

– Asta-i altceva, se apără ea.

– Asta spun și eu.

Se întoarseră la bungalow, căci nu aveau încredere în intimitatea oferită de plajă, acum cînd ploaia se opri.

– Am sunat la aeroport. Astă-seară nu pleacă nici un avion, dar avem unul mîine dimineată, la prima oră.

Erik spusese cuvintele mecanic, nelăsînd să i se vadă disperarea. Stătea pe marginea patului cu ochii țintă la telefon de parcă îl ura.

– Bine, spuse Kathleen, în timp ce ieșea din baie.

El ridică ochii spre ea, pe urmă îi luă mâinile ămîndouă și o trase lîngă el pe pat. Își întipări în minte fiecare trăsătură a ei, îi respiră parfumul care era numai al ei.

– Trebuie să plecăm, Kathleen, spuse el liniștit.

Ea îi atinse părul, sprîncenele, mustața și buzele de sub aceasta.

– Știu. Dar nu astă-seară. Mîine.

El se întinse și o trase cu capul pe umărul lui. Expresia feței lui era gînditoare. Cu degetele, îi răsfirea încet şuvițele de păr.

– Ce-i?

– Hm?

– La ce te gîndești?

El răsufală adînc.

– Mă gîndeam la cel mai neplăcut lucru.

Ea se ridică și se aplecă deasupra lui. Nu-l mai văzuse niciodată atît de preocupat, exceptînd poate ziua cînd îi povestise despre experiența lui în Etiopia.

– Ce anume Erik?

– Mi se întîmplă ca de fiecare dată cînd sînt cu tine, să vin ca un taur furios. Am profitat de această atracție reciprocă explozivă și am folosit-o fără nici o milă.

– Erik, această atracție e într-adevăr reciprocă. Tu n-ai luat niciodată mai mult decît am dorit eu să dau.

– Nu? întrebă el aruncîndu-și picioarele pe podea și străbătînd camera pînă la fereastră. Kathleen se ridică în mijlocul patului, mirată să descopere această nouă latură a bărbatului pe care credea că-l cunoaște

bine.

– Erik, ce e? Ce te frămîntă? Întrebă ea blînd.

El se aplecă peste fereastră și privi departe spre apă.

– Mă frămîntă gîndul că poate nu știi ce simt pentru tine. Mă frămîntă cînd mă gîndesc că ai putea, pe bună dreptate, să crezi că nu mă interesează decît să mă culc cu tine. Nu ți-am spus niciodată că sînt atîtea alte lucruri... Kathleen... Făcu un gest neputincios, luptîndu-se să-și găsească cuvintele. Îmi e greu să exprim asemenea sentimente.

– Nu-i adevărat. Te porți atît de afectuos cu Theron. Îmi amintesc cum erai cu copiii din tabără. Erai...

– Da, o întrerupse el nerăbdător. E adevărat, dar cu tine am fost, nu o dată, nedrept. Tu, mai mult decît oricine, mă scoți din minți și trebuie să recunosc că mă enervez periculos de repede. Și nu înțeleg de ce, pentru că țin enorm de mult la tine. Kathleen. Unele dintre lucrurile pe care ți le-am spus și pe care ți le-am făcut sînt... n-am cuvinte să le calific. De ce te rănesc încontinuu în felul ăsta? E aproape ca și cum te-aș pedepsi.

Ea rămse tăcută, răsucind marginea cearceafului între degetele tremurînde. Tuși ca să-și alunge nodul care i se pusese brusc în gît.

– De ce... De ce crezi că nu-ți poți exprima sentimentele, Erik?

El plecă de la fereastră și se îndreptă către un scaun. Trîntindu-se greoi, privi țință la podeaua dintre picioarele lui desfăcute larg.

– Tatăl meu a fost un om bun... el n-a făcut niciodată rău altora intenționat. Dar nici nu și-a arătat vreodată afecțiunea. Nu-mi amintesc să ne fi îmbrățișat vreodată, pe Bob sau pe mine. Știu că o iubea pe mama, dar nu l-am auzit niciodată spunându-i asta. El disprețuia dovezile de afecțiune. Confunda tandrețea cu slăbiciunea. Cred că, în privința asta, semăn cu el. Nu vreau să fiu așa. Încerc să fiu fizic cât mai afectuos posibil cu Theron. Nu vreau ca lui să-i lipsească această... această dovadă. Erik privi spre ea. Vreau să știi că, atît cît sînt eu în stare, te iubesc. Îmi pare rău că nu pot să exprim mai bine acest lucru. Și am nevoie să știu că ții la mine măcar puțin, adăugă el înfundat.

– Erik, șopti ea. Erik!

Faptul că era căsătorită cu Seth o împiedică să-i vorbească despre dragostea care-i inunda toată ființa, dar putea să i-o arate. Kathleen își deschise brațele și el veni să se întindă pe pat lîngă ea.

– Îl țin în brațe toată noaptea.

Capitolul XX

– Unde dracu ai fost? întrebă supărat Eliot.

Kathleen tocmai descuiase ușa la camera ei din *West End*. Ea și Erik zburaseră înapoi de la Chub Cay. Erik stătea în spatele ei și ea îi simți grimasa feței, când îl văzu pe Eliot.

– Ce cauți aici, Eliot? întrebă ea stupefiată. Ea nu se obișnuise încă total cu ideea că idila ei cu Erik luase sfîrșit. Încet și treptat ei se îndepărtaseră unul de celălalt, pe măsură ce se apropiau de insula Grand Bahama. Mai întîi evitaseră să se atingă, apoi să vorbească, apoi să se privească, pînă cînd

încetară să mai fie acea unitate pe care o formaseră în camera micuță de la Chub Cay și deveniră din nou două persoane diferite. Fiecare simțea cum între ei se ridica o barieră inevitabilă, pe care nici unul nu dorea s-o accepte. Acum, Eliot se holba la ea acuzator și se uita la Erik de parcă ar fi vrut să-l ucidă.

– Sper că te-ai distrat bine Kathleen, o atacă Eliot sarcastic. Te aștept aici de ieri după-amiază.

– Mi-am... luat două zile libere. Am fost pe altă insulă. A venit furtuna. Erik era îngrijorat din cauza mea și când a venit....

– Scutește-mă de detalii tehnice. Eliot aruncă o privire veninoasă spre Erik.

– Ce era atât de important că a trebuit să vii aici fără măcar să dai un telefon, întrebă nerăbdătoare Kathleen.

– Seth é la spital, spuse el scurt. El n-a vrut să te grăbești și să te întorci din cauza lui, dar George mi-a telefonat și mi-a spus că ar fi mai bine să vii imediat. Soțul tău e pe moarte, spuse el brutal.

Kathleen își duse mâinile la gură. Tot sângele i se scurse din obraji, privindu-l pe Eliot.

– Eliot, termină cu învinuirile la adresa noastră. Kathleen n-avea de unde să știe, spuse Erik extrem de calm. Te rog să ne spui ce s-a întâmplat.

Eliot îi privea furios. Pentru prima dată, Kathleen remarcă în ce hal arăta. Avea hainele mototolite și părul încâlcit. Era neras. Nu-l mai văzuse niciodată pe Eliot nepus la punct.

– Seth a fost dus la spital acum trei zile. George mi-a spus că atunci când Seth a avut accidentul,

rinichii lui au fost atacați ireparabil și s-au degenerat întruna de atunci. Aparent se trata, dar acum întreg organismul lui e otrăvit. El n-a vrut să te anunțăm, Kathleen. George și cu mine am hotărît astfel.

Ea înaintă doi pași spre el, cu mâinile ridicate, într-un gest de implorare.

– Eliot, nu cumva exagerezi? Poate că nu e chiar...

Se opri și îi cercetă fața, căutînd urmele cinismului lui caracteristic. Nu se vedea nici o urmă. El se uită la Erik, pe urmă din nou la ea, iar ea înțelese că spusese adevărul.

– Nu, se văita ea. Doamne, te rog, nu!

Își acoperi fața cu mâinile și se aruncă pe pat.

– Kathleen! Era vocea lui Erik. Acum n-ai timp pentru așa ceva.

– Are dreptate, Kathleen, spuse Eliot. Am venit pînă aici cu un avion închiriat. Te-am așteptat să te întorci. Trebuie să ne întoarcem imediat la San Francisco.

– Da. Bine, îngînă ea și începu să se învîrtească fără țintă prin cameră. Ce trebuia să facă? Nu era în stare să gîndească.

– Lasă toate lucrurile astea aici. O să pun să le împacheteze și ți le trimit acasă, se oferi Erik. Îi puse mâinile pe umeri și o întoarse către el. Să n-ai grijă de nimic. Aranjez lucrurile aici și vin și eu la San Francisco, mîine dimineață.

– Nu! ea se smulse de lîngă el. Fața lui tresări surprinsă. Cred... că cel mai bine ar fi să rămîi aici și să termini ce ai de făcut. Seth ar dori asta și nu cred că e nevoie ca tu să fii... aproape de.... la spital.

Implicația era clară. Nu voia ca el să fie lângă ea. Privirile ei rătăcitoare, care-l ocoleau, îl iritau. Îi prinse obrazul între degetul mare și arătător și-i întoarse fața spre el. Cu ochii albaștri de oțel, o privi în adâncul ochilor ei în care se citea vinovăția. Gura i se îngustă de furie. Vorbi către Eliot, pe deasupra capului ei.

– Ai grijă de ea. Dacă apare ceva ce pot face, anunță-mă. Terminăm repede aici și mă întorc pînă poimîine.

– Bine, spuse Eliot, în timp ce Erik închise ușa după el. Kathleen se așeză iar pe pat, privindu-și mîinile, iar umerii ei tresăriră. N-avea nici puterea sufletească și nici pe cea fizică să facă altceva. Se mișca numai la comandă.

Eliot se îndreptă spre ea și spuse:

– Kathleen, hai să mergem.

Fără să-și ia altceva decît poșeta, ea părăsi camera împreună cu el. Niciodată nu și-a amintit această călătorie de întoarcere la San Francisco. Kathleen făcea ce i se spunea, dar nu se gîndea decît la soțul ei care zăcea pe un pat de spital, într-o situație critică, în timp ce ea se iubea cu un alt bărbat, pe o insulă tropicală. Merita să fie pedepsită, dar de ce Dumnezeu îl alesese pe Seth în locul ei? Nu suferise Seth destul? De ce trebuia să primească el ceea ce i se cuvenea ei?

Voia să se ducă direct de la aeroport la spital, dar Eliot se împotrivi:

– Arăți ca dintr-un film cu monștri, Kathleen. Seth e grav bolnav și apariția ta nu-l va face cu nimic să se simtă mai bine. Cînd te duci la el, trebuie să arăți ca o

zeiță, așa cum te crede el.

Din cuvintele lui, Kathleen înțelese că Eliot nu gîndea astfel despre ea, dar era prea preocupată de Seth, ca să-i pese atunci ce gîndea Eliot.

Privindu-se în oglindă, fu mulțumită că acceptase să treacă mai întîi pe acasă. Arăta cu adevărat ca ceva scos dintr-un coșmar. Făcu o baie în grabă, își spălă părul și-l strînse și se machie cît mai discret posibil.

Theron fu fericit, bineînțeles, cînd o văzu. Ea îl îmbrățișă sălbatec, dar se jucă cu el numai cîteva minute. El începu să scîncească atunci cînd îl dădu din nou în grija lui Alice și plecă cu Eliot. Plînsul lui îi rupea inima, dar prioritatea numărul unu era acum soțul ei.

Hazel era postată ca o santinelă în fața rezervei lui Seth. O întîmpină pe Kathleen cu o expresie veninoasă.

– Nu te-ai grăbit, mîrîi ea. Personal, am sperat să nu te mai văd niciodată, dar Seth va fi încîntat că ai venit la timp, ca să-l vezi cum moare.

– Unde e doctorul care-l tratează? întrebă Kathleen, ignorînd cuvintele crude ale lui Hazel.

– E înăuntru cu Seth. Îi întoarse spatele lui Kathleen și se îndepărtă.

Kathleen se rezemă de perete, slăbită. Eliot, care nu o părăsise decît în momentele în care se îmbrăcase, acasă, îi luă mîna și i-o strînse între mîinile lui.

– Iartă-mă, spuse el. M-am purtat ca un ticălos.

Kathleen îi zîmbi cu amărăciune.

– Te-ai purtat ca un prieten adevărat ce ești. Închise ochii pentru o clipă și spuse liniștită: În afară

de asta, nu merit altceva.

– Nu fi prea aspră cu tine. Kathleen. N-aveai de unde să știi.

– Trebuia să știu. Am simțit ceva, dar când l-am întrebat, n-a vrut să-mi spună. Oftă. Trebuia să fi insistat. Trebuia să fiu aici.

– Acum ești aici. Asta e important. El ezită o clipă înainte de a o întreba: Îl iubești pe Gudjonsen, nu-i așa?

Ea se uită iute la Eliot.

– Da... de unde știi?

El zîmbi.

– Când doi oameni dispar ca din întâmplare timp de două zile și se întorc arătînd atît de vinovați cum arătați voi doi, e destul de clar ce au făcut. Iar tu, cu puritatea spiritului tău, n-ai putea să te... scuză-mă... n-ai putea să faci dragoste cu cineva de care nu ești îndrăgostită. Am dreptate?

– Da, îl iubesc, spuse ea încet. Dar îl iubesc și pe Seth. Numai că altfel, înțelegi? Eliot o îmbrățișă.

– Da, înțeleg. Nu e de necuprins viața asta? Toată amărăciunea din lume era strînsă în vorbele lui.

Ușa de lîngă ei se deschise și George ieși, urmat de un bărbat în halat alb care părea a fi doctorul.

– Bună, Kathleen, spuse George blînd. Și îi luă mîna. Ea ar fi dorit să n-o mai trateze toți cu atîta bunătate. Nu credea că avea dreptul la așa ceva, după felul cum se purtase recent.

– Bună, George. Abia când încercă să vorbească, simți cum buzele îi tremurau necontrolat.

– Am vrut să-ți spun de luni de zile, zise George. L-am rugat să-ți spună, dar el n-a vrut să te

îngrijoreze. E foarte bolnav.

– Știu. Mulțumesc lui Dumnezeu că te-a avut pe tine să ai grijă de el. Pe mine nu m-a lăsat, spuse ea.

– Doamnă Kirchoff, sînt doctorul Alexander. Am vorbit la telefon dar nu ne-am văzut niciodată. Ce mai faceți? Nu se osteni să-i întindă mîna și nici ea nu i-o oferî pe a ei.

– Bună ziua, doctore Alexander. Cît de rău se simte soțul meu?

Cînd reușise oare să-și recapete calmul din voce? Pe dinăuntru, nu-l simțea.

Sprîncenele doctorului coborîră peste ochii în care nu se citea nimic și spuse studiindu-și vîrfurile pantofilor.

– Nu vreau să spun că starea lui nu este critică. El știa de cîtva timp că boala lui era avansată, dar nu mi-a permis să intervin.

– *De ce?* strigă ea. Dacă există ceva...

– Ar trebui să discutați asta cu soțul dumneavoastră, doamnă Kirchoff.

– Am voie?

– Numai pentru scurt timp.

– Ați spus că pot intra cînd ieșiți dumneavoastră! interveni Hazel, din spatele bărbaților care o înconjurau protector pe Kathleen.

Doctorul Alexander păru că nu știe ce să spună.

– Desigur, domnișoară Kirchoff, că nu-i veți refuza fratelui dumneavoastră vizita soției sale.

– Ar fi trebuit să fie aici, în loc să se vînture prin Bahamas. Cine a stat aici zi și noapte, așteptînd, purtîndu-i de grijă... Vocea ei se pierdu într-un torent de văicăreli despre care Kathleen știa că sînt

neadevărate. În cele din urmă Hazel avea de gînd s-o joace pe sora grijulie, drăgăstoasă. În alte împrejurări, Kathleen i-ar fi scos bucuroasă ochii pentru că era atît de falsă.

Doctorul o conduse spre ieşire, convins că Hazel era neconsolată. Kathleen deschise uşa camerei. Pentru ea, părea o cameră de tortură. Aparatură ale căror funcţii abia le bănuia, erau conectate la fiecare punct vital al lui Seth. Era un montaj macabru de tuburi, ace şi sticlute. Numai ochii lui Seth îi erau familiari, atunci cînd se deschiseră la auzul paşilor ei.

– Kathleen, gemu el şi ridică mîna spre ea. Te-ai întors mai devreme. Nu trebuia să te întorci ca să fii martoră la toate astea. Trăsăturile lui se îndulciră şi gura lui tremură emoţionată, cînd spuse: Totuşi, mă bucur că ai venit.

Pe obraji ei, lacrimile începură să curgă neconţinut, deşi încercase cu disperare să şi le oprească.

– Seth, Seth, de ce? De ce nu mi-ai spus?

– Ce-ai fi putut face? Ți-ai fi făcut griji şi te-ai fi frămîntat şi nu ți-ai fi văzut de treabă la magazine, care sînt cu mult mai importante decît mine.

– Nu! strigă ea încetişor. Nimic nu e mai important decît tine.

– Oh, ba da, dragostea mea. Sînt multe lucruri. Îi mîngîie mîna. De pildă, tu. Şi reclamele de televiziune. Cum merge cu ele? Ce face Erik? E mulţumit de ce a lucrat acolo, în Bahamas?

Ea dădu din cap îngrijorată.

– Da, da, reclamele or să fie frumoase. Exact cum ai dorit tu. E... Erik e bine. Ea înghiţi convulsiv. Seth,

nu vreau să vorbim despre asta. Vreau să-l lași pe doctorul Alexander să te ajute.

– Kathleen, nu mai vreau să fiu o povară pentru nimeni. Am obosit să tot fiu olog. Dacă aș accepta un transplant, ar însemna să jefuiesc un copil sau o altă persoană sănătoasă, de un rinichi de care are nevoie. De ce să fiu atît de egoist? Chiar cu un nou rinichi aș fi tot paralizat. Nu vreau să trăiesc cu dializă ani de zile, pentru că, pe termen lung, rezultatul ar fi același. Îi lipi mîna de pieptul lui și o privi adînc în ochii ei înlăcrimați cînd spuse:

– Foarte curînd am să mă simt din nou bine și teafăr, Kathleen. Înțelegi ce spun? Aștept acest lucru cu nerăbdare. Vreau să fiu din nou bine.

– Seth... Ea suspină și se aplecă asupra lui, îngropîndu-și fața în gîtul lui și plîngîndu-și durerea și rușinea și vina, în timp ce el o consola.

Mai trecu o zi în care soarele răsări și apuse, dar Kathleen nu era conștientă de acest lucru. Se duse acasă numai cînd o forțară, doar ca să mănînce, să se spele și să-și schimbe hainele. Ea nu mai plînse în timpul scurtelor vizite la Seth. Zîmbea și arăta cît putea fi de drăguță, fiindcă așa îi plăcea lui.

Hazel renunță la dulcețării și intră în pielea propriului ei personaj. Eliot o considera „cățea nenorocită”, iar Kathleen era de acord. Seth ceruse să-și vadă sora doar o singură dată de la venirea lui Kathleen, folosind timpul ce i se acordase pentru

vizite numai ca să-și vadă soția. Doctorul întrerupsese vizita lui Hazel, spunînd:

– Doamne sfinte, femeie, acum nu-i momentul potrivit să discutați afaceri.

Kathleen nu putea decît cel mult să ghicească ce anume îi spunea Hazel lui Seth, înainte ca doctorul s-o întrerupă.

George și Eliot erau cu ea tot timpul. Îi sunară pe directorii magazinelor și fură asigurați că vânzările de Crăciun erau fabuloase. Kathleen îi povesti lui Seth, iar el zîmbi, fața lui răvășită recăpătîndu-și ceva din vechea ei strălucire.

– Grozav! Dar nu mă surprinde. Întotdeauna am avut salariați buni.

Era aproape miezul nopții, cînd doctorul ieși din cameră și închise încet ușa în urma lui, strecurînd pe furiș ceva în buzunar. Privi în pămînt, înainte să ridice ochii spre tînăra femeie, care sărise de pe canapeaua sălii de așteptare și se apropia de el.

– Ar vrea să te vadă, Kathleen. A luat un sedativ, ca să poată dormi. Doctorul îi susținu privirea. Cred că e sfîrșitul.

Kathleen gemu și-i prinse mîna lui George.

– Nu, șopti ea.

– N-o să-l vadă înaintea mea, spuse cu răutate Hazel. Mai întîi vreau să-l văd eu și să-i spun ce tîrfă e ea. Se întoarse spre Kathleen. Nu mă protestezi tu pe mine. Știu de ce ai vrut să pleci în Bahamas. Ai vrut să te duci acolo cu fotograful ăla. Probabil că te-ai culcat cu el tot timpul. De ce i-au trebuit acestui lingău – și îl arată cu degetul pe Eliot – care te păzește de parcă ai fi prințesă, două zile ca să te aducă înapoi? Erai

plecată undeva cu maimuțoiul ăla plin de mușchi, cu păr galben? Fratele meu n-o să moară înainte ca eu să-i spun cu ce vagaboandă s-a însurat.

– Taci din gură, îi ceru doctorul Alexander, pierzîndu-și în sfîrșit cumpătul. Dacă mai deschizi odată gura, domnișoară Kirchoff, am să te dau afară din acest spital. Nu mă interesează cît de mulți bani ai. Fratele dumitale dorește să-și vadă soția și o va vedea. Dumneata o să stai jos liniștită, altfel te arunc eu însumi afară. M-am exprimat destul de clar?

– Ticălosule! Cum îndrăznești?

– Da, îndrăznesc, spuse doctorul Alexander prinzîndu-i brațul într-o strînsoare de fier și trăgînd-o spre ieșire.

– Ești o tîrfă! țipă Hazel, în timp ce doctorul o trăgea după el. El știa! Știa că ești o tîrfă de cînd s-a însurat cu tine. Dar e slab! N-are minte.

Kathleen își acoperi urechile și se întoarse.

– Kathleen, spuse blînd George și-i puse mîna pe umeri ca s-o întoarcă spre el. E o femeie nebună și asta știe toată lumea. Seth te iubește. Acum șterge-ți ochii și du-te la el, unde ți-e locul.

– Noi rămînem aici, spuse Eliot.

Ea dădu din cap și se șterse la ochi cu batista oferită de George. Cînd își reveni, intră în camera slab luminată. Aparatele încă funcționau. Lumini verzi și roșii sclipeau strălucitoare. Restul era liniștit.

– Kathleen, spuse slab Seth.

– Da, dragul meu. Pășii iute spre el și se așeză pe marginea patului, dîndu-i mîna.

– Mi s-a părut, sau am auzit o ceartă afară?

– Ci.., cineva a scăpat o tavă, cred, și toată lumea s-a enervat.

– Ești sigură că n-a fost un coș de pâine? Rîse dureros.

Ea zîmbi.

– Poate că a fost.

– Arăți minunat astă-seară. Întotdeauna mi-a plăcut cum îți stă în verde.

– De aceea l-am pus. Știam că o să-ți placă.

Mîna lui se ridică să-i atingă obrazul și apoi prinse între degete o șuviță din părul ei.

– Ești atît de minunată.

– Nu, spuse ea, scuturînd din cap. Nu, nu sînt. Ar fi vrut să-și descarce inima de povara vinovăției și să-i spună cît era de josnică, dar știa că asta n-ar face decît să-i mărească suferința.

N-avea nici o putere să-i aline suferința fizică, dar nu voia să-și asume și răspunderea morții sentimentelor lui.

– Ba da, ești. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ochii lui se închiseră și scoase un oftat adînc, întretăiat, care o înspăimîntă pe Kathleen. Apoi deschise ochii din nou.

– Kathleen, să ai grijă de Hazel în locul meu. N-o să mai aibă pe nimeni, în afară de tine și de Theron. Va avea nevoie de tine. Ajut-o. Ea nu e la fel de tare ca tine.

Kathleen i-ar fi promis orice. Aceasta era o promisiune pe care nu trebuia să și-o țină. Ajutorul ei era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Hazel. Seth urma să moară tot orb față de ura surorii sale, dar

Kathleen nu avea de gînd să-i distrugă nici o iluzie despre nimeni.

– O să am, spuse ea. Îți promit.

El suspină ușurat.

– Ce face Theron?

– E minunat. Astăzi a spus „cățel“, am aflat de la Alice.

– E un fiu minunat. Aș fi vrut să-l mai pot vedea odată. Îi luă mîna și i-o strînse cît de tare îi permiseră puterile lui slăbite. El a fost al meu, nu-i așa? Pentru timpul scurt pe care l-am petrecut cu el, a fost fiul meu.

– Da, spuse ea cu un oftat. Da, iubitul meu, el a fost al tău.

– Nu pot să-ți spun cît de fericit m-ați făcut voi doi. În ultimii doi ani, m-am simțit din nou bărbat cu nevastă și copii. Îți mulțumesc, Kathleen.

– Dragul meu, noi trebuie să-ți mulțumim ție. O lacrimă i se rostogoli pe obraz și el o opri cu vîrf degetului. Seth, îl imploră ea, nu mă părăsi. Am să fiu atît de singură fără tine!

El zîmbi cu blîndețe.

– N-o să fii mult timp singură. Înainte ca ea să-l poată întreba ceva, el continuă: Dacă aș fi întreg și puternic, m-aș lupta cu oricine și cu orice pentru tine, Kathleen. Dar nu sînt. Sînt foarte obosit. Iubește-mă destul încît să mă lași să te părăsesc.

– Te iubesc, Seth.

– Stai cu mine în noaptea asta. Îi strînse mîna.

– O să stau. Stau aici cît mă vrei tu.

– Te vreau pentru o veșnicie, șopti el, iar gura lui frumoasă se arcui într-un zîmbet blînd. Încă o dată

mai găsi puterea să-i atingă obrazul. Kathleen, tu ești cea mai scumpă, cea mai scumpă dragoste a mea. Apoi închise ochii.

Măcar de data asta, soarta îl favoriză pe Seth. Muri așa cum își dorise – fără durere, în somn, luînd cu el amintirea chipului lui Kathleen.

Erik urmă silueta fragilă care pășea spre sicriul acoperit cu flori. Mergea neajutată, deși George și Eliot se aflau în spatele ei. Hazel mergea după ea, dar mai la distanță.

În jurul mormîntului, se aduseseră scaune pentru membrii familiei. Ceilalți erau adunați în jur ca și Erik, privind cum supraviețuitorii lui Seth luau loc să asculte cuvîntarea scurtă pe care rabinul se pregătea să o țină.

Arăta slăbită și palidă, se gîndi Erik. Era îmbrăcată în r-o simplă rochie neagră, fără nici o bijuterie. Părul îi fusese strîns la spate într-un coc, pe ceafă. Refuzase să poarte pălărie și voaletă ca aceea care acopera capul lui Hazel.

Kathleen se așeză, își netezi poalele rochiei și-și îndreptă spatele. Își ținea capul sus, cu mîndrie. Deși era în ajunul sărbătorilor de Crăciun, azi toate magazinele *Kirchoff's* fuseseră închise ca angajații lui Seth să poată participa la funeralii. Kathleen trebuia să fie un exemplu pentru ei, Erik știa asta. Seth ar fi dorit ca ei să se comporte curajos și demn.

Bineînțeles, Theron nu era cu ea. Nu era nici Alice,

ceea ce vădea cine avea grijă de băiat. Cuvîntarea fu scurtă și mișcătoare. Imediat după ce se sfîrși, Kathleen se ridică să le mulțumească celor care se îndreptau spre ea. Liniștită și grațioasă, ea strîngea mîini, primea sărutări pe obraz, îi potolea pe cei care izbucneau în lacrimi. Claire Larchmont, secretara și prietena credincioasă a lui Seth, era neconsolată.

Doamne, ce femeie, se gîndea Erik, privind-o pe Kathleen cum vorbea blînd cu Claire. Un mic soldat curajos. Era atît de frumoasă! Îl marcaseră pentru totdeauna, așa cum te marchează un semn din naștere.

Niciodată nu va putea să se elibereze de ea. O să fie nevoie de timp, știa asta. Dar acum, nu mai exista nici un motiv să nu poată fi împreună. Ea, el și fiul lor. Își dorea acest lucru mai mult decît orice pe lume.

Pentru tot restul vieții, îi va fi recunoscător lui Seth pentru grija pe care le-a purtat-o în locul lui. Puțini bărbați ar fi făcut acest lucru cu atîta dragoste și dezinteres. Mai presus de toate și în ciuda tuturor. Seth Kirchoff fusese un om admirabil. Erik regreta că nu s-a întors la timp să-i spună lui Seth cît de mult îl prețuia. Deși prietenia lor fusese scurtă, îi va fi dor de Seth.

Lumea începuse să se împrăstie. Neobservat, Erik se apropie. Mai rămăseseră doar cîteva persoane care vorbeau cu ea acum. O urmări pe Hazel cum se îndrepta către cumnata ei. Era ceva care îl deranjase întotdeauna la această femeie. O auzi vorbindu-i lui Kathleen din spatele vîlului gros.

– Joci foarte bine rolul văduvei neconsolate, Kathleen. Cred că lumea ar fi surprinsă să afle ce ești

cu adevărat.

Sprîncenele lui Erik se uniră a mirare. Nu ştiuse că femeia îi era ostilă pe faţă lui Kathleen.

Kathleen oftă, resemnată.

– Hazel, te rog, n-am putea să îngropăm sabia războiului odată cu Seth?

– Taci din gură şi ascultă-mă. Fratele meu a fost un idiot fără minte cînd te-a adus în viaţa noastră, iar eu te-am tolerat destul. Vreau ca tu şi bastardul tău să plecaţi din casă şi din viaţa mea. Ai înţeles?

Erik văzu cum Kathleen renunţă la atitudinea defensivă.

– Ai mai încercat odată să mă ameninţi. Îţi aminteşti de scena cu piscina? întrebă Kathleen. Ce ţi-am spus atunci rămîne în picioare. Nu vreau să trăiesc cu tine, Hazel. Şi îndată ce se deschide testamentul, voi pleca să locuiesc în altă parte. Între timp să te ţii departe de mine şi de fiul meu. Dacă te apropii de el, vei suporta consecinţele.

Femeia mai vîrstnică clocotea de furie. Vălul care-i acoperea faţa tremura. Se întoarse pe călcîie, îndreptîndu-se către limuzina care o aştepta.

Pieptul lui Kathleen se umflă, încercînd să tragă cît mai mult aer. Clătină din cap, cînd George încercă să-i cuprindă braţul.

– Te simţi bine, Kathleen? îl auzi Erik întrebînd-o.

– Da, sînt bine.

Lui Erik nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Piscina şi Theron. Hazel încercase, Dumnezeuule! concluzia era clară. Hazel era fără îndoială nebună.

Kathleen era la bunul ei plac. La fel şi Theron. Se mişcă de la locul lui şi veni în spatele ei. Părea atît de

mică, fragilă și neajutorată. Voia s-o cuprindă în brațe, să-i dea puterea lui, să o îmbărbăteze și să-i spună că totul o să fie bine. Vor fi în curînd împreună.

În loc de toate astea, îi pronunță doar numele.

Ea tresări. Era vocea aceea, singura pe care o iubea. El îi spunea numele ca nimeni altcineva. Era gata să cadă în brațele lui și să-l roage să nu-i mai dea drumul.

Se stăpîni încercînd să-și înfrîneze emoția care o cuprinsese. Mai mult decît orice pe lume, îl dorea pe Erik, dorea să fie cu el, dar nu-l putea avea după tot ce se întîmplase.

La început, simțise că moartea lui Seth era pedeapsa pentru adulterul ei. Pe urmă, își dădu seama că era ridicol. El se îmbolnăvisese cu mult înainte ca Erik să vină la San Francisco. Seth ar fi înțeles dragostea lor. El i-ar fi iertat păcatul cel mai de neiertat, dar ea însăși nu se putea ierta.

Îl iubea pe Erik. Îl va iubi întotdeauna. Dar nu-și putea permite luxul de a-l avea. Își dorea dragostea lui, dar singurul lui motiv ca s-o iubească nu mai exista. Dorea să fie în siguranță cu el și cu Theron, dar nu simțea că acesta era destinul lor. Atîtea piedici li se aruncaseră în cale, încît se întreba dacă fuseseră meniți să fie împreună? Dragostea ei pentru Erik provocase prea multă suferință, prea multă durere. Prețul era prea mare. Ea nu mai era în stare să-l plătească.

Oricît de greu îi era, se întoarse spre el impunîndu-și să se controleze.

– Bună, Erik, îți mulțumesc că ai venit, spuse ea. Nu-l privi în ochi, ci se adresă nodului de la cravata

lui.

– Am vrut să fiu aici cu tine, spuse el, iar ea prinse înțelesul ascuns al ultimelor două vorbe. Ce pot să fac ca să te ajut? întrebă el încet.

– Nimic, spuse ea răspicat. Îndată citi înțelegerea perplexă din ochii lui. Înțelegea că-l alungă. Mustăța lui se mișcă cu o grimasă care reflecta durerea dinăuntru. Nu-și putea permite să i-o împărtășească. Nu trebuia să aibă nici o milă.

– Totul e pus la punct. Îi am pe George și pe Alice, care mă ajută. Eliot o să aibă grijă de magazine pînă cînd mă hotărăsc ce să fac.

– Kathleen...

Vocea lui avea o nuanță de implorare, iar ea continuă grăbită.

– Îndată ce termini de finisat reclamele, Eliot o să le vizioneze.

– Nu sînt aici ca să vorbesc de nenorocitele alea de reclame, spuse el cu o blîndețe nesfîrșită. Am venit să vorbesc despre tine. Și despre mine. Despre ceea ce s-a întîmplat între noi cu mult timp în urmă și ultima oară la Chub Cay.

Ea aruncă o privire stingherită către George și Eliot, dar ei erau angajați într-o discuție liniștită.

– Nu e nimic de discutat, Erik, spuse ea pe un ton cît mai firesc. Mă îndoiesc că am să te mai văd prea des. Mă gîndesc să-mi iau o vacanță mai lungă. La revedere.

Se întoarse cu spatele și făcu o jumătate de pas, înainte ca el s-o oprească.

– Bine, Kathleen, refuzi să trăim împreună deși știu

că-ți dorești asta la fel de mult ca și mine, dar n-o să-mi iei și fiul. De luni de zile caut un bun pretext să ți-l iau. Acum am unul.

Aruncă o privire cu înțeles către limuzina unde se ascundea Hazel, iar Kathleen înțelege că auzise amenințările.

– Cred că nu mai e nevoie să-ți explic, continuă el.

Ea se agăță de brațul lui. Buzele ei erau albe, cînd îngăimă:

– Nu, Erik, n-ai să faci asta.

– Nu? Ce am de pierdut, dacă încerc?

Nici nu rosti bine vorbele, că o împinse de lîngă el și se grăbi spre mașină. Cei trei rămaseră în urma lui, privindu-l cu uimire.

Erik nu se uită înapoi, altfel ar fi văzut cum tînăra femeie în negru cădea la pămînt leșinată.

Capitolul XXI

Kathleen îi urmărea pe Theron cum desfăcea trenulețul de jucărie din cutia strălucitor colorată. El stătea în mijlocul hîrtilor și fundelor de la pachetele de Crăciun, la picioarele pomului împodobit. Alice și George insistaseră ca băiatul să aibă un Crăciun adevărat, în ciuda morții lui Seth.

Cele două săptămîni care trecuseră de la înmormîntare, fuseseră dureroase pentru Kathleen, dar le suspraviețuise. Fusesse scutită de unele lucruri dureroase. George se ocupa de toate. Hazel refuza chiar să se apropie de camera fratelui ei.

Hazel! Era o sursă permanentă de antipatie pentru Kathleen. Femeia care ardea de o ură ce o consuma pe ea însăși și care o îndepărta de ceilalți. Se ducea la birou în fiecare zi, provocînd numai încurcături și confuzie acolo unde putea. Directorii magazinelor o sunau pe Kathleen solicitînd îndrumări sau întrebînd cum să rezolve directivele ei cel puțin anormale. Kathleen îi calma pe cît putea, spunîndu-le că Hazel era tulburată de durere și încercînd să-i convingă să fie toleranți. Știa că nu erau convinși, dar erau prea politicoși ca s-o contrazică, din respect pentru moartea recentă a soțului ei.

Kathleen nu se întoarse la lucru. Își petrecea zilele cu Theron, pe care simțea că-l neglijase în ultima lună. El nu părea afectat de acest lucru. Era la fel de energic și vesel ca întotdeauna.

Zîmbi cînd Alice desfăcu jacheta de cașmir pe care i-o dăruise Kathleen. Fața lui Alice se luminează de surpriză și plăcere. George era la fel de impresionat de pălăria de tweed pe care o găsisese în pachetul lui. Ei nu-i dăruiseră nimic lui Kathleen și nici ea nu se așteptase la așa ceva. Alice veni spre ea și o sărută din toată inima pe obraz.

– Îți pregătesc o cină tradițională de Crăciun, Kathleen. Și am de gînd să te urmăresc cum înghiți fiecare îmbucătură. George a scos un vin bun, pe care să-l bei la masă.

Kathleen o bătu ușor pe mînă.

– Mulțumesc. Mi se pare minunat. Pot să te ajut?

– Nu, doamnă. Stai aici și joacă-te cu Theron. Se codi, pînă să-i spună încet. Mai are un cadou, care a

sosit ieri. Nu vrei să i-l dai să-l deschidă?

– Ba da, oftă Kathleen, sigur că da.

Cutia stătea sub brad, lângă perete, și oricît ar fi încercat, nu putea s-o ignore. La urma urmei, el era tatăl lui Theron. Era foarte normal să fi trimis fiului său un dar de Crăciun.

Asta știa. Ce o deranja era ceea ce nu știa. Ce avea de gînd să facă Erik în legătură cu fiul lui? Expresia supărată, hotărîtă a feței lui și acele ultime cuvinte de prevenire pe care i le aruncase la cimitir, o urmăreau zi și noapte. El se abținuse să-și revendice fiul, de dragul lui Seth. Acum, că Seth nu mai era, nimic nu-i mai stătea în cale. Cum știa de ura lui Hazel față de băiat, se putea ușor convinge pe el însuși că acționa în interesul copilului, dacă îl lua din calea amenințărilor.

– Theron, îl chemă Kathleen pe fiul ei, care acum mesteca o fundă. Vino încoace. Mai ai un cadou. Îl luă de mîină și-l duse la cutia mare, împachetată frumos. Vrei să te ajut? întrebă ea. Văd că nu, replică ea amuzată, cînd el începu să rupă zelos hîrtia. Căpătase o pricepere surprinzătoare pentru desfăcutul cadourilor.

– Oh, Doamne! rîse fără să vrea Kathleen, cînd citi ce era scris pe cutie. E nebun.

Cutia conținea o tricicletă roșie stălucitoare, garnisită cu sonerii, semnale de poliție, lumini și o sonerie care începea să sune la apăsarea unui buton. Kathleen o încercă, iar sunetul întrerupse liniștea relativă. Alice și George veniră în fugă.

Amîndoi bătură din palme și începură să rîdă

văzînd perplexitatea lui Theron. George îl ridică pe băiat pe șaua neagră de vinilin. Picioarele lui dolofane nu erau destul de lungi ca să ajungă la pedale, dar el rîdea mîndru.

În ultimul timp, îi apăruse o altă trăsătură fizică moștenită de la Erik. Avea o gropiță exact în același loc ca și tatăl lui.

– Erik trebuie să-și fi pierdut mințile, spuse Kathleen rîzînd. Cei doi o priviră iute.

Își dădeau seama că pronunțase numele bărbatului? Da, căci roși puternic. Numele pe care îl păstrase tot timpul în minte, fusese rostit pînă la urmă. Ea se întreba adesea dacă ei bănuiau natura relației sale cu Erik.

George fusese martor la tirada lui Hazel de pe coridorul spitalului, precis că-i vorbise soției lui despre această scenă. Theron semăna din ce în ce mai mult cu Erik. Oare ei știau? Nu-și putea da seama după atitudinea lor. O tratau cu același respect și prietenie ca întotdeauna.

– Theron o să ajungă la pedale cît ai clipi, spuse George. Poate că Erik o să vină pe aici și o să-l învețe cum s-o conducă.

– Ric, Ric, gînguri Theron, apăsînd pe butonul sirenei.

– Poate, mormăi Kathleen, după care își făcu de lucru cu strînsul hîrtiei de împachetat.

După cină, la care împărți imensul curcan împreună cu George, Alice și Theron, Kathleen se retrase în living, ca să privească pomul de Crăciun și să mai savureze încă un pahar cu vin. Hazel își luase

cina singură, în sufragerie. Ce femeie demnă de milă, se gândise Kathleen.

Lumii île pomului străluceau printre lacrimile ei, copleșind-o cu un val de dor de casă cum nu mai simțise. Unde era oare casa ei? Îl avea pe Theron, dar asta nu era casa lor. Casa asta era a lui Hazel și așa va fi întotdeauna. Îndată după deschiderea testamentului, Kathleen avea de gând să plece de aici cu Theron, chiar dacă Hazel nu-și formulase încă ultimatumul. Dar unde avea să plece? Unde era pentru ea acasă? Cine însemna acasă? Erik...

Mă întreb cu cine își petrece el Crăciunul, se gândi ea cu durere. Stă la un pahar cu vin în fața focului cu o femeie? Mîngîind-o? Sărutînd-o? Spunîndu-i...?

Ajunge! Nu putea să se gîndească la asta. Dacă se gîndea la Erik, simțea că înnebunește. Iar dacă nu se gîndea, simțea că moare. Simțea nevoia să vorbească cu cineva. Luă telefonul și sună la singura familie pe care o avea.

– La mulți ani, Edna!

– Kathleen! Draga mea, ce bine-mi pare că te aud. B.J. termină cu jocul ăla de fotbal și ridică cuplajul. E Kathleen.

– Hei, scumpo, bubui B.J. în urechea ei de la celălalt aparat.

Vocile lor îi făceau atît de bine, erau ca un balsam pe rănilor ei. Era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-ar fi putut cere.

– Mai întîi, vă mulțumesc pentru florile pe care le-ați trimis la înmormîntarea lui Seth. V-am scris, dar cred că n-au fost trimise încă toate scrisorile.

– Scumpo, știi că noi n-avem nevoie de mulțumiri. Dacă puteam, veneam acolo ca să fim lîngă tine.

– Știu. Înțeleg. E atît de bine să vă aud.

– Kathleen, spuse Edna, ce faci tu? Ce face bebelușul? Sînteți bine?

Dragostea lor trecu prin firele de telefon și o învălui, deschizînd zăgazurile unor valuri de emoții pe care le ținuse ascunse. Începu să le spună toată povestea de la ziua în care îl dusesese pe Erik la aeroportul din Fort Smith.

– Theron e copilul lui Erik, recunoscua ea încet.

– Kathleen, crezi că sîntem atît de bătrîni și de orbi încît să nu ne fi dat seama? Întrebă B.J. Am știut tot timpul cine e tatăl băiatului. Erik știe?

– Da, spuse ea calm. Apoi se lansă în a doua parte a poveștii și le spuse cum apăruse el din nou în viața ei, despre antagonismele dintre ei și zilele de la Chub. Cay. Nu mă pot stăpîni să nu-l iubesc. Am făcut dragoste, iar cînd m-am întors, Seth era pe moarte. Suspinele o împiedicară să mai poată vorbi și îi întristară pe cei doi care o ascultau.

– Kathleen, bietul meu copilaș, spuse Edna, iar Kathleen îi auzi lacrimile din voce. Tu și băiatul acela vă luptați pe viață și pe moarte de cînd ați pus ochii unul pe altul. De ce nu-i spui pur și simplu ce simți? Întrebă B.J.

– Pentru că nu sînt sigură că mă iubește. El îl vrea numai pe Theron și mi-e teamă că o să mi-l ia. Nu că i l-aș lăsa fără luptă, dar poate să-mi facă viața mizerabilă pentru mult timp.

– Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o,

spuse B.J.

– Kathleen, nu-i adevărat. Tu nu l-ai văzut cînd a venit să te caute după accident. N-am mai văzut niciodată un bărbat atît de îndrăgostit, bolnav de dragoste.

Kathleen clătină tristă din cap.

– Nu. Era doar supărat că am fugit de el.

– El nu v-ar putea face nici un rău, nici ție și nici băiatului, spuse B.J. Mă pricep prea bine la oameni ca să nu știu asta.

– Nu știi cum e acum. E altfel decît era la *Mountain View*. Este... aspru... dur.

– Mă întreb ce anume ar putea schimba un asemenea bărbat? Întrebă Edna, sugerînd clar ce voia să spună.

Kathleen se eschivă și le vorbi de ultimele progrese ale lui Theron.

– Sper că puteți veni curînd să-l vedeți. L-ați iubi.

– Îl iubim deja, spuse B.J.

Înainte să închidă, Edna spuse:

– De ce nu vii cu Theron pînă aici, să ne vezi? El s-ar putea juca în pădure, iar ție ți-ar face bine.

– Mi-ar face plăcere să vin, dar nu știu cînd am să pot. Lucrurile sînt încă neclare. Trebuie să văd ce se va mai întîmpla.

Nu avu mult de așteptat. La două săptămîni după Anul Nou, avocatul familiei Kirchoff le chemă pe

Kathleen și pe Hazel la biroul său și le citi testamentul lui Seth. Conținutul lui le surprinse pe amîndouă.

Fără să știe nimeni, cu excepția sa, a avocatului și a cumpărătorului, Seth vînduse magazinele *Kirchoff's* unui lanț mai mare de magazine. Condițiile vînzării erau ca sora lui să dețină o poziție în Consiliul de administrație pe termen nelimitat, iar numele magazinelor să rămînă *Kirchoff*, atît cît trăia ea. Kathleen urma să rămînă pe postul ei, cît timp dorea. Ea nu-l întrerupse pe avocat ca să-i dezvăluie ce planuri avea.

Casa îi rămînea tot lui Hazel, la fel ca majoritatea bunurilor imobiliare ale lui Seth. Kathleen moștenise o sumă care i se părea imensă, dar care era de fapt modestă în comparație cu averea lui Seth. El îi mai lăsase și o casă la țară, în Napa Valley, la nord de San Francisco. Nu-i pomenise niciodată de această proprietate, deși avocatul îi spusese că Seth o cumpărase cu peste un an în urmă.

Hazel primi furioasă vestea vînzării magazinelor, lucru pe care Seth îl făcuse peste capul ei, dar, credea ea, obținuse o victorie asupra lui Kathleen. Theron nu era deloc menționat în testamentul lui Seth, ceea ce era o surpriză pentru Kathleen și o sursă de satisfacție pentru Hazel. Partea ei de moștenire depășea de multe ori ceea ce-i revenea lui Kathleen.

– Tu și mucosul tău să plecați din casa mea într-o săptămînă, spuse Hazel după ce părăsi biroul avocatului. Nu vreau să vă mai văd niciodată.

Kathleen nu o onoră cu vreun răspuns, deși

vorbele lui Hazel veniseră ca o ușurare. Nu dorea să mai petreacă nici o noapte în plus în acea casă. Cum ar reacționa Hazel dacă i-ar spune cine era tatăl lui Theron? Și cum de nu ghicise ea pînă acum? Kathleen se temuse întotdeauna că Hazel ar putea recunoaște în băiat trăsăturile lui Erik. Dar ea nu căuta urmele paternității lui. Existența lui și a lui Kathleen reprezentaseră obstacolul pentru ea, dar n-o interesa de unde veniseră.

Dacă Hazel nu s-ar fi străduit atît să saboteze munca lui Kathleen și să provoace discuții între ea și Seth, ochii ei s-ar fi putut deschide mai bine asupra unicului atu cu care și-ar fi învins adversara. Avusese un as, dar nu-și dăduse seama. Acum era prea tîrziu. Jocul se sfîrșise.

Kathleen privi fața triumfătoare a lui Hazel și fu tentată să-i spună totul. Dar cui i-ar fi folosit? Hazel nu mai făcea parte acum din viitorul ei.

George o duse pe Kathleen la casa din Napa Valley pe care Seth i-o lăsase prin testament, iar ea rămase încîntată. După o singură privire aruncată vechii case de cărămidă, construită în stilul castelelor franțuzești, hotărî că acesta era locul unde voia să trăiască cu Theron.

Fostul proprietar o însoți ca să-i arate împrejurimile. Casa fusese modernizată cu cîțiva ani în urmă; dar păstrase încă farmecul altor vremuri. Casa fusese cumpărată cu tot cu mobilă. Avea nevoie numai de o curățenie serioasă și de ceva din personalitatea lui Kathleen, ca să devină bună de locuit.

Pivnițele din vecinătate fuseseră părăsite cu ani în

urmă, iar vinurile fuseseră neglijate, dar pentru moment nu-și făcea griji din această cauză. Cu banii lăsați de Seth și cu salariul pe care-l economisise în ultimii doi ani, avea destul ca ea și Theron să trăiască confortabil timp de cîțiva ani. Urma ca mai tîrziu să se gîndească ce să facă cu restul vieții ei. Pentru moment, nu dorea decît să trăiască în pace.

Conducînd-o înapoi către Mercedes, George zise, ca din întîmplare:

– Cred că Alice o să se îndrăgostească de locul ăsta. Micul apartament de lîngă bucătărie are o vedere frumoasă spre vii.

– George! Ea se răsuci pe călcîie, surprinsă. Vrei să spui că tu și cu Alice vreți să veniți aici și să locuiți cu mine?

– Dacă vrei să ne primești.

– Bineînțeles că vă primesc. Rîse. Numai că am crezut că o să rămîneți cu Hazel.

El scutură din cap.

– Kathleen, pe noi ne-a ajutat Seth. Am lucrat pentru el. Dacă el nu mai e, lucrăm pentru tine. Eu o să îngrijesc casa, terenurile, mașinile și orice altceva mai vrei să fac, dar nu vreau să-mi plătești. În două sau trei dimineți pe săptămînă, aș vrea să merg în oraș și să lucrez ca voluntar la centrul de reabilitare pentru paraplegici.

– Asta-i minunat.

– Mă întrebam ce ai de gînd să faci cu microbuzul lui Seth. Eu...

– Poți să-l folosești sau să renunți la el, cum crezi tu.

– Mulțumesc. Dacă-mi dai voie, mi-ar plăcea să

lucrez la vinuri. Știi, întotdeauna am avut o înclinație pentru vinuri și de ani de zile mă documentez. Cu puțin noroc, cred că aș putea să deschid o mică afacere cu vii și vinuri.

– Da, da. Mulțumesc, George. Într-un impuls de afecțiune, îi trecu brațele pe după umeri și îl îmbrățișă. Acum am nevoie de tine și de Alice mai mult ca oricînd. Ei o să-i plătesc un salariu de menajeră. Insist, spuse Kathleen, cînd văzu că el se pregătește să protesteze. Și solicit dreptul de a eticheta fiecare sticlă de vin.

– S-a făcut, spuse el și-i strînse mîna, consfințind, astfel înțelegerea.

Cîteva zile mai tîrziu, Kathleen se întîlni cu noul proprietar al lui *Kirchoff's* și-și prezentă în mod politicos demisia.

– Nu trebuie să faceți asta, îi spuse el. Noi vă cunoaștem priceperea și am dori foarte mult să rămîneți.

– Mulțumesc, dar simt că așa trebuie să fac. Știa că Seth fusese inima afacerii *Kirchoff's*. Odată cu moartea lui, dispăruse și inima din ea și nu voia să pretindă altceva.

– Aș dori însă să-l recomand pe asistentul meu pentru această funcție. Eliot Pate este un tînar dctat, care cunoaște lucrurile la fel de bine ca și mine.

– Kathleen, îți mulțumesc, draga mea! Tocmai am primit un telefon de la noul proprietar și voia să-mi

ofere funcția pe care tu ai refuzat-o atît de prosteste. Vocea lui Eliot suna ca din al nouălea cer.

– N-am fost proastă. Știi, eu am un copil de crescut. Meriți slujba asta, Eliot. Te invidiez pentru lucrurile interesante pe care ai să le trăiești în următorii cîțiva ani.

– Poți oricînd să te întorci și să mă ajuți, se oferi el.

– Poate am să trec cîndva să arunc o privire peste umărul tău.

– Invitația rămîne deschisă. Dar e un lucru pe care cred că n-ai să ni-l arunci în spate.

– Care?

– Nenorocitele alea de prezentări de modă, Kathleen. N-am deloc răbdare cu boii ăia care dirijează lumini și cu toantele alea care aranjează flori. Ai să faci asta pentru mine, te rog? Măcar pentru un an? Te rog!

Ea rîse:

– Bine, bine. Cum aș putea refuza?

– Minunat! El făcu o pauză, apoi spuse: Kathleen, cred că Gudjonsen e în culmea succesului. Ai văzut reclamele? Noii proprietari se bat pe el. Erik e mai mult decît talentat. Își dă sufletul lucrînd...

El tuși, iar Kathleen zîmbi. Niciodată nu-l văzuse pe Eliot în pană de cuvinte.

– Vreau să spun că, dacă voi doi aveți... vreun gînd... ar trebui să le spuneți tuturor să se ducă...

– Mulțumesc, Eliot, spuse repede Kathleen. Am să țin minte, dar Erik și cu mine nu avem nici un „gînd”.

– N-aș pune pariu pe prînzul de mîine, dar ai fost întotdeauna al naibii de secretoasă cu viața ta

personală.

– Iar tu ai fost întotdeauna atît de indiscret, dar tot te iubesc. Mai sună-mă.

– O să te sun, probabil că te voi implora să te întorci și să mă scapi de toate astea.

Rîseră amîndoi și apoi el spuse pe un ton pe cît de serios, pe atît de răspicat:

– Să fii fericită, Kathleen.

Era fericită. Sau cel puțin mulțumită. Ea, Theron, George și Alice se mutaseră în noua lor casă și abia dață mai simțea lipsa agitației de la magazin. Era obsedată întru totul de casă și de planurile ei de a o redecora în întregime.

Intraseră bine în luna februarie. Cînd ningeă în munții din Oregon și Washington, peste vale cădea o ploaie rece. Într-una din acele zile, Kathleen ședea singură în livingul cald și primitor. Focul strălucitor trosnea în șemineu. Theron dormea sus, la etaj. În ultimele zile, fusese răcit și făcea un tratament recomandat de medicul pediatru.

Familia Martin era la San Francisco după niște cumpărături mai mari, pentru aranjarea bucătăriei.

Cînd Kathleen auzi motorul mașinii, se gîndi că era prea devreme ca ei să se întoarcă, așa că se ridică să se uite pe fereastră.

Inima îi zvîcni și simți că-i sare din piept, cînd văzu Dodge-ul albastru oprind în fața casei. Gura ei îi

pronunță numele, dar nu se auzi nici un sunet. Instinctiv, își apăsă pieptul în încercarea de a-și liniști bătăile inimii.

Între timp, el ajunsese la ușa de la intrare și trăgea de clopoțelul de modă veche. Kathleen se duse la ușă și o deschise fără ezitare.

Cîteva clipe, care părură o eternitate, rămaseră privindu-se cu ochi înfometați care se luptau să cîștige cît mai mult teren. El păși înăuntru fără o vorbă. Își scoase haina de ploaie și o agăță în cuierul de lîngă ușă. Cu spatele la ea, cercetă camera. Capul lui se clătină într-o aprobare tăcută.

– Bună, Kathleen. Se întoarse cu fața spre ea.

– Bună, Erik, răspunse ea răgușit. De ce oare nu era în stare să vorbească? Era un ghem de nervi. Venise să o amenințe în legătură cu Theron? Avea de gînd să-l ia cu forța?

– Unde e Theron? întrebă el de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– E sus, doarme, spuse ea, pregătită pentru apărare.

Erik dădu doar din cap, absent.

– Casa e drăguță, foarte drăguță. Îți place?

Era doar imaginația ei sau el era la fel de nervos ca și ea?

– Da, îmi place mult. E liniște aici.

Fără să aștepte vreo invitație, el se așeză pe canapeaua din fața focului și-o privi țintă pentru o clipă. Pe urmă, se uită în sus spre ea, parcă surprins că rămăsese încă în picioare.

– Stai jos.

Ea nu se mișcă.

– Ce cauți aici, Erik?

El continuă să se uite la ea, în timp ce scoase un plic din buzunarul de la piept al cămășii. I-l dădu, spunându-i:

– L-am primit prin poștă acum trei zile. E de la avocatul lui Seth. A primit instrucțiuni să mi-l trimită într-o zi anume. Doctorul Alexander l-a primit de la Seth în noaptea în care a murit.

Kathleen voia să-l întrebe ce înseamnă toate astea, dar el își întoarse din nou privirea spre foc. Se uită la plic. Avea pe el numele și adresa firmei de avocați. Îl deschise și scoase două foi de hîrtie. Una era contractul pentru împrumutul pe care Seth îl acordase noii companii a lui Erik. Fusesse marcat cu ștampila „Plătit în întregime“, cu cerneală roșie.

Cealaltă foaie de hîrtie era umplută cu scrisul de mîna al lui Seth, nu la fel de lizibil sau ferm ca de obicei, dar totuși inteligibil. Era datat în noaptea de dinaintea morții sale.

Dragă Erik,

Avocatul meu îți va confirma existența unui fond secret la Bank Of America, pentru Theron. Ai să constăți că e o sumă considerabilă, care, sper, se va mări încă cu dobînda aferentă, astfel încît, pînă în momentul în care va fi pregătit să-și aleagă drumul, va fi bine asigurat din punct de vedere financiar. Condițiile pentru a primi aceste fonduri la împlinirea vîrstei de 25 de ani sînt oarecum ciudate. Este

ultima mea dorință ca tu să ai grijă să fie îndeplinite.

Pînă la împlinirea vîrstei de doi ani, la 15 aprilie anul acesta, cer ca numele lui să fie prin lege schimbat în Gudjensen. Convingerea mea este că fiul trebuie să poarte numele tatălui său. Îți mulțumesc că mi l-ai împrumutat și mie puțin. Recunoștința mea nu e depășită decît de dragostea pe care le-o port, lui și mamei sale. Mai sper, de asemenea, că și ea va fi inclusă în această schimbare de nume. Ar fi trebuit să fie de multă vreme al ei.

Cît timp am trăit, te-am considerat prietenul meu. Și încă te mai consider.

Seth.

Kathleen lăsă în jos scrisoare, înainte ca lacrimile să păteze cerneala.

– Știa.

Erik se mișcă, deși nu o privi.

– Așa s-ar părea.

Ea căzu lîngă el pe canapea.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că știe. Seth era atît de intuitiv, atît de atent la emoții. El ar fi văzut, ar fi ghicit. Tăcură din nou. Ea îl privi timid pe Erik.

– Ce ai de gînd să faci?

El își trecu o mînă prin păr și se ridică, pășind către foc. Cu călcîiul cizmei, mută un butuc mai aproape de flăcări, iar din șemineu săriră scînteii.

– Pe dracu, habar n-am, spuse el cu un oftat adînc. M-am tot gîndit ce să fac, în aceste două zile.

La început, am vrut să ignor totul, dar avocatul m-a sunat ca să verifice dacă am primit scrisoarea și să mă informeze că are o copie.

Își așeză brațele pe marginea șemineului și-și îngropă capul între ele, într-o atitudine de disperare.

– Am putea contesta testamentul, dar... Vorbea fără convingere. Cum să-i refuz fiului meu o asemenea ocazie, Kathleen?

– Nu cred că poți, răspunse ea liniștită, nedorind să-i influențeze hotărîrea pe care numai el putea s-o ia.

– Bineînțeles, se gîndi el cu glas tare, primirea banilor e condiționată numai de schimbarea numelui lui, nu și al tău.

Durerea se revărsă asupra ei și i se opri în inimă. Cum putea fi atît de crud? N-avea de gînd să se încurce cu ea ca soție, dar dorea să schimbe numele copilului. Trebuia să se lupte cu conștiința lui și să procedeze împotriva dorinței lui Seth și spera că ea nu-i va îngreuna situația.

– Da, rosti ea gîtit.

– Speram că într-o zi, numele tău va fi același cu al meu. El se întoarse. Dar vreau să te căsătorești cu mine pentru că mă iubești la fel de mult cum te iubesc și eu, și nu doar de dragul copilului nostru.

Kathleen continuă să-și privească atent mîinile așezate în poală, fără a-i veni să creadă ceea ce auzise. Primul ei imbold fu să-și ridice capul și să-l privească, dar se temea să nu se fi înșelat. În schimb închise ochii strîns și se rugă ca Erik să fi spus ceea ce i se păruase că a spus.

– Kathleen, zise el cu greutate. Ea deschise ochii

și văzu două lacrimi strălucitoare cum se rostogoleau în jos pe obrajii lui aspri. Nu fugi iarăși de mine. Întotdeauna m-ai acuzat de egoism și Dumnezeu știe că așa sînt. Dar acum am de gînd să fac cea mai egoistă cerere din viața mea. Înghiți greu. Dacă trebuie, mărită-te cu mine doar pentru Theron și în conformitate cu scrisoarea lui Seth, dar te rog, mărită-te cu mine. Nu trebuie să... poate să... nu e nevoie nici măcar să ne culcăm împreună, ci numai să te măriți cu mine, te rog.

– Erik! Ea sări de pe canapea și se aruncă în brațele lui. La început, el fu prea neîncrezător la reacția ei ca să răspundă, dar căldura cu care ea se lipea de el îi topi stupefacția. Brațele lui o înconjurară și își îngropă fața udă de lacrimi în adîncitura gîtului ei.

– Erik, nu știai că te iubesc? Nu puteai să-ți dai seama cît de mult te iubesc?

– Nu, nu, spuse el ștergîndu-și lacrimile cu părul ei. De fiecare dată cînd am fost lîngă tine, cu tine, ai fugit de lîngă mine.

– Am făcut-o din cauza a ceea ce simțeam pentru tine. Sentimentele mele făceau atît de mult parte din mine, încît am crezut că sînt vizibile pentru oricine. Dragul meu, te-am iubit de cînd eram la *Mountain View*. Cînd m-am căsătorit, Seth știa că încă îl mai iubeam pe tatăl copilului meu. N-am făcut niciodată un secret din asta, față de el.

Erik o îndepărtă puțin astfel încît să-i poată privi fața. Îi dădu părul pe spate.

– Te iubesc de atîta timp. Întotdeauna ceva a stat

în calea noastră, între noi. Nu-mi vine să cred că acum ești aici și îmi spui că mă iubești.

– Sînt aici și ți-o spun.

– De ce m-am luptat cu dragostea mea? Asta am făcut, Kathleen. M-am luptat cu ea. Tu ai stîrnit în mine emoții ca nimeni altcineva, și asta m-a speriat, m-a lăsat decoperit și vulnerabil. Am fost înspăimîntat la gîndul că rămîneam iarăși cum am fost după accident.

Ea suspină și-l cuprinse mai strîns.

– Îmi pare atît de rău că te-am supărat atunci.

– Draga mea, dacă începem să enumerăm ocaziile în care ne-am rănit unul pe celălalt, lista mea ar fi cu mult mai lungă decît a ta. Acea perioadă din viața noastră s-a sfîrșit. Te iubesc. Poate datorită exemplului pe care l-am avut, am crescut cu gîndul că dragostea e un semn de slăbiciune. Acum știu că e un semn de putere. Dar nu sînt destul de puternic să mi-o asum singur. Am nevoie de tine, Kathleen. Iubește-mă.

– Dragostea mea, suspină ea. Se prăbușiră amîndoi pe canapea, îmbrățișîndu-se, atingîndu-se, mîngîindu-se unul pe altul cu vorbe și gesturi de iubire.

Fiecare îi dăruie celuilalt ceea ce avea nevoie... și mai mult decît atît.

– Îmi place casa ta, spuse Erik.

Stăteau întinși în patul ei. În cele din urmă, părăsiseră canapeaua, se îmbrăcaseră și mîncaseră, împreună cu Theron, care era încîntat să-l vadă pe „Ric”. Îl îmbrăiaseră împreună și se jucaseră cu el pînă ce i se făcuse somn și trebuise să fie dus la culcare.

Acum Kathleen stătea rezemată de trupul puternic, vibrant pe care îl iubea.

– Mulțumesc, spuse ea încet, în timp ce-l cerceta. Rătăcea cu degetele pe brațul lui. Dar știi, nu e prea comod în privința orașului. Adică, continuă ea grăbită, e un loc minunat pentru weekend-uri, dar aș prefera să locuiesc mai aproape. Ca de exemplu, la tine, spuse ea insinuant.

Erik îi căută obrazul și i-l ridică spre el, ca să-i vadă fața. O studie cîteva clipe și apoi spuse blînd:

– Știi că ești cineva? Niciodată nu ți-aș fi putut cere să pleci de aici și să vii în casa mea cu mult mai modestă.

– Știu că n-ai fi putut, dar vreau să locuiesc acolo. Țsta e un loc unde să ne putem retrage, dar mi-ar plăcea să termin de aranjat casa ta și să trăiesc acolo cu tine și cu Theron. Privi în sus spre el. Abia aștept.

El zîmbi încîntat, dar deveni serios cînd îi spuse:

– Încă mă lupt să-mi pun afacerea pe picioare. Am investit în ea pînă la ultimul bănuț. N-am să-ți pot oferi stilul și nivelul de viață cu care ai fost obișnuită.

– Nu mi-a păsat niciodată de asta. M-am întrebat de ce Seth nu mi-a lăsat majoritatea imobilelor lui. Acum înțeleg. El știa că n-am să mă simt bine în ele.

– Știa că eu n-am să mă simt bine. O sărută pe frunte și-și plimbă degetele pe buzele ei.

– Te iubesc, Kathleen.

Ea se ridică sprijinindu-se pe coate și spuse:

– Te iubesc, Erik. Mai mult decît orice casă. Mai mult decît o moștenire. Mai mult de orice. Niciodată n-am să măi fug de tine. Tu însemni siguranța mea, casa mea, viața mea. Crede-mă, am învățat că fuga nu rezolvă niciodată problemele. Doar le prelungește. Dacă nu rămîneam orfană la vîrsta aceea, poate că nu mi-ar fi fost atît de teamă de consecințe. Am știut să-mi folosesc mintea ca să-mi organizez viața, dar uneori sentimentele depășesc inteligența.

– Te-ai întrebât vreodată de ce a trebuit să trecem prin toate astea? De ce n-am putut să ne întîlnim la *Mountain View*, să ne îndrăgostim și să acceptăm acest lucru, să ne căsătorim și să avem o familie, fără să trebuiască să ne luptăm atît de mult pentru toate astea?

Kathleen cîntări îndelung întrebarea lui înainte de a încerca să răspundă.

– Nu cred că vreunul din noi era destul de matur ca să accepte o asemenea responsabilitate, atunci cînd ne-am cunoscut. Nu eram în stare să ne angajăm, pentru că fiecare era prea ocupat cu el însuși. Acum știm că viața, fericirea, au mai multă valoare, fiindcă au fost atît de greu de obținut. Și nici nu l-am fi cunoscut pe Seth. Cred că amîndoi am învățat de la el ce înseamnă cu adevărat să iubești.

Erik rămase tăcut vreme îndelungată, apoi spuse:

– Ești atît de tînără și totuși atît de înțeleaptă!

– Este exact ceea ce își dorește să audă o femeie care stă goală lîngă iubitul ei – cît este de înțeleaptă.

El rîse:

– Hai să-l aducem aici pe Theron și să doarmă cu noi în noaptea asta.

– Bine, dar mai tîrziu. Sînt egoistă și te mai vreau puțin numai pentru mine.

Ea îl sărută și ceea ce începuse doar cu o mîngîiere ușoară, deveni pasiune. În cele din urmă, ea își desprinsese gura de gura lui.

– Cînd ne căsătorim? Mîine?

El se întinse leneș și spuse:

– Doamne, nu știu. Ochii lui îi priveau sîinii, cînd continuă: Mîine dimineață s-ar putea să nu te mai respect.

Ochii ei verzi se îngustară și mîna ei alunecă în josul trupului.

– Nu respectul tău e ceea ce-mi doresc eu acum. Răsuflarea lui deveni grăbită, cînd ea găsi ceea ce căuta.

– Poate că... Poate că la urma urmei am putea să fixăm data... ah, Kathleen.

– Știi ce mi-ar plăcea?

– Nu, dar orice ar fi, îți aparține, spuse el fără suflare. Orice, iubito, orice!

Ea chicoti și continuă să-l tortureze dulce.

– Aș vrea să mergem cu toții în Arkansas și să ne căsătorim la capela de la *Mountain View*. Aș vrea să fie și B.J. cu Edna. Am putea s-o invităm pe mama ta, pe Bob și pe Sally, pe Jaimie și Jennifer, pe George și Alice, poate chiar pe Eliot. Și, bineînțeles, o să fie și Theron.

– În clipa asta, spuse Erik, aș fi de acord cu... cu

orice.

Ea îi acoperi pieptul cu părul ei și se întinse deasupra lui, mângîindu-i cu buzele mugurii cafenii, în timp ce-l întreba:

– Mă iubești?

– Da. Dumnezeu, da.

Ea continua să-l guste cu limba și el gemu în extaz.

– Spune-mi-o! insistă Kathleen, acum cu gura pe buzele lui.

El îi prinse mîna cu mîna lui și i-o lipi de el. Ochii lui albaștri sclipiră prin întuneric și îi prinseră privirea în lumina lor magnetică.

– Da. Din toată inima, cu toată viața mea, te iubesc, Kathleen. Se întinse deasupra ei, lipind-o de el și savurîndu-i goliciunea. Buzele lui o sărutau, în timp ce mîinile îi mîngîiau pielea mătăsoasă.

– Uită-te cîtă dreptate aveam, Kathleen.

Ochii ei urmăriră linia îngemănată a trupurilor lor. El își îndreptă brațele, ridicîndu-se doar atît încît amîndoi să poată vedea virilitatea lui cuibărită în căldura ei primitoare. Privind-o în ochi, el îi spuse provocator.

– Atinge-mă, te rog!

Îi coborî mîna între ei și-l înconjură cu degetele. Vîrfurile, scaldat de dragoste, cunoscuseră mîngîierea mîinii ei.

– Te iubesc, Erik.

– Te iubesc.

Sub privirea lor, trupul lui se împreună cu al ei. Atingerea lor nu cunoscuseră limita, dar fu mai mult decît

o uniune fizică. De data asta, ea era completată de cunoașterea angajamentului fiecăruia dintre ei. Nu doar corpurile lor, ci și spiritele lor fuseseră călite într-o confruntare care se consumă într-o sferă atemporală.

George deschise încet ușa și se uită în jur.

– Sînt aici cu toții, e-n regulă, îi spuse el lui Alice, care încerca să privească curioasă peste umărul bărbatului ei. Ca trei boboci pe o tulpină, toți în același pat și, din cîte se vede, goi ca niște pui de vrabie.

El chicoti. Asta îl costă o palmă peste braț.

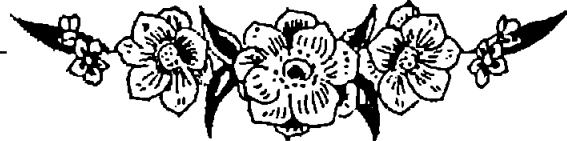
Cei trei din pat habar n-aveau că sînt priviți. Dormeau cu toții pe aceeași parte. Brațul lui Erik era așezat peste Kathleen, iar mîna lui se odihnea pe umărul fiului său, care dormea rezemat de maică-sa.

– Își aparțin unul altuia, șopti Alice, în timp ce George închidea ușa.

– Da. Așa e, într-adevăr!

Sfîrșit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1994

Tel. 641.33.04

641.17.21

Str. Baiulescu 63A,
(lângă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 40 | 35

Regia Autonomă a Imprimeriilor

Imprimeria CORESI

Piața Presei Libere, 1, București

ROMÂNIA

O poveste pasionantă de dragoste, scrisă de Sandra Brown, autoarea cu cele mai multe bestseller-uri pe listele din New York Times.

O achizitoare de modă, tină, frumoasă, se îndrăgostește fulgerător, într-o tabără de vacanță, de Erik, un producător video de succes.

Explozia unui avion îi desparte. Ea fuge la San Francisco, se angajează la o mare firmă și prin căsătoria cu patronul, intră într-o familie bogată și puternică.

Destinul îl aduce din nou în calea ei pe Erik, care, descoperind că ea are un fiu, este convins că este copilul lui și se luptă să îi recâștige pe amândoi.

O poveste uimitoare, emoționantă, despre o femeie și doi bărbați care o iubesc.

'Pinza de păianjen este
o creație irezistibilă
a Sandrei
Brown,

BESTSELLER

extrem
de bine
scrisă - o carte
care nu trebuie scăpată'

Publisher's Weekly